

Václav Sojka :

Dějiny Obce

ORŘECHLA

Díl II

Vydáno v roce 1957

V ý p í s y

z F A R N Í P A M Ě T N Í K N I H Y .

Pamětní kniha ořešské fary s obyčejnými lepenkovými deskami jest rozměru 25 X 40 cm.

Str. 1. Titulní list:

"GEDENK-BUCH
der Pfarre Wořech
verlegt und begonnen
von Josef Gubitz
Pfarrer

im Jahre 1836.

Erhält zwei hundert achtzig zwei Seiten
oder hundert ein und vierzig Blätter.

Wořech am 6ten Juni 1836.

Josef Gubitz,
Pfarrer.

Vlevo na vnitřní straně desk jsou tužkové poznámky:

"Má /spachtováno/

Chrástany - Srb dolejší č. 6 polí krtenských

	asi 12 korců
Bumba v Třebonicích také	" 12 "
Mertel /na Třebonském vrchu/ ..	" 6 "
Srb Antonín /Chrástany 19, také na Třebonském vrchu/...	" 6 "
Havelka	" 19 "
Jinočanský dvůr	" 25 "

Jinočany: Hřebský, Kozákové a Kautný
po 4 korcích a louku k Třebonicům,
dělí se o travu v kopkách usušených
/na jméno Kautných/

str. 2. - jest prázdná, nepopsaná.

" 3. - V úvodu německy psaném farář Gubitz píše, že
guberniálním výnosem z 31. srpna 1835 bylo farám
nařízeno zakládání a řádné vedení pamětních knih.

Že když do Ořecha nastoupil, našel zde již pamětní
knihu latinsky psanou s nadpisem: "I. díl." - Počínala rokem

1747 od tehdejšího faráře Maximil. Jos. Pešek-a, avšak v pátrání po díle druhém, dotazováním se a hledáním, nedospěl ke kladnému výsledku.

Str.4. a 5.

Zde jsou vyjmenováni správcové ořešské fary od jejího obnovení r.1682 až po dnešní dobu. /Vyjmenujeme je ve výčtu všeho ořeš.duchovenstva./

Str.8.

Jméni P. Marie:

- 1/ Jeden sufrýn s ouškem - darovala na smrtedlném loži Anna Svobodová, kovářka z Chrástán. Peníz ten má na sobě podobiznu a nápis císaře Josefa od roku 1786.
- 2/ Malý dukát darovala Alžběta Kozáková, selka v Jinošanech.
- 3/ Jeden peníz papežský s podobou světa Vykupitele na straně jedné; na druhé s nápisem: Innocen. XII. Pont. M. A.
- 4/ Jeden křížový tolar s obrazem a nápisem císaře Františka na jedné straně, na druhé rok 1795.
- 5/ Jeden tolar s Pannou Marií na jedné straně a s nápisem: Patrona Bavariae a s rokem 1772, na druhé s podob. Max. Jos.- Ten dala pozlatiti Alžběta Jiráťová, sedlka ve Zbuzanech.
- 6/ Jeden tolar na jedné straně s nápisem: Deo et Patriae 1622; na druhé straně Fridericus etc.
- 7/ Jakýsi tolar s křížem od roku 1702.
- 8/ Jeden zlatník stříbrný s koníčkem na jedné straně od roku 1779.
- 9/ Jeden stříbrný peníz s obrazem P.Marie a nápisem: Patrona Hung. 1704; na druhé straně znak.
- 10/ Jeden peníz jako dvacetník velký s nápisem /stříbrný/ Fridericus Johannes Georgi † ; na druhé straně: "Grossus novus Ducum Saxoni † " bez udání roku, s ouškem.
- 11/ Jeden malý penízek žlutý s ouškem.
- 12/ Jeden křížový půlzlatník od roku 1797 s nápisem: "Franciscus".
- 13/ Jedna líra Austriaca pozlacena od roku 1823. Tu darovala Jiráťova Alžběta, sedlka ze Zbuzan.
- 14/ Jeden pozlacený dvacetník od roku 1839 s P.Marií.
- 15/ Jeden půlzlatník s koníčkem od roku 1764 /Carolus Dux BR.
- 16/ Jeden pozlacený desetník s p.Marií od r.1848.
- 17/ Jeden pozlacený dvacetník s p.Marií od r.1848. } Ty oba jsou od Marie Bachorové ze Zbuzan č.21.
- 18/ Jeden stříbrný dvacetník od r.1838 s P.Marií.

Strany 9 až 14 jsou bez zápisů.Str.15:

Dne 10.května 1840 byl na vrchnostenském poli při slivenecké cestě vysvěcen nově zřízený hřbitov od tehdejšího pražského obvod. vikáře p. konsist. rady P.Františka Lampy, faráře v Liboci. Assistrovali P.Josef Pedruch, farář v Třebotově, P.Simon /?/ Mottl, lokalist ve Slivenci, Ord. Concis. a P. Josef Ksabat, kaplan v Tachlovicích.

Jako první pohřbena na něm byla Anna Balounová, manželka Jakuba Balouna, nádeníka z Ořecha čp.3.-

Jmenovaný farář P.Josef Pedruch zemřel v Třebotově dne 18.listopadu 1840. - /překlad/.

Dně 29 června 1840 o svátek sv. Petra a Pavla kolem 5. hodiny odpolední silná mračna vtáhla do našeho kraje od Hostivaře, z čehož nepatrně sprchlo. Druhý mrak od Zbraslavi a třetí od Karlštejna se v okolí Ořecha se strašným krupným hukotem vyzuřily. Ves Zbuzany tím postižena byla v oblastech na Kalech a na Bakové, potom mlynář Čumrda /v Dubči/ a Jelínek /Hladký mlýn/ pod Chejnicemi. - Také ořešské beneficium v katastru zbuzanském bylo touto pohromou poškozeno na poli "V trní" oseté žitem a na poli "Zbusko" oseté pšenicí. - /překlad/. -

Strany 16 až 22 opět bez zápisů.Str.23:

Za mé správy v Ořechu v době od r.1829 do r.1840 byly ve zdejších kraji tyto požáry:

- 1/ Ve Zbuzanech č.2 p.Tomáši Sušáňkovi shořely stáje.
- 2/ V Jinočanech No 15 Janu Leflerovi od blesku shořel obytný dům.
- 3/ Na Chabech No 1 patřící p.Josefu Čadskému.
- 4/ Ve Stodůlkách bleskem zapálena selská usedlost.
- 5/ Též ve Stodůlkách v r.1839 vypukl požár v tamní kovárně a přitom též více domků bylo v popel obráceno.
- 6/ V Ořechu v č. /zápis nedokončen./
- 7/ Ve Slivenci - vrchnostenský ovčín.
- 8/ V Třebotově chalupa.
- 9/ V Kopanině No 1 Janu Zemanovi patřící.
- 10/ V Jinonicích selská usedlost.

11/ Wohrađa v č.31, patřící Tomáši Rusovi, stodola.

12/ V Řeporyjích No 42 emfitentovi Tomáši Holečkovi náležející: V sobotu 6.června 1840 shořelo ostávací stavení a hlavně jen bezvětrí za panujícího velkého sucha dlužno děkovati, že celá ves nebyla zničena.

13/ Ve Zbuzanech udeřil blesk do stodoly v č.23, patřící Františku Jirátovi, a to dne 16.června 1840. Vydatný déšť přispěl k tomu, že požár byl obmezen.

Strany 24 až 26 zase bez zápisů.

Str.27:

D Ě J E P I S N Ě P A M Á T K Y

farního Chrámu Páně

W o ř e š s k é h o

Stětí Sv. Jána Křtitele

a

k němu přivtělených kostelův filialních

Sv. Apoštolův Petra a Pavla

v Ř e p o r e j í c h ,

a

Sv. Mačedlníkův Jána a Pavla

n a K r t n í .

Sebral a sepsal

JOSEF WÁCSLAW EICHLER,

kněz cirkewní, při farním chrámu
Páně Wořešském t.č.kaplan.

L.P.1851.

Str.28 bez zápisu.

Str.29:

" 30.

Sit apud te honor antiquitatis!

Jest to sladká touha, v srdci lidském velmi hluboce zakotvená, že každý člověk rozjímáním minulosti velmi rád se obírá. V dávné, dávno uprchlé věky zalétá duch každého ušlechtilého člověka, každý, jako na první leta dětinských radostí sobě rád zpomíná, tak i miluje upomínati se na prastaré, minulé doby, každý touží po tom, by zvěděl, kdo a čím byli jsou praotcové jeho, čím se oni vyznamenali, a jaké činy byli jsou podnikli. Nejen země, nejen slavná města, ale i každá dědinka má své historické památky, tudíž také má i svou historii. I zachovávají se mnohé historické památky ještě až podnes pouhým oustním dodáním, vypravování děda svého horlivě a nábožně poslouchají vnukové jeho, pověsti od úst k ústům jdou, a mnohá památka šlechtitných činů, jenž se udály v šedém věku, žije za našich časů v ústech lidu obecného v písních, v pověstích a v povídkách. Ale oustním dodáním bývá tak mnohá zajímavá zpráva porušena, aneb i dokonce k zapomenutí přichází, tak že žádná ústa ji více vypravovati nemohou. Pročež zdá se mi to býti prací záslužnou, když ony pověsti, které od dědů našich jsme obdrželi, aneb které ještě v paměti naší žijí, aby u věčném zapomenutí neutonuly, všemožně sbíráme a zaznamenáme.

Tato příčina byla jest mi pohnutkou, že jsem se na to odvážil přítomné sterobylé památky osady Wořešské, prostě a věrně, jak se mi naleznouti je událo, v tuto knihu sepsati. I sebral jsem pověsti těchto, dědiny naší se týkajících, jak jsem je dílem v knihách a v kronikách českých, dílem v matrikách farních a v rukopisech našel, a sepsal je: aby mezi námi stála památka předkův našich, aby aspoň z části znali a věděli našinci, co se druhdy událo na luhách jejích Mateřských, aby známosti nabyli vnukové toho, co všecko podstoupila nábožnost předkův, a dobrých příkladů byli následovníci, aby naplněno bylo srdce krajanův našich uctivostí k svému chrámu Páně, aby naplněno bylo zbožnou vděčností k dávno zesnulým otcům osady zdejší a k bývalým druhdy svým pastýřům duchovním, aby slavné jméno praotcův svých hlásati mohlo věčné potomstvo.

Vypravování své rozvrhuji na dva díly. První díl obsahuje dobu první: od nejstarších známých časův až do zahynutí a znova vyzdvižení fary Wořešské l.P. 1682.; v dílu druhém vypravuji, co se stalo od opětného vyzdvižení fary Wořešské až do nynějších časův. Nepatrná jest ovšem tato práce má, než však předce tou se kojím nadějí, že čtoucímu tyto listy nějakým způsobem se zavděčím, a že laskavý čtenář v paměti své dobrotivě mě zachová. Za dokonalou tuto práci svou vydávati

nižádným způsobem se osmělit nemohu, an mnohé památky a zprávy dějepisné následkem krutých válek ve vlasti naší ve věku 15. a 17. zuřících, a při záhubných plenách, kterýmiž i naše dědina utrpěla, zahynuly, a mnohé z dřevnějších dob pozustalé zprávy časem svým z paměti lidské jsou vymazané; též i přístupu k archivům, kdeby snad zprávy nějaké o osadě naší se nacházely, nemaje, všude z čistých pramenův historických vážití jsem nemohl. Že jsem slov snad semo tam příliš šířil, žádný doufám že mi to za zlé nepoloží, kdo ví, že mluvíce o věcech vlasti naší, zvláště té krajiny, v které bydlíme a žijeme, se týkajících raději výmluvnějšími býváme a obšírnějšími nežli stručnějšími, a každá událost i nepatrná i malá nám se zdá býti velkou, zajímavou a důležitou.

Konečně každého, komu by tyto listy do rukou se dostaly, a četl by je, laskavě žádám aby, kde bych byl pochybil já, chybu mou doobrotivě napravití sobě neobtěžoval, a měl-li by důkladnější a dokonalejší vědomost věcí, jejichžto popsání zde se nalézá, jej doplniti, a události pamětihodné, které by na osadě časem se udály sem položití a zde popsatí za těžké sobě nepokládal, začez jemu vroucí věnuji díky, začez jemu čest a chvála budiž. -

Psáno v den obrácení Sv. Pavla na víru l.P.1851.

Str. 31 až 49:

DOBA PRVNÍ.

Od nejstarších známých časův až do opětného vydvižení fary wořešské l.P.1682.

quod pia patres posuere cura,
quidquid in serum fore sospes
aeuum

Vanamajorum sibi spes spopondit,
Sustulit setas!

Sustulit, vix ut monumenta vitae
Gloriae restent. - - -

Již od onoho času, kdyžto první záře náboženství křesťanského ve vlasti naší zasvítala, všickni takměř panovníci národu českého, jak vývodové tak i králové neunavně, seč jen byla síla jejich a moc, pečovali o to, aby svaté náboženství Krista Ježíše v zemi své a v národu svém vždy více rozšířili, upevnili a zvelebili. A když napotom náboženství křesťanské chmáry pohanstva naše vlasti se snášející září svou bylo proniklo, osvítilo a zaplašilo, a nad pohanstvím úplné své vítězství bylo slavilo, též země česká ode pozůstalých neřádků pohanických docela byla vyčištěná: panovníci čeští vezdy náboženství svatému a sluhám církve svaté velmi přáli,

nákladné a skvostné stavěli chrámy, též i kláštery zakládali, kněžím hojně výživy a desátky, jakož i mnohá privilegia klášterům a kapitolám udíleli, církev a služby její mocnou, a když tomu potřeby velely, i také brannou rukou udatně hájili.- Totéž samé i biskupové pražští, jakožto věrní pastýřové stáda sobě svěřeného činivali, podle důstojného úřadu svého neobmeškajíce ničeho, cožby církvi jak k prospěchu, tak i k obraně bylo sloužilo; též i vladykové čeští, páni i rytířové příklad vladařův svých horlivě následovali, na hradech svých a v dědinách kaple, kláštery a kostely zakládajíce o zvelebení pravé víry Kristové mnohých a velkých zásluh sobě dobývali. Ovšem že tato nábožná horlivost zniklými válkami často byla přetržena, nicméně předce nemohla býti udušena, nebž když opět mír a pokoj zemi zjedнан byl, znova zkvíkala, a větší silou se zmáhala.

Když ale l.P.1311. Ján, hrabě Lucemburský, pomocí otce svého císaře Jindřicha VII. v správu království českého se byl uvázal, a tím rozbrojm a plenám Korutanským v Čechách konec byl učiněn, a zemi české mír a pokoj byl navrácen; počala církev svatá v Čechách krásněji, než kdy jindy, kvésti. Nejkrásnějšího ale květu dočkala se církev česká, když l.P. 1346 slavné a nesmrtelné paměti císař a král Karel IV. na stolec království českého dosednul, "muž slavný, všemi cnostmi obdařený a pravý milovník národu svého." 1/- Již od té doby, když biskupství Pražské l.P.1344 dne 13.měsíce listopadu od krále Jána a Klementa VI. papeže na arcibiskupství bylo povýšeno, a napotom, když král Karel IV. po všem království čistý pokoj byl způsobil, všemožnou o to měl práci, aby vlast svou jak službou Boží a náboženstvím, tak počestnými právy, a kázni dobrých mravův velice zvelebil a ozdobil, tak že žádného království toho věku ve vší Evropě nebylo, v kterémžby tak mnoho, tak slavných, tak nákladných a ozdobných kostelův a klášterův se nacházelo, jako v Čechách. 2/-

A za tohoto, pro českou vlast velmi šťastného a blaženého věku zdá se, že i náš farní chrám Páně Wořešský /aneb jak se onoho času psávalo Ořešský, / původ svůj vzal, aneb za časův Karla IV., aneb již na počátku věku čtrnáctého. Stavba kostela /vyjímaje presbyterium a předsíně z strany západní, kteréž později přistavené byly/, jest prastará, a v paměť uvádí věk čtrnáctý. Hrboleté klenutí, a zvláště hrubý, osmihranný sloup, uprostřed chrámu stojící, na němžto celé sklepení spočívá, /podoběn jestiž sloup tento onomu, jenž na hradě Karlověm v kapli matky Boží na nebe vzaté se nachází/, kručka ouzká a nízká, též na nízkých sloupejch bez podstavek spočívající, pak i celý zevnitřek kostela, jednoduše z čtverhranného tesaného kamene zdělaný, štít rovný a neozdobný starobylost tohoto chrámu Páně osvědčuje.

Že i v Řepory za toho času farní chrám Páně stál, toho

1/ Mart. Cutheni Chronic. Bohem.

2/ Aen. Sylvii Chronic. Boh. cap.XXXIII.

důkazem jest poznamenání farních kostelův českých, které vydal vysoce učený Bohuslav Balbín, Čech a kněz z tovaryšstva Ježíšova, letopisně slovní, l.P.1683.,/ kterýž rukopis svůj arcibiskupovi tehdejšímu Matoušovi z Bilembergu dedikoval/, v kterémžto poznamenání v Řepory farní kostel za času panování krále českého a císaře římského Václava IV., syna Karlova, a zprávu vedoucího nad církví českou arcibiskupa Pražského Jána z Jencensteinu l.P.1384. se uvádí. /3/. I tento chrám Páně, nebyl-li již založen dříve, z časův Karlových pocházeti může. Za našich časův jest kostel sv. Ap. Petra a Pavla v Řepory filiální, a stojí pod správou faráře Wořešského.

I na Krtni, aneb jak tehdež, a ještě v středu minulého věku se mluvilo a psalo: na Krchně téhož samého času, totiž l.P.1384. farní chrám Páně se nacházel, jak tentýž nadřečený Bohuslav Balbín na rok 1384 uvádí. /4/. - O tomto kostelu čítám v staré knize zádušní Krtenské, r.1651 založené následující zprávu: "K větší cti a slávě Boží v Trojici jediného Boha kniha tato založena 1651., v níž poznamenání jsou všelici důchodové jak z gruntův zádušních, polí a luk, tak i platu železného z krav a ovcí chrámu Páně Krchenského SS. mučedníkův Jána a Pavla od starodávna a nad pamět lidskou před časy Karla Čtvrtého farního, jak se vynachází in libris Erectionum Rdissimi Semperg, fidelis Capituli Metro-Politani ad S.Vitum in Castro Pragensi." /5/. - Tímto způsobem byl by ovšem kostel Krtenský prastarý, starší snad než Wořešský a Řeporský, a byl by již před rokem 1346., v kterém Karel IV. své panování nastoupil, ještě za krále Jána založen a vystaven.

Nalézá se ale v založení kostela Krtenského ještě jiná zpráva, totiž: Když král Karel IV. na Karlovém týně těžkou nemocí raněn jsa ležel, zavázala se choť jeho Alžběta-/6/- ku pouti na hrad Pražský k hrobu sv.Václava, aby Bůh na mocnou přímluvu dědice svat. milovanému chotí zdraví navrátil. Vykonavši pout na Karlův Týn se vracující královna, a od cesty odpočívající na Krtni od poslá naproti jí poslaných radostně obdržela návštěu, že choť její od těžké nemoci šťastně ozdravěl. Na poděkování P.Bohu za tuto jak sobě, tak i chotí svému prokázanou milost ustanovila na tomto samém místě, kde radostná zpráva ji došla, kaplu založiti, a protože byl den sv.mučedníkův Jána a Pavla, totiž 26.června, tuto kapli památce nadřečených svatých věnovati; jak zpráva tato výslovně zní: "Nachricht von wegen des Kirchspiels unter der Dedication SS. Jois & Pauli zu Krtén genannt, ausgezogen aus alten Archiv beschreibung der Herrschaft Tachlo-

3/ Viz: Kašp. Weinigra, faráře Kladenského: Památné starobylosti kostelův v králov. českém" v Časopis. pro kat.duchov. 1.roční běh svaz. 2. str.247 z 828.

4/ Ibid. loc. cit.

5/ Kniha zádušní Krtenská I. fol.1.

6/ Alžběta Pomořanská ze Štetina, 4.manželka Karlová, vnučka Kazimíra, krále Polského, kterou sobě pojal 1363. a s ní zplodil syny Zikmunda, 1368, Jána, markhrabí Lužického 1373.- Mart. Guth. Chron. Boh.

witz sub fol.253. Muss beobachtet werden dass dieses Gotteshaus von Elisabeth Kayser Karl IV. Kayserin Frauen Gemahlin, als dieselbe von Karlstein nacher Prag zum Hl.Wenzeslaus um erhaltung Ihres Ehegewahls wohlfahret, und wider zuruckhret, und an Tag derer Heil. Jois & Pauli auf diesem Ort ausruhend die fröliche Nachricht erhalten, dass Kayser Karl der IV. durch ein Wunderwenkh Gottes wider genesen; zur Dankbarkeit hat Sie denen Heil. auf sothanen Ort das Kirchl erbauet. Damit aber dasselbe sein gefälle haben möge, so sind hierzu 4 Dörfer, namentlich Jinočan, Třebonitz, Chrastian und Chaby zugetheilt, und diejenige Grundzinser, so sonst nacher Karlstein zur Cammer Sr Kays. Maj. entrichtet, zugegeben worden, welche mit zusatz einiger Kirchen Kühen in Sma jährl. 48 f 55 kr 3 den betragen, und es hat ein jeder also gleich von seinen Grundt entweder ein Stuk Feld oder Wiesen zu diesem Kirchl derogestalten verschreiben, und ausgewiesen, dass wann künftig ein oder der anderer seine schuldigkeiten nichtabstatete und seinen Grund gar Verwüstete, von sothanen Feldern oder Wiesen die Kirchen allezeit ihren Nützen ziehen und nie einen Schaden leiden dürfte. Uiber dieses annoch und damit das Kirchl in seiner guten wesenheit verbleibe und der Gottesdienst desto öfter darinen verrichtet, so hat ein jeder sich verwilliget anstatt des Zehendten von seinem Grund 1 f. und die Chalupner 35 kr. zu geben, welches in Sma 18 f. beides aber jährl. 69 fr. 55 kr 3 den. betragen hat." a.t.d. /7/-.

Dějepisem českým dokázáno jest že l.P.1371 Karel císař na Karlovém týně nebezpečně se rozstonal, tak že lékaři tradice naději jej opouštěli. Tu císařovna učinivši slib, pěšky z Karlova týna na hrad Pražský ku hrobce sv.Zikmunda putovala, a zde osm misek z ryzího zlata, 23 hřivny a 2 loty vážících obětovala, načež Karel skutečně jako zázrakem se uzdravil, a ona tuto zprávu na zpátečné cestě, již též pěší vykonala, obdržela. - /8/-.

Z poslední zprávy historické vysvítá žeby chrám Páně Krteňský dne 26.června, l.P.1371 od Alžběty neb Elšky krále a císaře Karla IV. manželka na poděkování Bohu za uzdravení chotě svého, byl založen. Prvnější ale zpráva udává, že jak se in libris Erectionum slavné kapitoly Pražské nalézá, na Krtni od starodávna a nad časy Karla IV. chrám Páně se nacházel, což by nemohlo býti, kdyby teprv l.P.1371 byl založen. Obě ale tyto sobě odporující zprávy, dle úsudku mého, snad v tomto smyslu porovnané býti mohou.

Založen mohl býti chrám Krteňský, již před panováním Karla IV., čehož důkazem mohou býti jak výše uvedené lib. Erection. kapitoly Pražské, tak i zpráva od r.1727 z archivu Chrástanského vyňatá, kteráž v tato slova zní: "Zpráva a Wyznamenání zádušních gruntův polních a loučních, a některých

7/ MS. in archivo paroch. Wořech.

8/ J.M.Malého: Prostonárodní dějepis země české kn.4.str.65.

případností chrámu Páně Krchenského Sv. Jána a Pavla vyzdvíženého blíž Chabův před časy Karla IV. farního" a.t.d.- /9/; též také jak výš bylo položeno kniha zádušní Krchenská od r. 1652., v které spisovatel na starší knihu zádušní r. 1600. založenou se odvolává, z které knihy zprávu tuto vytáhl, která starší kniha ale, jak mním v pozdějším věku i se všemi památky v ní zaznamenanými k ztracení přijíti musila, an se již více v archivu našem nenachází. Tak mohl ovšem chrám Páně Krteňský státi od svého založení až do r. 1371. v kterémž Alžběta císařovna z poutě Pražské na Karlův týn se vracující, protože ji na Krtni došla radostná zpráva o uzdravení chotě svého, na poděkování Bohu a věčnou památku milostivou se prokázala kostelu těmuto, důchody většími jej opatřivši, pole, luka, tak nazvané železné krávy, a daň, která se druhdy ke komoře císařské odváděla, kostelu Krteňskému věnovavši, a tak stavši se nadřečeného kostela velkou dobroditelkou za zakladatelkyni jeho vůbec držaná a jminá býti mohla.- /10/.- Za dnů našich jest chrám Páně Krteňský filialní, duchovní zprávě faráře Wořešského svěřený.-

Kterého vlastně roku tit³ tři chrámové Páně, jak Wořešský, tak Krteňský a Řepořský byly jsou založeny, a kteří jsou byli jejich zakladatelové, to nikde zaznamenáno nenalézám, an všeho toho památka již dávno zahynula. Jen nějaká temná pověst o založení kostela Wořešského v ústech a paměti lidu obecného až podnes se zachovala. Práví se totiž že prý když zakladatelové kostela v tom mezi sebou rokovali které místo příhodné by bylo k stavení kostela a shodnouti v tom se nemohli, rozhodnutí své při jisté věštbě jsou zanechali. W oněch místech, kde nyní cesta vede ku Slivenci stál prý onoho času sloup kamenný, ku kterémuž sloupu oni koně živého vedše a tam smrtelně jej bodnuvše svobodně jej k Wořeču páditi nechali, za znamení sobě berouce, že na tom místě, kde kň³ onen smrtelně raněný padne a zdechne, kostel založen a vystaven býti má. Čehož také vykonavše a běhu koně raněného sledující shledali prý jej zdechnutého a na tomto místě ležícího, kde nyní sloup v kostele stojí, a následovně prý na tomto samém místě základ ku kostelu nynějšímu položen byl.

Wořeč, jak se praví, obdržel prý jméno své protože na blízku a vůkol něho mnoho hájů ořechových se nacházalo, čehož všeska památka nyní ovšem zplna zahynula.- /12/-.

Ačkoliv následovně se neví v kterém vlastně roku náš farní kostel Wořešský i s farou založen byl, aniž jména jeho zakladatelův nám známá jsou; nicméně předce s největší jistotou historickou z nadřečeného poznamenání farních kostelův v Čechách od Balbína vydaného lze nám tvrditi a dokázati, že již

9/ Copia vytažená z vejpisu, který se zachovává při ouřadě cancellářským v Chrástanech in MS. in arch. paroch.

10/ V matrice Krteňské l. III. fol. 1 r. 1694. založené nazývá se kostel Krteňský: "Capella Elizabetana Krtnensis."

11/ Ještě podnes sluje jedno pole panské blíž Wořeča: "v hájích".

za časů Václava IV. císaře a krále, když Ján z Jencenstei-
nu, arcibiskup Pražský spravoval církev českou, l.p.1384 v
Wořechu při chrámu Páně ke sti Sv.Jána Křtitele f a r a
z a l o ž e n á b y l a, jako že i téhož samého času v Ře-
pory a na Krohně farní chrámy Páně a f a r y se uvádějí.
-/13/-tj.: Boh.Balbin Miscell. lib.V. -

Za onoho času, totiž l.p.1384. počítalo se v arcibiskup-
ství Pražském farních kostelův a jim přivtělených farních o-
sad - jinak "plebanie" řečených 1384.- Rozvrh těchto koste-
lův a plebanií byl následovní: 10 arciděkanství, z nichžto
jedno každé více děkanství /což nyní "vikářství" sluje/, so-
bě podřízeno mělo, tak že se 51.děkanství počítalo. /Kašp.
Weiningra: Starobylé památky & loc. cit. str.248./ Arciděkan-
ství pražského arcibiskupství byly jsou následující:

Arciděkanství Pražské, Litoměřické, Žatecké, Kouřimské,
Boleslavské, Bechůvské, Horšov-Týnské, Plzeňské, Hradecké a
Bílinské, jichžto arciděkanové byli jsou i kanovníci kostela
Pražského. /T.Pešina Phosphorus fol.681./ - Arciděkanství
Pražskému podřízených děkanství bylo 6: Děkanství Benešovské,
Říčanské, Podbránské, /tak nazýval se onen díl berounského kra-
je za Vltavou ležící, nynější Vicariátus Beraun & Příbrami-
ens/-Balbin Miscell.lib.III. Cap.III. §.7./ - Rakovnické,
Slánské a Ořešské. Těmto 6ti děkanstvím podřízeno bylo far
aneb plebanií 215.- /K.Weininger op. cit. loc. cit.str.249./

Z výše uvedených zpráv historických usouditi lze, kterak
fara aneb plebanie Wořešská nebyla matná a poslední, alebř
důstojná, slavná a věhlasná, an ku konci 14.věku při ní dě-
kanství zaraženo, a dle ní jmenováno bylo. Přísluší, bychom
pro budoucí pamět tyto plebanie zde uvedli a zaznamenali,
které děkanství Ořešskému byly podřízené:

PLEBANIE DĚKANSTVÍ OŘEŠSKÉHO:

Šlapy, nyní Slapy,	Ecclesia S.Kiliani in insula,
Kuchel.	Ostrow, kláš. ř.S.Benedikta.
Hostiwic.	Černovic,
Tuchomiric, nyní Tuchoměřice.	Mikropes, nyní Mokropec.
Třebochow, " Třebotov.	Středokluk.
Taklowic, " Tachlovice.	Dobřichovic.
S.Gallus penes aulam regiam,	Radotin.
nyní hřbitovní kostel	Ořech.
Sv.Havla nad Zbřeslaví.	Řepory.
Hořelice.	Krchna.
Hostún, nyní Hostouň.	Lodenic.
Arnešic. /?/	Úhonice, nyní Ouhonice.
Stodolek, nyní Stodůlek /1/.	Spelunca praeposituhae Ostrowi-
Kopanina Přední. /2/.	ens. kláštera Ostrowského.
Šwánov.	Zlýchow, nyní Slýchow.
Liboc. /3/.	Slivenec /5/.
Železná /4/.	Lesnic, nyní Líšnice.
Bachowic /?/	Jilowišc, " Jilowišt.
	Trnowa.

Vesměs tedy všech plebanií děkanství Ořešského bylo 34. /6/.

Ad 1/: Stodálek. L.P.1292 dne 4.ledna darovala Paní Maria z Hrádku, vdova po P.Oldřichovi z Hradce de nova domo, právo patronátní nad kostelem tímto rytířům Templářským na Ůřinowsi. Graf Gejch.d. Tempelherren in Böhmen S.66. 124.- R.1590 byl farářem v Stodálkách kněz pod obojí, jménem Jakob. Acta Cons.-

Ad 2/: Kopanina Přední. Tato ves patřila prý dle Hajkové kroniky 742. vladykovi Mladovi. Kostel sv.Máří Magd. v byzantinském slohu vystavěný má z času Wratislawa wywody, a neb sv. Wáclawa pocházeti.

Ad 3/: Wražda, jižto se Hradboj Wršowec, pán na Hluboci a Ruzini /Ruzen/ dopustil, zabiv ctihodného kněze Prostiwoje, dala příležitost že Hradboj rozkazem knížete Boleslava II. na místě spáchané vraždy kostel vystavěl, a oboje statky Hluboc a Ruzen s lesem /nynější Hvězdou/ klášteru Břewnowskému daroval, okolo l.P. 993. Dobner anal.III.p.36. Chronic. Břewnow & Braun.p.16.-

Ad 4/: Železná.- R.1396 bylať rozhodnutá pře mezi farářem Železenským a panem Jiřím z Rostok práva farního kostela Železenského jakož i filiálního v Chýňawěch se týkající.lib. Ereet.XIII.F.9.-

Ad 5/: Sliwenec již l.P.1257 patřil křižovníkům s červenou hvězdou, kteří přišedši 1217. do Čech nejdříve v Hloupětíně pak na Poříčí blíže Prahy a posléz v Praze pod mostem v darovaném sobě od blah.Anežky, krále Otakara I.dcery klášteru a Špitálu l.P.1237.- Zimmermann histor. Verzeichniss & 2. Lief.S.80.- Statek Dobřichovice koupili křižovníci 1253. od kláštera Ostrowského.-

Ad 6/: Kašp.Weiningra op.cit. Časopis D.829 sv.2.pag.248.

Z výše položeného poznamenání farních kostelův v Čechách i bývalý příjem jednoho každého faráře z důchodův kostelních patrně se ukazuje. K lepšímu a dokonalejšímu porozumění následující zprávu napřed klademe:

Ačkoliv od starodávna veškeré duchovenstvo české ode všech královských a zemských daní a jiných poplatkův jak ze svých statkův, tak i z ostatních příjmův osvobozeno bylo, přece k nadobyčejným potřebám s předcházejícím povolením papežským duchovenstvo české dobrovolným příspěvkům podrobeno bývalo. Tak již l.P.1297. k slavnému korunování Václava II. papež Bonifác VIII. povolil, by nadřečenému králi české duchovenstvo, dle uznání a rozvržení biskupa Pražského k té potřebě peněžité přispělo. To samé papež Urban IV. povolil, splnomocniv Abaldina, biskupa Kortonského, by nejen v Čechách, ale i v celé říši německé od veškerého duchovenstva desátky, totiž desátý díl příjmův, ono přispění k slavnému vjezdu Wáclava IV. do Říma vybíral. Toto však slavné tažení podniknouti král Wáclav vždy odkládal, až konečně r.1400 pro zanedbání správy říšských záležitostí s důstojností císařské svržen byl. /Pubitschka: Gesch. Böhm.B.7.S.195./ Následovně každý farář z příjmův kostelních a při hlavních kostelích ka-

novníci ze svých přibend, též i kaplaní z oltářův neb kaplí, jimž posluhovali desátky římskému císaři Wacslavovi IV. k jeho slavnému tažení do Říma a tamnímu korunování odváděti povinni byli, a z desátkův těch i výnos každé fary se ukazuje, když vysazení pšalletní totiž poloviční odvod se zdvojnásobí a pak desíti se rozmnoží. Tak farář Ořešský odváděl polovičně 12 grošův pražských, celý tedy výkaz daně činil 24 grošů pr. jenž byly desátý díl jeho příjmu z důchodův kostelních, celý tedy roční příjem faráře Ořešského obnášel 240 grošů praž., aneb 4 kopy pražských grošův. Toho času jeden Pražský groš asi 20 krejcarů na stříbře nynějších peněz platíval, /Jaroš Schaller Topographie Böhm. I. B. S. 77/, nadřečená částka tedy činí v našich penězích 80 zlatých stříbrné mince. Krochenský farář odváděl polovičně 15 gr., celoročně půl kopy, jeho roční příjem tedy z důchodův kostelních obnášel 5 kop, aneb 100 zl. na stříbře. Daň faráře Řepořského činila polovičně 10 gr. celoročně 20 gr., z čeho vysvítá že farář Řepořský ročních příjmů mívával 3 kopy 20 gr. aneb 66 zl. 40 kr na stříbře. /Kašp. Weinigra op.cit.loc.cit./.- Přirazímeli k těmto příjmům ještě desátky z požitků polních a jiné příspěvky, nebyl to zajisté příjem nepatrný pro tehdejší láci všech prostředků k obživě, an za jeden korec žita 1 gr. pr. se platíval. /Beneš a Weitmüle/.

Kdo onoho času patronové řečených kostelův, Wořešského, Krteňského a Řepořského byli, a kteří byli a jak se jmenovali kněží, jenž nad těmito chrámy Páně a nad osadou farní duchovní správu vedli, ač jsme se pilně po tom ohlédali, nikde znamenáno nenacházíme. Jenom některé zprávy a památky z tohoto věku, dědiny naší více neb méně se dotýkající v rukopisech roztroušené se udržely a na nás přišly, které zde pro budoucí pamět klademe.

Pakliby nebylo docela omylné domnění naše, domnívali bychom se že Wořech v 14. věku snad stolicí arcibiskupské pražské aneb některému z prvních arcibiskupův jakož privátní statek přináležel. Neb dle starobylého nadání kostela sv. Haštala v Praze nachází se na rok 1401. pán vesnice Ořecha Petr Přimda, purghrabí Karlštejnský, který tento statek od tchána svého, arcibiskupského panoše Bočkouna z Wršec zdědil. /Lib. Erect. VI. M. 5. a Jarosl. Schaller Topogr. Böhm. I. B. S. 115./ Takové panoše, jakový byl nadřečený Bočkoun /v lat. clientes, armigeri/ mívali nejen biskupové pražští, ale i jiní mocnější vladykové na svých obširných statecích nejvíce bydlící, jichžto oni jak na cestách, tak ve válečném tažení doprovázeli, a z nichž své zbrojnoše, praporečníky a jiné důstojníky volili. Měliť jich sami Rosenbergští více než sto, od kterých při slavném tažení na sněmy doprovázení bývali. Za službu pánům svým prokázanou požitky z celých vesnic aneb dvorů brali a nimi svobodně vládli. Jejich synové co pážata dworská v domácí službě svým pánům stáli, a jejich otcové v službě co družina se střídali, a s rytíři stejné důstojnosti měli. Arcibiskupové pražští s pralaty když tomu potřeby kázaly sami vojsko v nemalém počtu pod správou svých panošů postavili, čehož posléze dokázal

arcibiskup Ján z Jencensteinu, an l.P.1383 v 18 dnech 7000 pšších a 2000 jezdcův pod nejvyšší správou probošta Chotešovského, Sulka, sebral, kteříž nepřátelské voje bavorské okolo Domažlic vše hubicí a plenící potřeli a zahnali a s velkou kořistí vítězně se navrátili.- /Pubitschka Gesch.Böhm.7.B.S.43/. Dle této hořejší zprávy mínili bychom že druhdy Wořech přináležel arcibiskupům pražským, an se pánem na Ořechu jmenuje Bočkoun z Wešec, jenž byl panošem arcibiskupským, snad Jána II. z Jencenštejnu aneb Wolfráma ze Škvorce zemř. 1402., a z vesnice neb dvora Ořešského požitky bral a ním svobodně vládl, čehož jest důkazem, že po jeho smrti Ořech dědiotvím připadl zeti jeho panu Petrovi z Přimdy parkhrabímu Karlštejnskému.

Ještě dříve, nežli hořejší zpráva udává, totiž l.Páně 1395. uvádí se pánem v Ořechu Mareš, panoš Ořešský, který jak rozsouzením konsistoře pražské se uzavřelo povinna byl ke kostelu Třebotowskému desátek odváděti. /Lib.Erect.XIII.F.9./

L.P.1408. nachází se pánem na Ořechu Wilím, který za sebe a bratra svého Beneše a dceru Marušku půl kopy ouroků při kostele Křtiském /nyní na panství Krušowickém výroční mši svatou založil. /Lib.Erect.VIII.D.1./ Není to pravdě nepodobné, žeby tito tři jmenovaní pánové v Ořechu an pospolu a po sobě krátce se jmenují, ne celý vesnici, Ořechem, alebž snáze jednotlivými dvory a poddanými vládli.

L.P.1393. přiznává se jakýs pan Bartík z Řepory k povinovanému desátku ke kostelu Řepořskému. /Libr.Erect.XII.E.7./

A toto jsou některé, ovšem jen řídké zprávy, kterých o majitelích Wořechu na konci 14. a z počátku 15.věku naleznouti se nám událo. Komu napotom Wořech jméním připadl, kdo napotom byli jsou patronové řečených kostelův pro nedůstatek dějepisných zpráv udati a dokázati nám nelze.

Aniž toho s čistou historickou pravdou udati nemůžeme, které vesnice a dvory za onoho času duchovní správě farářův Wořeského, Krteňského a Řepořského byly jsou podřízené. Starověké jsou ovšem veškeré vesnice a dvory, osadě Wořeské až podnes přivtělené, a nejsou-li některá místa ta ještě starší, zajisté s Wořechem jsou souvěká. An: za našich dnův tré pohřebních míst, každé při svém kostele se nachází, na kterých těla v Pánu zesnulých k věčnému spánku ukládaná bývají; pravdě nejpodobněji jest, že již v onom věku, an při každém z našich chrámův Páně fara byla založená, tyto samé vesnice, z kterých zesnulá těla na oných hřbitovech se kladou nyní, též duchovní správě nadzminěných farářův byly jsou odevzdané. S úplnou jistotou tvrditi nám lze, že již onoho času farní osadě Wořeské přivtělené byly vesnice: Zbuzany, Kopanina Zední, a jak pravdě velmi se podobá, i Chejnice.

ZBUZANY. Již l P.1420 uvádějí se Zbuzany v letopisech jakožto ves, přináležící klášteru Břevnovskému, /Chron.Břevn. & Braun.p.31./ nyní ale k panství Chotečskému, děkanovi kapitolnímu starobylého kollegiálního chrámu Páně u všech Sva-

tých na hradě Pražském patřícímu, přivtělená. Choteč jest též velmi staré místo, druhdy sídelní hrad urozených Pánův z Chotowa na Chotěi. Choteč uvádí Wácl.Hájek na r.858., kteréhož roku od Wladislawa, vývody Žateckého vydrancován byl, a mnoho obyvatelův mečem i ohněm zahubeno. /Jarosl.Schaller Topogr.Böhm.l.B.S.116/.-

KOPANINA.- O Kopanině v ústech lidu obecného až podnes udržuje se pověst, ona praví, že za starověkých časův zde prý bývaly doly, z kterých se zlato /?/ dobývalo, které, an snad nebyly výnosný později byly opuštěny. Spatřiti lze až podnes v zahradě statku tamnějšího pod č.l. jámy, opuštěné a zasypané, šachtě neb štóle podobné.

CHEJNICE.- Též staré místo, jak se domníváme aneb již z věku 11. aneb 12. pocházející.

Duchovní správa plebána neb faráře Krtenského již téhož věku 14. vztahovala se na obyvatele wesnic: Třebonice, Jinočany, Chaby a Chrástčany. Z výše položené zprávy, že královna Alžběta chrám P.Krchenský jmenovanými vesnicemi, duchovní správě faráře Krchenského přivtělenými jest opatřila, nabude přesvědčení a důkaz že výše jmenované místa a vesnice aneb již mnohem dříve, aneb skutečně okolo l.P.1384 stály.

TŘEBONICE.- Již l.P.1279 koupil Christianus, 18.opat Břevnovský ves a dvůr Třebonice /ps.Třebunice/ od Volkmara a Wilíma pánův z Paběnic za 70 hřiven stříbra, aneb /an tehdáž 1 hř.stř. 60 gr.pr. platívala/, asi za 1400 zl stříbra, /Christianus abbas emit Villem Třebunic a Wolzmaro /Wolkmaro ?/ & Wilhelmo de Pabienich pro septuaginta marcis argenti. Chron.Břevn. & Braun.p.25./- a zůstavil ji Herbordovi, měštěninu Pražskému za roční plat 8 hřiven stříbra /160 zl stř./ /Jarosl.Schaller op.cit.S.111./ - Leta Páně 1420. uvádí se dvůr Mírešický /curia Mírešic/ jakožto statek klášteru Břevnovskému přináležící. /Chron.Břevn. & Braun.p.31./

✱ JINOČANY.- Jinočany uvádějí se na rok 1420. jako statek z polovice klášteru Břevnovskému patřící. /Ibid loc.cit./

CHABY.- Velmi starobylé místo před časy Karla IV.stojící které později l.P.1569. majitel dvora Chabského Wojtěch nazván Prase kostelu sv.Wojtěcha většího v Smiradářích /?/ neb Jirchářích aneb v Kalabrii /Farní kostel sv.Wojtěcha v Jirchářích se nazývá, protože tamtéž jircháři své stanoviště měli. Kalabrie se toto oddělení města nazývalo z příčiny té, že král Karel IV. jircháře nazvíce z Kalabrie, krajiny to v Jižních Vlaších ležící, do Čech a do Prahy povolal./ na Novém městě Pražském na věčné časy daroval, které záduší Chabský dvůr až podnes přináleží. /Kniha zádušní Krtenská II.fol.3: Jak Jan Rulík v spisku svém: S.Eccl.Pragens.Decani na str.píše, založil Wratíwoj, neb Wratibor, jenž byl děkanem od r.1362. až do r.1372. nadání při oltáři sv.Filipa a Jakuba podle mříží v kostele Pražském a věnoval k tomu dvory Chrojen a Chaby./

CHRÁSTČANY.- Zdaliž tato ves již v věku 14.neb 15. ku

zboží slavné kapituly na hradě Pražském přináležela, rozhodnouti mi nemožno, an žádných dějepisných důkazů toho před rukama nemám; domníval bych se ale, že nedlouho po skončených válkách husitských tuto ves již v držení měla, aneb ji koupivši, aneb za jiné, následkem náboženských válek ztracené statky a dvory darem obdrževši.

Duchovní osada faráře Řepořského za tehdejších časův dle domnění mého z jedné toliko vesnice se skládala, totiž z Řepory, an vesnice, které nynějšího času k řečenému chrámu Páně přivtělené jsou, z mnohem pozdějších časů, jak jistotně víme, pocházejí.

Řepora: O Řepory nachází se pověst jakási, z jakých pramenů se prýstící zcela nepovědomo, že z počátku věku 15. zde klášter panenský stával. Na onom místě, kde nyní pod kostelem statek pod č.10. stojí, byl prý onen klášter vystavěn, a ona studna opuštěná, jenž se nyní v zahradě blíže téhož statku nachází, nalézala se prý na nádvoří řečeného kláštera. Tentýž klášter byl prý později v válkách a plenách Husitských vypálen a rozbořen, jehož abatyše neb vrchnice na outěku od jakéhosi zuřivého ji pronásledujícího Husity prý zastřelená byla. Že pověst tato ze žádného historického pramene se neprýstí snadně srozumí každý, an zcela žádný toho důkaz a památka se naleznouti nemůže, a dějepis český nám žádnou zprávu o jakémisi klášteře panenském v Řepore nepodává.

ZMRZLÍK.— Vypravuje též lid obecný že na Zmrzlíku v pradávném věku prý hrad rytířský stával a udatnými rytíři obýván byl. /Kterýsi čtenář této pamětní knihy zde poznamenal tužkou: "Jedno místo nese posud název "Na zámkách"./

V pamětní knize na str.41. a dalších všeobecně je popsána doba po smrti císaře a krále Karla IV., a pak bouře husitské. Pro naše dějiny vybere z toho ony části, jež se přímo dotýkají našeho kraje.

Smutně se onoho času muselo vésti i osadám našim; což ačkoliv zejména z historických pramenův dokázati nám nelze, předce z následujících příběhů okolí našeho sousedního se týkajících vyrozuměti a souditi se může.— Na sousedních Tachlovicích byl pánem krutý Tábor, Olda z Hudovic, který nejen domácí kostel, dle způsobu Husitského pobořil, ale i okolní kraj hubil a plnil. A toto nectné řemeslo své neprováděl jen krátký čas, ale úplných 15 let, totiž od r.1419 až do r.1434., když pro velkou způsobilost svou a záhubné pleny své od pana Jána Šwamberka válečným lidem oblehnut a přemóžen jsa pevný hrad svůj v zříceninách spatřiti musil. /Kašpara Weinigra: starobylé památky v časopisu pro kat. duch.829.sv.2.na str.248./

L.P.1420. dne 22.května Táboři srotivše se vytáhli ku klášteru Břevňovskému a dobyvše jej vypálili a pobořili tuto velebnou svatyni sv. Wojtěcha. Mnoho mnichů padlo mečem, někteří v oheň rukou Táborů vmetáni jsou, a kteří z nich byli

zajati, v Přezě veřejně byli upáleni. A tak jarní slunce, které ranní dobou leskle se odráželo od bání Břevňovských, při západu svým rudou září osvětlovalo jen mrtvoly, rupy a sutiny. Ztrátu utrpělo ono slavné opatství od Husitův přenáramnou, neb v moc jejich upadly Zbuzany, dvůr Mirešický, polovice dvora Jinočanského a Třebunice, samá to místa k osadě Wořešské a Krchenské náležící, a klášter sám v sutinách a rozvalinách ležel 380 let. /Chronic.Břevn. & Braun.p.30. 31./

V středu 16.věku nalézá se zpráva o Řepory, kterou ves i s panstvím Tuchoněřickým, jak se na rok 1561. uvádí, držel Pan Ctibor Slucký z Chlumu. /Jar.Schaller Topogr.Böhm. 1.B.S.229. & Hist.Soc.J.P.3.V.1./ -

Císař Ferdinand I. udělil klášteru Břevňovskému práva ve válkách Husitských sobě odňaté aneb zastavené dvory a statky vykoupiti, následkem čehož dvůr Mirešický a ves Třebonice témuž klášteru opět v držení přišly. /Chronic.Břevn. & Braun. p.36./ -

Že již na konci 16.věku Wořech s farním chrámem Páně slavné a velebné kapitule Pražské a k panství Chrástanskému k zboží řečené kapituly náležícímu, patřil, dokázati nám lze z následujících zpráv: Jak nápis latinský na velkém zvonu našem, který l.P.1590 od slovutného mistra Brykcího z Zimbergu ulit byl, zní: jmenuje se kostel Wořešský immediate ad Ecclesiam Pragensem spectans, a tehdejší patronové kostelní: probošt Petr z Lindy /před tím od r.1561 až do r.1586 děkan/, děkan Jiří Berthold Pontanus a Breitenberg, archidiakon /?/: Mistr Štastný /Felix/ z Lindy, a jiné údy řečené kapituly. Z čeho usouditi lze, že pakli ne dříve zajisté již v středu 16.věku Chrástanské panství kapitule Pražské náleželo a tutéž práva patronátního při kostele našem užívala. Dle latinského nápisu na křtitelnici Wořech jakožto ves za času děkana kapit. Šimona Broňa z Horsteina r.1609 náležel slavné kapituli Pražské.

L.P.1618 za panování krále Matyáše čeští stavové protestantští těžce toho nesouce, že se arcibiskupa Jána Lohelise a opata Braunovského Wolfganga Selendra z Prošovic, kteří L. P. připustiti nechtěli, by na jich poddaných statecích onen v městysi Hrobu a tento v Braunově protestantské modlitebnice se stavěly, /Chronic.Břevn. & Braun.p.40.41. Pubitschka Gesch. Böhm.10.B.S.481./ -, zastával, zuřivě povstali proti panu Jaroslavu Bořitovi z Martinic a Wilímovi Slawatovi, náměstníkům královským, majíce je od vydaného Majestátu, jejíž tito podepsati se spečovali v podezření, žeby z horlivosti pro katol. víru krále proti nim byli rozhořčili, obořivše se na ně je ze síně sněmovní dne 23.května 1618 oknem vyhodili /Pešina Prodromus ad an.1618/, a pak aby hněvu krále pro tento ohavný čin ušli, k válce proti králi svému se strojili, vyhnavše arcibiskupa, opata Strahovského i Braunovského, též i Jesuity z Čech; a opovrhše mírným napomínáním krále Ferdinanda II. svedení jsouce od svých ziskných vůdců, Thurma a Pellsa, své svobody mocí dobývati se uhlavili. Výhost dávše po

smrti krále Matyáše pravému v panování nástupníku Ferdinandovi II. Fridricha Falckého za krále r.1619, jenž kalvinista byl, sobě zvolili, a po zdařilé porážce vojska rakouského přímo k Vídni táhli, chtějíce se nejen města, ale i krále zmocniti. Ačkoliv spojená vojska císařská silně proti Čechům táhli, tito přece nepohnutelně na svém stáli, až konečně r. 1620 dne 8.listopadu císař slavný vítěz na bílé hoře sobě Čechii vybojoval. /Pešina Prodromus ad aum 1620./- Vzhledem na časy minulé císař všecku důvěru v nekatolické své poddané ztratil a sobě rozváživ že jen od věrných církví stálou věrnost očekávat může, od odpadlců a nevěrných církví žádné stálé věrnosti že doufat nelze; potrestal některé hlavní způrce na hrále, jiné pak odejmutím statků a vyhnanstvím, /Kašp.Weiningra op.cit. na str.257. & 258./ a přísný mandát vydal, že žádných jinověrců kromě katolíků v Čechách neztrpí, a že ti, jenž se ke katolické církvi přidati nechtí do 6 měsíců se ze země vystěhovat musí. Predikanti Lutheránští všickni vyhnáni a kostely katolickými kněžími, jichžto pro nedostatek vlastencův 200 z Polska vyzváno bylo, obsazeny byly. /Kašp.Weiningra op.cit.na str.258./ -

Tak statek Zbuzenský a Chotečský i s Chejnicemi po bitvě bělohorské r.1622 majiteli tehdejšímu pánu Jiřímu Magrlovi /psáno Mayerlovi/ s přivolením krále Ferdinanda odňat, a děkanovi kapitolnímu kollegiatního chrámu všech Swatých na hradě Pražském za jiné v předešlých bouřlivých časech ztracené statky darován byl. /Jarosl.Schaller Topog.Böhm.l.B. S.116./

Jesuité zpět do Čech povolání a kolej klementinskou v Praze osadivše zakoupili statek Tuchoměřický s všemi jemu přivtělenými dvory a vesnicemi r.1621. od pana Otíka Jindřicha z Wartenberka, /kterýž tento statek prv 1615. od pána Jána Sluckého a na Kolči koupil/ pro řečenou kolej a spolu i Čičovice za 42.000 zl. na stříbře /Jarosl.Schaller op,cit. S.229./ -

Praví se, že téhož času tři šlechticové z protestantského náboženství ve Wořechu své statky a dvory měli, a sice tam, kde nyní sedlské statky pod č. 7. 9. a 21. se nacházejí. Spatřiti lze v těchto místech až podnes pozůstatky ohledných a přepevných zdí, jichžto skrzehustavba prozrazuje že z věku 16. neb 17. pocházejí musejí, a které pozůstatky dosvědčují, že zde za časů starodávných skutečně nějaké dvory neb statky stávaly. Kdo byli jsou jejich majitelové, o tom již více žádná zpráva se podat nemůže, an nic písmem zaznamenáno se nevynachází, a oustní památka všecka z paměti lidské se ztratila. Jen tato pověst až do našich časů se udržuje, že tito tři protestantští šlechticové, nechtíce se ku víře katol.přihlásiti, po bitvě bělohorské vlast svou raději opustili, z nichžto jeden jménem Havel Dvořák, jak se praví do Drážďan se odebral. /Lib.Memorab.Woř.p.6./

Za času třicetileté války, která se r.1648. udatnou obranou Prahy skončila, za času té vše hubicí a plenící války nemohlo se ničehož pro zvelebování církve kat. v Čechách stá-

ti. Vlastně tedy poznenáhle zvelebení farních kostelů se od r.1648 počíná; z většího dílu však kostely farní mezi rokem 1660 a 1670 aneb ještě později zvláštními správci duchovními obsazeny byly, jimžto z počátku více dosti vzdálených kostelů na čas se odevzdalo a to sice dílem z nedostatku duchovenstva, dílem pak z ohledu na skrovná a nedostatečná obživení; až pak z části patronové týchž kostelů z části i osadníci po tak dlouho trvající strasti poněkud se zmohli a k obživení duchovního nějakými příspěvky napomáhali v stavu byli; neboť při mnohých farárech nezůstalo ani paměti bývalého starého farního nadání. /Kašp.Weiningra op.cit. na str. 259./

Takový smutný a krutý osud potkal též naše tři osady, jak Wořešskou tak Krtenskou i Řepošskou. Krutě, jak výše praveno, zuřila válka před bitvou bělohorskou v blízkém okolí Pražském, a když později Sasi a Švédové Prahu opanovali, též velmi hořký a truchlivý osud okusili sousedé Pražští. A sčkoliv nemáme žádných pramenův historických, kteří by nám zřejmě dokázaly, jak vlastně naše osady zanikly, nicméně přece z farních knih jejich časně zahynatí vysvětliti můžeme.

Farní osada Wořešská, kteráž v středu 16. a z počátku věku 17. zvláštní péčí slavné kapituly Pražské, jakožto svých patronův a kolátorův mocně se zmáhali počala, následkem kruté války docela zanikla. Zašla i také a klesla jako v hrob společný farní osada Řepošská a na Krtní. Po bitvě bělohorské patronové i lid, ztrativše své statky, schránuli, a následovně ztratili i osady naše všecku podporu, duchovenstvo svou obživu, chránové svá nadání, a tak hluboce klesly, že brzy po nešťastném r.1620 až do r.1682 farářův a pastýřův svých duchovních prázdnýbyly. Zahynuly též spolu všecky farní knihy a listiny, tak že po nich žádná památka se více nenachází. Jen starobylý chrám Páně náš, přetrvav bouře Husitské odolal i Švédské moci, tak že jej, ačkoliv náramně ochudlý a zpustlý, žádná nehoda, nače vlasti se snášejíci, zklátiti nemohla.

Zanikla tehdy služba Boží, umkli nábožní pastýřové představše hlásati slova života věčného, osiřelá úpěla naše osada, neozýval se více ve svatyni hlahol nábožného zpěvu, a ovce marně hledající svých pastýřů a toužící nasycenu býti chlebem Božím, a nenalezše žádného, kdoby jej jim byl lámal a podával, bloudili po pastvách cizích. Z části jenom, a to ještě zřídka konala se služba Boží v našich chrámech, novorozenátka dlouho musela čekati nežli došla křtu sv., an se tehdež křtilo u matky Boží Sněžné, a mnohý nemocný dlouho vzdychal po posledním posilnění na věčnou cestu. Svatými svátostmi později posluhovali praotcům našim otcové řádu sv.Františka, dílem z kláštera matky Boží Sněžné v Praze, dílem z kláštera Hájeckého, jichžto jména, jak ve farní knize se nalézají, jsou následující:

P. Adamus M i n d l e r t , strict. observ. l.P. 1661.

Od r.1665 až do r.1673: Z kláštera matky Boží Sněžné.

P. Pius Z e i n e r , ord. S. Franc. strict. observ.
reform. ex Conv. B. V. M. ad Nives.

P. Antonius de R u n g e , od matky Boží farář.

P. Sigismundus W e s e l ý .

P. Olympius B i l e k .

P. Godefridus S c h w a m b e r g e r .

P. Carolus V o p o c ž e n s k ý .

Z kláštera pak Hájeckého:

P. Basilius S c r i b a , praeses Hajec.

P. Damasus W e i s e r .

P. Fidelis S c h e r e r & P. Sigismundus H o d a .

Aby se ale duchovním potřebám věřících snadněji a lépe
vyhověti mohlo, an jmenovaný kláštery příliš byly vzdálený,
přivtělené byly naše osady fáře Tachlovičské, jakožto nejbliž-
ší, a místo duchovního správce Wořešského zastával

Augustinus S c o r p , farář Tachlovický, kterýž
společně s farářem Kladenským i osadu Hostivickou spravoval,
od 17. listopadu 1673 až do r. 1682. 27. ledna, a sice až do o-
noho času, když fara Wořešská nově vyzdvižená a řádným du-
chovním správcem opatřená byla; v čemž a v pozdějších farní
osady naší a chrámu Páně našeho v následujících listech šir-
ší zprávu položíme.

Abychom docílili pokud možno co nejúplnějšího přehledu
všech duchovních, kteří kdy na ořešské farnosti působili a
o nichž se zprávy zachovaly také již z doby předhusitské,
odchylme se na chvíli od obsahu pamětní knihy a jmenujme ze
spisku biskupa Dra Ant. Podlahy nejdříve zde známé faráře:

P r o t i v a až do r. 1371.

Jan H á n a /Hanek/ kněz z Prahy od r. 1371 až 1391.

B e n e š , děkan na Karlštejně od r. 1391 až 1405.

P a v e l ze Svěradic od r. 1405 až 1413.

M o ř i c z Velvar r. 1413 až 1415.

B e n e š z Holubic, prve farář ve Skurech r. 1415-1427.

J a k u b řečený Koleč, syn Bartoloměje z Loun r. 1427.

Ve válkách husitských zabrali Ořech Pražané a ujalo se
zde husitství. Z farářů utrakvistických, kteří v Ořeše půso-
bili známi jsou:

J i ř í k z roku 1535.

J a n " 1540.

Roku 1547 byl Ořech zase vrácen metropol. kapitole u sv.
Víta.

DOBA DRUHÁ,Od str. 50 .

od vyzdvižení fary Wořešské l.P.1682.

Reliquias, veterumque vides
monumenta visorum. Virg.

Velmi šťastná, ode dávna již toužebně očekávaná a nyní radostná pro osadu Wořešskou to byla událost, když l.P.1682 začasů panování císaře a krále Leopolda I., a arcibiskupa pražského Jána Bedřicha, hraběte z Waldsteina slavná kapitula u sv.Víta na hradě Pražském, jakožto patron chrámu Páně Wořešského ustanovila znova vyzdvihnouti faru Wořešskou, a ji řádným pastýřem duchovním opatřiti. Neb slavná tato kapitula za času důstojného děkana svého Wáclava Bílka z Billenbergu /1/ znamenaje přenášecí škodu, kterou chrám P. a osada Wořešská utrpěla a ještě trpí, an tak dávná léta stojí osiřalá, znamená též, že věřící, nemajíce žádného, kdo by jim důstojně hlásal slovo Boží, a jim cestu k životu věčnému vedoucí ukazoval, na spasení duše své volké nebezpečí trpí, ustanovila nejen vyzdvihnouti faru Wořešskou ale i duchovního pastýře a jeho v úřadě nástupníka slušnou a důstatečnou výživou na věčné časy nadati. An ale chrám Páně jsa bez jmění zádušního důstatečný nebyl, aby svého faráře důstatečnou obživou opatřil; následovně kapitula Pražská jakožto patron jemu dobročinnou se prokázala, z svého vlastního zboží faru Wořešskou nadavši.

Dle starých zápisů /2/ dáno bylo faráři Wořešskému k jeho výživě orných polí 43 korce 2 věrt. a též od záduší Wořešského jemu k užívání ponecháno proti roční činži 1 zl 3 kr. orných polí 3 korce a louku; následovně ouhrnkem nadání fary Wořešské z počátku pozůstávalo z 46 korců orných polí.

K osadě Wořešské jak za starověkých časů bývalo tyto samé dědiny a vesnice přivtělené zůstaly, totiž: ves Wořech s dvěma dvory /panským a p.děkana dvorem/, Zbuzany s dvorem panským, Kopanina zadní, Chejnice, mlejn a pivovar Chotečský /3/.

K této nově vyzdvižené faře Wořešské jakožto filiální kostely přivtělené byly bývalé farní chrámové: Řepořský, s osadou svou sestávající z Řepory s dvorem a mlejnem, Zmrzlíkem, Wohradou a z Nové vsi; též i chrám Páně Krtenský s bývalou osadou pozůstávající z Chrástian s dvorem, z Jinočan s dvorem a pivovarem, z Třebonic, a z dvorů Chabských. Tak že od toho času tyto tři bývalé farní osady v jednu farní osadu sražené

1/ Wáclaw Bílek z Billenbergu, sv.písma doktor, kolleg.chrámu P. u všech Svatých děkan, a generální vikář byl děkanem od r.1680. Zemřel 20.srpna 1704. Po své smrti ustanovil dědicem svého jmění chrám Sv.Víta. -

2/ Lib.Memor.Wořech.p.79.

3/ Choteč téhož času nepřináležel děkanovi u Všech Svatých, an se ještě r.1690 uvádí mezi statky stavu panského.

zůstávají, a následovně farář Wořešský od té doby až do polovice 18. věku se jmenoval a psával: farář Ořešský, Řeporejský a na Krchně.

Kterého dne a měsíce nově ustanovený farář Wořešský začal své duchovní správy učinit, jest neznámé; z farní knihy Wořešské vysvítá jen pouze že to bylo aneb ku konci měsíce listopadu aneb z počátku měsíce prosince l. p. 1682, an

M. Tomáš František Š t a n d l ,

jakožto první farář Wořešský v duchovní správu osady naší se uvázal. An r. 1669 dne 16. měsíce ledna řád towaryšstva Ježíšova pro svou kolej u sv. Klementa na starém městě Pražském vesnice Řepory, Kopaninu zadní, Novou ves a Slýchov od Marie Alžběty hraběnky Michnové z Weitzenhofen, pozůstalé vdovy po Sigm. Norb. hraběti Michnovi z Weitzenhofen se vším příslušenstvím a se všemi právy za 15000 rýnských koupil; tento řečený řád každého faráře Wořešského na věčné časy skutečným administrátorem filiálního kostela Řeporejského, pod patronátem téhož řádu stojícího, ustanovil, přidav k jeho výživě se záduší téhož kostela 40 korců orných polí, jak to následující listina stvrzuje:

"Znamená se pro budoucí pamět, že jest tento kostel filiální SS. Petra a Pavla apoštolův Páně v Řeporejích s celou osadou, to jest ves Řeporyje, Nová ves, oba dvory, Sedlák jeden, a chalupníci 3 pod Zmrzlíkem blíž vsy Kopaniny na ten způsob na v nově vyzdviženou faře dosazenému Panu faráři do vsi Wořecha velebné Capitole hradu Pražského patřící, ato prvnímu veleb. Panu Pát. M^u Thomae Francises Standl k přísluhování zanechaný, aby lidé poddaní i sloužící všichni vedle obyčeje a ustanovení církve svaté všemi svátostmi vždycky a službami Božími v třetí neděli a svátek náležitě zaopatřený byli, i také někdy za mrtvé a z jiné pobožnosti křesťanské v této všední dny mše svaté podle příležitosti téhož Pana faráře a budoucích po něm, byt za měsíc 2 i 3 krátě bylo, v témž kostele se sloužily: Naproti tomu táž osada dotčenému Panu faráři i potomkům jeho každoročného desátku obilného, pšenice 14 str. a ovsa též 14 str. spravedlivě beze vší odpornosti odvozovati a skládati má. K tomu také zanechává se témuž Panu faráři k užívání kus pole zádušního zde v Řeporejích k kostelu náležejícího pod 40 str. blíž cesty od Wořecha do Krtně jdoucí, ležícího, aby on tak dlouho, jak by ho na díle neb v cele užíval, každoročně jmenovanému záduší Řeporejskému 4 kopy 40 gr platiti a dávatí povinen byl, které se však jinému žádnému kromě vsi Řeporej najímati aneb pod plat zanechávati nikoliv nemá."

Nadepsaný desátek obilní jednou v rok takto skládaný bude:

Ze dvorů panských obouch	pšenice	4 str	3 v.	, ovsa	4 str	3 v.
z gruntu Kubičkovského	"	1 "	-	"	1 "	-
Pálklykovského	"	1 "	2 "	"	1 "	2 "

z grantu Klikovského	pšenice	1	str	3 $\frac{1}{2}$	v.	ovsa	1	str	3 $\frac{1}{2}$	v.
Ryohťářikového	"	1	"	1 $\frac{1}{2}$	"	"	1	"	1 $\frac{1}{2}$	"
Bartůnkovského	"	1	"	2	"	"	1	"	2	"
Grošovského	"	1	"	-	"	"	1	"	-	"

id est čtrnácte strichů pš. a tolik ov.
/Pozn.: Správný součet jest třinácte " ! /

Chalupníkův sedum po osumnácti krejc. /mimo Bašty, který tuplovaně, to jest 36 kr. dá/ a z Nové vsi z pěti chalup po osmi kr., to jest 3 f 4 kr místo obilného desátku témuž panu faráři každoročně platiti budou. Pod Zmrzlíkem jeden statek a 3 chalupy ačkoliv osadou do Řeporej přináležejí však desátek ku pomoci Kopanským sousedům do osady Wořešské patřícím dávati budou, poněvadž k Zmrzlíku něco polí od té vsi Kopaniny náleží, a oni tam pastvami i jináče spolčený jsou. Z kteréžto vsi Kopaniny více desátku obilného žádáno býti nemá, než jak jednou přivoleno, totiž žita 6 str 2 věrt. a ječmena také 6 str 2 věrt. jmenovitě z grantu Novákovského, nyní Václav Záruba, žita 1 str 1 v. ječmena 1 str. 1 v. z Charvátovského Havel " 3 " " 3 v., Goliášovského Vacíř " 1 " 2 " " 1 " 2 v., Bohuslav Klyka " 3 " " 3 " , Mlynáři z obou ml. " 1 " " 1 " na Zmrzlíku sedlák 1 " 1 "

id est 6 str 2 v. 6 str 2 v.
chalupníci 3 na Zmrzlíku po 18 kr - 54 kr.
Přitom se vymínilo a vymínuje aby s dotčenými lidmi poddanými statku řeporejského z strany placení od oddavků a křtů od každého pana faráře mírně pokračováno bylo a žádné jiné accidenty ani letníky od nich pohledávány, ani k jaké obtížnosti lidé nabádání býti nemohli. Podobně i to vymíněno jest, kdyby se k té faře Wořešské aneb panu faráři na ní bydlicímu od něku jinou fara neb kostel více /mimo Wořešského a Krtně/ přidal, a Řeporejští lidé pro dalekost cesty by k službám Božím pokaždý jíti nemohli, tehdy vrchnost Řeporejská i s poddanými nebyla by povinna nadepsaný desátek zcela zouplna dávati ale to dle své vůle jináče prostředkovati by mohla. Každý pak nový P.farář, kdyžby se do Wořecha dostati měl, pro Řeporejský kostel obzvláštní Praesentaci z Coleje žádati aneb se on sám dříve osobně velebnému panu páteru rectorovi praesentirovati povinen byl, a jestli by někdy při dosazování pana faráře od strany Collejské jmenovitě veleb. Capitole se praesentiroval, ten aby před jinými přijatý býti mohl.
/Lib.Mem.Woř. mezi str.78 a 79./-

V Universitní knihovně, odděl.rukopisů, jest uložena kniha "Registra záduší řeporyjského kostela Svatých apoštolův Petra a Pavla" pod sign. "17.C.50".- Odbočíme nyní opět od far.pamět.knihy, a v souvislosti s líčenou tam právě historickou látkou uvedeme nyní jako ukázkou obsah dvou prvních listů jmenovaných register:

"Leta Páně 1669 v auterý po St^é Panně Kateřině, jenž by-

lo 26. Novembris založena /rozuměj: tato kniha register/ v
 Colleji Societatis Jesu S^o Klimenta v Starem Městě Pražském,
 ode mně B.W., Sociis Jesus, vše
 k větší cti a slávě Boží a týchž svatých Apoštolův Páně.

Fol.1.1.:

Zde jsou vypsané staré registra:

Leta Páně 1604 v Pondělí po třech Králích svatých 12.
 dne měsíce ledna od Jiříka Andresa Čenčického, toho času pí-
 saře děchodného na Kladně, k témuž záduší Řeporyjskému zalo-
 žených, vnichžto se pořádně zapsáno vynášlo jakž tuto násle-
 duje:

ZNAMENÁNÍ PLATŮW z dědin a z lůk k záduší řeporejské-
 mu náležejících:

Jakub KUBÍČEK platí z dědiny z Lesu /?/ jednou v rok,
 totiž při sv. Havle 1 kopu gr. míš.
 a z louky zádušní 2 kopy

MACH	z dědiny z Lesu /?/	20 gr.
Matěj MANDINEC	"	20 "
Krčmář	"	10 "
Jindra RYCHTAŘÍK	"	20 "
Jan KOTMEL	"	10 "
Jan Štástka	"	20 "
	a z poustky	5 " 1 d.
Urban TAJOWSKÝ	"	20 "
Jakub ŠTYRGROŠ		20 "

Summa těch platův 5 kop 25 gr. 1 d. m.

Fol.1.1.p.v.:

PLAT stálej k témuž záduší z Nové Vsi vycháze-
 jící:

Říha SRB	platí ouroku	st ^o Jiřského	20 gr
		st ^o Havelského	20 "
	z dědiny zádušní při sv. Havle		16 "
Jan WOHAREK	ouroku	sv. Jiřského	20 "
		" Havelského	20 "
BARTOŇ	"	" Jiřského	20 "
	a z dědiny při tom čase		5 "
	"	sv. Havelského	20 "
	a z dědiny též		5 "
Jan CHVÁLA	"	sv. Jiřského	40 "
		" Havelského	40 "
VALENTIN	"	" Jiřského	45 "
		z dědiny	15 "
		" Havelského	45 "
		z dědiny	15 "

Summa ouroku z té vsi celo ročního učiní 5 kop 46 gr. míš.

Víceji sousedé Novoveští vedle dobrovolného uvolení a jisté smlouvy s sousedy řeporejskými učiněné, aby k záduší řeporejskému připuštění býti a tu také svůj pohřeb míti mohli, platí jeden každý každého roku k tomu záduší po jedné libře vosku.

Pol.2.: Znamenání krav zádušních, z nichž se platí z jedné každé po jedné libře vosku:

Jakub KUBÍČEK	má zádušní krávy	2
KLIKA	"	1
Jan KOTMEL	"	3
Jan ŠTASTKA	"	1
Urban TAJOWSKÝ	"	2
ŠTYRGROŠ	"	2
Jan WOHAREK z Nové Vsi	"	1

Summa krav zádušních 12.

Leta Páně 1602 Matěj Klika jinak Holian odkázal k záduší řeporejskému deset ovec, ty aby dědicové a potomci jeho k témuž záduší odvedli anebo z nich ročně po 1 kopě míš. platili.

Leta Páně 1614: Sousedé řeporejští a kopanští postoupili a odevzdali Matějovi mlynáři kopaninskému kousek obce slove na Parkaních k dědičnému užívání na ten způsob, aby on Matěj, dědicové a budoucí jeho z toho k záduší řeporejskému každého roku po dvou librách vosku platiti byli povinni. Což on Matěj mlynář tak učiniti a takový vosky bezevší odpornosti odvozovati se svolil a připověděl.

Pol.2.p.v.: Leta Páně 1604 v pondělí po Třech Králích při počtu kostelním záduší řeporejského našlo se, že po zavření počtu lonského a po všelijakém vydání zůstalo hotových peněz zádušních 30 kop 31 gr. 6 denárů a na dluzích 118 kop 11 gr. 1 den., summa obojího 148 kop 43 gr. -

Víceji přijato od reporejských platův z dědin a z luk zádušních za rok pomínulý složených	4 kopy 55 gr. 1 d.
Z Nové Vsi aurokův a z dědin zádušních	5 " 11 "
Od Jana Macha z desíti ovec od otce jeho k záduší odkázaných	1 "
Od Jakuba Rychtáře z gruntovních peněz na tento rok	1 "
a od Rychtářika	7 "
a na svíčkách vyděláno v tom roce	2 " 10 " 4 "

Summa nového příjmu 21 kopa 16 gr. 5 d.

Summa starého i nového příjmu učiní 169 kop 59 gr. 5 d.

Z předpsané summy příjemní vydáno na potřebné věci kostelní a něco knězi ode mší, něco berně 31 kopa 31 gr. míš., což srazíce, příjmu zůstane summa hlavní k budoucímu počtu peněz hotových a na dluzích 138 kop, 28 gr. 5 d.

na kteroužto summu nachází se dluhův vedle obzvláštního rozepsání 101 kopa 10 gr.
a hotových peněz jest vyčteno 37 " 18 " 5 d.

Chvála Pánu Bohu

G. A. Č.

Tyto Registra záduší řeporyjského obsahují záznamy až do roku 1771. -

Vracíme se k pamětní knize:

L.P.1683 dne 13.měsíce května byly též desátky osadníkův kterými faráři Wořešskému přispěti povinni býti mají, ustanovený, jak to výslovně následující listina dosvědčuje:

"A.1683 dne 13.May zavřeno v příčině Desátek Nového Pana faráře Wořešského co se mu scházeti bude:

Wosada Worzeská.

Wes Wořech,		<u>žita</u>				<u>ječmena</u>			
z lánu pod 2 str.		5 str. 1 v 1 $\frac{1}{2}$ čtv				5 str 1 v 1 $\frac{1}{2}$ čtv			
počítaje vynáší	5	str.	1	v 1 $\frac{1}{2}$ čtv	5	str	1	v 1 $\frac{1}{2}$ čtv
Ze dvora Panského	6	"			6	"		
Ze " J.M.Pana děkana	1	"	2	"	1	"	2	"
Chejnice	5	"			5	"		
Zbuzany	15	"	2	"	15	"	2	"
Kopanina	6	"			6	"		
<hr/>									
39 str 1 v 1 $\frac{1}{2}$ čtv, 39 str 1 v 1 $\frac{1}{2}$ čtv									

Pole co se jich nachází při vsi Wořeše a ty záduší užívalo nyní se pouští Panu faráři jako i loučka v kteréžto rybníček jest, též se k užívání pouští.

Rzeporej.

kostel SS.Petra a Pavla.

		<u>pšenice</u>				<u>ovsa</u>			
Pálklyka má pod 120 str,		2 str				2 str			
na něj připadá dáti									
Klyka má pod 180 str,		3 "				3 "			
dtto		2 "				2 "			
Rychtařík 150 "	2	"	2	v	2	"	2	v
Kottmel 120 "	2	"			2	"		
Bartáněk 80 "	1	"	1	" 2 čtv	1	"	1	" 2 čtv
Groš 80 "	1	"	1	" 2 "	1	"	1	" 2 "
Itt. 1 osedlý 80 "	1	"	1	" 2 "	1	"	1	" 2 "
<hr/>									
13 str 2 v 2 čtv 13 str 2 v 2 čtv									

Služby Boží v témž kostele Rzeporejským aby byl povinen Pan farář do roka 12te sloužiti, a za to má užívati polí od záduší Rzeporejsk. pod 36 str.

Kdyby pak budoucně některý Pan farář přišel, a těch polí držeti nechtěl, má se mu od záduší řeporyj. za každou službu Boží po 1 f 20 kr a za oběd každý po 24 kr, na peněžích platiti.

Kostel Krtenský
stých Jana a Pavla.

Wes Chrástany,			<u>žita</u>		<u>ječmena</u>	
		přijde				
Kottmel	120	str. mu dáti	2	str	2	str
Holovský	180	"	3	"	3	"
Mrha /?/	90	"	1	" 2 v	1	" 2 v
Ryšák	120	"	2	"	2	"
Šenkýř						
dolejší	30	"	2	"	2	"
Daněk						
Czesnek	11	"	1	"	1	"
	6	"		2 čtv		2 čtv
			9 str 1 v 2 čtv		9 str 1 v 2 čtv	

Všichni a všeho obilý mají dávatí vrchovatou míru. /Lib.Memor. mezi str 78 a 79./

Za službu Boží, kterou ve filiálním kostele Krtenském sloužití měl farář Wořešský osadníci Jinočanští, Třeboniští a Chabští přidrženi byli k odvodu peněžitých příspěvků z 24 zl pozustávajících na místě desátkův.

An následovně fara Wořešská důkladně byla jest zřízená a důstatečnými důchody, dílem péči a dobrotivosti velebné kapituly Pražské, dílem řádu tovaryšstva Ježíšova a osadníkův nadaná byla; Mistr Tomáš František Standl v míru a v pokoji správu duchovní nad ní vedl, a sice po tři léta, totiž až do počátku r.1685, kdežto jeho jméno ve farních knihách a zápisech více nenalézám. Zdáliž ve Wořechu běh života svého dokončil, aneb zdáliž jiný úřad jest nastoupil, toho památku nikde zaznamenanou nenacházím. Některý čas od počátku r.1685 až do měsíce května téhož roku místo duchovního správce zastával

P. Urban H r a b o w s k ý

z řádu Sv.Františka v klášteře Hájeckém. /Matr.Woř.I.p.73./

Ján František M a r c i z Kronlandu

byl druhý farář Wořešský /na téže str.matr./ Muž tento pocházel z rodiny na učené muže slovatné, z které rodem byl Ján Marek Marci z Kronlandu, věhlasný lékař; doktor lékařství, J.M.Císař. rada a tělesný lékař, jenž byl r.1662 Rektorem vysokých škol Pražských /M.Millauer: Series Rectorum Univ. Prag.p.VII./ Prvé, nežli Ján Marci fara Wořešskou nastoupil, byl děkanem v král. městě Berouně /Lib.Memor.p.3/. Jen velmi

krátký čas, totiž jeden rok úřad duchovního pastýře Wořechuz zastával. Zdáliž zemřel jako farář Wořešský aneb k vyššímu jakémusi důstojenství byl povolán o tom zprávu naleznouti nám zůstalo nemožno. Ačkoliv jak výše položeno, jen krátký čas osadu Wořešskou spravoval /pozn.: asi od května 1685 do pol.roku 1686/, nicméně předce krásnou památku chrámu P.farnímu zůstavil, darovav jemu stříbrný pozlacený kalich s takovou též paténou. /Ibid.loc.cit./

Wacław Antonín W a n ě k ,

třetí farář Wořešský /Matr.Woř I./ Za času téhož faráře ničehož znamenitějšího zaznamenáno nenacházím, an též jen krátký čas, totiž od r.1686 až do počátku r. 1694, následovně 8 let místo faráře Wořešského zastával, dostav se z fary Wořešské za faráře do Ounětic /Kniha zád.Krten.starší/.- Na jeho místo nastoupil

Ján Maximilian Josef P e š e k ,

největší dobrodince a zvelebitel našeho farního chrámu Páně, tak že jeho jméno s hlubokou úctou vysloviti přísluší.

Narodil se tento muž l.P.1663 nepochybně v Praze, an rodičové jeho, otec Ondřej Pešek a máteř Magdalena měšťtíninové Staršího města Pražského byli. /Matr.Woř.I.pag.198/.- Ještě mladistvý byl, počítaje věku svého teprv 31 rok, když s počátku měsíce května r.1694 duchovní správu nad osadou Wořešskou vští jest započal.

Nedlouho ještě oučinkoval na osadě zdejší, an již oučinkování jeho blahého ovoce nésti počalo. Než an pozoroval že zdejší chrám Páně jest příliš zchudlý a neuhledný, ustanovil sám při sobě vynaložiti všecku péči a nešetřati nákladů, aby Pánu Bohu důstojnou, vlebnou a ozdobenou svatyni připravil. A nelenil k této práci nejrychleji přikročiti, an již příštího roku, totiž r.1695 nový oltář ke cti Blahoslavené Matky Boží vyzdvihl, vši potřebou, aby služba Boží při něm konati se mohla jej opatřil, a dílem vlastním nákladem, dílem sebranými od dobrodincův příspěvkami jej důstojně ozdobil. /Lib.Mem.p.11./ Téhož samého roku i velký neb hlavní oltář z nova ozdobil.- L.P.1714 vystavená byla jeho nákladem předsíní chrámová z kamene ze strany západní, an se prve do chrámu Páně vcházelo ze strany polední proti dvoru panskému. /Ibid.p.13./

An ale zdejší chrám P. dosti prostranný nebyl, aby veškeré shromáždění věřících v sobě uzavřiti mohl, ustanovil farář Pešek přistaveným presbiterium ku straně východní jej prostrannějším sříditi. A toto krásné dílo své započal l.P. 1733.- Základní kámen dne 11.března t.r.položen byl od Jána Matěje Hollana, hlavního chrámu P. u sv.Wíta kanovníka staršího, a písma sv. doktora, a dne 29.měsíce srpna, na den stěti sv.Jána Křtitele bylo nové vystavené presbiterium službě

Boží odevzdáno. /Ibid.p.47./ Presbyterium toto jest vystaveno ve způsobu zakulatělé kaple se střechem zakulatělou a s malou bání nad ní stojící. Příštího roku 1734 byl nový hlavní oltář vystaven a ozdoben, jak až podnes se spatřuje, mimo toho i mnohých jiných k službě Boží a k okrase chrámu Páně potřebných kostelních nádob a roucha opatřeno, tak že veškeren náklad na vnitřní i zevnitřní vzdělání kostela vynaložený obnášel 2109 zl 21 kr., který farář nejvíce svým nákladem vedl, obětovav k tomu částku peněžitou 1965 zl.21 kr. /Lib.Mem.p.19.seq./

Když pak toto krásné dílo jak k slávě Boží, tak i k radosti a duchovnímu vzdělání osadníkův bylo dokonáno, péči měl farář Pešek, aby tento nově vystavený a ozdobený stánek Boží službám Páně důstojně byl zasvěcen. I stalo se také toto posvěcení jak presbyterium, nového hlavního oltáře, tak též veškerého chrámu Páně a velkého zvonu dne 27.měsíce června od Jána Rudolfa, hraběte ze Sporků, biskupa Adratského a suffragána Pražského. S velkou slávou konán byl tento obřad posvátný, neb mezi přítomnými při této slavnosti byli: Ján Wáclav Mauric Martini, děkan kapitolní a vikář generální, Ján Matěj Hollan, kanovník starší, pak kanovníci: Antonín Cajus, Wáclav Mezlecký z Palmenlöwen, a Matěj Linek z Lintok, kteří všickni v rouchu pontifikálním přítomni byli. Pak: Antonín rytíř Obitecký z Obitec, probošt řádu Pheatinského, Wáclav Quišek, farář Tachlowický, Ján Gläser, farář Hořelický a mnoho ještě jiných osob duchovních rozmnožovalo slávu posvátného obřadu tohoto. /Ibid.p.49./- Na věčnou paměť tohoslavného dne byla deska kamenná s nápisem latinským pod sochou sv.Jána Nep., kterou až podnes spatřujeme, zazděná, a památka posvěcení chrámu P.wořešského byla ustanovená na první neděli, která připadá po stětí sv.Jána Křtitele s připojenými odpůtky 40 dnův ku spáse věřících. /Ibid.p.ead./

L.P.1738 a 1739 dal farář Pešek vlastním nákladem 77 zl uprostřed vesnice Wořecha novou kaplu vystavěti, a tak novou a pěknou ozdobou farní místo obohatil. /Ibid p./-

Nejen ale sám ze svého jmění na zvelebení a ozdobení chrámu farního náklad vedl, ale i také svým pohnutlivým slovem a zvláště krásným příkladem svým znal dobrodincův uprostřed svých osadníkův vzbuditi, kteří stejným náboženským duchem nadchnuti nelitovali ze svého jmění k ozdobě chrámové přispívati, mezi kterýmiž první místo sobě získal: Václav Kalina, mlynář z mlejna pod Wořechem, který 1715 novou kazatelnu, 1735 novou cínovou lampu před velkým oltářem, 1737 novou monstranci, 1743 nový stříbrný kalich pozlacený s takovou též paténou chrámu P. obětoval, 1741 oltář sv.kříže vyzdvihl /Lib.Mem.p.13, 14, 15, 26./, vedle kteréhož i svůj hrobový stánek našel. /K tomu ze spisku bisk. dra Podlahy připojujeme: Na náhrobní kámen byl mu dán tento nápis: "Sem smrt položila v Pánu zesnulého, který oltář Kříže pozdvihl, pro slávu jeho doufaje odplatu od něho v nebi a s ním radostného zmrtvýchvstání, jenž jest dokonal čas života

časného anno 1747 die 10. novembris Václav Kalina, mlynář pod-
vořeský, kterému přej každý odpočinutí lehkého. /
Musil bych slov mých příliš šířiti, a meze tohoto přítomného
popsání překročiti, chtěli bych zde obšírně zaznamenati
všecky menší dary a oběti, které jak farář tak i osadníci
chrámu P. přinést nelenili; pročť čtenáře na starší knihu
farní poukazují, v které toho všeho obšírné a zevrubné popsá-
ní nalezne. /Lib. Mem. p. 11-41/. - Jen to podotknouti buď mi do-
voleno, že za onoho času nábožná horlivost zvelebovatí chrám
P. u našich panovala, že oběti chrámu P. přinesené ouhrnkem
převyšovaly částku peněžitou /obnos nevyplněn/..., ku které
sám farář Pešek z vlastního jmění přispěl ../opět nevyplněno./

Farář Pešek i také o farní stavení péči měl, an mnohá z
nich vlastním nákladem aneb z nova vystavěl aneb opravil.
R. 1696 farní stodolu o třetí díl prostranější zřídil, r. 1716
stavěl nové chlívy a nový ovčinec, r. 1722 založil a zdí obe-
hnal zahradu "na kněžnici" řečenou, r. 1724 vystavěl kolnu,
r. 1726 dal hlubší studnu kopati, která všecka díla jej stály
peněz 171 zl 46 kr. /Ibid. p. 19./

Stejnou péči měl farář Pešek též o zachování a zvelebe-
ní kostela Krteňského. Tento filiální chrám Páně, ačkoliv
před časy, jak to v jedné staré knize, jenž v arcibiskupské
konsistoři se nalézá, zaznamenáno jest, nad ním slavná a ve-
lebná kapitula Pražská u sv. Víta práva patronátního měla a
užívala, /kn. záduš. Krteň. od r. 176 p. 2/ za onoho času /jakým
způsobem se to stalo, jest neznámo/ žádného patrona neměl,
a jak v zádušní knize Krteňské se čítá: "Cassu, knihy a sprá-
vu téhož záduší měli sedláci okolo ležící a k té kapli patří-
ví, jakožto v obci Jinočan, v obci Chraštian, v obci Třebo-
nic, který sami o zachování té kaple, polí a luk jejích, nic-
méně i o povínavý platy všelikou starost a péči měli a ve-
dli, čehož důkaz jest kniha od nich samých založená Letha
1600 ten pondělí po Třech Králích" /Ibid. p. 5./ Z archivu Ta-
chlovického dokázati lze, že takměř na 300 let osadníci Kr-
tenští správu nad záduší Krteňským jsou vedli, z kteréhož
též vysvítá, kterak zkrze mnohé válečné běhy tentýž kostel
zbořený, vydrancovaný a vždy opět od pobožných v té osadě
bytujících křesťanův vystaven a okrášlen jesti byl. /Ibid. p.
8./ S těmito osadníky, z kterých vždy několik opatrovníkův
kostela zvoleno bylo, jak předešli farářové Wořeští, tak i
farář Pešek od svého nastoupení na faru Wořešskou správu nad
kostelem Krteňským pořádně a horlivě vedl, zaopatřuje chrám
P. vši potřebou k zachování jeho a k službám Božím a o za-
chování jeho záduší se staráje. Tak původem faráře Peška l.
P. 1707. dne 5. července držaná byla komise u přítomnosti ko-
missarův: P. Jána Steinera, z tovaryšstva Jež. a přisedícího
konsistoře Pražské a Matěje Jodla, děkana Welwarského a t. c.
v kraji Slánském arcib. vikáře, strany jistého spořádání věcí
zádušních Krteňského kostela, a zvláště pro utvrzení a zastá-
ní gruntův zádušních; při kteréžto komisi i protestace pro-
ti jednání kláštera Břevnovského podaná byla od faráře i
opatrovníkův kostelních. Neb jmenovaný klášter koupiv dvůr

v Třebonicích od P.Václava Gebharta, měštěná král. staršího města Pražského, pole, které témuž Gebhartovi od záduší pod nájem k užívání propůjčené byly, za grantovní nedůvodně držav s jedním polem Pavla Holečka, svého poddaného v Třebonicích proměnil, a následovně záduší sobě je přivlastnil, odňal; /Kn.zád.Krten.starší A° 1707 seq./ kterážto pře r 1713 dne 6.června mezi jmenovaným klášterem a farářem Wořešským porovnaná jest byla, kterýmžto smírem nejen řečené pole od kláštera záduší krteenskému navraceno, ale i peníze z nájmu a železné krávy a ovce od r.1707 za klášterem pozůstávající vyplacené byly. /Ibid.ad a.1713.seq./ Téhož samého roku, totiž 1713 dne 27.měsíce června byly veškerý mezníky gruntův řečeného záduší prohlížený a sice u přítomnosti P. Michala, převora Braunowského, P. Lamberta, proviso-ra Břewnowského, P.Rudolfa Budkowského, superiora Tuchoměřického, z tovaryšstva Jež., faráře Wořešského, Jána Peška, a Václava Komárka, hejtmána Chrástanského.

Na takový způsob to stálo s patronátem nad kostelem Krteňským až do r.1718., v kterémžto roce farář Pešek v jakési nevoli, mezi ním a patronem farního chrámu Páně, totiž slavnou kapitulou u sv.Víta zniklé, trváje, a z toho nemilých pro sebe následků se obáváje, /jak o tom zprávu jeho nástupce, který to vše od hodnověrných svědkův a faráře Peška důvěrníkův slyšel, podává/ právo patronátní nad kostelem Krteňským městské radě král. nového města Pražského přivlastniti hodlal, aby, kdyby snad z fary Wořešské se odebrati přinucen byl, při Krteňském kostele, pro který zvláštní jurisdikce měl, faru pod patronátem rady Nowoměstské zříditi, a tamtéž farářem býti mohl, an již na Chabech jeden dvůr jest sobě zakoupil. Witaná byla tato příležitost radě Nowoměstské, kterou použití všemožně se vynasnažovala, aby v právo patronátní se uvázala, an, jak nedůvodně tvrdila, kostel Krteňský na gruntech Chabských záduší sv. Wojtěcha v Jirchářích na novém městě přináležících stojí, a i hned jakožto patron řečeného kostela jednati sobě počínala. U přítomnosti některých členů rady městské byly oučty zádušní skládány, podepsány a prohlížený, ano i rada městská věž kostelní na Krtní l.P.1732, 1733, a 1734 vystavěla vynaloženými k tomu 878 zl 43 kr. z záduší Sv.Wojtěcha na novém městě Pražském. /Kn.zád.Krteň.od r.1768.p.6./ Když ale nevole mezi farářem a kapitulou opět přestaly, nachýlil se farář Pešek ku kapitule Pražské žádaje, jak to r.1700 již byl učinil, aby se v právo patronátní nad kostelem Krteňským uvázala, zničil a obílil znak městský, nímž rada Nowoměstská na důkaz svého domnělého práva patronátního věž kostelní znamenala, aniž jakou náhradu ze záduší Krteňského dal za stavení věže kostelní; však ničehož docílit nemohl, an magistrát Nowoměstský - jak doleji položeno bude - nepřestával v tom patronátního práva nad řečeným kostelem sobě dobývati. /Ibid.pag.10./

Nezažil ale velezasloužilý farář Pešek ve Wořechu jen pouze radostných dnův ale i smutných, an prozřetelnost Bož-

ská na osadu naši hojnost trpkosti vylila. L.P.1713 na podzim Bůh poslal na veškerou českou vlast těžkou ránu morovou, kterážto nemoc ku konci měsíce července počala náramně zuřiti, a až do posledního dne měsíce března příštího roku trvala. Zasáhla tato morová nákaza za ten čas v Čechách více než 20.000 lidí, kteří na ni zemřeli, a dobytka smrti v oběť padlo k 1,994.735 kusů. /J.Mehler.Chronolog.Gesch.Böhm.3.Th. S.287.5.2./- Na osadě naší okázal se mor nejprve dne 28.července 1713 v Dubovém mlejně /pozn.: Pod Chejnicí/ na jednom děvčeti a brzy napotom po veškeré osadě se rozmáhal. Zemřelo morovou ranou zachváčeno osob v počtu: 89, totiž ve Wořechu 11, ve Zbuzanech 10, na Kopanině 1, v Chejnicích 24, v Řepory 24, ve Zmrzlíku 7, v Nové Vsi 3, na Ohradě 4, v Jinočanech 2, na Chabech 1, v Chrástanech 1, v Třebonicích 1. /Matr.I.p.305 seq.- Matr.III.p.206 seq./-

Když 1.P.1741 volenec Bavorský Karel, povstav proti královně české Marii Terezií, válku vyzdvihnul, aby se branou rukou koruny české zmocnil, a ve vládě tohoto království se uvázal, obdržev na pomoc od krále francouzského Ludvíka XV. 40.000 mužů vojska, kterýmž dne 26.listopadu t.r. hlavy vlasti české, Prahy, se zmocnil, však ale následujícího roku vojska francouzská spojenou mocí císařskou z Prahy po zrušeném obležení téhož města byla vytlačena, a na svém zpátečném outěku kraje české plenila a hubila, i osada naše od utíkajících nepřátel utrpěla, neb ruce, které nehrozily se oloupiti kostel, zajisté i nešlechtně sáhly po jmění osadníkův. Kostel byl od prochajících francouzských vojákův oloupen, kteří mimo drobnějších věcí pobrali a odnesli jeden stříbrný zcela pozlacený kalich s takovou též paténou, jednu stříbrnou pozlacenou patěnu k potřebě při zaopatřování nemocných, 1 hedbávné mešní roucho se vším příslušenstvím, cínové svícny, a jiných věcí více. /Lib.Memorial.p.9./

Za času faráře Peška byl chrám páně Krteňský po třikráte od zlodějů svatokrádežních oloupen. První krádež se stala r.1702, když zlodějové jen něco málo vzavše, a knězem o půl noci k nemocnému na Chaby jdoucím, postrašení, uprchli: druhá krádež stala se r.1725 v měsíci listopadu, an ukraden jest zvon menší vážící 2 Cent. a 66 lib.- Ta krádež stala se skrze zběh židovskou, neb nalezeno bylo na hřbitově jejich desatero. Kteří jsou pak byli, dovědět se nemohlo, až někteří Jinočanští židé arestem stížení byli, a napotom z Jinočan na 27 vypovězení a pod pokutou fiskální přijeti u uvedení na věčnost zapovědíno, mimo jedné čeledi na vinopalně. Třetí loupež se udála v noci 28.března r.1726, kde rozličných kostelních věcí a náradí v ceně 32 zl. ukradeno bylo. /Kn.zád.Krteň.starší ad aos cit./

Radostný den nastal pro faráře Peška v neděli 4. v poště, jenž slove Loctare /?/, kteráž 1.P.1740 připadla dne 27.března, v kterýžto den svého věku počítaje 77.jaro, 50tý rok svého kněžství u velké slávy světil. Slavnost tuto ozdobili svou přítomností mimo množství jiných osob duchovních:

Zdenko Jiří Chřepický z Modliškovic, hlavního chrámu P. u sv. Víta probošt, Ján Matěj Hollan, kanovník starší, Ján Adam Svoboda, vikář Rakovnický a farář Zlonický, Antonín Lisý, děkan Slánský a tajemník vikariátní, P. Vilém a S. Thaddaeus, převor bosákův řádu sv. Augustina u sv. Václava na novém městě Pražském, P. Rudolf Budkowský, superior Tuchoměřický, kněz z tovaryšstva Ježíšova, Václav Sechter, farář Tachlovický, Ján Gläser, farář Hořelický a j.v. - Obšírnější popsání téže slavnosti podává starší kniha pamětní. /Lib. Memorab. p. 50 seq/

Nebyla ale tato výše popsaná slavnost jeho poslední radost, prv nežli se na věky s tímto světem rozloučil, ale Bůh jemu dopřál toho štěstí, že se ještě větší, vzácnější a paměti hodné slavnosti dočkal. An již l.p. 1740 50^{tý} věk svého kněžství jest světil, měl také po přešlých čtyř let, to jest: l.p. 1744 50^{tý} rok svého farního úřadování na faře Wořešské slavit. K této zajisté velmi vzácné slavnosti, aby důstojně konaná býti mohla, počal znamenité přípravy dělati, dvě nová a skvostná mešní roucha, a dvě nové kostelní korouhve byly zjednané a jiných kostelních ozdob bylo zhotoveno a zřízeno, a oltář Blahosl. panny Marie byl opět obnoven a ozdoben. Nastala ned. 4. po velké noci, jenž slove Cantate, která připadla dne 3. května l.p. 1744., v kterou tato památka měla konaná býti, a také skutečně u přítomnosti Jána Mauricia Martini, děkana kapitolského a vikáře generálního, s assistencí Antonína Caja, kanovníka staršího, a Matěje Linka z Lintok, kanovníka a děkana kolleg. chrámu P. sv. Apolináře konaná byla. Mimo těchto osob duchovních oslavilo svou přítomností tento pamětný den mnoho jiných, mezi kterýmiž jmenujeme sluší: Jána Adama Svobodu, vikáře Rakovnického, a faráře Zlonického, Václava Sechtra, faráře Tachlovického, Kristofa Forsta, faráře Svárovského, a Jána Glásra, faráře Hořelického. Zevrubnější popsání této vzácné a paměti hodné slavnosti nalezne laskavý čtenář v starší knize pamětní. /Lib. Memor. p. 51/-

A již čas se blížil, kdežto Pán života a smrti ustanovil tohoto velezasloužilého sluhu svého ze světa k sobě povolati. Dokonav věku svého 84, kněžství svého 57, a svého farního úřadování ve Wořechu 53 rok a 6 měsícův, dne 19. měsíce července l.p. 1747 pokojně a nábožně jak se nadějeme, smrtí spravedlivého v Pánu zesnul, a duše jeho odebrala se k stánkům Božím, aby, jak radostně doufáme, vzala od Mistra svého hojnou odměnu v nebesích. Pohřben byl dne 21. měsíce července v chrámu P. Wořešském pod kazatelnou, jak toho zajisté jakožto velký dobrodince a zvelebitel téhož chrámu zasluhoval. Mramorový kámen s latínským nápisem kryje to místo, kde jeho tělesná schránka odpočívá očekávajíc radostného z mrtvých vstání. Ještě svou poslední vůlí farář Pešek dobrodiní prokázal faře Wořešské, odkázav z jmění svého 100 zl., aby z ouroků z jistiny této vyplývajících nadání založeno bylo, dle kterého ročně 10 mš. sv. k spáse duše jeho má slouženo býti, totiž v pátek a sobotu v suchých dnech, dne 19. a 21. měsíce července, jakožto v den jeho smrti a pohřbu, kteréžto nadání až podnes pozůstává.

Po smrti faráře Peška až do ustanovení nového faráře vedl správu duchovní nad osadou naší

P. M a x i m u s , z řádu bosáků Sv. Augustina z kláštera sv. Václava na novém městě Pražském.

/Vložka: Paráři Peškovi vypomáhali občasně Františkáni z kláštera Hájeckého, jako: P. M a x i m , P. P a b i a n A u g u s t i a n , a P. P a u l u s od sv. Anny./ Viz matr./ -

Ján Jiří Václav H O L E Ě K ,

bakalář Písma svatého a mistr v mudrcství a svobodných umění nastoupil faru Wořešskou l.P. 1747. z počátku měsíce srpna.
/Matr.Woř.lib.IV./

Brzy na počátku nastoupení fary Wořešské bylo jemu pátku vésti s radou Novoměstskou Pražskou o patronát kostela krteňského. Neb ačkoliv toto výše uvedené právo nad chrámem Krteňským nikomu jinému spravedlivěji přináležeti i přiřknouti se nemohlo, jako vysoce důstojné kapitole Pražské, která již za dávných časův v držení téhož práva se nacházela, nicméně předce rada Novoměstská od toho neustoupila patronátu Krteňského sobě přivlastňovati. A tyto rozepře mezi farářem Wořešským a radou Novoměstskou dlouhá leta jsou trvaly. Již l.P. 1650 a 1668 rada Novoměstská se vynasnažovala, aby knihu zádušní a kassu krteňskou v svou moc obdržela, a to sice dosti podivným způsobem. Neb jakž v knize zádušní Krteňské čítám, /Kn.zád.Krt.fol.7./ úředníci kostela sv.Wojtěcha v Jirchářích opatrovníky kostela Krteňského v Jinočanech vínem jsou opíjeli, a od poďnapilých knihu a kassu řečeného kostela vy-moci aby jim odevzdané byly se snažili, však bez mála od nich ubiti jsouce bez pořízení odebrati se musili. Při všem marném namáhání patronát zádušní Krteňského sobě přivlastňovati zaraďovala se rada Novoměstská velmi, když od faráře Peška řečený patronát jí takofka odevzdán byl, a ona, jak nedůvodně v nej uvázati se snažila, tak též nížádnou mocí od něho upustiti nechtěla.

R.1751. dne 5.března rada Novoměstská slavné konsistoři Pražské podala list prosební, aby konsistoř nařídila faráři Wořešskému, by zádušní kniha a kassa Krteňskou radě Novoměstské vydati se nezpečoval, a dokázati v témž listu se snaží, že v držení patronátu nad kostelem dotčeným od r.1569. v kterémž totiž roce dvorové Chabští kostelu Sv.Wojtěcha v Jirchářích připadly, pozustává, a odvolává se na Majestát císaře Rudolfa I., v středu po rozeslání sv.Apoštolův na hradě Pražském l.P.1584 daný a v dsky zemské položený: že tvrže, vesnice, dvory a lidé se vším jejich již oznámeným příslušenstvím dále na budoucně a věčné časy již více nemají slouti a bejtí zápisný též jejich Pražanův Novo Městských s dočasnými zádušními a k špitálům a obzvláště zejména starších osadních i vší osadi jakž předloženo S.Wojtěcha v Smraďářích co k je-

jich záduší náleží a budoucích jejich svobodné a spupné dědictví v tomto království jsou, kterýchž oni Pražané k špitálům a záduším v Novém Městě Pražském i starší osadní a všecka osada záduší S. Wojtěcha v Smradařích s budoucími svými jako jiný obyvatelé v království tomto Českém svých vlastních a spupných dědičných statkův a poddaných užívají, tolikéž pokojně držeti, užívati a s tím jako svým vlastním a dědičným statkem učiniti budou moci, bez dědicův našich a budoucních králův Českých i všech jiných lidí všelikeré překážky. /Ibidem fol.3./

Proti těmto důvodům rady Novoměstské podal farář Wořešský konsistoři Pražské dopis, v kterém důsledným způsobem tyto důvody vyvrátiti se snaží dokazuje, že rada Novoměstská nikdy patronátního práva nad dotčeným kostelem krtenským neměla, aniž jej míti nemůže, aniž není s to odůvodniti, žeby jí právo patronátní nad řečeným kostelem přináležeti mohlo a následovně radě ani knihu ani kasu kostelní nevydal. /Kn.zád.Krt.fol.4./ -

Ačkoliv odpovědí faráře Wořešského všechny předložené důvody rady Novoměstské důkladně porazil, ačkoliv napotom žádosti své o ustanovení patrona nad kostelem Krtenským r. 1757. r.1758 a r.1760 opakoval, nepřestávala předce dotčená rada patronát řečený sobě vši mocí dobývati, až konečně farář Wořešský syt jsa rozličných mrzutých pronásledování, an i po dvakráte vojenskou exekucí stížen byl, aby kassu a knihy zádušní radě Novoměstské vydal, r.1768 jak knihy zádušní tak i kassu odevzdal na kancelář Chrástanský; trpělivě očekávaje konečné rozhodnutí té dlouhotrvající rozepře o patronát kostela Krtenského. /Kn.zád.Krt.fol.4./ Kdy tato rozepře svůj konec jest vzala, kdy v patronát řečeného kostela slavná kapitula na hradě Pražském se uvázala, to pro nedůstatek zpráv povědomé není.

An posavadní farní dům nejen velmi co se prostranností dotýče, skrovný byl, /neb se v dolejší patře nacházela jedna světnice pro čeleď, kuchyň malá, a sklep žádný, v hořejší patře byla též jen jedna světnice, faráři za byt sloužící /ale i věkem sešlý, a sesutím se hrozící, byl péčí a nákladem slavné kapituly Pražské vystaven nový a prostrannější farní dům, jak až podnes se spatřuje. Základní kámen k témuž stavení byl položen l.p.1760 dne 19.června, a veškerá stavba dokončená byla dne 26.měsíce září l.p.1761.- Toto stavení nového farního domu se stalo za časův děkana kapitolního: Jána Ondřeje Kneisla, a inspektorův panství a statkův kapitolních: Jána Michala Hörtse, archidiákona, a Jána Michala Hanische z Greifenthalu, kanovníka na hradě Pražském. /Lib. Memor.inter fol.62. 63.-/.

L.p.1763. dne 6.měsíce března byla držaná ve Wořechu slavná kanovnická visitace od nejd. P. Jána Ondřeje Antonína Kaysra, biskupa Phemiscyrského /?/, generálního vikáře Pražského a suffragana hlavního chrámu P. u sv.Víta kanovníka, starobylného kostela kollegiálního Staroboleslavského děkana

kapitولního, při kteréž udělovaná byla svátost biřmování 187 osadníkům. /Lib.Memor.f.5./

Téhož roku 1763 dne 23.dubna vzala ve Wořechu svůj počátek missie, držaná od P. Eliáše Pichlera, Františka Keglera, Martina Kržala, a Josefa Braunera, vesměs členů řádu Towaryšstva Ježíšova, a trvala k velkému prospěchu duchovnímu osadníkův až do 3.dne měsíce května. Osob za toho času k stolu Páně přistoupivších se počítalo k 2500.- Dne 30.dubna na památku téže missie byl missionářský kříž před kostelem postaven a posvěcen. /Ibid.fol.5. 6./

L.P. 1769 byl od kláštera Břevnovského dvůr Mirešický, nad kterým až do toho času duchovní správu farář Břevnovský vedl, farní osadě wořešské přivtělen, a faráři wořešskému za správu duchovní nad dotčeným dvorem dle potvrzení provisoru Břevnovského, Amada Bláhy na věčné časy dva sudy piva z pivovaru Břevnovského byly uděleny a celá štola z téhož dvora postoupena. /Ibid.fol.6./

L.P.1772 za času provinciála řádu towaryšstva Ježíšova v Čechách, P. Bohumíra Provin; Rektora: P. Františka Wisingra, a Superiora Tuchoměřického: P. Ignacia Wydry byl v Řeporejích nový chrám Páně, se vším příslušenstvím nákladem 3221 zl 18 kr. ze záduší kostelního, od mistra stavitelského, Antonína Schmieda z Prahy za čtyř měsícův vystaven; a dne 15.měsíce listopadu téhož roku tu neděli po sv.Martinu biskupu vysvěcen byl od důstojného, urozeného a učeného Pána Antonína z Blankenfeldtu, děkana Smečenského, a Vikaria arcibiskupsk. u přítomnosti asistentův: Josefa Habrlika, faráře Pcherského, a arcib. Vik. tajemníka, Josefa Statlmajera, faráře Libockého, Ondřeje Hama, faráře Hořelického a Bartoloměje Pilati, administrátora Jinonického. Kázání téhož dne držel Jan Jiří Holeček, farář wořešský, jakožto vlastní kostela Řeporského správce duchovní.

L.P.1773 stavěla se nová kostnice při kostele wořešském nákladem zádušním /149 zl 36 kr./ a když kosti zemřelých z prvnější staré kostnice se vynášely, mezi nimi nalezen jest stříbrný kalich s stříbrnou paténou, kterýž vyzlatiti dal veledůst. P. Ján Jáchym Hrobšický rytíř z Hrobšic, slav. kapit. sv. Víta archidiákon, a statkův kapitolních starší inspektor. Mimo něho mezi kostmi nalezen jest oštěp, zámek velký visucí, a láhve cínová již porušená. Na kalichu dotčeným vyrytá byla následující slova: Habel Dborschak, Marta Dborschak. Kdo by tyto osoby, jichžto jména na kalichu vyrytá byla, byly bývaly, žádná toho památka nepozustává kromě jisté pověsti, že prý v dřevnější věku pán dvora wořešského dvořák sloužil, jenž napotom prý do Dráždan se odebral. /Lib.Memor.f.6./

L.P.1777 dal veled. Pan František Jeroným Barton děkan kapitolní farní chrám P. wořešský svým vlastním nákladem vybíliti veškeré oltáře a kazatelnicí znova malovati a kde potřeba byla pozlatiti. /Ibid.loc.cit./

An hlavní oltář ve filiálním kostele Krtenským věkem

již velmi sešlým a neouhledným se stal, pečoval farář Holeček o to aby dotčený kostel novým a důstojným oltářem hlavním opatřen byl. K tomu cíli obrátiv se prosbou na konsistoř Pražskou povolení dosáhl, aby z záduší téhož kostela náklad na vystavení nového oltáře a zaopatření jiných potřeb vedl. Následovně l.p.1779. vystaven byl nový hlavní oltář, a kostel byl čistě vybielen. Náklad na to vše i na rozličné drobnější opravy obnášel 400 zl. /Kn.zád.Krt./

Za času faráře Holečka následující nadání založeny jsou byly při kostele Wořešském: r 1750 založil kšaftem svým nadání Václav Toman, mlynář z mlejnce pod Chejnicemi, aby sloužené byly ročně tři mše sv. za zemř. Annu Tomanovou manželku svou, obětovav k tomu jistinu 30 zl., a r.1752. založil též samý nadání na tři mše sv. za spásu duše své odkávav k tomu 30 zl.- R.1748 dáno jest z pozůstalosti Václava Kaliny, mlynáře Wořešského na založení nadání, aby každoročně sloužené byly za něho mše sv. co vynáší ourok z jistiny 50 zl.- R.1755 nejdůst. Pan Zdenko Jiří Chřepický z Modliškovic kšaftem svým odkázal 1500 zl. aby založeno bylo nadání, dle kteréhož v chrámu P. Wořešském na věčné časy každého týho dne dvě mše sv. sloužené býti mají.- R.1760. Dorota Ryšáková, vdova ze Zbuzan /pozn.: po Janu Ryšákově, Koláři a Šenkýři v domě později označeném č.7./ založila nadání na dvě mše sv. za Jána, manžela svého a za sebe, věnuvše k tomu 20 zl./Lib. Mem. ad exl.fundat,Buch./

Ačkoliv při faře Wořešské nikdy žádného nadání na výživu kaplana nestálo, předece farář Holeček v pozdějších letech úřadování svého kaplana k většímu prospěchu osadníků svých z farních důchoďův vydržoval. Jména těchto kaplanův Wořešských za času faráře Holečka jsou, jak v knihách farních se nalézají, následující: /Pamět. kniha doplněna./

R.1757	září	až r.1765	květen	Antonín K o ř i l
" 1767	červen	" 1771	červen	Frant. H ü g n e r
1771	srpen	" 1772	únor	Jan S t a n ě k
1772	"	1780		P. Pantaleon H e n i k a ,

kněz řádu sv.Františka z kláštera Hájeckého, a
r.1780 červenec až 1781 pros. Bernard V o r l í č e k ,
opět kněz církevní.-

V mezidobích faráři Wořešskému v správě duchovní pomáhali kněží Františkáni z kláštera Hájeckého:

Václav V a n g l e r	, Tomáš Š l e c h t a ,
Bernard V o r l í č e k ,	Nazarius Č e r n ý ,
P. G a b r i e l ,	P. E l i s e u s ,
P. A q u i n i u s ,	P. Vencesl. F a b i a n o ,
Leon S c h u s t e r ,	Bernardi Ř e z n í č e k ,
Vincenc K a v k a ,	Romaldus H l a v s a ,
P. T i t u s ,	P.Leonardus S t e h l í k ,
Jiří H á n e k ,	Josef J e d l i č k a ,
Josef S v o b o d a ,	Andreas H a m ,
Frant. H o f f m a n n .	

An farář Holeček 34 roků horlivě a neunavně na osadě Wořešské pracoval, věkem sešlý a slábnoucí toužil po odpočinku, kteréhož také našel, odřeknuv se fary Wořešské l.p.1781. a vstoupiv na odpočínutí do ústavu pro dobře zasloužilé duchovenstvo u Sv. Karla Boromejského na Novém městě Pražském založeném, kdež napotom ústavu toho stav se superiorem své dny pokojně a všemožně užitečně až do skonání svého trávil.

Ján S t u d e n s k ý

/od července 1781 do června 1784/

stal se l.p.1781 farářem Wořešským /Matr.Woř.lib.VI.fol.13./ a jen krátký čas faru Wořešskou spravoval, an v měsíci červnu r.1784 jakožto fundáční kaplan do Spáleného Poříče přeložen byl. /Ibid.fol.166/.

/Doplňk:/ Za jeho doby od prosin. 1781 do července 1783 kaplanem zde byl Václav K r a t o c h v í l e .

Mimo to vypomáhali Františkáni z Hájku: P. Josef K u b í n , Kilian B e n i š , P. W u l f r a n u s .

J á k o b B ř e z i n a

/od listopadu 1783 do ledna 1805/

Narodil se nepochybně v Praze okolo r.1748.- Jak pověst praví vstoupil prý v mladistvém věku svém v řád tovaryšstva Ježíšova, po jehožto zrušení stal se knězem církevním. L.P. 1783 stal se administrátorem fary Wořešské /Ibid.fol.2./ a po odstoupení faráře Studenského učiněn byl skutečným farářem Wořešským. /Ibid.fol.198./

JákoB Březina, farář Wořešský, byl v mnohém ohledu muž znamenitý a věhlasný, učený a horlivý kněz, a pravý zvelebitel fary Wořešské, jenž po sobě mnohou krásnou a užitečnou zanechal památku, která ale bohužel v pozdějších letech k zahynutí přišla a zmařená byla.

Horlivé účinkování své jakožto duchovní správce osady Wořešské nejen duchovními řečmi a posluhováním svátostmi sv. jevil, ale obzvláště r.1784., když po vyšlém tolerančním patentem strany náboženství 7 osob z obce Chejnické na šesti nedělní cvičení obdržel a při tomto učení všecku práci vynaložil, aby tyto osoby od vyznání helvetského, ku kterému přistoupiti hodlali v lůně pravé církve kat. udržel, která práce se jemu při osobě jedné podařila, an ostatní pro tvrdosť svou pravdě nepřístupní zůstali.

O zvelebování chrámu farního neméně stejně horlivou péči měl, an se vší staral, aby vší potřebou k slavným obřadům a k službě Boží náležitě jej opatřil i ozdobil. R.1784. dne 3.měsíce listopadu byla nová věž dřevěná nad kostelem farním

slavně vyzdvížená.

Neméně péči svou vztahoval i na to, aby důchoďy kostelní z zádušních gruntův vypadající zvýšil. Znamenaje že chrám P.Krtenský ze svého zádušního jmění, z gruntův pozůstávajícího, an tyto řečené grundy již od starodávna mezi rozličné osadníky pod tak nazvaný dědičný nájem, který velmi skrovný jest, rozdělený jsou, velmi malého užitku bře, a následovně na záduší svém ročně znamenitou újmu trpí; pokusil se farář Březina o to, aby dědičný nájem zrušen byl, a pole zádušní kostela Krtenského jako jiné zádušní grundy pod jistý nájem na určená leta víceji cenícimu podávány byly. Ačkoliv této věci r.1798 a 1799 velmi horlivě se ujímal a ji provésti sobě žádal, nicméně předce žádaného účinku dojíti nemohl, an tato záležitost v předešlém stavu svém ponechána býti musila.

Stejnou péči měl farář Březina i o zvelebení a rozmožení farních důchoďův. Zvláštní zřetel svůj obrátil na farní hospodářství; tak nejen že pole velmi zvelebil, ale i první byl, kterýž v zdejší okoli j e t e l síti jest započal, a jiných k následování příkladu svého napomínal. Farní stavení zdí obehnal a zahrady kol fary založil, užitečnými ovocnými stromy je posázeje, a štěpařství velmi pilen byl. Na louce farní rybníček a zahrady ovocný založil, a rybníček rozličnými rybami opatřil. Njen ale pečoval, aby hospodářství zvelebil, a všemožný užitek z něho těžil, ale i o to starost měl, aby rozličnou okrasou a ozdobou faru svou obohatil. Veškeré komnaty ve farním domě dal vymalovati, v zahradách květiny a byliny pěstoval, v zahradě pod zvonici založil také malý párník pro vzácnější byliny, a tamtéž v kleci drátěné rozličný druh ptactva libě pějícího choval, a v zahradě nad rybníčkem kamený letohrádek pro rozkoš svou vystavěti kázal.

Farář Březina i také učeností svou dosti slavně vynikal. Zvláště výtečný byl v umění mechanickém, a kromě svých pastýřských prací jediná byla rozkoš jeho, mechanickými pracemi se zanáseti tak sice že následkem toho v pozdějším věku svém ochromnul na ruku pravou.- Rozličná umělá díla mechanická po sobě zůstavil. Tak n.p. vyhotovil hudební nástroj, tohož času ještě velmi vzácný, tak nazvané Piano forte, kteréž ale hodnověrného svědectví po jeho smrti za 2000 zl. prodáno bylo. Kromě toho sestavil a vyrobil umělý mluvný /?/ stroj, vystavěl větrný mlýn, na kterém obilí pro domácí potřebu opichati /?/ dával, zhotovil hodiny, kterými zvonici zdejší opatřiti chtěl, z kteréhož ale jeho úmyslu sešlo.- Jsa milovník a znatel umění hudebního vynaložil též vše aby hudbu kostelní všemožně při farním chrámu Páně zvelebil.

Za času faráře Březiny byla osada farní Wořešská jenž k vikariátu Slánskému přináležela nově zřízenému vikariátu okresu Pražského přivtělená. R.1803. dne 2.července byla od nejvyššího kníže arcibiskupa Pražského, Vilíma Florentina knížete ze Salmů v klášteře Břevnovském držaná, kamž i farní osada Wořešská ku kanonické visitaci přivtělená byla. /Matr.Woř.lib. VII.fol.39./

R.1805 bylo založené nadání při filiálním chrámu P. Řepořském od Tomáše Hustolesa, jindy souseda Řepořského, který na 4 výroční mše sv. aby sloužené byly v kostele Řepořském 112 zl. složil. /Lib.Memor. ad calc./

L.P. 1804 nejdůst. Pán Michal Warlich z Bubny, hlavního chrámu Páně sv.Víta na hradě Pražském děkan kapitoli kázal vystavěti kamennou sochu sv. Jána Nepomuckého, a postarav se o zachování té sochy věnoval k tomu účelu jistinu 50 zl.- výše dotčená socha ve vsi Chrástanech u prostřed návsi postavená, byla dne 12.května r.1805 v neděli čtvrtou po velké noci od faráře Březiny zasvěcená. /Lib.Mem.ad calc./

Kaplanové Wořeští za času faráře Březiny byli jak následují:

Od září 1784 do prosin. t.r.	Jakob H o f f m a n n ,
" března 1786 do března 1791	Bartoloměj F u x ,
" července 1791 do srpna 1798	Antonín P e r t á k ,

vesměs kněží církevní.

L.P. 1805. farář Březina věkem scházeje a churavostí stížen jsa po 22 letech horlivě a velmi užitečně ve Wořechu účinkování, odebral se na odpočinek do Prahy, an na jeho místě faru Wořešskou

Antonín Emanuel H o r á k

/od května 1805 do října 1807/

faru Wořešskou jako a d m i n i s t r á t o r řídil.- Nedlouho ale tohoto odpočinku užival, an zesnul v Pánu na souchoť, čítaje věku svého 59 let. An ale i po smrti u prostřed osadníků svých odpočívati žádal, převezená jest mrtvola jeho z Prahy do Wořechu. Zemřel l.P.1807 dne 14.července a v slavném průvodu od Rudolfa Pišera, t.č. vikáře Pražského a faráře u sv. Mikuláše na malé straně v Praze, pohřben jest na hřbitově Wořešském podle máteře své. /Matr.Woř.VII.p.125/. Památka jeho zůstane vždy v požehnání.

Josef Longín H a i n

/od října 1807 do října 1828/

narozen v Praze dne 15.března 1767, na kněžství posvěcen dne 28.září 1783, prv farář Těnovický, arcibiskupský veřejný a přísežný notář, nastoupil jakožto f a r á ř faru Wořešskou l.P.1807. /Matr.Woř.VII.p.3/.

Za jeho úřadování na faře Wořešské následující pamětihodné příběhy se udály: R.1810 nařízením c.k. vlády musilo se všecko kostelní stříbro, zlato a jiné drahé kovy, kteréby k důležité potřebě kostelní nesloužily, do c.k. mincovny se odváděti, z kteréhož stříbra a zlata kostelního peníze k důležité potřebě státní ražené byly. Následkem téhož nařízení bylo z kostelův našich následující stříbrné nářadí odvedeno:

Jeden stříbrný, zcela pozlacený kalich, s takovou též paténou, spodní díly ze dvou stříbrných pozlacených kalichů, dvě stříbrné pozlacené korunky ze sochy Panny Marie; kterýmžto odvodem, an tyto věci peněžně vykoupiti nemohli, kostelové naši znamenitě zchudnuly.

Wětší ještě a bolestnější pohromu utrpěly kostelové naši an l.p.1811 vyšlým c. tak nazvaným finančním patentem, peníze v voškerém mocnářství rakouském v ceně, kterouž doposaváde mivaly, velmi znamenitě sníženy jsou byly. Nařízením tímto kostelní jistiny a všelikeré náboženské nadání velmi znamenitě sníženy byly, čímž každý náboženský ústav náramně utrpěl.

An v nejnovějších časech školní dům ve Wořechu pro množství dítek školu navštěvující těsným se stal a více dosti prostranným nebyl, aby do něho vždy zrůstající počet školní mládeže se scházeti mohl, musilo se jak z strany duchovních tak i světských úřadů na to mysliti, aby na místě starého, již věkem vetchého, neúhledného a neprostranného školního domu, nový, úhlednější a prostrannější školní dům vystaven byl. Po mnohém namáhání se faráře Wořešského byla krajská komisse ohledně stavby nového školního domu ve Wořechu r.1819. na kanceláři Chrástanském držaná, a r.1821. stál již nový školní dům, jak nyní se spatřuje zcela zbudován. Náklad na stavbu tuto společně s osadníky ke škole Wořešské přivtělenými vedla slavná kapitula Pražská, jakožto patron školy, a obnášel náklad tento .. /v zápise ponechané místo pro dodatečné vyplnění té částky zůstalo již prázdné/.- Staré bývalé školní stavení prodáno bylo za .. /opět obnos v pamětní knize nevyplněn, ale o tom nás již informuje gruntovní kniha stará ořešská, uchovaná v Praž.měst. archivu, sign.5388, fol.300 xxx.: "Dne 22.září 1823 dosáhl dle v té příležitosti zavedeného protokolu Josef Souček od milostivý kapitolní vrchnosti povolení cestě licitační právo držitele na onou v obci wořešské pod N.Cons: 11 stojící chalupu, která dříve škola obecní byla - za v té samý licitaci nejvejš podanou summu 230 f 3 kr CM. /Bližší viz v "Čis.pop. 11.v Ořechu/.- Škoda jen, že při této stavbě, aby se místa ku vystavení nového školního domu získalo, pevná a pěkná kapla u prostřed návsi stojící, rozkotána a zrušená byla, a následovně jedna okrasa místní a památka po faráři Peškovi navždy zahynula.

An farář Hain ustavičně takoroka churavostí stížen byl, a následovně potřebnou dohlídku jak na hospodářství farní, tak i na kostelní a farní stavení vésti nemohl, mnohou škodu jak chrám Páně, kterýž zpusnul, tak i hospodářství a jiná stavení utrpěla. Pusté ležely zahrady, zvláště zahrada u rybníčka zcela zahynula, ovocný stromové byly vysekaný, rybníček zavežen a louka z něho učiněná, letohrádek ležel v zříceninách. Pole, jak potřeba tomu velela, se nevzdělávaly, malého užitku nesouce, dům farní a jiná hospodářská stavení sešlá a již již sesutím se hroziti počínala. An se jeho nemo-

ci v létě r.1828. znamenitě přitížilo, pro léčení své v měsíci říjnu do všeobecné nemocnice Pražské se odebral, kdežto v krátkém čase nápotom, totiž dne 13.měsíce října 1828. věku svého čítaje 61 rok na úbití zemřel. Zesnulé tělo jeho bylo do Wořecha převeženo, a na hřbitově tamnějším podle předchůdce svého, faráře Březiny, od důstoj. P. Julia Körnera, vikáře okresu Pražského, a faráře u Sv.Jindřicha na Novém městě Pražském, dne 16.října slavně pohřbeno.

Spravoval zesnulý farář Hain faru Wořešskou 21 rok. Po smrti své svou znamenitou knihovnu odkázal koleji Pražskému kněžší nábožných škol, jejichžto žákem druhdy byval.

Kaplanové za jeho času ve Wořeše byli jsou:

Od konce r.1810 do 4.června 1812 František O l i t s c h , jenž pak z Ořecha odešel na faru hrnčířskou /panství Kunratice/ jakožto její farář.

Od 18.srpna 1812 do r.1820 Tomáš V o p i č k a , který hned po svém příchodu do Ořecha založil pamětní knihu ořešské školy.- Z Ořecha odešel za kaplana do Spáleného Poříčí, později se stal farářem Pozdeňským, a pak Netvořickým.

Od června 1821 do 17/7 1827 Josef B r e c h l e r , jenž pak z Ořecha odešel do Nových Mitrovic a později byl farářem Netvořickým.

Od 13.září 1827 do 19 list.1829 Frant. M a t o u š e k , který po odchodu faráře Haina byl administrátorem ořeš. fary. Z Ořecha byl povolán za kaplana do Spáleného Poříčí, pak se stal administrátorem fary Hradecké a po čase jejím farářem.

Josef G u b i t z

/farář od 11/2 1829 do 18/1 1870/

Narodil se v Chotěšově, na Chotěšovském panství v kraji Plzeňském dne 5.června r.1791.- Studia svá gymnasiální a filosofické odbyval na gymnásium Plzeňském, pak odhodlav se k stavu duchovnímu vstoupil do semináře arcibiskupského v Praze a na učilišti Pražském bohomluveckým studiím se oddal. Ještě dříve nežli tato svá studia skončil, byl v Litoměřicích od tehdejšího biskupa Václava Leopolda Chlumčanského, an téhož času stolice arcibiskupská Pražská uprázdňena byla dne 13.dubna r.1814 na kněžství posvěcen.

Skončiv studia bohomluvecká byl jakožto kaplan do městečka Wraného, v kraji Rakovnickém odeslán, v kterémžto místě na vinici Páně velmi horlivě a neúnavně pracoval, od r.1814 až do r.1826. Na to ustanoven byl farářem v Pozdni, na Vranském panství, a v témž místě úřad duchovního pastýře zastával až do počátku r.1829.

Toho samého roku dne 11.února odebral se jakožto zvolený a ustanovený farář do Wořecha, kdežto slavně a radostně u-

vítán byl, an před tím přísahu svou pro faru Wořešskou dne 7.ledna složil v ruce nejvyš. P. Františka z Pauly Pištěka, biskupa Azolského a suffragána Pražského. Instalaci svou slavil téhož roku o pouti Wořešské, v kterýžto úřad od vele-
důstojného Pána Jána Medlína, hlavního chrámu P. u sv. Wita na hradě Pražském /vynech.místo/ slavně instalován byl.

Na počátku úřadování svého bylo jemu zápasiti s rozlič-
nými a mnohonásobnými opravami, zdejší fary se týkajícími, an za času předchůdce svého pro jeho churavost nejen farní hospodářství se zanedbávalo, ale i na chrám Páně, neméně též i na hospodářská stavení a farní dům potřebného nákladu a důležitých oprav dávati se přestalo. Následovně nejaktivně s mnohou prací a mnohým nákladem polní hospodářství opravit i lépe zřídití musil, stavení hospodářská dílem opravil, dílem z nova vystavil, jako n.př. stavená byla nová kolna na dříví a na vozy, při čemž i také výloch z vlastního svého jmění nešetřil an vlastním nákladem více než /obnos nevyplněn/ na stavby potřebné vydal.

O chrám Páně poněkud zpustlý a ochudlý nepřestal vel. Pan farář pečovati an slovem svým mnoho dobrodincův zbudil, kteří potřebným nábytkem chrám P. zaopatřili, /Ze seznamu těch kostel. potřeb, uvedeném v pamět.knize na str.7., jest vidno, že zvláště Josef Turecký, kterýž byl maj.statku a později dvora č.14 ve Zbuzanech a hospodář. rada ve službách hrab. Dittrichsteina, přispěl značnými cennými dary/, ano i mnohý náklad dílem sbírkami mezi osadníky učiněnými, dílem i z vlastního jmění vešl, aby opět svatyni Boží z větší části zvelebil.

Za svoje zásluhy r.1835 prohlášen byl velebný Pan farář za tajemníka vikariátního okresu Pražského, a brzy potom úřad okresního vikáře na místě nemocí sklíčeného a v Mariánských lázních ulevení neduhu svého hledajícího P. vikáře Františka Lampy po některý čas chvalitebně zastával.

Příčiněním a snahou P.faráře stalo se též, že, an hřbitov Wořešský, který u prostřed vsi okolo kostela se nacházel, a již příliš těsný byl, zrušen, a jiné pohřební místo blíže za vsí na vrchnostenském poli vykázané bylo za hřbitov, zády obehnané a křížem znamenáné. Tentýž nový hřbitov byl dle církevního způsobu dne 10.května r.1840. jakožto v neděli 3. po velké noci od důstojného P. Františka Lampy, téhož času vikáře okresu Pražského, konsistor. rady a faráře Libockého, posvěcen. Řeč duchovní této slavnosti velmi přiměřenou měl P. Josef Zimmermann, duchovní správce Stodůlecký, a jakožto assistenti byli přítomni: Josef Fedrich, farář Třebotovský, Šimon Mottl, z řádu křižovníkův s červenou hvězdou, duchovní správce Slivenecký, a Josef Sabat, kaplan Tachlovický.

V duchovním úřadování jakožto kaplanové vel. P. faráři nápomocní jsou byli:

S počátku, /ještě z doby faráře Haina/
do 19.listopadu 1829 zde byl František M a t o u š e k,

1829

Od 20. listop. do 2/7 1832 Josef Zimmerman. Přišel z Bystřice a z Ořecha odešel pak do Prahy k sv. Havlu co kaplan. Od r. 1838 ustanoven farářem ve Stodálcích. Byl známým českým spisovatelem.

Od července 1832 do 23/12 1834 Augustin Kodýdek. Do Ořecha přišel z Welvar, z Ořecha pak přeložen za kaplana do Železné. V roce 1850 se stal farářem v Klobukách, kde zemřel 23. září 1851.

Od 27/12 1834 do 7/8 1841 Josef Machulka; narodil se v Praze. Z Ořecha byl přeložen za kaplana k hl. chrámu sv. Víta v Praze. Později byl farářem v Mitrovicích.

Od 21/8 1841 do 4/2 1852 Josef Václav Eichler, jenž velmi se zasloužil o vedení pamětní knihy farní. Do Ořecha přišel z Berounska, a z Ořecha odešel pak do Klobuk.

Od 10/2 1852 do 17/11 1859 František Pánek. Přišel z Klobuk, kde byl administrátorem, po odchodu z Ořecha stal se farářem v Mitrovicích.

Od 16/11 1859 do 20/9 1864 František Liďmanský. Dříve byl kaplanem ve Slapech, z Ořecha odešel pak do Ounětic.

Od 20/9 1864 do září 1870 Frant. Kreisinger, věrně farář Gubitzovi oddaný, jemuž "dětinnou vroucností oči zatlačil dne 18. ledna 1870." - Do Ořecha přišel z fary Ounětické, po smrti faráře Gubitze byl správcem fary ořešské, načež odešel do Klobuk.

Václav Kratochvíl

/od 18/4 1870 do 4/3 1876/.

Dne 18. dubna 1870 o druhou slavnost velkonoční důstojným způsobem do osady uveden a na úřad faráře nastolen byl svým spolužákem ze studií theologických, důst. panem vikářem okresu libocského, Josefem Bohuslavem Procházkou. Ve vlastním o tom zápise v pamětní knize farář Kratochvíl pokračuje:

"Přišláť mu osada vstříc takovou počestností a důvěrou, že jí ani nezasluhoval ani neočekával. Na výšinách Stodáleckých přijalo ho banderium a povozy zámožnějších osadníků přidali se k vozu jeho a páně vikářovu, s nimiž na Bílé Hoře se sjeli, z Řeporyje pak veden byl procesím, jež řídil důst. p. kaplan Frant. Kreisinger za assistencí dvou bohoslovců, do farního chrámu Páně; tam představen byv osadě řádem vůbec obvyklým v diecesi pražské velké slavné služby konal a kratším kázáním uváděl se v úřad svůj, odporoučel se i děkoval osadníkům za jich důvěru a prokázanou počestnost. U večer poctěn byl průvodem s lampiony a zastaveníčkem smíšeného zpěváckého

sboru, jehož duší byl výše jmenovaný veled. pan kaplan, který tím spolkem nemálo k zvýšení velebnosti služeb božích přispíval. Lito jen bylo nověvedenému faráři, že sotvy povstáv s povážlivé choroby, kteráž ho přiměla jediné loučiti se s Prahou, nemohl ani tak vřele mluvit o kázání, ani tak cele vmísiti se u večer mezi oslavující jej osadníky, jak by si bylo srdce přálo a slušnost žádala.

Byl pak farář Kratochvíl narozen v Praze 25. února 1819, a jelikož otec jeho byl císařským úředníkem se stal, vzdělání své na rozličných místech vážil, zejména pak studoval gymnásium celé v Klatovech, kdež mu otcovským přítelem a věrným pěstounem byl P. Maurus Toupalík, benediktín amauský; filosofická studia odbyl v Praze, šťastně bojuje s nesnázemi života studentského; theologická konal studia co alumnus pražského semináře. Probuzen jsa k vědomí českému nezapomenutelným dobrodincem Maurem Toupalíkem přidružil se ihned k hloučku tomu šlechtitných jinochů, jenž plál láskou vlasteneckou a mimo vědu bohosloveckou pěstovali netoliko jazyk mateřský ale i všelikou vědu, kterouž mohli i chtěli prospět jednou lidu českému. Bylo tu mnohých bojů zvláště s pošetilým praesesem důst. p. Frt. S. Rostem, který pro vyhánění ďáblů jsa odstraněn z Inspruku, z tamnější filosofické fakulty, chtěl donquichotsky vyháněti i ducha vlastenectví a rozumnějšího pojetí víry z pražského semináře, ano odvážil se i pronést r. 1840 to slovo: Soll was werden aus dem Čechen, /Bem/ muss man das Genick ihm brechen. Ovšem zahalil výrok svůj v plenu nečistou, také že jest mínění pravověrných Tyroláků. Sotvy byl bych při takové tlachavosti kacířobijce stal se duchovním, kdybych nebyl rozumnějších náhledů o víře i životě nabyt přátelským obcováním, poučováním a vedením Dra Bernarda Bolzana, a professora náboženství na technice a reálce pražské, Františka Schneidra, jimž, zvláště poslednějším buď Bůh za péči a laskavost jeho hojným a milostivým odměněním. Tenkrát, v semináři, oblíbil jsem sobě zvláště vědu paedagogickou.

Vysvěcen dne 4. dubna 1842 poslán jsem byl nejprv do litoměřické diecese na výpomoc, kdež se nedostávalo českých kněží. Kaplanoval jsem v Čížkovicích blíž Lovasíc až do Jména Marie téhož roku, v kterýž den dorazil jsem k příteli svému, důst. p. Františku Daneši, tenkrát administrátoru, dnes děkanu Peruckému, na Peruc prose, aby mne u sebe chovat a po svém boku práci duchovní učiti se popřát, až by se mi stálé ho místa dostalo. Čekaliť moji spolužáci, r. 1841 vysvěcení, i přes celý rok na stálé ustanovení. Konečně dne 25. února 1843 dojel jsem do Únětic u Prahy, kamž jsem na žádost faráře důst. P. Modrocha ustanoven byl za kaplana. Byl mi Modroch otcem, já jemu synem. Přál bych poměr ten, který mezi námi, aby panoval na každé faře. Však žil jsem i v Ořeše spokojeně, jak s v. p. Kreisingerem, tak i v. p. Koubou. -

V měsíci srpnu 1857 stal jsem se farářem osobním a duchovním správcem při metropolitním chrámě sv. Víta na hradě

pražském. Zde svůj zbývající čas obětoval školství a pracem písemnickým v bohosloví. Než při podniklé stavbě chrámu svatovítského a s tou nastalé službě ve dvou chrámech Páně utrpělo zdraví jeho velikých pohrom, tak že musel každý rok delší čas v době letní na venku trávit, kdež ho mile přijímali přátelé a soudruzi jeho. Roku /prázdné místo pro ročník nevyplněno/ byl by snad s časností se loučiti musil, kdy by věrný přítel, děkan Perucký, nebyl jemu na dobu 4 měsíců útulku v domě svém popřál a pokračání v lesním vzduchu umožnil.

Potrval farářem svatovítským po 13 roků, ustanoven konečně na faru ořešskou, a investován vysoced. p.biskupem Petrem Krejčím dne 26.března 1870.

V Ořeše pracoval bez mála plných šest roků, ovšem jak to dovolovala churavost, která se každý rok po zimě byla vracela, tak že vida nezbytí Churavosti v Ořeše, pohnuta se viděl, žádati r.1875 do Vraného, kdežto domníval se že snad u větší od Prahy vzdálenosti lehčeji ztraceného zdraví opět nabude.

Jaké bylo působení jeho a jaký účinek snah jeho, o tom ovšem jemu souditi nesluší. Že však důvěry sobě na osadě i v okolí zjednal, tomu svědčí, že byl podvakeráte do obecního zástupitelstva v obci Ořechu volen, žeť pak i okres smíchovský jej zástupitelstvím svým za zástupce svého v školní radě smíchovské byl volil, avšak toliko tato důvěra byla příčinou, kteráž po dlouhém otálení jej k přijetí tohoto úřadu přiměla. Pak se domnívá, žeť i nesmírný počet účastníků na pohřbu svého milého otce, jehož byl do domu svého přijal, dne 12.ledna 1874 smí na důkaz vážnosti své pokládati. Neboť obrátiv se na hřbitově k zástupu, pohřeb provázejícímu, aby slušně poděkoval a o přímluvy za neboštika požádal, k užasu našel hřbitov nejen hlavu na hlavě ale za celou zdi hřbitovní, kol kolem, četné zástupy státi s hlavami obnaženými. Čítaloť se lidí toho ke dvěma tisícům; málo méně než jich bylo při uvedení jeho na stolec farářský.

Jenom jednou se viděl sklamána v důvěře, když za dnů kolery r.1873 /začla 11/9/ našli se lidé tak zasleplí, žeť podezírali i jeho v strojení jedovatín pro lid, kdežto on s útratou velkou zjednal sobě lékařského předpisu k uhájení se té lidu strach nahánějící nemoci a ochotně jej zapůjčoval, kdo jen žádal. Padlo tenkrát nejvíce obětí v Ořeše této epidemii a to z obydlí pod stokou ležících. Tamť hrne se neřest z celého hořejška, tam moč z chlévů panských. Však vniká kalužina záhubná též do obecné studni a otravuje vodu; než i nemálo škodí zdraví bývalý hřbitov při kostele. Nelze bývalo letního času zdržovati se v dolní zahrádce pro zápach z kostí tam nahromaděných pod klenutím podzemním. Každá epidemie potírá obyvatele ořešské, jakož i na počátku mého úřadování úplavice, kteráž i mne uchvátila a 6 neděl na lože poutala; později kolera, na to i neštovice, též i osypky dětské.

Což jsem činil k výchování lidu ? . Ovšem toť hlavní úloha farářova. Mimo se pustil jsem školu, přenechav ji úplně

pánům kaplanům, poněvadž tam by dlouhou chvílí museli záhubu brát; skýtá pak jim škola nejvydatnější příležitost poznati lid a potřeby jeho, též i cvičiti se vychovávající mládež k vychovávání dospělých.

Chrám Páně byl spustlý, zanedbaný: obnovený jsem opustil. Ovšemť věnoval na sochy sv. apoštolů slovanských, obraz nový a štafirování oltáře a vybílení prystěře nejdůst. pan světití biskup značnou část; než bílení loďi kostela, štafirování oltáře platil a pracující řemeslníky živil farář ze svého, což přes 100 zl. útrat činilo, na něž dosud jen Řeporyje s 15 zl. přispěly, ořešské zastupitelstvo 40 zl. určilo, ale do dneska nevyplatilo. Mělat se učiniti sbírka.

Také chrám Páně Řeporyjský byl obnoven za faráře Kratochvíla, jak věž a zvenčí, tak i u vnitř, rozšířená pak kruchta a lépe upravena zákrystie. Žeť věž zůstala piklhaubou neforemnou, tomu se farář co nejmocněji, až si úředenstvo patronátní i stavitelské rozhněval, přičil, ale byl konsistoří - referent Dr. Wüerst - opuštěn.

Poslední pak rok dobrovolně smluvili se za vydatným působením pana Hanzihé občané, jimž hřbitov Krteňský jest společný, k opravě, k vlastně k novému zbudování zdi kol zvětšeného hřbitova. Slíbil jsem jim po vystavení konati pěti-šletou památku zbudování krteňského chrámu, kteráž vlastně 1871 připadala, ale odcházeje nemohl jsem dostáti slovu. Jiné též opravy byly za nutné uznány: - ale -

Takéť roucha kněžská obřadná byla v nejsmutnějších způsobu. Několik pěknějších rouch v Ořeše a nový ornát slavnostní bílý i pluvial i pradlo v Řeporyji byly v tom čase zjednány. Rovněž i pro krteňský chrám učiněno bylo něco, než málo. Mnohoslibný pro zpěv kostelní i vůbec obřadní, jakož i povšechnou vzdělanost byl panem kaplanem Kreisingerem zaražený a ožívovaný zpěvácký spolek Zvon. Muži i děvy po práci denní vážili i z dalších obcí /Jinočan/ cestu do Ořešk k cvičení. Než odchodem jeho zaniklo vše, ale touha po spolčování zůstala. Způsoboval se spolek bez přispění mého; než podařilo se mi, dáti mu směr vzdělávací, a stav se duší jeho, jím jsem způsobil, že se nemnožilo číslo nepřátel církve a víry a že mnoho dobrého se provedlo. Čtenářský spolek založil knihovnu, zapořádal ovšem za pomocí školní rady /1874/ přednášky nedělní pro dorůstající mládež, bavil slušným, ctným způsobem členy své i celé okolí, budil mysl vlastenec-kou slavnostmi, jakáž k.p. dne 20. Julii 1873 byla Jungmannova, však i k zvelebení zpěvu chrámovního i obřadů církevních, vydatně přispíval. Také zažehnal choutku k zřízení německé, židovské školy v Řeporyji. Přetřásaly se v schůzích všecky důležitější otázky životní, obchodní, rolnické, živnostnické; zpívalo a čtlo se, zvláště z dějů vlasti a p. - Ovšem o-bětí jsem nešetřil.

Ač jsem přepustil cvičení v náboženství velebným pp. kaplanům, nepustil jsem školu zcela z očí, přičiňuje k tomu

svědomitě, aby jen blaze a požehnaně působila a netrhala se způsobem žalostným vždy dále od církve. K tomu působení mi pomůckou utěšenou bylo odstupování starého učitele p. Václava Štrebla v Chrášťanech a nastoupení nového, pana Aloysia Sporcla. Ač byl Štrebl učitel nejdávnějšího tvaru; při bídě a nouzi, jakouž co exponovaný poučitel tam zakusil, dosti dobře působil a vydatně duchovního podpíral za mladších let. Byl v Chrášťanech od r. 1828 do 31. srpna 1874 učitelem. Po třídě chodil jíst jindy, mívaje denně kaši z prhaných krupek, hlídal o žních na panském, milosti musel brátí od některých sousedů a předce ryzou zachoval povahu a neunavenou pilnost, kterou ovšem více způsobil, než uměním svým. Ba i z bídy své ušetřil, aby založil školní knihovnu, nikým nejso podporován. Jemu pamět čestnou zachovat pokládám jsem za povinnost svou dne 9. září 1847 o slavnosti, jakož i poznámkou touto zde v knize památní.

Zmíniti se musím ještě, žeť roku 1870 dne 27. října nesmírná bouře poškodila faru i kostel, a i když jsem odcházel a již pan Kouba administrátorem byl, opět bouře jedné noci odkryla hřeben střechy na faře, vyvrátila a rozbila vrata na dvůr, pobořila až na prach zeď zahradní při zahradě zadní, zbořila taras při starém hřbitově k dolejší zahrádce. Však jsem se vestěhoval do fary nemající oken, dveří, zámků, kamen.

Za času mého byli kaplany: vel. p. Frant. Kreisinger, který se do Klobuk odebral dne 1. října 1870; načež asi 4 neděle kaplanoval

od 18/10 do 14/11 1870 vel. p. Karel H r d i n a ;
když ten za administrátora odšel do Svatého Pole, nastoupil

od 24/11 1870 do 9/1 1879 vel. p. Matěj K o u b a ,

Dne 4. března 1876 farář Václav Kratochvíl byl investován na Vrané; do příchozu nového faráře ořešskou faru spravoval kaplan Kouba, který pak později z Ořecha odešel ku sv. Matěji v Šárce za administrátora.

-

Karel O t m a n

/od 26/7 1876 do 6/1 1898/

Do pamětní knihy kaplan Ladislav Jedlička na str. 194. učinil tento zápis:

"Stručný nástin života i činnosti kněžské vlád. Karla Otmana.

Poněvadž pan f a r á ř Karel Otman neočekávaně s tímto světem se rozřehnal a tudíž žádných zpráv o sobě a svém na zdejší osadě působení do pamětní knihy této sám nezapsal: pokusil jsem se já, Ladislav Jedlička, býv posledním u něho kaplanem, aspoň stručně životopis jeho zde vyličit. Vždyť kazatel při jeho pohřbu/vlád. František Blažko, farář Nouto-

nický a k. a. vikář Libocký/ výslovně pravil, že nebyl farář Karel Otman knězem z těch, jichž jest na tučet dvanáct. Jeho curriculum vitae jest asi toto:

Narodil se v Budyni nad Ohří dne 5.června L.P.1822, kdež otec jeho býval mydlářem. Gymnasium studoval v Litoměřicích, nejvyšší dvě třídy pak v Praze, kdež i do semináře vstoupil a na kněze posvěcen byl 16.července 1848. Od 16.září 1848 kaplanoval ve Vraném; od 12.prosince 1854. byl kooperátorem u sv. Apolináře v Praze, kdež ve prázdných chvílích rád ústav hluchoněmých navštěvoval. Od 18.srpna 1858 byl administrátorem a pak i farářem v Mešně; od 12.května 1860 byl farářem v Klobukách; od 2.června 1862 až do r.1876 farářem v Pozdni, kdež svůj nejkrásnější mužný věk prožil; tamtéž pochoval otce svého, jemuž ještě v říjnu r.1897 nový náhrobek postavití dal a sám jej posvětil. O sv. Anně r.1876 přistěhoval se do Ořecha a zde instalován farářem 30.července téhož roku. V Ořeše zemřela mu matka a tu vedle ní i sám kosti své složil.

Ve čtvrtek, dne 30.prosince 1897, jda okolo třetí hodiny odp. po schodech dolů, klopýtl a spadl; leč zdálo se, že hrubě si neublížil. Na radu lékařovu uleh, ale již třetí den povstal a pak více seděl na židli, než ležel v posteli. Ba ještě v den svého úmrtí přijal některé osadníky návštěvou příslé, hovořil s nimi a v poledne něčeho pojedl. Ale zatím co měl jsem já požehnání v kostele, přišly naň mdloby, pročež uleh a mimo nadání okolo 4.hod.odp. dne 6.ledna /na sv. tří Krále/ r.1898 klidně v Pánu zesnul.R.i.p.-

Pohřeb jeho konal se v neděli odpoledne 9.ledna 1898; doprovázen as 25 kněžími a nevidanými zástupy lidu ke hrobu. Průvod vedl vys.důst. P.T. prelát Mgr.Dr.František Krásil, metropolitní kanovník; kapitolu Staro-Boleslavskou zastupoval vlád. kanovník Josef Dědek.

V Pánu zesnulý kněz vynikal horlivostí v pravdě apoštolskou byl verus Israelita, jenž neznal přetvářky ani sebe menší. Činnost jeho byla neunavná, zbožnost příkladná, srdce plné dobroty a vlídnosti ku každému bez rozdílu. Sám na sebe byl přísný, k jiným laskavý a shovívavý. Když jsem měl ze Železné sem do Ořecha za kaplana přijít, psal mi do slova takto: "Račte býti ujištěn, že Vás uvítám a příjmu jako svého bratra, ne-li jako svého syna" - ačkoliv jsme se dosud neznali. A nemohu, než vyznat, že tomu skutečně bylo tak; Bohu žel, nebylo nám popřáno, déle spolu pobýti.

Zvěčnělý byl čestným děkanem, vikářem Libockým /do března 1897/ a posléze koncem října 1897 jmenován čestným kanovníkem Staro-Boleslavským, kteréžto hodnosti ovšem dlouho se netěšil.

Od mladých let až do smrti nepřestal pilně studovati a pěstovati botaniku, kteráž bývala jeho zamilovanou zábavou a v níž se vyrovnal mnohemu odborníku - znalci. Pěstoval ve farní zahradě hojnost rozličných keřů, po léta pilně stráda-

ných, přemnohé květiny zahradní a zvláště všelijaké druhy růží, jež i na výstavu do Prahy posílával a oltáře svého chrámu Páně se zálibou jimi ozdoboval. Proto feuilletonista P. Kopal kdysi žertem napsal, že farář Ořešský má na růžích uskláno.

Přitom ovšem, jsa nanejvýš svědomit v povolání svém, pěstoval theologii a pracoval zejména v homilétice, jak svědčí četná jeho kázání roztroušeně uveřejněná v Kůldově "Posvátné kazatelně", v "Pastýři Duchovním", v "Rádcí Duchovním" a v "Kazateli". Také české řeči milé a jejímu rozvoji a rozkvětu utěšenému věnoval neustále svou péči a pozornost, čehož stopy dobře znáti jest v jeho kázáních, kde sloh, mluvnické tvary, úsloví a řečnické obraty ukazují, že ve své materštině pozadu nezůstával, nýbrž s chutí i na této roli dědičně pracoval. Přispívalť svojí hřivnou i do "Kottova slovníku" a zatočil si i "Brusem jazyka českého", jak ve předmluvě téhož "Brusu" lze se dočísti. Samostatně o sobě vydal dva spisky: R.1881 "Oslava svátosti stavu manželského řečmi a promluvami při oddávkách, na oslavu a památku vznečeného snatku J.J.c.k. Výsosti korunního prince Rudolfa a belgické princezny Štěpány"; pak r.1892 "Podobenství, paraboly a bajky," v nichž na každém téměř listu znáti jest zkušeného a všímavého botanika. Za jeho farářování zřízena byla samostatná škola obecná a postavena školní budova v Řeporyjích, kterouž i sám posvětil r.1892.

I ze krátkého nástinu tohoto poznati lze, že dp. farář Karel Otman za svého téměř 22^{ti} letého pobytu v Ořeše byl horlivým dělníkem na vinici Páně a dobrým pastýřem ovcí svěřených. Pročež dojista bude mu mezi osadníky Ořešskými zachována paměť vděčná, nehynoucí, a s Čelakovským možno říci o něm: "Blah, kdo pěstoval své vlasti jednu růži, jeden štěp!"

Na Ořešské faře byli tito kaplanové za faráře Karla Otmana:

Od 17/1 1879 do července 1881 Josef U z e l ; přišel z Únětic, z Ořecha pak odešel za administrátora do Klobuk.

Od prosince 1882 do října 1885 Rudolf H o r s k ý ,

od prosince 1886 do července 1887 Václav U j k a ,

od dubna 1888 do června 1894 Clemens K u f f n e r ,

od září 1894 do června 1895 Jakub R á ž e k , jenž z Ořecha pak odešel do Vraného.

od listopadu 1895 do července 1897 Jindřich Šimon B a a r ,

od října 1897 do prosince 1904 Ladisl. J e d l i č k a , který vedl správu ořešské fary jak po smrti kanov. Karla Otmana, tak i po odchodu dalšího faráře Karla Hrdiny.

Karel Hrdina

/od 1/7 1898 do 12/7 1900/

F a r á ř Karel Hrdina narodil se 20. ledna 1843 v Bratronicích, v hejtmanství Rakovnickém, studoval na c.k. akademickém gymnasiu v Praze, vstoupil r. 1863 do k.a. alumnátu pražského, a byl dne 31. července 1867 na kněze vysvěcen. Jako novosvěcenec byl ustanoven za kooperatora do Dolních Hbit, kdež setrval po 3 leta až do smrti svého zasloužilého faráře a zároveň k.a. vikáře, Josefa Votýpky. Na to byl dán za kaplana do Ořechu, ale musel již po měsíci na rozkaz svého arcipastýře odebrati se do Sv. Pole, kdež působil bez mála celý rok jako administrátor. Odtud byl přesazen za kaplana do Peruce; po 2 letech však byl na svou žádost přeložen na bývalý svůj patronát, a to do Klobuk jako administrátor, a odtud do Železné, kdež setrval po 9 let. Dne 24. srpna 1882 byl investován za faráře v Netvořicích, kdež působil až do 30. června 1898. Ku konci roku 1898 byl jmenován tajemníkem k.a. vikariátu Libockého.

Dne 17. srpna 1898 zemřel vysoce důstojný pan Th. Dr. Eduard Tersch, probošt vždy věrné metropolitní Kapitoly u sv. Víta v Praze, veliký dobrodinec patronátních chrámů Páně, též i zdejšího farního chrámu, zejména také Krteňského.

Již před příchodem nynějšího faráře byla v Jinočanech zřízena nová jednotřídní škola a otevřena počátkem školního roku 1898/99. Protože však nová školní budova počala se teprve na jaře roku 1899 stavěti, vyučováno bylo v najaté místnosti, a to v hostinci pana Mejšťíka. Nová školní budova jest tak prostranná, že v ní mohou umístěny býti 3 třídy, byla 1. října 1899 od faráře posvěcena a účelu svému odevzdána. Roku 1900 byla tato jednotřídní škola rozšířena v dvoutrídní, a počne se v obou třídách vyučovati počátkem školního roku 1900/1901. Vyjednává se též o to, aby dvůr Mirešický byl sem přiškolen, neboť mají dítky z téhož dvora do Chrastanské příliš daleko a cestu neschůdnou.

Protože byl filiální chrám Krteňský nákladem vysoce důstojného pana probošta Th. Dra Eduarda Tersche v romanském z slohu obnoven a velmi vkusně ozdoben, obrátil nynější farář svou péči k tomu, aby i filiální chrám Řeporyjský a farní chrám Ořešský, jakož i farní budovy v Ořechu byly opraveny. Z té příčiny podal na příslušných místech žádosti, kteréž příznivě vyřízeny byly.

S opravou chrámu Řeporyjského započato v červenci roku 1900 a bude r. 1901 dokonána. Oprava chrámu Ořešského i farních budov jest již v zásadě povolena, a to ze jmění filiálního chrámu Řeporyjského, kteréž úplně k tomu stačí. Aby i oltáře a kazatelna ve farním chrámu obnoveny byly, o to jest péči míti jeho nástupci.

Nákladem vysoce důstojné vždy věrné metropolitní Kapitoly byly veškeré posvátné nádoby farního chrámu, a to: mon-

strance, ciborium a oba kalichy roku 1899 a 1900 nově pozlacené.

Dp. farář Hrdina Karel byl 12.července 1900 investován na faru Vranskou a odstěhoval se z Ořecha dne 23.července t. r. - Za administrace po něm kaplana Ladislava Jedličky byla dostavěna a dne 30.října /podle školní pamět.knihy dne 30. září/ 1900 vysvěcena nová školní budova ořešská od vláp. Františka Blažko, kn.arcib. vikáře Libockého a faráře Noutonického. Přítomní byli p. c.k.okr.hejtman Pokorný a p. c.k. okr. školní inspektor Fr.Hansl ze Smíchova.

Pam.kn.str.206:

V Úňhošti - kde žil na pensi - zemřel dne 26.března 1910 za zvláštních okolností vláp. Karel Hrdina, který 2 roky působil jako farář i na zdejší osadě. Byla toho dne právě Bílá Sobota. V Úňhošti chystali se k večeru konati slavnost vzkříšení Páně a ježto tamní vláp. děkan Kubr před týdnem byl pochován, požádali vláp. K.Hrdinu, aby průvod o Vzkříšení sám vedl. Žádost tu pan notář ochotně splnil a stál už v sakristii oblečen v rochetu a pluvial, když náhle se skácel a raněn jsa mrtvicí vydechl šlechetnou duši svou. - R.i.p. -

Emanuel P ř í b í l

/od 20/11 1900 do 31/3 1909/

str.199:

Dne 20.listopadu 1900 byl na faru Ořešskou investován dp. Emanuel Přibíl, dosud farář v Železně, načež dne 1. prosince 1900 jako nový f a r á ř uvítán byl.

str.205:

Dne 31.března 1909 odstěhoval se odtud dp. farář Emanuel Přibíl a 1.dubna byl investován na faru ve Vraném. Za něho provedena důkladná oprava kostela a dokončena oprava fary. R.1905 obnovena farní knihovna, r.1908 začal se vydávat "Farní věstník úřední."

Kaplanové v Ořechu za faráře Přibíla:

Z dřívější doby ještě to byl Ladislav J e d l i č k a od prosince 1904 do konce r.1909 Jan B e n d a , který byl po odchodu faráře Přibíla administrátorem fary oř. Z Ořecha odešel pak do Mešna u Rokycan za faráře.

Od 1.dubna 1909 žije zde u rodičů kněz deficient a zdejší rodák vel.pan JUDr a PhDr Břetislav Baloun, který v církv. obřadech zvláště admin. Bendovi vydatně byl ku pomoci.

Jindřich Šimon B a a r

/od 3.července 1909 do srpna 1919/

Str.205:

Od prvního července r.1909 byl ustanoven f a r á -
ř e m zdejší Jindřich Š. Baar, dosavadní farář v Klobu-
kách. "Na osadu přistěhoval jsem se 3.července na den Navští-
vení Panny Marie a téhož dne byl jsem vldp. Augustynem Krč-
mářem, farářem ve Stodůlkách a sekretářem k.a. Libockého vi-
kariátu instalován. Vlp. Jan Benda ponechán zde za kaplana.

J.Š.Baar, význačný český spisovatel, velmi pilně a po-
drobně zapisoval sběhlé události do pamětní knihy, obzvlá-
ště ji zaplnil válečnou kronikou z doby I.světové války, do-
loženou všemožnými nesčetnými a vlepenými písemnými doklady.

Str.120: Poslední zápis učinil v pátek dne 15.srpna 1919:

"Dnes došel mě dekret, kterým vyhověno mé žádosti, abych
směl odejít z duchovní zprávy na trvalý odpočinek. Dnes ozná-
mil jsem to v kostele osadníkům a rozloučil jsem se s nimi
při ranních službách božích. Přeji všem svým nástupcům na
faře Ořešské hojně zdraví a spokojenosti a jejich pracím a
podnikům požehnání boží. S Pánem Bohem ! -"

Farář Baar se uzhýlíl do svého rodného Klenčí, ale tam
po šesti letech dne 24.října 1925 zemřel ve věku 56tí roků.
Pohřben byl na tanním hřbitově.

Str.256: Zápis v roce 1915 ve středu 15/5:

"Smrt je v pravdě nenasytná ! Nemá dost kořisti na vá-
lečných polích, ale rdousí i doma bytostí nám nejmilejší.
Tak v pátek dne 7.května umřela mi zde na faře moje matka
Anna Baarová. Umřela po krátké nemoci sešlostí věkem ve stá-
ří 78 let. O kanonické visitaci, kterou zde 27. a 28. dubna
vldp. vikář Dr Rudolf Horský konal, ležela matka teprve 2 dny
a vyslovila přání, aby ji p.vikář zaopatřil sv.svatostmi, což
ochotně učinil. Slabostí rychle přibývalo, tak že v pátek dne
30.dubna večer udělal jsem matce sám poslední pomazání a ge-
nerální absoluci. Právě po týdnu v pátek odp. ve 3 hod. když
počal náš velký zvon zvonit na věži na památku smrti Páně -
procitla matka ze spánku a povídala mi: "Zvoní - musíme se
modlit" - chtěla sepnout ruce, ale slabostí nemohla, sepnal
jsem jí je i křížek udělal a než zvon dozvonil - přestala dy-
chat. Ecce quo modo moritur iustus ! V neděli dne 9.května
odp. ve 4 hod. byla v kostele zdejší vykropena vldp.vikar.
sekretářem Augustynem Krčmářem za assistance sousedních kně-
ží. Jmenovitě byli zde: Josef Saks, farář z Třebotova, Karel
Liška, farář a vikar.sekretář z Tachlovic, Jindřich Strnad,
farář ze Slivence, Josef Šima, kaplan z Hořelice, JUDr a
ThDr Břetislav Baloun, kněz deficient v Ořechu a zdejší ka-
plan Petr Sirotek. Mimo to ohromný zástup osadníků vyprová-
zel nás cestou k Řeporyjím, kde mrtvola matky na nádraží by-
la uložena do vagonu a večer v 7 hod. odjel jsem s ní osobním
vlakem do Klenčí, kde v pondělí dne 10.května o 9.hod. dopol.
pochoval jsem ji do hrobky k zemř. svému otci a sestře.R.i.p.
Matka vedla mi v Klobukách i zde jako faráři celkem 16 let
domácnost vzorně a svědomitě. Zaslouhuje tudíž, aby i na tom-
to místě zmínka o ní se stala. -

/Anna Baarová, roz.Schöpplová z Klenčí č.107, vdova po Jiřím Baarovi, rolníku a měšťanu v Klenčí č.94. /matr./

Beseda ve Zbuzanech: Jindřich Š.Baar v druhém roce svého kaplanování v Ořechu /1896/ přihlásil se za člena Besedy ve Zbuzanech. Měl pak přátelský poměr k jejím odborům a jich členům; vlastní režii připravil dvě její divadel. představení, jakožto fotograf-amatér pořídil snímky hudebního a pěveckého odboru na farské zahradě, jich zvětšeniny jsou určeny pro výzdobu spolkové místnosti.

Kaplanové v Ořechu za Baara:

Kromě již uvedeného Jana B e n d y

to byli:
Str.206: od 7/1 1910 do 1/7 1912 Jan M o k r á č e k .
Do Ořechu přišel z Mešna, odtud pak odešel do Rousínova za administrátora.

Str.216: Dne 1.zář. jmenován zdejší kaplanem vlp.
Jan S t r a c h ,
dosavadní osobní kaplan ve Smolnici ve vikariátu Novostrašeckém.

Str.218: Vlp.Jan Strach - jsa churav - nemohl zastávat zdejší namáhavé místo kaplanské a vrátil se proto dne 30.ledna 1913 na své dřívější působiště - jsa jmenován opět osobním kaplanem ve Smolnici. O odchodu jeho lze litovat, protože to je kněz vzorný, horlivý, zbožný a neobyčejně sympatický.

Jako výpomocný kaplan prozatímně nastoupil zde na jeho místo vlp. Josef M a t ě j a ,
dosavadní kaplan v Mrtníku, a sice dne 1.února 1913.

Str.222: Zdejší prozatímní kaplan vlp.Josef Matěja ustanoven byl dne 1.března za administrátora v Bělé u Plas ve vikariátě Kralovickém. /R.1914/ -

Kaplanem v Ořechu pak jmenován vlp.
Petr S i r o t e k ,
dosud kaplan v Železně.

Str.263: Zápis z 28/8 1915 v sobotu:
Dosavadní kaplan zdejší vlp. Petr Sirotek stal se farářem v Netvořicích, kam se v těchto dnech odstěhoval Na jeho místo jmenován sem byl

vlp. Josef V o d i č k a ,
dosud kaplan a administrator v Netvořicích.

Str.272: Zápis z 5/7 1916 ve středu:
Dne 5.července odstěhoval se zdejší kaplan vlp, Josef Vodička. J.E.pan kardinál ustanovil ho ještě před svým odjezdem za I.kaplanu v městě Benešově. Na jeho místo dosazen sem byl vlp. Josef H a c h ,
dosud kaplan v Hroznětíně.

Nová pam.kn.
str. 1.

Když se posavadní farář Ořešský Jindřich Š. Baar odstěhoval, administroval farnost Ořešskou posavadní zdejší kaplan vel.pán Josef H a c h . Nenapsal o své administraci nic, ale veselo mu zde nebylo. "Občané" se cpali do fary a chtěli ji zabrat. Josef Šimek z Ořechu začal kácet stromy na kostelním náměstí a porazil velký akát uprostřed. Nebylo uhlí, nebyl petrolej. O štědrém večeru svítil svíčkou a otevřel krabičku olejových rybiček, které přivezl z Prahy. Při tom se tlačil na kamna, aby se ohřál.

Tantéž.

Antonín Thein

/od 30/12 1919 do 1.listopadu 1929/

Navečer 30.prosince 1919 přijel jsem z Klobuk do Zbuzan a šel do nového svého působíště ve jménu Páně / za f a r á ř e / já Antonín Thein, presentován byv na toto beneficium od Nejdůstojnějšího Patrona v.v. Metropolitní Kapitoly u sv. Víta na Hradě pražském. Na svátek Obřezání Páně měl jsem první kázání, promluvu k osadníkům a na Sv.tří krále odpoledne instalaci, k níž zavítal vlád. vikariátní sekretář, P. Ferd. Zuna, farář Jinonický a okolní důstojní Páni.

První starost mně připravil varhaník, pan řídící Bedřich Houda, který mně odevzdal klíče od kruchty. To bylo všeobecné, že učitelové, podléhající terroru pokrokařských kolegů, zříkali se varhanictví při kostelích katolických. Také jim nebylo třeba tohoto přilepšení, vládnoucí kruhy, aby je získali za nositele jejich kulturních ideí a harcovníky čili předbojovníky, upravili jim splendídně jejich příjmy.

Z největší nouze vypomohli dva hodní osadníci, především pan Václav Weiss, varhanář ze Zbuzan a pan František Rubeš, správce zastávky žel. dráhy "Zbuzany". Až se přihlásil za varhaníka pan Václav Kovařík, výměnkář z Nučic, jenž však hrál pouze z paměti. Často se také stalo, že pro nepohodu nepřišel. Tu se nabídl pan Weiss, že zhotoví "Harmonistu", instrument, jenž se přiloží na klaviaturu a hraje se naň podle čísel. A ihned takovou harmonistu zapůjčil. Jelikož se osvědčila jako dobrá výpomoc z nouze, zakoupil jsem ji z peněz nasbíraných pro kostel a s vel.p.kaplanem pořídili jsme k tomu písně v číslicích, kteroužto sbírku nazvali jsme "Klapačka čili Posvátní zvukové. Po pouti se p.Kovařík vzdal varhanictví. Bylo mu při jeho stáří obtížno chodit do Řeporyjí a na Krteň a plat se mu zdál malý, což ovšem také bylo pravda.

Skvělou náhradou za něho dostalo se kostelu v osobě mladého konservatoristy p.Františka Rubeše juniora. Ten v krátké době zvládl varhany přímo mistrovsky. Jak opět kostel hláholí !

Na str.28. nové pamět.knihy pod datem 5.listopadu 1929

jest poslední zápis faráře Theina:

"Dnem 1. listopadu 1929 nastala změna v duchovní správě zdejší. Posavádní farář Antonín Thein byl investován na faru u Sv. Apolináře v Praze. Rozloučil se s osadníky v neděli XXIV. po sv. Duchu ve farním kostele i ve filiálním v Řeporyjích, kde se právě konala památka svěcení chrámu -- a nyní, došed až sem, ustávám a pohled můj letí k oknu, kde vidím část kostela a část farnosti. Poslední chvíle klidu, než nastane shon stěhování. Přehlížím dobu skoro desíti let a nutí mne to, abych si klekl a vzdal díky Bohu: Pane, Ty víš, že byla lopota a byly kříže. Ale Tyś dal i sílu i radost. A neposílal jsi více, než bylo možno snést, ano, dal jsi mne zdárnější lichi, než měli jiní spolubratři v těchto dobách zlých, dals mne hodné osadníky a i ti, kteří odešli, přestavše být katolíky, zůstali lidmi. Díky Tobě, ó Pane a odplat všem vším dobrým, jak jen Ty dovedeš odplácet. Amen." -

Tamtéž: "Pokračování v pamětech fary Ořešské ujímá se

Josef J e n š í k , kaplan u sv. Apolináře v Praze II., který dekretem nejvyšš. arcib. konsistoře v Praze ze dne 1/11 1929. č. 14264. jmenován byl administrátorem fary v Ořechu. Na faru přistěhoval se 15. listopadu 1929. a shledal, že všude je prázdné, takže neměl by ani čím si zatopit, kdyby si byl z Prahy nepřivezl dříví a uhlí, kdyby byl již dřív nebyl pamatoval na tuto eventualitu. Ovšem tak to obyčejně bývá všude. Zde v minulé zimě pomrzlo spousty stromů, které se vykácely, ale kouska dříví zde nezůstalo." -

Kaplan Jenšík spravoval faru ořešskou do příchodu nového faráře:

Jan M o k r á č e k

Nová pam.kn.
str. 31.

/od 1/4 1930 do 9/11 1947/

"Dne 1. dubna 1930 byl investován na zdejší beneficium bývalý zdejší kaplan Jan Mokráček, dříve 15 roků a 4 měsíce farář v Mešně. Přistěhoval se do Ořecha 29/4 1930. Přišel jsem jako starý známý, a sousedé mne vítali a upřímně tiskli ruku. Dne 29/5 1930 byl jsem v 10 h. dopoledne slavně instalován Njdp. kanovníkem Dr. Tomášem Píchou, pozdějším biskupem v Hradci Králové. Njdp. J.M. pan biskup Dr. Jan Sedlák s nejv. kapitolou dal opravit zdejší faru nákladem 46.000 Kč.- Byla to skouška, kdy jsem se stěhoval z místnosti do místnosti, jen ve stodole jsem nespál, ostatně snad všude. Fara byla spustlá důkladně, ale pak zaskvěla se v novém rouchu uvnitř i zevně."

Parář Jan Mokráček se narodil 30. ledna 1876 ve Veltrubech, zemřel v Ořechu dne 9. listopadu 1947.

Ještě za života faráře Mokráčka, však nemocného již, ku pomoci byl mu přidělen dne 15.srpna 1947 kaplan, rodák z Vyskytné u Pelhřimova

Václav F i l i p .

Týž gymnasium studoval v Čes. Budějovicích a na kněze vysvěcen byl v Praze. Když pak po třech měsících farář Jan Mokráček zemřel /pochován na ořeš.hřbitově/, kaplan Filip byl od 10.listopadu r.1947 ustanoven a d m i n i s t r á t o r e m na ořešské farnosti.

—

POPSÁNÍ

FARNÍHO CHRÁMU WOŘEŠSKÉHO.

Chrám Páně Wořešský vystaven jest na malém návrší u prostřed vesnice Wořecha. Stojí proti straně východní, tak že velký, aneb hrubý oltář k východu, jemu pak naproti vchod kostelní ku straně západní se nachází. Předě dveřmi dubovými do chrámu vedoucími nalézá se předsín malá, z západní strany otevřená, z kamene, péčí a nákladem faráře Wořešského Jána Maxmiliána Josefa Peška l.p. 1714. vystavená. /Lib. Memorab. paroch. Wořech. I. fol. 13./ Vrcholek předsíně této zdobí kříž železný. Prv než předsín tato byla vystavená, byl vchod chrámový ze strany polední proti dvoru vedle schodů na kruchtě, na tom samém místě, kdež v kostele zazděný výklenek se spatřuje.

Štít kostelní, rovný a neozdobený, nade štítem k straně západní strmící nemá v tu stranu žádného okna, jen ku pravé straně štítu nalézá se výklenek, kdež druhdy okno na kruchtě bylo, kteréž ale za času faráře Jána Jiřího Holečka, an ním zlodějové oltář Blahosl. matky Boží oloupiti chtěje do kostela se dobyli, zazděné bylo.

Nade štítem kostelním vzhůru se pne vížka dřevěná, baňatá, s koulí a dvojnásobným křížem ozdobená, která vystavená byla l.p. 1848., an předešla stará vížka, dne 6. července l.p. 1846. silnou a bouřlivou vichřicí svržená a zničená byla. V kouti pod křížem vložená jest krabice plechová, v které se nalézají ostatky sv. Amandy, muč., svat. Felicia a Palmatia muč., svat. Abundantia muč., též žehnající modlitby proti rozličným škodám a pohromám, a nápis původně v následující slova znějící:

Léta Páně MDCCCXLVI

ve čtvrtek, dne VI. července po VI. hod. večerní strhla se velmi prudká a bouřlivá vichřice, kteráž v okolí našim i v krajinách vzdálenějších mnohé a velké škody jak na obydlích, tak na polích i v zahradách způsobila, též i věž dřevěnou s kostela našeho i s dvěma menšími zvony - kteří však v tomto pádu žádnou pohromu nevzali -, strhla a zničila. Na místě starší věže, která l.p. mdccclxxxiv dne iij. měs. listopadu dohotovená byla, nová tato vížka od mistra tesařského, Václava Jelínka z Třebotova vystavená byla, a nad chrám Páně vyzdvížena jest.

Léta Páně MDCCCXLVIII

w sobotu před nedělí XXJ. po Sv. Duchu,
w den Sw. Karla Borom. iv. listopadu
za času panování neymil. císaře a Pána
Ferdinanda,
krále Českého toho jména V.,
za nejvyšší správu nad církví Českou wedaucího

neydůst. a oswíceného Kníže a Pána
 Aloysia Josefa,
 z Boží milosti arcibiskupa Pražského,
 z rodu swobodn. Pánů Šrenků z Notzingů;
 též také
 pod ochranou
 Neydůst. slavné a vždy věrné
 Kapituly hlavního chrámu P. Sw. Víta na hradě
 Pražském;
 za Děkana kapitolního
 wysoce důstojného Pána, Pána
 Wácslawa Wiléma Rytíře Wáclawíčka,
 jakožto patronůw a kollatorůw milostivých;
 za času
 důstojného Pána
 Josefa Gūbitze,
 arcib. střídnictví Pražského tajemníka, arcibisk.
 notáře, faráře Wořešského,
 a
 Josefa Wácslawa Eichlera,
 kněze vírkewního, při farním chrámu P. Wořešském
 kaplana,
 správcůw duchowních;
 za času
 Ředitele světského
 Pána Jána Schrutha,
 kapit. panství Chrástanského direktora;
 za
 učitele Wořešského
 Pána Matěje Jirotky;
 a za
 rychtáře Wořešského
 Jána Šurana;
 tento kříž
 ke Cti a Slávě Boží
 ke Cti a Chvále Neyblah. Rodicky Boží, sw.
 Jána Křtit. všech Swatých a Patronůw
 Českých na věž farního
 kostela Wořešského
 wyzdvižen jest.

Tato nově vystavená vížka jest již třetí. Nejstarší,
 která l. P. 1744. obnovená byla, /Lib. Memorab. I. fol. 58./ měla
 tu samou podobu, jen že stála na protějším konci kostela.
 V kouli pod křížem v oínové nádobce nacházely se: křížeček a
 agnůstek Innocentia /?/ papeže, počátek Ewang. sv. Jána, ostat-
 ky rozličných Swatých, jakož: sv. Constancia, muč., Aemiliána,
 Innocentia, Hypolita, Benedikta, svaté Rogatiany a Turribiany
 /?/, jiných pak ještě Swatých, jichžto jména nejsou udaná.

Všecky tyto věci, jak přiložená autentika pravila od otcův bosákův řádu sv. Františka v klášteře Hájeckém obětované jsou. /Věci ale tyto se více nenalézají.

Druhá vížka v ten samý způsob, jakož byla první, zhotovená, vystavená byla dle spisu v ní nalezeného za času faráře Jakoba Březiny, l.p. 1784. V předešlé staré bání koslelní se ničehož jiného památního nenašlo, než starý spis, kterýž původně a doslovně takto zní: "Leta Panie 1784. měsíce Listopadu 3. Wyzdwižen jest kříž na Wýšku kostela farního Worzeskýho pod Nazwanim Stieti Swatého Jana Krztitele. Za času kralování slawné Pamietí Jozeffa, toho jména druhého, našeho nejmilostivějšího císaře a krále Českého jakož i také pod stráží duchovní Pastýře našeho knížete Pana, Pana Antonína Petra Břichowský z Boží milosti Arci Biskupa Pražského, spolu také pod ochranou slawné a vždy věrné Capituli Pražské, zejména Milost Pana děkana Capitolního Jana Nepomuczkého John. Plnomocníkův téhož panství Pana Jozeffa Horák, a Pana Jozeffa Kwis. Za času faráře Wořeského Jakoba Brzezyna a Patera Jakuba Hoffmanna kaplana, správceův duchovních řiditelův světských kanceláře Chrásťanského urozeného Pana Antonína Hlavsa, Directora, a Pana Jozeffa Rudolfa, obročního Od P. Matěje Stětky, Bau Mistra Tesarského z Ounětic u přítomnosti školákův a to sice ze jména: 1. Jozeffa Weselyho a 2. Martina Martinka, 3. Jozeff Berka, 4. Tomáš Horák, 5. Jozeff Martinek, 6. František Horák, 7. Ján Matějka, 8. Wacław Weselý, všichni z Wořecha. Item 1. František Hlaváček, 2. Tomáš Hlaváček oba ze Zbuzan. Item 1. Matěj Martinek, 2. Jakub Plesnivý, oba z Třebonic, který na památku po třech kopách zdrželi. Při kterémžto vyzdvihování školní učitel Pan Josef Weselý hlučný Aufczuk s bubnami a troubami udělal. Roku téhož držena byla installací Jakuba Březina faráře Worzeského ten den před Wšema Svatým jehožto pan arcibiskupský Commissarius milost pan Michael de Bubna pod Biskupskou Čepicí a Holí Pastýřskou neb Berlí Installirowal. Wiecez Pamatny.

1. Vyšel patent tolerantie, týkající se náboženství helvetského, auspurského a starověrského, nímžto císař Pán svobodu prohlášení kteréhokoliv náboženství vyzdvihl, z kteréhožto i také já v počtu 7 osob z obce Chejnic na šesti nedělní učení sem dostal, mimo ale jediné osoby, která od toho bludu helvetského odstoupila, všichni ostatní pravdě neústupny zůstaly.

2. Nařizeno bylo těla mrtvých ne více v truhlách neb rakvích, noprž v plátně neb pytlí pochovati a to ne sice u kostela na krahovech ve vesnici noprž na jinším vykázaném místě.

3. Tehdáž začaly se klášterové řeholníkův vyzdvihovati, mezi nimiž nejprvnější byly po všech místech vyzdviženy klášterní Panny, v Praze Kajetáni, Bílí Křižovníci, Trinitáři, Paulanům dovoleno masitých pokrmůu požívati. Po Moravě všichni klášterové Praemonstracký a Cisterciacký, mimo No-

wořiského byly vyzdviženy." -

Poznamenav v domě farním Worzeskych
dne 3. Listopadu Roku 1784.

Jakub Brzezina m.p.
fararz.

/MS. in archivo paroch./

Ve vížce kostelní visí dva zvony malý, z kterýchžto menší znamená jest obrazem sv. Michaela, archanj. a sv. Jána Nepomuckého s písmenami I.C.S. a rokem : 1783.- Nápis většího zvonu jest: ANNO.1650. GOS. MICH. NICOLAVS. LOW. IN. PRAG./Po straně tohoto zápisu jest od faráře J.Š.Beara připsáno: "Nejširší průměr menšího zvonku /poledníku/ měří 28 cm; většího /umíráčku/ pak 34 cm, vážil 11 kg bez srdce./

Chrám Páně wořešský při založení svém byl o třetí díl menší, než jak jej nyní spatřujeme, an nynější presbyterium l.P.1736 od faráře wořešského Jána Maxim. Peška, nákladem 2209 zl 21 kr. přistaveno bylo. /Lib.Memor.I.fol.55./ Loď kostelní jest 11.50 metrů dlouhá, 9.45 metr. široká a /nevyplněno/ vysoká. Světlo v ní padá čtyřmi okny, dvěma k půlnoční a dvěma k západní straně. U prostřed lodi stojí sloup kamenný, osmihranný, na kterémž celé sklepení kostelní spočívá. Na sloupu tomto nacházela se stará malba, představující koně s nápisem, literami gotickými psaným, však již nečitelným, které malování později vápnem obíleno bylo.- Když l.P.1833 kostel znova vybičen byl, a zdě od zastaralého vápna se očistily, bylo ještě dobře k poznání, že druhdy zdě malbami starými, jak se praví, na omýtce malovanými pokryté byly; však ale, protože jak malba, tak i písmo vápnem a časem zcela porušení vzaly, nemohlo se nic aniž poznati aniž čísti, an jen některá písmena neb jednotlivá částka malby zachovaná byla.

K východní straně k lodi kostelní přistavěno jest presbyterium. Vystaveno jest v způsobě zakulatělé kaply s věží chocholatou a s lucernou. V presbyteriu jsou tři okna, jedno k polední, druhé k půlnoční, třetí za hrubým oltářem k východní straně. V lucerně se nachází čtvero malých oken. Z venčí na lucerně jest na vrcholu koule s hvězdou. V této kouli byly jsou uschované ty samé ostatky, kteréž nyní na věži kostelní se nacházejí, i se starým listem pergamenovým, latíně psaným a tam nalezeným:

Anno Domini
M.DCC.XXXIII.
Die 11.Martii

Impositus est lapis fundamentalis pro Novo Presbyterio Ecclesiae Parochialis Worzechensis /Léta Páně Tisícího sedmistého třicátého třetího položen jest kámen základní k novému presbyteriu chrámu farního ořešského atd./ Zápis tento v pamětní knize latinsky psaný vyplňuje více než celou její jednu stranu.

Nyní obšírněji a důkladněji popíšeme kostel jak u vnitř vypadá. - Na pravé straně vstupujícího do kostela nachází se v koutě vchod na kruchtu, na kterou vede 13 schodů kamenných, silně již vyšlapaných. Kruhta se vznáší na třech obloucích o dva kulaté sloupy na velmi nízkých podstavcích podepřená. Kruhta jest rovná, tak dlouhá jako loď kostelní, ale ku své délce nespoměrně úzká, obnáší totiž její šířkost jen 2 metry. Varhany jsou staré, zjednané l.p.1731 od faráře Peška nákladem z vlastního jmění 120 zl.- /Lib.Memor.I.fol.14./ a opravené l.p.1847.- Z levé strany vchodu na kruchtu visí na zdi ve výklenku, kdežto prve vchod do kostela býval, obraz Rodičky Boží na plátně uměle malován l.p.1714 od Josefa Veselého, posla kapitolního kostelu darován. /Ibid fol.16./

Chrám Páně Wořešský má nyní tři oltáře. Hlavní neb hrubý oltář štětí sv.Jána Křtit. stojí v presbyterium. Vystaven byl l.p. 1733 též nejvíce nákladem faráře Peška, a k službě Boží zasvěcen spolu s presbyterium a celým kostelem l.p.1736 dne 27.června v oktávě Narození sv.Jána Křt. od Jána Rudolfa hraběte ze Šporků, biskupa Adratského a světícího biskupa Pražského u velké slávy a násheře. Spodek oltáře jest zcela kamenný, na oltáři spočívá tabernákulum dřevěná, pěkné řezbářské práce s čtyřmi menšími anděly, dvěma reliquiáři dřevěnými, zavíracími v sobě ostatky sv.mučedníků: Venusta /?/, Faustiny, Innocentia, Floriána a Eutropia; s jedním reliquiářem z postříbřeného a druhým pozlaceného plechu, v prvním se nalézají ostatky sv.Eufemie, muč., a v druhém sv. Jána Křtit., sv.Františka z Pauly a sv.Františka Xaverského. Nad tabernákulum se nachází mezi paprskami pozlacenými beránek Boží a Nejsvět.jméno P.Ježíše. Na zad oltáře před oknem na zdi upevněn jest starý obraz, na plátně malován, představující štětí sv.Jána Křtitele. Na zad obrazu spatřujeme hoďujícího krále Heroäsa, obklopeného hostmi svými, a tancující Herodiadu, z předu stojí kat s obnaženým mečem, u jehožto nohou krvácející mrtvola Jánová leží, na stole červeným kobercem krytém leží na míse štátá hlava Křtitelova. Vysoké stáří prozrazuje obraz tento, však od kteréhož mistra a v kterém roce byl malován, nikdež zaznamenáno nenalézám. Obraz tento v dřevěném, pozlaceném rámcí rouben jest dřevěnými, postříbřenými okrasami, a držán jest od dvou andělů v životné velikosti, uměle z dřeva vyhotovených. Nad obrazem u vrcholu oltáře snáší se duch sv. v způsobě holubice mezi paprskami postříbřenými na zažloutlém skle. Okolo oltáře může se dvěma dveřmi, oponami zakrytými jíti. Celý oltář, kromě kamenného spodku jest dřevěný.

Báň nad presbyterium u vnitř malbou jest ozdobená, představující ve čtvero polí tolikero dějů ze života sv.Jána Křtitele, totiž v prvním poli: narození Jánovo, v druhém Ján káže na poušti, v třetím: Ježíš od Jána křtěn, v čtvrtém: Ján v žaláři. Kdo malbu zhotovil, povědomo není. Zhotovená jest, jak rok napsaný osvědčuje l.p.1733 nákladem faráře Peška, a stála 45 zl. 30 kr.- /Lib.Memorab.I.fol.14./ Před oltářem visí lampa velká cínová l.p.1735. od Václava

Kaliny, mlynáře Wořešského darovaná. /Ibid.fol.21./ Ze strany Epištoly v presbyterium jest faldistorium, ze strany Evangelium jsou schody na kazatelnicí. Kazatelnicí dřevěnou omalovanou, pozlacenými okrasami ozdobenou chrámu Páně našemu věnoval darem týž Wáclav Kalina, mlynář, l.P.1715. a jenž stála 35 zl.34 kr. /Ibid fol.13./ Spodek kazatelnice zdobí čtvero obrazů, na dřevě malovaných, čtvero sv. Evangelistův představujících. Na svršku jest soška P.Ježíše. Presbyterium odděleno jest od loďi kostelní dřevěným zábradlím.

Mimo presbyterium za zábradlím ze strany Epištoly hlavního oltáře stojí stará křtitelnice, celá z cínu vyrobená, křížkem ozdobená, na třech nohou na podstavce dřevěné spočívající. Znamenána jest následujícím, staročeským písmem psaným nápisem:

Na svršku neb poklopu křtitelnice:

Jákap Jílek z Statenicz

I: G: Z: S:

Pod tímto písmem jest znak, čili erb, v kterémž se spatřuje v zlatém poli rámě neč obnažený přímo zhůru držící s rokem z obou stran, erbu 16-09. "Jméno a znak přináležejí nepochybně mistrovi, který tu křtitelnici zhotovil" - tak je po-
znamenáno v pamět.knize; avšak spíše, jak je také psáno ve spisu bisk. Dra Podlahy "Posvátná místa" na str.66., byl to znak výše jmenovaného Jakuba Jílka, svobodného člověka, jenž byl vlastníkem dvorce v Ořechu v těch místech, kde nyní se rozprostírá panský dvůr./

Na křtitelnici samé jest nápis:

BAPTISTERIUM. ECCLESIAE. DECOLLATIONIS.

S. Joannis. Baptistae.

Pagi. Orzech. Venlis. Capli. S. Metrop. Eccliae. Prag. Pusum
Sumptibus. Ejusdem. Eccliae. Existente, Decano. Simone.
Brosio. Horsteinio. ab. Horstein. Proth. Aplico. Anno.

1609. Die. 30. Martio. 1/

Pod tímto nápisem znak kapitolmí.

Peč následuje nápis v české řeči:

"za správy Jana Panáčka a Jana Chaloupky a Martina Fanty
sousedův Worzeských - a Jana Giráta a Štěpána sousedův Zbu-
zanských - 1609 - a Štěpána Zelenky mlačího konšele."

1/ Křtitelnice kostela stěti sv.Jána Křt. ve vsi Ořech, jenž
přináležejí veleb. kapitule hlavního kostela Pražsk. nákladem
téhož kostela zjednaná za času děkana Simona Brosia z Hor-
steina, protonotaria apoštolsk. l.P. 1609 dne 30.března.

Vedle křtitelnice na zdi se nachází dřevená socha sv. Jána Nep. l.p. 1700 od Martina Lodinského, purghrabího Wořešského darovaná. /Lib.memorab.f.11./ Při této soše stával prv malý oltáříček. Pod sochou ve zdi zazděn jest kámen černý, podlouhlý s latínským nápisem, jenž v češtině zní:

"K větší cti a slávě jediného Boha, Otce, syna a ducha svat. ke cti sv. Jána věčného slova Křtitele. Dne 27.června tento chrám Páně od Nejdůst. P.P. Jána Rudolfa, Sv.R.R. hraběte ze Sporku, z Boží a Apošt. stolice milosti biskupa Adratensk. Papežského Prälata domácího, obojích práv doktora, hlavního chrámu P.Pražsk. u sv.Víta kanovníka Prälata Skola-stika, Nejdůst. S.R. R. knížete a kr. Českého Primasa P.P. Arcibisk. Pražsk. Suffragana, posvěcen byl a spolu také hlavní oltář pod názvem Stětí sv. Jána, a zvon větší pod názvem sv. Jána a ... sv.Filippa a Jakuba Ap ..."

V loďi kostelní nacházejí se ještě tři oltářové, jak z pravé, tak z levé strany. Vedle kazatelnice jest dřevěný oltář Rodičky Boží Svatohorské, jejížto socha dřevěná v skříní za sklem pod dřevěným, dobře pozlaceným baldachinem se chová. Druhdy okrášlena byla soška tato stříbrnými korunkami, mnohými drahými rouškami, zlatými a stříbrnými penězi, řetízky a křížky, od rozličných dobrodincův darovanými. Z obou stran skříně stojí dřevěné pozlacené sochy sv. Jána Křtitele a sv. Josefa. Na vrcholi oltáře jest obraz na plátně malovaný, sv.Anny. Na oltáři jest malá tabernákulum. Založen byl oltář tento l.p.1695. od faráře Pěška nákladem 60 zl. /Lib.Memor.I. fol.11./ a obnoven l.p.1747. nákladem rozličných dobrodincův 52 zl. 48 kr.- /Ibid.fol.24./, a po druhé obnoven l.p.1747 péčí kněze Maxima, řádu mnichův bosákův sv.Augustina u sv.Václava na novém městě pražském, nákladem 121 zl.22 kr. /Ibid.fol.37/. /V uvedených letopisech jest asi nějaké nedopatření/. Kámen oltářní nese opět latinský nápis, jež uvádíme v překladu:

"L.p.1697. 27.ledna Nejdůst. otec Ján Frant. Kristof, z Boží a Apošt. stolice milosti biskup Královéhradecký, pán z Tálenbergu, J.Cís.Mil. domácí kaplan král. kaple všech Svat. na hradě Pražském probošt, kostelův Pražského, Vyšehrad. Olomuck. a Boleslavského starší kanovník tento kámen oltářní posvětil k slávě Boha Všemohoucího, ke cti blahosl. Panny Marie a Sv. Donata a Valentina, jichžto ostatky zde jsou uzavřené." - Okolo oltáře nachází se dřevěné zábradlí.

Vedle oltáře Blahosl. Panny jest pohřební místo onoho slavného muže, kterýž pro zvelebení fary Wořešské a kostela našeho tolik obětí přinesl. Jednoduchý mramorový kámen kryje to místo, kde pozemské pozůstatky jeho odpočívají, a radostného z mrtvých vstání očekávají. Latinský nápis opět překládáme do češtiny:

"Stůj poutníče, obdivuj ! Zde odpočívá kněz, jenž 56 let sloužil oltáři, důstojný a vysoce učený P. Ján Pešek, zvelebitel téhož chrámu Páně a farář jubilární. Když odchá-

ziš, poutníče, přej jemu za toliké ve Wořechu pro Boha a pro bližního za 53 leta a 6 měsíců podniknuté práce odpočínutí věčné. Usnul v Pánu dne 19.července 1747. věku svého čítaje let 84."

Vedle oltáře Rodičky Boží ze strany Evangelium jest ke kostelu přistavená sakristie klenutá, těžkými železnými dveřmi s starodávným a umělým zámkem opatřená. Vedle dveří v sakristii vedoucích z pravé strany stával oltář sv.Panny a muč. Barbory, jenž později, an již byl velmi sešlý, zrušen byl. Kterého času a od koho tento oltář jest založen, nenalézám, než na rok 1771. o něm se zmiňuje kniha památní. /Lib.Memor. I.fol.42./- Při tomto oltáři konávala se služba Boží, neb kamenem oltářním byl opatřen. Nápis jeho v překladu jest:

"L.P.1750. dne 21.března nejdůstoj. otec a Pán Antonín Ján Wásslav z Boží a Apošt. stolice milosti biskup Kallinický, nejdůstojn. S.R.R. knížete a pána Jána Mauricia Gustava, arcibisk. Pražského, jenerální vikář a suffragán tento kámen oltářní posvětil, k slávě Boha všemohoucího ke cti blahosl. Panny Marie u k uctě všech svatých, a položil v něm ostatky sv.muč. Justina a Kristiny." /Lib.Memor.I.fol.3./

Proti oltáři blah.Panny stojí třetí oltář sv.kříže, aneb umučení Páně, též dřevěný s sochou ukřížovaného Spasitele v dřevěné skřini za sklem. Z obou stran stojí sochy P.Marie a sv.Jána Evangelisty; na vrcholu oltáře jest socha Boha Otce v oblacích. Na tomto oltáři jest malé tabernákulum, a jedna menší skřínka s Ježíškem za sklem, obětovaná darem od Jana Wáni, šafáře Chrástanského r.1762. /Lib.Memor.I.fol.7./ Kámen oltářní znamená jest nápisem v překladu:

"L.P. 16.. dne 11 srpna nejdůst.P. Pan Šimon z Horsteina, arcibiskup Trapezuntský, pana arcibiskupa Pražského suffragen J.Cís.Mil. Radá tento kámen oltářní S SS a 11 tisícův Pannen uzavřel". /Lib.Memor.I.fol.3./

Zakladatel téhož oltáře sv.kříže byl vícekrát již výše jmenovaný Wásslav Kalina, mlynář pod Wořechem, jenž oltář tento založil l.P.1741. nákladem 123 zl.15 kr. /Ibid.fol.26.27./, kterýž také an byl velkým dobrodincem chrámu našeho, /kromě již zaznamenaných věcí daroval jest: jeden stříbrný vyzlacený kalich i s stříbrnou patenou v ceně 55 zl. 7 kr. l.P 1743. a mosaznou pozlacenou monstrancii v ceně 35 zl. v 1737. též i založil nadání při kostelu našem./ když se světem tímto se rozžehnal, pro mnohočetné zásluhy své čestného místa pohřebního v našem chrámu Páně obdržel. Pohřben jest při tom samém oltáři, jehožto on zakladatelem byl, ze strany Evangelium pod kamenem, na němžto lze čísti tento nápis /český/:

Sem
Smrt Položila W Pánu
Zesnulého kteri
Oltarz krsiže Wízdwihl
Pro Slawu Jeho

Daufajicz
 Odplaty od Nieho Wnebi
 A S nim Radostneho
 Zmrtwich Wstani
 Jenž jest Dokonal Czas
 Żiwota Czasneho
 Anno 1747.
 Dne 10. Novembris
 Wacław Kalinna
 Minarz Pod Worzeski
 kteremu przej Každy
 Odpoczinuti Lechkeho.

Ještě dva jiní náhrobové z obou stran pilíře u prostřed stojícího se nalézají. Jeden náhrobek ze strany oltáře sv. kříže gest z začervenalého mramoru tesán, představující podobiznu osoby ženské v životné velikosti, v postavě ležící. Oděv její jest splývající, volný a řasný, hlava jakousi rouškou krytá spočívá na malé podhlavničce, ruce jsou křížem složené, tré rozkvětých růží držíce. Z pravé strany u nohou nachází se znak, představující rámě, meč přímo zhůru držící; což dokazuje že jest to pohřební místo osoby, stavu šlechtického, řádu rytířského. Okolo této podobizny nacházel se jindy nápis, gotickou literou psán, jak ještě semotamo z jednotlivých liter znáti jest, an ale kámen od nohou chodících jest příliš otřen, tak i nápis zcela zničen, že nelze nic čísti. Toliko jen soudím, že zde pohřbena jest osoba neprovdaná, stavu panenského /což i růže v ruce její prozrazovati se zdají/, an toliko znaku svého rodinného přisobě má, neb paní provdané užívaly nejen jméno a znaku onoho rodu, v který se byly provdaly, ale i spolu jména a znaku rodiny, z které rodné pocházely, jak to až podnes na náhrobkách jejich spětřujeme; an dcery rodu panského ještě neprovdané toliko jména a znaku svého rodinného užívaly a tím i hroby své znamenane mají.

Druhý náhrobek ze strany oltáře Matky Boží též z začervenalého mramoru tesaný jest lépe zachovaný. I on znamenán jest podobiznou, osobu ženskou představující v životné velikosti. Hlava její jakýmsi závojem aneb kápí jakousi, na způsob jeptišek kryta spočívá na podhlavničce, ruce jsou též křížem složené. Z pravé strany u nohou jest podobizna malého jakéhosi pacholete, snad synáčka jejího, s hlavou odkrytou, vlasy vlnícími. Snad jest zde pohřbená matka s synem, jenž v stejném čase, aneb brzy po sobě zemřeli. Z té samé strany doleji u nohou jest znak tentýž samý, výše popsany s ramenem meč přímo zhůru držícím; krytý přilbicí, z nížto též rámě meč zhůru držící z koruny se vypíná. Z levé strany u nohou nalézá se jiný znak rytířský představující jako křídlo, z sedmero perutí sestávající, v němž mezi dvěma z hora a dvěma zpodu položenými koulemi ostrwa /?/ jakási se čtyřmi proti sobě stojícími useknutými větvicemi viděti jest. Na lemu kamene náhrobního jest nápis český, literami gotic-

kými psán, jenž z větší části zcela otřen a nečitelný jest. Z části jen, a dosti pracně událo se mi čísti:

CHOWANA VROZENA PANI FEBRONIA BUK
WEK SWUJ DOKONALA 13 BREEZNA PAN...a...12...ta
.....

Písmo na tomto kamenu prozrazuje věk 16. neb 17., však pro nedostatek pramenův historických udáti mi nelze, kdoby tyto zde pohřbené osoby bývaly.

Mimo těchto zesnulých v chrámu našem pohřbených osob ještě několik jiných zemřelých zde svá pohřební místa bez kamene a nápisu mají, a jsou jak se mi jich v knihách kostelních naleznouti událo, následující:

Pan Martin Lodinský, purghrabí Wořešský, usnul v Pánu ve Wořechu dne 25.března 1700.

Paní Magdalena Pešeková, měšťeninka k. staršího města Pražského, zemřela v Pánu 14.května l.P.1716.

Paní Marie Anna Fenczlová, manželka purghrabího Chrástanského, zemřela dne 10.srpna l.P.1740.

Paní Alžběta Kebrlová z Lembachu, manželka urozeného a slovutného Pána Jána Antonína Jiřího Kebrle z Lembachu, toho času statku kapitolního Chrástanského heytmana, usnula v Pánu dne 25.ledna l.P.1759 a pohřbená jest u stolic ženských blíže oltáře sv.Barbory.

Panna Teresia Kebrlová z Lembachu, dcera rodičů výše jmenovaných, usnula v Pánu dne 29.listopadu r.1763 čítaje věku svého let 18, a pohřbená jest podle matere své.

Pan Jakob Hrdlička, ze Sobotky města zrodilý, usnul v Pánu 5.čubna l.P.1765., pohřben jest proti oltáři sv.kříže.

Pan Wáclav Jeřábek, zprávece kapit.panství Chrástanského, zemřel dne 18.května r.1770. a pohřben jest pod kruchtou z pravé strany.

/Na zdích kostelních v lodi jest čtrnácte obrazů malovaných utrpení Páně, neb tak zvanou křížovou cestu představujících od Tomáše Sušánky, měšťenína Pražského a majitele statku ve Zbuzanech č.2. sem obětovaných l.P.1841./

Z půlnoční strany kostela stojí stará zvonice, dřevená a čtyřhranná, dole vyzděná, vysokým stářím příliš sešlá. Na vrcholi se spatřuje kříž, železný, dvojatý, s hvězdou šestihlannou. Na této zvonici se nachází krásný, mistrovně ulitý, libozvučný, 20 centnýřů těžký zvon, pod názvem sv.Jána Křt., sv.Filipa a Jakoba, Šimoniše a Judy apošt., dne 27.července 1736. od Jána Rudolfa, hraběte ze Sporku, suffragana Pražského znova posvěcen. /Lib.Memorab.I.fol.49./ Nápis y a znaky zvonu tohoto jsou:

/Parář Baar připsal po straně právě uvedeného odstavce:

"Nejširší průměr tohoto zvonu měří 126 cm, jeho výška uvnitř měřena obnáší 98 cm. Základní ton jeho ladění jest: " f " ./

Nápis u prostřed /v překladu/:

"L.P. 1590. ulit byl tento zvon k slávě všemohoucí Trojice Svaté, blahosl. Marie Panny ke cti všech Svatých, zvláště pak Stětí sv. Jána Křt. chrámu P. Wořešského, jenž bezprostředně náleží k hlavnímu chrámu P. Pražskému, za času Pánův velebných: Petra z Lyndy, probošta, Jiřího Partolda děkana, mistra Šťastného z Lyndy arcijáhna, Beneše Chišenského z Spiczberku, Jána z Altedorfu, Valentina Czikana Prálatův a Kanovníkův.- Ať ohlas zvonů toho na věky se ozývá."

O něco málo doleji:

Arma Ecclesiae Metropolitanae
- Capituli Pragensis. -

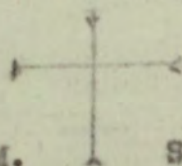
Pod tím znak kapitolní jest rytý.

Z obou stran nápisu hořejšího nachází se hlava anjelská. Dále z pravé strany téhož nápisu jsou podobizny sv. apošt. Jakoba a Filipa s nápisem: S. IAKVB. S. FYLIP. - Z levé strany opět podobizny sv. ap. Šimonisse a Judy s nápisem: S. SSIMON. S. IVDA.- Pod znakem kapitolním jsou podobizny čtyř sv. Evangelistův v tomto pořádku: sv. Ján, sv. Marek, sv. Lukáš a sv. Matouš.

Z druhé protější strany zvonu jest kříž s pnějším na něm Spasitelem a s matkou Boží, a s sv. Jánem pod křížem stojícími. Nápis na této straně jsou, jak následují:

≡ I . N . R . I ≡

Krystvs umrzel
za hrzchy nasse.

wstal z mrtwych pro
Osprawedlniči nasse.

B.V.M.

S.10.E.

Doleji pod tím:

Slowutny Brykczy zwonarz z Czynpergku
miestienin na nowem miestie Pražskem
tento zvon udielal do Worzecha Le @ 1590.

Z obou stran dolejšího nápisu jsou dva malé kulaté znaky na způsob medalionu, v prvním na levé straně jest podobizna muže s bradou vousatou, čestný řetěz máje na prsou -, a v druhém na pravé straně jest znak neb erb křídlatý se zvonem a nápisem: A° 1590. Kolem obou znaků jsou nápisy, kterých ale, an pro svou drobnost dobře vyznačeny nejsou, dobře čísti nelze. Jsou to podobizna a znak mistra Brykciho z Zinnbergu, toho času po veškerém království českém zvonaře velmi

slovutného. Veškeré nápisy jsou psaný starou gotickou literou, a jak znaky tak i nápisy jsou práce vypuklé, velmi zřetelně a uměle provedený.

Kol kostela nacházel se prve hřbitov, který byl zdí obehnaný a dvěma dveřmi z východní a polední strany opatřený, kterýž nyní od r.1840. když nový hřbitov za vsí vystaven jest, zrušen byl. Na starém hřbitově vedle zvonice jest podzemní, klenutá kostnice kostěmi umrlčími naplněná. Nad touto podzemní kostnicí stála prve jiná, která též r.1840. byla zrušena.

Před kostelem pod stromem kaštanovým stojí kamenný kříž od obce Wořešské r.1831. sem postavený.

Proti kostelu k východu u prostřed návsi, na témž místě, kdež nyní školní dům stojí, stála druhdy pěkná kaple, l.P.1738 od faráře Peška, nákladem 77 zl. z kamene vystavěná, /Lib-Memor.I.fol.24./ v které se nacházel oltář s velkými sochami dřevěnými Matky Boží, sv.Wácslava a sv.Víta, kterážto kaple l.P.1821. když nová škola se stavěla, zbořená byla.

Aby každá zásluha a cnost došla své památky, cti a chvály, konečně zde poznamenání dobrodincův chrámu P. našeho, ještě žijících, klademe /pozn.: Jest ovšem nutno stále mítí na paměti, že zápisy tyto byly pořizovány před sto lety/.

Velkou zásluhu pro zvelebení chrámu P. našeho, který při svém nastoupení na faru zdejší velmi ochudlý nalezl, získal sobě nynější farář Wořešský, důstojný P. Josef Gubitz, jehožto péší, dílem i vlastním nákladem byl obraz na hlavním oltáři opraven, kostel nově vybílen, mnoho potřebného k službě Boží zjednáno a rozličné opravy byly podniknuty, tak že veškeren náklad na chrám Páně, při kterémž záduší žádných outrat neutrpělo, obnáší 202 zl.w.č.-

Mezi největší dobrodince počítati sluší Pana Josefa Tureckého, hrab. Dittrichsteinského hospodářského radu, a majitele statku ve Zbuzanech č.14.- Od něho darem obětované jsou: korouhve kostelní nové z červeného damašku s dobrými zlatými portičkami okolo obrazů, v celku v ceně 120 zl.w.č., obrazy /sv.Jána Křt., sv.Isidora, sv.Notburgu a dobrého pastýře představující/ od malíře Kroupy malované zaopatřilo několik nejmenovaných dobrodincův obětmi svými. Pak jeden nový černý pluviál v ceně 150 zl., jedna monstrance v ceně asi 50 zl.w.č.-

Rosalie Kučerová, vdova po Františku Kučerovi, chalupníku ve Wořechu /čp.30./ kromě jiných menších darů obětovala jeden nový barevný pluviál v ceně 153 zl.w.č., a jednu drahou roušku pro pannu Marii s dobrými zlatými portičkami a krajkami v ceně 95 zl.w.č. a nové Antipendium k oltáři Mariánskému.

Též i nynější vzorný učitel školní Pan Matěj Jirotko, jak v cvičení školní mládeže velmi rozšafný a neúnavný, tak i zvláštní milovník a zvelebitel hudby kostelní varhany nejen novým pedálem opatřil, ale je i také r.1847 vlastním ta-kořka nákladem opravití dal.

Všem, nejen tímto zaznamenaným, ale i nejmenovaným dobrodincům chrámu P. našeho na Pánu Bohu vroucně žádám, aby jim nejen vezdejším žehnal požehnáním, ale i odměnil slávou nebeskou.

Psáno v den Sv.Barnabáše
Apošt.1.P.1849.

/toť poznámka pisatele
kapl. Jos.Václ. EICHLERA./

-. -

P O P S Á N Í

filialního chrámu Páně Ř E P O Ř S K É H O .

Chrám Páně Sv. Apoštolův Petra a Pavla nachází se taková-
ka na konci jiho-východním vesnice Řepory, vzdálen od Woře-
cha něco málo přes čtvrt hodiny cesty. Vystaven jest na ma-
lém návrší z kamene i s věží kamennou. Jak o tom v staroby-
lých památkách širší zpráva položena, ve vesnici Řepora zva-
né již l.P.1384. za panování českého krále Wacslawa IV. ple-
hanie čili fara se nacházela.

První starodávni chrám Páně již se více nenachází, neb
na místě starého a původního chrámu byl l.P.1772 v čtyrech
měsících vystaven nový, jak jej nyní spatřujeme, jak to ná-
sledující správa potvrzuje v knize zádušní chrámu Páně Ss.
Patron. a Apošt. Petra a Pavla fol.17. 19. a Lib.Memor.par.
Wořech. l.I. mezi fol.62. a 63. : /Překlad/

"Léta Páně 1772 za času důstojného a učeného Otce Bohu-
míra Provin, Provinciala tovaryšstva Ježíšova, důstoj. a u-
čeného Otce Františka Wisingra, tovar. Ježíš. Rektora, dů-
stoj. a učeného Otce Ignacia Wydry, z tovar.Ježíš. Superiora
Tuchoměřického, znova vystaven byl za čtyř měsícův vlast-
ním nákladem chrám P. sv.Ap. Petra a Pavla ve vsi Řepora; a
dne 15.listop.t.r., tu neděli po sv.Martinu Bisk. vysvěcen
byl od důstoj. Uroz. a učeného P. Antonína z Blankenfeldtu,
děkana Smečenského a Vikaria Arcibisk. u přítomnosti Assi-
stentův: Vel. P. Josefa Habrlika, faráře Pcherského, a Arcib.
Vikar. tajemníka, Vel.P. Jos. Statlmajera, faráře Libocské-
ho, vel.P. Ondřeje Hama, faráře Hořelického, a vel. P. Bar-
toloměje Piláti, administrátora Jinonického. Kázání téhož
dne držel Ján Jiří Holeček, farář Wořešský, jakožto vlastní
kostela Řeporského správce duchovní." - Náklad ze záduší na
vystavení kostela obnášel 3221 zl.18 kr a stavitelem byl mi-
str stavitelský Antonín Schmied z Prahy. /Kniha zádušní fol.
17. 19.

Z bývalého starého kostela pozůstává jen toliko věž.
Důkazem toho jest také její stavba a podoba. Že věž tato, do-
stí vysoká, hmotná a čtverhranná starší jest kostela samého,
prozrazuje již stavba její, neb jako kostel wořešský zděla-
ná jest z otesaného bílého a čtverhranného kamene, an kostel
toliko z obyčejného kamene vystaven jest. Podoba stavby vě-
že nesouhlasí s podobou stavby kostela, což každému zpytate-
li na první pohled nápadné jest, zvláště an klenutý vchod
pod věží na hřbitov vedoucí, a tré malých okýnek pod střechou
lépe ohlédá. Zdá se též že prve věž tato vyšší než nyní jest,
byla, an čím více k vrcholu vystupuje, tím více se ouží, tak
že snad na vrcholku svém zašpičatěla byla.

Kostel Řepořský, jako každý takměř katolický chrám P. vystaven jest k straně východní, tak že hlavní oltář k východu, věž k západu stojí. Vrchol té samé věže jest na způsob jakési čtverhranné k vrchu zakulatělé bány zdělán, koulí zdoben, nad nížto září znak tovaryšstva Ježíšova. Pode věží jest malá předsíň. v kteréž se nacházejí schody na kruchtu a na věž a vchod do kostela, dubovými hřeby pobitými dveřmi opatřen, a zadní vchod na hřbitov.

Na věži se nacházejí dva větší zvony. Jeden z těchto dvou zvonů jest l.P.1775. ze starého, již puklého zvonu nákladem záduší kostelního 107 zl.50 kr. přelit, a od Nejdůst. Pana Jána Ondřeje Kaisera, t.č.biskupa Themisciřského a sufragana Pražského ke cti a slávě ukřížovaného Spasitele, Matky Boží a sv.Ignáce svěcen, jakž to latinský zápis v knize zádušní fol.26. dotvrzuje. Na tomto zvonu nachází se obraz Ukřížovaného Spasitele, a bolestné matky Boží. K tomuto zápisu připsal po straně farář Baar:

"Nápis počíná slovy: Haec campana ... Zvon měří dole v průměru 79 cm a má na sobě 2 ornamentální pásy. Výška zvonu uvnitř měřena činí 65 cm a laděn jest do tonu " C "; dále rakouský znak, obraz sv.Ignáce z Loyoly a neposkv. početí P. Marie."

Druhý, totiž menší zvon má tytéž samý obrazy a rok 1690. Opět Baarův doplněk: "Byl však r.1868. přelit. Má na sobě 2 ornamentální pásy, obrazy sv.Anny, sv.Petra a Pavla a nápis: Ad M.O.G.B.V.M. honorem pro eccl.1690 a měří dole v průměru 50 cm.- Vnitřní výška 35 cm - ladění: ton " G ". Přelit byl v dílně Anny Bellmanovy v Praze." - A Baar pokračuje: "Třetí zvonek visí ve vížce sanktusové, měří dole v průměru 30 cm a má pouze nápis: "1610. goss mich Mikolaus Lew Prag."

Kostel sám jest čistě a ouhledně vystaven a veskrz kleutý. Světlo do něho padá čtyřmi okny s obou stran lodě, a dvěma s obou stran presbyterium. Dlážděn jest naskrz bílým mramorovým kamenem. Kostel byl r.1841 z nova vybílen, dlážděn a veškeré oltáře a kazatelna byly čistě a vkusně omalované.

Presbyterium od lodě kostelní odděleno jest zábradlím dřevěným, dvířkami opatřeným. V presbyterium stojí hlavní oltář Sv.Ap. Petra a Pavla, dřevěný, r.1841 obnovený a čistě pozlacený. Obraz oltářní od Kramolina r. /nevyplněno/ vkusně axčistě na plátně malovaný, představuje tyto sv.Apoštoly v slávě nebeské v oblacích anjeli obklopený, s klíči, mečem, palmou a okovy roztrženými; nad nimi jest viděti chrám, totiž církev.katol. v nebe přenešenou. Z obou stran obrazu jsou dva anjelé dřevěný, pozlacený v životné velikosti v postavě klečící, z nichžto první z pravé strany klíče drží a berlu pastýřskou, znaky to sv.Petra, druhý z levé strany palmou a mečem, mučednickským nástrojem tímto na sv.Pavla ukazuje. Na svršku oltáře viděti jest skupení anjelův. Pod obrazem jest tabernákulum s pozlaceným křížem s takovým též obra-

zem Spasitelovým, kterémuž z obou stran dvě menších anjelův se kloní. Spodek oltáře uroben jest na způsob římského sarkofágu neb rakve. Kámen oltářní má nápis latinský, v překladu: "L.P.1667 dne 2 června ve čtvrtek v oktávě svatoodušní tento kámen oltářní v kapli Všech Svatých na hradě Pražském posvětil Neydůst.Pán Martin Kemblich z Boží a Apoštolské stolice milosti biskup Nowo-Cäsarienský, jeho Eminenci Neydůst.P. Arnošta Wojtěcha kardinála z Harrachu Arcibiskupa a Pražského Suffragana a Generálního Vikaria, starobylé kapituly Staroboleslavské Probošt, a uzavřel v něm ostatky sv.Kaže, sv. Kolumby p. a muč. sv.Hilaria, sv.Julia muč.sv. muč." l/

Za velkým oltářem jest malá sakristie. Ze strany Evangelium v presbyterium jsou schody na kazatelnu též tak omalovanou jako hlavní oltář. Na svršku kazatelny mezi dvěma anjely jest socha, představující víru katol., nad hlavou kazatelovu snáší se duch sv. v způsobu holubice, a na zad jest znak tovaryšstva Ježíšova.

Proti kazatelně na zdi jest pěkná dřevěná socha sv.Jána Nepomuckého.

V lodi kostelní z obou stran proti sobě ve výklencích ve zdi nacházejí se ještě dva menší oltářové z nejnovějších časův pocházející, kteří na místě druhdy zde stávajících, stářím již sešlých, příliš vetchých a z té příčiny rozebranych oltářův sem postaveny byly. Ze strany Epištoly hlavního oltáře jest oltář sv.Ignáce, zakladatele tovaryšstva Ježíšova. Tento oltář od nynějšího hajného Kopaninského Matěje Wokouna l.P.1846 vlastním svým nákladem opatřen jest kamenem oltářním, aby se při něm služba Boží konati mohla. /Sem připojen tuškový zápis: "On sám nesl ten kámen se svým synem do Prahy, aby ho tam posvětití dal"./

Druhý oltář proti prvnímu hledící má obraz Neysv.Troji- ci představující. Spodky těchto nadepsaných oltářův jsou vy- zděny a obrazy čistě na plátně malovaný visí na zdi.

U prostřed loď se stropu visí uměle pracovaná, průhledná velká lampa z plechu prv dobře postříbřeného a pozlaceného se čtyřmi znaky jezuitskými.

Na kruchtě jsou varhany ještě nové, od Gartnera v Praze zhotovené, a r.1847. opravené.

Nad střechou kostelní nad presbyterium nachází se menší výžka dřevěná, tmavo-zeleně obarvená, koulí a železným křížem opatřená. V této výžce visí jeden menší zvon.

V nejším kostele se chová starobylá monstrance z litého, pozlaceného železa v způsobě gotické věže s též takovými okrasami a s postříbřenými soškami sv.Petra a Pavla.

Služba Boží v chrámu Páně Řepořském se koná každou třetí neděli, v den sv.Štěpána, v pondělí velkonoční a svatoodušní,

v neděli v oktávě Božího těla s průvodem, v den sv. Petra a Pavla, a v jeden den v křížových dnech.

Kol kostela jest hřbitov zdí ohražen s hlavními dveřmi ku straně půlnoční. Na tento hřbitov kladou se těla v Pánu zesnulých osadníků z obce Řeporské, Zmrzlícké, Wohradské a Novoveské.

Před dveřmi hřbitovními pod stromem kaštanovým stojí kříž dřevěný s plechovým obrazem Spasitelovým.

/Dodatečně připsáno později: "Podle smlouvy staré latinské, jež v opise se nachází v archivu, vázán jest farář každý měsíc jednu neděli, pak o pouti, posvícení a druhých svátých služby boží míti v Řeporyji. Je akt ten při jednání o pole krteňské./

Psáno v den Sv. Jiří Mač.

1.P. 1850.

/pozn.zapisov.kapl. Jos.Wácl.

EICHLERA./

Na str.92:

Za doby farářování faráře Václava Kratochvíla staly se změny na opravu při kostele řeporejském:

1/ Opravována věž i bání. Tu pak chtěl farář na způsob ořešské změnou a rozpočet tak byl i zhotoven i nákres. Než o samém bourání a přestavování nezdálo se pachtýři stavby učiniti tak, a za pomoci patronátního, císař. stavitelského úřadu i konsistoře, k ušetření /prý ?/ 200 zlatých přes důrazné protesty farářovy ponechána piklhauba nevkusná. Dne 24. září 1870 byla nová ta stavba /přes 800 zl. stála/ přijata a veled. p.kaplanem Františkem Kreisingerem posvěcena. Já tam nešel, /píše farář Kratochvíl/ protest svůj prováděje až do konce.

2/ Opravovány, vlastně doplněny byly varhany pedálem.

3/ Přestavená byla a rozšířená kruchta, na které jindy ani lze se nebylo hnouti, ani hudbu dělati o slavnosti.

4/ V týž čas vybílén celý chrám na způsob malby, jakož i zákristie, též i v klenbě opraveny větrníky k zachování varhan, jež vlhkem každé jaro i podzim zkázu braly.

5/ Hřbitov upravili a opravili osadníci za příležitosti májové pobožnosti, která se tam na hřbitově slavně konala r. 1874.

V úmyslu jsem měl upravití vršek před kostelem a jemu slušící pěkným způsobem /schoody, sad/ však i při té příležitosti novým křížem ho opatřiti.

K tomuto odstavci do pamět.knihy poznamenává farář Baar: "Tento vršek upraven byl v dnešní podobě nákladem obce Řeporyjské během léta r.1910. a sice: Celý vršek v šíři asi 6 m byl odvezen, aby se získalo větší místo pro náměstí

před kostelem, ze struskových cihel pak pořízena zeď tarasní i schodiště a postaven nový kříž, který byl dne 7. listopadu 1910 "o pěkné hodince" v Řeporyjích posvěcen." -

6/ Mnohé potřeby obřadní se zjednaly, zakrytie opravena a p.v.. jakž to vykazuje inventář za doby 5 roků hojně rozmnožený.

"Chybou to velkou, že tam ode dávna kostelník vším vládně a nezdá se možno jinak změniti tu okolnost, až při jeho odstoupení aneb změně patronátních úředníků." - .. tak končí farář Kratochvíl tento svůj zápis. -

P O P S Á N Í
filiálního chrámu Páně
K R T E N S K É H O .

Na severní straně od Wořecha u vzdáli asi 3/4 hodin, blíže dvorův Chabských homolové se táhne návrší, na jehožto chlumu nad krajinou se vypínajícím, kostelíček se spatřuje, památce sv. Mučedníkův Jána a Pavla zasvěcený, na Krtni, aneb jak prv se psávalo a říkalo, na Krohně nazvaný.

Zbudován jest tento chrám Páně z kamene tesaného s věží čtyrhrannou nade kostelem se pnoucí, a k straně západní, jakž obyčej jest u chrámův katolických, hledící. Pode věží touto jest předsíní chrámová, cihlami dlážděná, klenutá a ze dvou stran, totiž polední a půlnoční otevřená; z kteréžto předsíně dveře dubové, dvojaté do vnitř chrámu vedou. Věž jest krásné pravidelné stavby, chocholatá, dvojatým křížem a koulí ozdobená, l. P. 1734. od Magistrátu Nového města Pražského nákladem záduše sv. Vojtěcha na novém městě Pražském dostavená.

V této věži nacházejí se z tří stran u výši tři velké okna, totiž z půlnoční a z polední strany jsou okna otevřená, třetí okno ku západu jest zazděno, doleji jsou tři okrouhlá okna, kruchtou osvěčující.

Vstoupivše z předsíně dveřmi do vnitř chrámu, přes 3 dřevěné schody pod kruchtou do hůry vedoucí spatřujeme tento chrám Páně u vnitř. Loď chrámová jest dlouhá vysoká široká /rozměry tyto nejsou doplněny/. Má dvě okrouhlá okna se strany polední, k straně půlnoční nejsou okna žádná. Presbyterium jest vysoké, dlouhé a široké, s jedním, též okrouhlým oknem k straně polední osvětlené.

Loď i presbyterium jsou veskrz klenuté, sádrovými okrasami na klenbě ozdobené. An tento chrám Páně v svém původním základu pro všecky osadníky méně prostranným byl, přistaven jest později k straně půlnoční přístěnek, jenž již před rokem 1667 státi musil.

Chrámu Páně Krteňský má tři oltáře. Hrubý aneb velký oltář, ku cti a slávě sv. mučedníkův Jána a Pavla posvěcený nachází se v presbyteriu. Jest vyroben z dřeva vkusně a uměle. Spodek představuje římský sarkofág, jest žluto-zeleně obarven a pozlacen, v jehož středu se nachází řecká písmena: ΧΡΙΣΤΟΣ. Svršek oltáře doleji jest obarvený a hořejí byl prv dobře postříbřený, zlatými okrasami, anjeli, věncemi a dvěma zrcadly z obou stran ozdobený. U prostřed oltáře jest dřevěné tabernákulum, též vkusně a uměle zhotovené s dřevěným pozlaceným křížem, révou a klasami pšeničnými roubeným. Nad tabernákulum jest obraz v dřevěném, pozlaceném rámcí, před-

stavující sv. Jána a Pavla v římském rytířském hávu a brnění po předu klečící; na zad jest vyobrazený jejich upálení, které náhle vzniklá bouře s krupobitím mučednický oheň hasí; nad jejich hlavami snáší se anjelé s vítězným věncem vavřínovým. Obraz tento již starý, semotamo vetší od neznámého mistra pochází a jen všední cenu do sebe má. Z obou stran obrazu jsou dva větší anjelové dřevění, postříbření a pozlacení, z nichž jeden drží palmu a druhý blesk. Kámen oltářní má nápis /v překladu/: "Nejdůstojnější v Christu Otec a Pan Antonín Ján Václav - 1/ - z Boží a Apoštolské milosti biskup Kallinický, Jeho Milosti Neydůst. Pána Pána Jána Mauricia Gustava - 2/ - sv. římské říše knížete a arcibiskupa Pražského generální vikář a Officiál, a Suffragan Pražský dne 21. března l.p. 1750. tento kámen oltářní k slávě Boha všemohoucího, ke cti Blahosl. Panny Marie a úctě všech Svatých posvětil a v něm ostatky sv. mučedníkův Justina a Kristiny uctivě složil."

Vystaven byl velký oltář na místě starého za času faráře Wořešského, Jána Jiřího Holečka l.p. 1778 a stál peněz 150 zl. nákladem vlastní záduše Krtenské. /Kn. záduš. Krtenská/

Ze strany Evangelium nachází se vchod do sakristie klemuté, která světlost svou jedním oknem z východní strany obdrhuje. Sakristie tato stavená jest, jak nápis na ní z venčí podle okna dosvědčuje A° 1699.- Ze sakristie vedou schody na kazatelnu, též dřevěnou a omalovanou. Nad hlavou kazatelovou snáší se duch sv. v způsobě holubice, svršek zdobí socha, sv. náboženství katol. představující.

Na zděch presbyterium visejí tři obrazy, ouzké a staré, na dřevě, malované. Jeden z nich představuje sv. pannu Barboru, druhý sv. Kateřinu, třetí z přední strany sv. Dorotu a z zadní strany jakéhosi neznámého svatého. Tyto obrazy zdají se dle mého úsudku již přemalované býti, tak že původní malba, která bezpochybně lepší, než nynější jest, byla, více dobře rozeznatelná býti nemůže. - Dřevěným zábradlím oddělené jest presbyterium od lože kostelní.

V loži kostelní na levé straně proti kazatelně jest spartiti oltář Blahoslavené Panny Marie. Jest dřevěný, zpoděk ale kamenný, modře a zlatě celý oltář omalovaný. Za pozlaceným rámcem a sklem nachází se dřevěná socha pozlacená Blahosl. Panny Marie s Ježíškem. Nad touto sochou u vrcholu oltáře jest obraz, Neysvět. Boží Trojici vypoodobňující. Vystaven jest oltář tento l.p. 1677. jak nápis na něm svědčí, který původně takto zní:

-
- 1/ Antonín Jan Václav Wokonn, kanovník na hradě Pražském, císařská rada od Beneše XIV. biskupem Kallinickým posvěcen zemřel 7. února 1757.
 - 2/ Ján Mauric gustav hrabě Manderscheid-Blankenheim a z Geroldsteinu prve biskupem Panermitánským /?/ v Sicilii, napotom 1733 arcibiskupem Pražským, zemř. 25. října 1763.

"Woltarz, Tento, Jest, Udielan Kecti, Chwale, Maticzki Boží Značení Lidi Boha Bojiczich k zaduši Tomvto, Krtenskemu, Przinaležejiczich, Za sprawu Opatrownikůw, Totiž Pána Křištofa, Kebrta, Ondrzeje Kozaka, Jirzika Kotmela, Šimona Kotmela, Chabskiho, Waczlawa Holeczka w Letha Panie 1677 Dne 29. Julii."

/Lib. Memorab. fol: 4./

Kámen oltářní má latin. nápis /Kn. zádušní Krtenská/.

Nade stolicemi v loďi mezi oběma okny nachází se obětní oltář naz. sv. Panny Barbory a sv. Waczlawa, máje následující nápis:

"Obiet Panu Bohu Swate Pannie Barborze a Swatemu Waczlawu za Barboru a Waczlawa przy tomto Chramu Panie odpocziwajezieh dieti Pana Waczlawa Jana Šwanttle, Welebne kapituli hradu Prazskeho Heytmana 1699."

K levé straně loďe kostelní přistaven jest v nesouměrném způsobu k celé budově kostelní, tak že tento díl kostela chrám Páně více hyzdí nežli krášlí. V tomto přístěnku nachází se podle kazatelny třetí oltář obětování Panny Marie. Oltář řečený má též spodek kamenný, svršek jest dřevěný a omalovaný. Obraz na plátně malovaný představuje Marii Pannu od rodičův svých Jáchima a Anny obětovanou. Vystaven jest léta P. 1676 jak to dosvědčuje nápis na něm se nalézající:

"Waczlaw Leopold Klauďyan z Slawyborziez
Ten Czas Statkůw Kapitolnich Heyttman
- dne 26. Julii Letha Panie 1676. -

U prostřed téhož nápisu jest rodinný znak Pánův Klauďyánův ze Slawibořice. Kámen oltářní se nenachází.

Před tímto oltářem jsou dva kamenný náhrobkové. První z strany má následující nápis:

"Zeta Panie 1764 dne 3. Zarzi
usnul v Panu urozený a
statečný Pan Jan Antonin
Ssaubner swate Rzimske Rzisse
Swobodny Pan z Ssenbsauru
In universitate Carolo Ferdinan-
dea Pragensis
Madrozkeho a Medicinskeho umieni
Doktor pobožne pamietí kteri
w tomto
Chramu Panie odpocziwa
wieku sweho majioze 45 let
dej mu Pan Bůh lechke
odpocziwani
Amen.

Pod tím lebka umrlčí. - Nápis druhého náhrobka z strany:

Anno Leta Panie 1750
 dne 23. Decembru usnula w panu
 visoce urozena pani Maria
 Clara Opolska z Pollehrađu
 urozena z Remssu. wieku sweho
 magieze 50 let. její tielo
 w tomto chramu panie odpocziwa
 oczekawagieze radostneho z mrt-
 wjch wstanj.

Rekwe scat inpace
 amen.

Vedle oltáře bývalo okno, které ale, an se ním zlodějí
 do kostela vedrávali, jej olupující, za novějších časův k
 zazdění přišlo. Z přístěnku vedou jedné dubové dveře na
 hřbitov, a druhé na kruchtu, na které se nalézají staré var-
 hany, a vchoď na věž.kostelní.

Kromě těchto dvou řečených osob, jichžto hroby kamenem
 a nápisem znamenány jsou, pohřebního místa mají v chrámu P.
 Krteňském, které ale kamene náhrobního nemají, ještě násle-
 dující zemřelé osoby:

- Okolo l.P 1666. pohřben byl v chrámu Páně Krteňském
 pan Linhart Batka.
- " 1669. manželka P.Křištofa Gebrtha z Třebonic,
 opatrovníka kostelního.
- L.P. 1675. pohřbená jest máteř Paní hraběnky Michnové
 z Chabů.
- Okolo l.P. 1680. pohřben jest Pán ze Steinsdorffu s se-
 strou svou a se synem svým.
- L.P. 1682 pohřbená jest manželka P.Jákoba Faltýna purg-
 hrabího Wořešského.
- L.P. 1690. dne 10.července zesnul v Pánu a zde pohřben
 jest Pan Ján Ignác Lamormain, měšténin
 král.měšního města Pražského.
- L.P. 1692. zesnul v Pánu a na Krtni pohřben jest Ondřej
 Kozák, soused a rychtář z Jinočan, za-
 sloužilý opatrovník kostela Krteňské-
 ho.

Že pod kostelem krypta jakási se nachází lze souditi z
 dvou příčin; předně dutě zní každému po kostele krácejícím
 půda pod nohou, a za druhé, před mnohými lety dal jeden z
 majitelů dvorů Chabských blíž kostela kopati, kdež se sku-
 tečně na kamenné schody a k železným dveřím dostali, co vše
 opět k zaházení přišlo, an se o dalšího pátrání upustilo,
 jak sem toto vše od hodnověrných lidí slyšel.

Služba Boží v chrámu P. Krtenském se koná každou třetí neděli po celý rok, v den sv. Floriána za opatrování od ohně, v den sv. Jána a Pavla za opatrování od krupobití a bouřky, příští neděli na to, jakožto o pouti Krtenské, jednoho dne v křížovém týdnu, když se sem průvod koná, a dne 12. srpna a 27. října z nadání Bumbovského.

K tomuto zápisu v knize pamětní připsal farář Kratochvíl: "Povinný počet služeb božích na Krtni není nikde určen, ale- sponť já hledaje nenašel jseř čeho závazného; dával jsem tam služby boží jednou za měsíc mimo pouť a posvícení Třeboňské; též i na Dušičky hleděl jsem vyhověti."

Kolem kostela se nachází hřbitov zdi obehnan a dveřmi k straně západní opatřen, kde pohřební místa svá nalézají zemřelí z obyvatelů Chrástanských, Jinočanských, Třeboňských a Chabských. Ve zdi hřbitovní zazděná jest kamenná malá hlava, nepochybně z některého zde stávajícího pomníku pozůstalá.

Přede dveřmi hřbitovními stojí socha z pískového kamene, Spasitele světa v životné velikosti představující.

Psáno ve Wořechu v den sv. penny Barbory 1.P. 1850.

/zápis kapl. Jos. Václ. Eichlera./

--

Na str. 100. farář Kratochvíl dále poznamenává:

"Snať by se kostelu Krtenskému k nějakému jmění dalo pomoci, kdyby:

1/ prošel se bývalý majetek jeho dle Josefinské rozměry, jakž ho far. Pešek užíval,

2/ prošly se výměry těm kterým občanům chabským, chráštanským, jinočanským nyní přivtělených jindy pachtovaných polností.

3/ Co by zbývalo, jsou zajisté ty role a lada, jež Chabští nazývají občinami, upírajíce kostelu i ten vršek, na němž stojí, ježž chtěl jsem posázeti stromovím.

Pobouřen škrobovstvím při jednání o zeď okolo hřbitova, právě se strany Chabských jeveného, pohnuta jsem se viděl, jak str. 113 dosvědčuje, pátrati a opisovati staré listiny. Viz také poznámky na deskách předních této knihy. Důležité spisy chová kapitolní archiv, než i stará pamětní kniha Ořešská. -

Na str. 113: "Opis opisu.

Správa strany záduší kostela Páně Založení Svatého Jana a Pavla, slove na Krtni.

./.

1. - Pozorovati se má, že jest týž chrám Páně od Alžběty, císařovny, Karla Čtvrtého /manželky/, která na pouť za živobytí téhož prosíc z Karlštejna do Prahy k svatému Václavu putovala a navracujíc se zase spátkem a odpočívajíc na tom místě na den sv. Jana a Pavla tu radostnou novinu dostala, že jest císař Karel Čtvrtý zázrakem božím zase uzdraven, ku poctivosti těch Svatých jest na tom místě kostelíček postavila.

2. - Aby pak takový své nadání měl, tehdy k tomu 4 vesnice, totiž Jinočany, Střebonice, Chrástany a Chaby, z kterýchžto ten plat gruntovní, co sice se na Karlštejn a do komory Jeho Milosti Císařské odvozoval, přidán jest byl, kterýchžto a některé zádušní krávy k tomu přidány byly, takže v summě ročně 48 zl. 55 kr. 4 d. scházívalo, a jeder každý i hnedky, buď jistou dědinu aneb louku od svého gruntu k témuž kostelíčku jest zapsal a vykázal, tak aby budoucně, kdyby který buďto svůj plat neodvozoval, aneb grunt jeho zpustl, z také dědiny anebo louky vždy záduší svůj užitek mělo a nehnulo.

3. - Nad to ještě vejš, aby týž kostelíček v svém dobrém způsobu řádstával a služby boží tím častěji se tam konaly, tehdy jeden každý na místě desátku z gruntu svého 1 kopu a chalupník 35 kr. dávati jsou se uvolili, což v summě 18 kop jest vynášelo a obojího každoročně 69 fl 55 kr. 4 d. vyneslo.

4. - Aby v tom žádný fortel nikdy nenásledoval, tehdy jsou se na tom jak páni tak robotní lidé v těch 4 vesnicích obytní jednomyslně snesli, aby z těch čtyř vesnic rychtářové kostelníci byli, v přítomnosti pánův a celé obce též administrátora aneb přísluhujícího pana pátera počty kostelní se držívaly.

5. - Kterýžto starobylý dobrý obyčej téměř již na 300 let se zachovával o velikých v tom čase trvajících vojnách kolikráte sbořen a splundrován jest byl a vždycky zase od pobožných v též osadě obytných křesťanův vystaven a okrášlen jest byl, tak že žádný, kdožby koliv k spatření téhož kostelíčka vyslán byl, žádné hany a nedostatky vystaviti moci nebude /kdežto NB. hrobové kameny na Krtní panské, kde páni leželi jsou./

6. - A nyní pan farář vořeský Jan Pešek a nynější administrátor od nás z milosti přijatý říci může, že v té osadě samí toliko sedláci a lidé robotní sprostně pozůstávají a že skrze to žádní kollatorové býti nemohou, ješto netoliko já v Jinočanech ale přede mnou na dvoře mém mnohomnožství let páni Příchovští, v Chrástanech páni z Kolovrat, v Chabech páni Dlouhoveští a nyní pan Zimňovský, v Střebonicích pak velebný klášter od svaté Markěty jsou zůstávaly a juris patronatus capaces jsou; k tomu ještě přistupuje, že directum dominium v Jinočanech na díle Jeho Excel. pan p. Nejvyšší purg-hrabě a na díle pan hrabě Karel z Breďan mají a pan farář vořeský, na ten čas přísluha náš, příliš nezdvořile nás všechny za sedláky pokládá.

7. - Knihy zádušní od 100 a více let pořádně založené to patrně ukazují, jak vždy pobožně, uctivě a pořádně počty zádušní vedeny jsou, s penězy téhož záduší náležitě zacházeno a chrám Páně zvelebován byl, tak že témuž panu administrátoru toliko v očích ležel ten některý peníz, který tu před rukama byl, aby jeho sám užití a k svému užítu obrátiti mohl.

8. - Jakož pak před šesti léty 20 str.ječmena, kterýž k záduší přináležel a po 3 fl toho času platil, jest k svému užítu obrátil a žádného zapsání na takový jest neučinil a le nad to výše ještě 150 fl od kostelníkův jest vyloudil a k svému užítu jest obrátil, nedávajíc žádného, nejmenšího užítu z toho chrámu Páně, nýbrž i ostatní platy kostelní od týchž /?/ k osádce patřící jako zejména od pana Ziňovského vybírá a odcizuje.

9. - Také na zlou správu téhož pana faráře vořešského velebná kapitola ten plat, který dvůr a ves Chrástany témuž chrámu Páně sv.Jana a Pavla od starodávna jest dávala, nyní jakožto vrchnost chráštanská, témuž panu faráři do Vořecha jest poručila a mimo toho všeho vzití od nás za každou službu boží, kdykoliv u sv.Jana a Pavla slouží, 2 kopy hotových peněz dostává.

10. - A mimo toho všeho že jest takový rozbroj po tolika 100 lét za naše dobrodiní, že jsme jeho k administraci z milosti přijali, učinil a na velebnou konsistoř vznesl, jako by tu nějaká zlá administraci v penězích zádušních byla - ještě sám za 9 let, co naším administrátorem jest, při takových počtech sedává, je revidiruje, přepisuje i podpisuje, - k tomu jest přivedl, že velebná konsistoř ty knihy a počty zádušní viděti chtěla, které až posavade již přez 2 léta nám navraceny nejsou, nýbrž i mocně našich luk a gruntův se ujímá, kalich i kámen posvátný jakož i klíče kostelní kostelníkům pryč a k sobě jest vzal a kvaltem odňal, sedlákův voslů, hulvátů a svatokrádeřníků nazývá a když se jeho kostelníci, proč tak kvaltovně všech věcí kostelních se ujímá, se dotazovali, že v sakristii hulváty a vosly naříkajíc i s napřaháním bití pohrážky činí.

11. - Posledně i pak to znamenitě se pozorovati musí, že podobným způsobem po dvakráte, jednou v létě 1650 dne 12.září, a podruhé v létě 1668 páni úředníci sv.Vojtěcha Nového města pražského v Jirchářích jsou výjezd do Chab učinili a z poručení velebné konsistoře jsou celou osadku Krteňskou k sobě citirovali, chtějí počty zádušní držeti. Poněvadž pak vysocce urozený pan, pan Maxmilian Jetřich, sv. římské říše hrabě ze Žďáru, pan na Kladně se na odpor postavil a svého práva že nepostoupil, oznámil, tehdy nadjmenovaní páni úředníci po oběkráte bez vyřízení jsou odjeli a počty zádušní tak jako kdy předešle od celé osadky téhož záduší držány jsou bývaly. -

Že tento vejpis s originalem v Archivu Jenečském panství tachlovského se nacházejícím slovo od slova se srovnává, tímto se attestiruje. - Augustin Antonín Bretšneider, vrch.red. - /Far.Kratochvíl vypsál z arch.kap.praž. fasc.15.B.17. Sign.

OBNOVA filialního CHRÁMU Páně

na KRTNI L.P. 1890.

Str.100.

Po více let bylo prostřednictvím vdp.faráře Ořešského Karla Otmana vyjednáváno mezi nejdůst. "vždy věrnou" Kapitulou Pražskou a osadníky ku kostelu Krteňskému patřícími o obnovení chrámu toho, den ode dne větší zkázu beroucího. Předběžné dohodnutí se, aby nejd.Kapitola dala polovici a osadníci ti druhou polovici nákladu, uvízlo, když mělo býti právně zjištěno. Také i sám náklad ten, jenž byl vypočten asi na 6000 zlatých, ukazoval se býti nedostatečným ku provedení důkladné a potřebné opravy. Těm a takovým rozpakům a nesnázím pojednou učinil konec vys.důst. pan praelat a kanovník "vždy věrné" Kapituly Pražské Eduard Tersch, jenž sám na sebe vzal všecken náklad, prvotní rozpočet daleko převyšující. Bylo to o VI. po Velikonoci 1890., když farář Ořešský po kázání v starém kostele Krteňském naposledy konaném, sdělil shromážděným osadníkům tento přípis vys.důst.p.praelata E.Tersche:

"Veledůstojný Pane ! Tandem aliquando ! /Přece jednou/ Konečně jsem si umínil s pomocí Boží na svůj vlastní náklad Krteňský kostel vystavěti, a ježto sv.Ambrož praví: "nescit tarda molimina Spiritus sancti gratia", počnem stavěti v pondělí, dne 19.května, abychom šo sv.Václava měli všecko skončeno. Plány jsou hotovy a prozatím cestou soukromou c.k.vrchním inženýrem schváleny a podám je tyto dny c.k.Smíchovskému hejtmanství. Stavbu jsem odevzdal jistému staviteli Lukášovi z Velvar, který nám na Vransku více staveb dobře provedl. Rád bych budoucí pondělí dne 12.května o 4.hodině odpolední se do Krtně podíval, bych ještě jednou nahlídl, čehož k vnitřní úpravě zapotřebí. Nový obraz pro hlavní oltář sv.Jana a Pavla maluje p.Heřman. Račtež laskavě se v pondělí 12.května o 4.hodině odpolední do Krtně dostaviti, anebo pro případ zaneprázdnění velebného p.kapläna tam poslati, aby s klíčem a s kostelníkem tam v tu hodinu na mne čekal; dobře by bylo, kdybych mohl i s p. představeným té obce mluvit, ku kteréž Krteň patří. Kdyby však nehorázně přišlo v pondělí, přijel bych až v úterý. Prosme Pána Boha, ut qui coepit opus bonum, perficiat.

S hlubokou úctou

18 10/5 90.

Ed.Tersch m.p.

Hned po Svátcích Svatoňušních započala práce tím, že se strhla střecha s kostela, že se ssundalo klenutí a snála bání s věže. V bání našla se krabice plechová, s pergamenem, na němž bylo vyznačeno, že věž L.P.1731. byla obnovena péčí města Prahy, nákladem vzatým ze záduší Pražského kostela sv.Vojtěcha. Tolikéž některé Ostatky Svátých a jeden penízek té doby byl přiložen. Z kostela starého nepozůstalo než presbyterium klenuté a holé zdi chrámové lodi, přístavka na sever. straně a věž beze střechy.

Začalo se stavěti dle nákresu zhotoveného p. stavitelem Živným, spolustavitelem metropol. chrámu S. Víta, jímž měl Krteňský kostel býti navrácen prvotnímu svému románskému slohu. Aby podle tohoto slohu byl kostel obnoven, tomu dal podnět důkladný znatel archeologický msgr. Ferd. Lehner, koop. v Karlíně, jenž minulého roku osobně přišel kostel prozkoumat. O starobylém románském slohu svědčilo zadní okénko v presbyteriu čtyřhraném, tloušťka zdí a nádevšecko freskové malby romanské při bourání v presbyteriu objevené.

Přádorys chrámu ponechán tentýž, jako prvé. Předstín na severní straně zvýšen na roveň s lodí, oblouk mezi ním a lodí rozšířen a zvýšen, okna zúžena a nahoře zakrouhljena /bylať dříve vejčitá/, na místo klenutí protislohového přišel strop kasetový ozdobný, chor poněkud posunut dovnitř chrámu a na přiměřené sloupy postaven, věž o celé tři metry zvýšena, sakristie v prvotní podobě zůstala, toliko okno opraveno. Vedle věže zřízeno zvláštní schodiště na kruchtu, kteréhož dříve nebylo. Cihlová podlaha nahrazena dlaždicovou cimentovou. Celému vnitřku dostalo se velmi vkusné ozdoby. Klenutí presbyteria zaskvělo se jako blankytná obloha s hvězdičkami, okna barevnými skly; na stěnách provedeny sličné arabesky a čáry znázorňující kvádry; freskové malby byly zatím plátnem zakryty až do času, kdy budou obnoveny. Nový hlavní oltář v jednoduchém slohu románském, nese pěkně provedený obraz, představující Ss. Jana a Pavla v senatorském rouchu, z dílny malíře p. Jana Heřmana. Týž oltář, jakož i postranní v přístavku, ušlechtilá kazatelna i lavice zhotoveny pozlacovačem p. Kostečkou. Na kruchtě nové varhany, soustavy kuželové, dodány firmou Černý a Rejna z Vinohradů. Na oltáři v postranní kapli postaveno sousoší Krista P. na kříži s bolestnou P. Marií a sv. Janem Ev., dílo veleznámé a umělecké z kamenné massy, jež od vys. důst. pana praelata bylo v Einsiedeln ve Švýcarsku za drahý peníz koupeno, a jež po delší čas bylo v dílně p. Kostečky ve Ferdinandově /dnešní Národní/ třídě v Praze ve skleněné skříni vystaveno. V pozadí na stěně vymalována byla červená tapeta. Pěkná kamenická práce jeví se na obou portálech i na štítu. Vnitř chrámu na stěně jižní zavěšen byl dvojitý obraz sv. P. Barbory a sv. Václava, již dříve zde bývalší, ale nyní obnovený; rovněž i jiný zcela nový představující sv. Anežku Českou. Na klobouku nad kazatelnou stojí soška Vzkříšení Páně.

Z potřeb chrámových: Ostensorium, kalich a ciborium byly nově vyzlaceny. Nově a skvostně byly zakoupeny čtyry Casule barvy bílé, červené, fialové a černé z látky sametové. K nim byly přidány dvě alby a dvě rochetti; na hlavní oltář přišlo 12 bronzových svícnů, a na postranní šest; bronzový vysoký a pěkný jest i kříž na hlav. oltáři; oběma oltářům dostalo se předepsaných nových prostěradel, a akoráních zvonečků; také u sakristie zavěšen byl nový zvonec s květnatě vyšívaným zvonicím. Dále zakoupeny nové skleněné konvičky s cínovými víčky, dva pultíky dřevěné pod missal s emblémy s. Evangelistův, nové kanonické tabulky, překrásný missal, nové tabulky modliteb po mši sv., nové železné umělecky pracované mřížky před pres-

bytěří s dřevěným svrškem, nová, velmi vkusná bronzová kadi-
telnička s ložkou, nové velum.

Kostel svým novým krovem, červenou taškovou střechou
znovu vévodí celé krajině vskříplí, poskytuje krásný pohled
z každé strany, a nejlepší od strany půlnoční, kdež mile jí-
má oko souladný konglomerát chrámových částí. Zvony dřívější
na nové lešení vyzdvížené znovu svolávají osadníky ke služ-
bám Božím. I hřbitovní zeď byla v soulad uvedena s kostelem
novým, byvší nově ovržena. Na hřbitově vztyčen nový dubový
kříž, ano i sešlá socha Nejsv. Salvátora, mimo zeď stojící,
byla natřena. Cestička hřbitovní a prostranství kolem chrámu
náležitě zřízeno.

V sobotu po slavnosti Posvěcení Chrámu Páně d.25.října
byl kostel až na některé nepatrnosti dohotoven; a vys.důst.
p.praelat E.Tersch ustanovil se na tom, že jej druhého dne v
neděli, v oktáv Posvěcení Chrámu, Dom.XXII. post Tente costes
sám posvětit. V předvečer sám přivezl s sebou všechna svrchajme-
novaná paramenta a náčiní. S velikým kvapem se ještě všechno
dodělávalo, připravovalo a čistilo k zítřejší slavnosti.
Zbývalo, aby Pán Bůh popřál dobrou pohodu. Avšak časně z rá-
na strhla se větrná bouře a déšť se lil. Všecko se rmoutilo.
Než nemělo to dlouhého trvání. Svýchohem slunce se i oblaka
rozprchala a udělal se velmi krásný slunečný den. Chladnější
toliko větřík vanul.

K 9.hodině ranní odevšad přicházely spolky se svými prá-
pory do Třebonic, aby zde vys.důst. světitele uvítaly. Třebo-
nice byly slavnostně ozdobeny prapory, fábory a rozličnými
nápisy. Na silnici před kapličkou postavena slavoobrána chvo-
jí opletená, na níž byl nápis: "Svému dobrodinci". Když o 10.
hod. vys. důst. p.praelat z Prahy přijel, byl u brány té
uvítán. Pak zazněla hudba a průvod za bezčetného davu hnul
se za radostného provolávání. V levo od cesty ke Krtni od
Třebonic střílelo se ze hmoždýřů. I zvony z nového kostela
ponejprv zahlaholily. Před chrámem Páně očekávalo vys.důst.
pána světitele shromážděné duchovenstvo. Byli to: z vskolních
pánů farářů: Stodálecký p.Václav Prajzler, Jinonický ap. Jan
Ondok, Hostivický ap.Josef Širáček, Tachlovický ap. František
Převrátíl, pak ap.Dr.Josef Burian, duch.správce ze Řep, vdp.
Václav Čiška, býv.farář Hostivický, na odp. v Řepích, a míst-
ní farář s kaplanem. S vys.důst. panem světitelem přijeli je-
ště: Jan Křt. Votka, proslulý kazatel a spisovatel z řádu Je-
žíšova a důst. pan převor od sv.Markety Romuald Schramm ještě
s dvěma kněžími benediktiny, Lvem Mojžíšem a .../druhý neza-
psán/. Též dostavil se z Prahy ot.p.Josef Suchý, alumnus III.
ročníku.

Zde u vrat hřbitovních, uprostřed velikých zástupů uví-
tala vd.p.praelata družička Marie Holečková, dceruška p.Jose-
fa Holečka, rolníka z Třebonic následující řečí:

"P.b.P.J.K. Vysoce důstojný pane ! Přišel již ten den,
na nějž jsme se po celé leto tak těšili, den, v němž se nám

posvěť a otevře kostel Krteňský, nám tak drahý, a nyní o mnoho krásnější. Jaký nám to přišel den radostný ! A ten tak blahý a šťastný den jste nám připravil Vy, vysoce důstojný pane ! Vy jste nám jej tak krásný vystavěl, a dnes sám přicházíte, abyste jej i posvětil. Ta svatá myšlénka Vám od nikoho jiného nepřišla, než od Hospodina, a Hospodinu jej posvěcujete. Nemůžeme Vás tedy lépe vítati, leč tím slovem Božím: "Požehnaný, jenž se béže ve Jména Hospodinově".-

Teď šlo se do sakristie, kdež se vys. důst. p. praelat o-
děl příslušným rouchem ku svěcení. Že vál chladnější západní vítr, předsevzalo se počáteční svěcení venku přede dveřmi postranními, a sice podle: "Ritus benedicendi novam Ecclesiam", jakž je obsaženo v Rituale Romanum. Obcházejí kostel, kropil váp. světitel zdi aspergilem připraveným z hyssopu a zimostřázu dle předpisu, při čemž duchovenstvo zpívalo žalm L. Miserere mei Deus. Potom vkročilo ducho- /pokračování na str. 157/ -venstvo do chrámu až dosud liduprázdného, kdež se se svěcením pokračovalo zpěvem lytanií a žalmů při druhém vykropování. Naposledy posvěceny jsou i paramenty nové. Mezi tím, co duchovenstvo v kostele lytanie pělo, modlil se věřící lid lytanie i na hřbitově. Hned potom vpuštěny jsou do kostela nejprv děti a potom lid, jenž v krátkce všechny prostory chrámu naplnil. Nyní se v. p. celebrant s assistencí všeho duchovenstva posadil v presbyterium na připravené stoličce a na kazatelnu vystoupil Ořešský váp. farář, jenž po přečtení perikop ze slavnosti Posvěcení chrámu Páně, takto k věřícím promluvil.

"V těch dnech viděl jsem město svaté, Jerusaleém Nový, sstupující s nebe od Boha připravený jako nevěstu okrášlenou muži svému. /Apoc. 21, 2./

Za staré doby bylo v Malé Asii město Gordiana. To město bylo pověstné svým uzlem, od zakladatele svého Gordia z lýkového provazu spleteným a v chrámě zavěšeným. Byltě tento uzel tak mistrně uvázán, že nebylo na něm ani začátku, ani konce znamenati a že zdálo se za nemožné jej rozvázat. Šla pak o něm věštba, že kdo jej rozváže, bude pánem celé Asie. Mnozí tudíž pokoušeli se, aby jej rozvázali. Ale když si byli nejvíce hlavy nalámali a nejvíce se nahmoždili, musili konečně nechat uzlu uzlem. Posléze jeden přece vyzrál na zarmoucený uzel gordický. Ten byl veliký král Macedonský: Alexander; a ten byl s rozvázáním uzlu gordického hotov pojednou. A jak ?- Rozřal jej mečem svým.

Takový zamotaný uzel bylo také vyjednávání o zachování tohoto kostela Krteňského včihledě zkázu beroucího. Tento chrám Páně, zasvěcený památce Ssv. Mučedníků Jana a Pavla počítá se mezi nejstarobylější kostely v Čechách, sahaje počátkem svým do XIII., až XII. století. Byltě původně kostelem farním, uprostřed vesničky, nazvané Krteň. Nastalé pak nešťastné bouře v Čechách, vyhladily vesničku i s farou její. Ale kostel zůstal. Ten vždy pokládal se za drahou památku křesťanskou tak, že samo hlavní město Praha se ho ujala a na začátku předešlého století s mnohým nákladem jej obno-

vila, jak svědčí listiny nalezené v staré baňce s věže sundané.

Ten býval od nepamětných časů domem Božím, kamž osadníci vůkolní navštívení těžkými pohromami zraky i kroky své obraceli, aby Boha prosili za pomoc, aby k sv. Patronům svým Janu a Pavlu volali o přímluvu. Ten vzdělán zde na vršku přívětivém, uprostřed kraje úrodného a na blízku matičky Prahy, vždy se pozdvihoval jako milý hlasatel rozmanitých potěšujících pověstí šťastnějších dob národa českého, z dob otce Vlasti, Karla IV.— Ten býval vždy věrným strážcem a cpatrovníkem, jemuž velká část osadníků zdejších důvěrně odevzdávali své milé v Pánu zesnulé, u něhož i zbývající živí pojišťovali si místa posledního odpočinku svého, aby je všechny u sebe choval, a jim všem svou nejdražší obětí Kristovou a svými modlitbami připravoval radostné shledání se v den Vzkříšení.

Ten, stoje již po sta let na osamělé výšině, nepřestává kolikrát do roka do tiché, svaté samoty své svolávat a shromáždovat věrné křesťany z celého okolí svého, aby je, hlukem světa rozbouřené, v myslích jejich zase upokojoval, aby je, bludy svůdnými matené, pravdou slova Božího, slova Kristova zase pamatoval a ve víře zase utvrzoval, aby je v milování Boha a bližního stydnoucí, nekrvavou obětí lásky Krystovy rozehrával, posvěcoval, potěšoval.

I nebývalo divu, kdykoliv se rozhlásilo, že na Krtni budou Velké Služby Boží, že se všech stran dychtivě táhly se hojní zástupové vůkolních obývatelů křesťanských sem na toto tiché místo posvátné, že zapomínajíce na všechny své starosti a trampoty pozemské, zde okřivali nevýmluvným potěšením, plynoucím z božského náboženství Ježíše Krista, že jinak odtud domů se nenavracovali, leč ve víře božské utvrzení, nadějí nebeskou občerstvení, láskou svatou oživení. Ale v posledních letech bývalo nábožné navštěvovatele tohoto chrámu Páně sem přicházející a odsud odcházející viděti zarmoucené; bývalo je slyšeti smutné vzdechy ze sebe vyrazející. A proč? — Nemohli patřiti na posvátnou budovu památnou, aby neznamenal, jak den ke dni schází, se rozpadává, se boří. Nemohli se zdržeti bolestného nářku při tom pomýšlení, že snad co nejdřív se jim zavře kostelíček milý, že snad bude zástaven i konečné zkáze své, že pak všichni, zde na blízku usazení budou jako osiřelí, že milí jejich, zde odpočívající, budou jako opuštěni, jako zapomenutí. Příliš těžce padala tato obava na srdce všech, než aby se nebylo počalo opravdově pomýšletí na zachování kostela tak památného, než aby se nebyly již i činily mnohé kroky k provedení potřebné opravy.

Že bez velkých peněz důkladná oprava se neprovede, bylo patrné. Ale odkud vzíti ty peníze? Že ze jmění kostelního? Jmění, jaké má kostel Krtnský, sotva stačí, aby se kryly roční běžící potřeby jeho. A kdo by pak byli povinni přispívat na stavbu jeho? Zákon o tom neustanovuje ničeho určitého, jako ustanovuje o kostelích farních. Nebylo tedy divu, že vyjednávání táhlo se leta, že nevedlo k žádným koncům. Byl to také

uzel zamotaný. Ale přišel také Alexander, jenž ten uzel roz-
 řezal mečem svým, rozřezal jedním rázem. Víte již, kdo jest ten
 Alexander, že jest to kněz katolický vysoce důstojný praelát
 a kanovník vždy věrné Metropolitní kapituly Pražské, jenž
 nám teď právě sám nový kostel posvětil. A jaký jest ten meč,
 jímž ten tak zamotaný uzel jedním rázem rozřezal? Ten meč jest
 jeho láska. Nic jiného než láska k Bohu, láska ku Kristu,
 láska k Vám, osadníci zdejší, láska Boží, kterouž v srdcích
 rozlívá Duch sv., vedla ho k tomu, aby vám za svůj vlastní
 peníz postavil, a dnes i sám posvětil tento kostel za dům Bo-
 ží, za dům spasení. Dáť se do stavby s tím heslem sv. Ambro-
 že: "Nescit tarda molimina Spiritus sancti gratia" /Neznáť
 odkládání milost Ducha sv./

Divíte se právem, jak mohl ten kostel za tak krátký čas,
 za 5 měsíců se vystavěti. Stavěla jej láska Boží, kteráž jest
 z Ducha sv., a kteráž nezná odkládání. Srdcem sice těšícím
 se, ale i spolu stísněným rozloučili jsme se o letošní po-
 slední neděli Velikonoční s tímto kostelíčkem. Vrátili pak
 se ještě letos sem do kostela nového? Tak snad tenkrát, na-
 posledy odsud odcházejíce, dotazovali jste se starostlivě
 jedni druhých. A jak užko vám bylo u srdce, když jste pak za
 několik dní z milého kostelíčka svého neviděli, než holé zdi,
 než kus zříceniny. Budeli pak možná, tak snad mnohý pochybo-
 val, aby tato zřícenina se nám ještě letos proměnila v chrám
 Páně? - A hle, dnes, děkujíce Bohu, již se sem navracujeme.
 Navracujeme se do kostela vystavěného, a již i také vysvěce-
 něho; a co vidíme? Vidíme ne snad jen obnovený starý kostel,
 ale vidíme celý nový kostel; shledáváme se sice opět s drahý-
 mi Patrony svými, Janem a Pavlem, ale v jakém lesku nového u-
 mělého vyobrazení ukazují se nám nad oltářem novým, skvost-
 ným, důstojným veliké Oběti Novozákonní, kterouž dnes na něm
 ponejprv bude slaviti sám vznešený stavitel a světitel nové-
 ho kostela. A tomuto místu nejsvětějšímu jak hočně odpovídá
 tato neméně skvostně a vkusně zřízená kazatelna, k hlásání
 slova Božího zde se pozdvihující; odpovídá ten tak bohatě vy-
 ozdobený strop nad hlavami našimi se rozpínající, odpovídají,
 ty tak sličně malované stěny nás objímající, odpovídají ty
 tak libé zvuky z nových varhan vyrážející. A co spatřujeme v
 této kapli vedlejší, vší ozdobou svou ostatnímu vnitřku ko-
 stela v ničemž nezačínající? Tam spatřujeme nejumělejší,
 drahé dílo, jímž se nám představuje Božský Spasitel náš na
 kříži s Bolestnou Matičkou svou, Pannou Marií a s milým učed-
 níkem svým Janem. Odtamtud se nám ozývá a nepřestane ozývatí:
 "Tak Bůh miloval svět, že Syna svého jednorozeného dal, aby
 žádný, kdož v něho věří nezahynul, ale měl život věčný."
 /Joh. 3,16./ Odtamtud slovy Páně k Janovi promluvenými i nám
 se dává a nepřestane dávatí za milou matku Rodička Boží Pan-
 na Maria.

Co je zde toho, co by nebylo, kdyby byl stavěl jen zá-
 kon! Ale zde stavěla láska, kteráž není pod zákonem /cfr.
 Gal. 5, 18./ Ukazujet se nám v pravdě tentá nově vzdělaný dům

Boží jako město svaté Jerusalelem Nový, stupující s nebe, od Boha připravený jako jako nevěsta okrášlená muži svému, jenž jest Ježíš Kristus. Ukazuje se nám jako Jerusalelem nový "s nebe" sestupující, nebo odnikud jinud, než od Boha, od Ježíše Krista s nebe pochází ta láska, kteráž jej stavěla. Jaký to vzácný dar, tento nový, krásný kostel ! A tento dar vám dnes dává láska, kteráž "nehledajíc což jest jejího, a nehledíc než do nebe, nepohledává za vámi žádné náhrady pozemské, kteráž jiného od vás nežádá, než abyste se za dárce zde modlivali, jemu milost Boží a odměnu nebeskou vyprošovali, kteráž k jinému se nenese, než aby s vámi spolu v Pánu se radovala. Co vám dnes taková láska dává, to zase přijmiž láska vaše. Láska taková, která se raduje pravdě, raduje se tomu, čím se zvelebují ta věčná Božská pravda, jež jest náboženství Ježíše Krista. Radujte se, že vám dále zůstane tato drahá památka, kteráž navracena původní stavbě své, tím zřejměji bude vám hlásati šťastnější doby ze života národa našeho, tím důtklivěji bude vám připomínati, že jen potud mohou se národu našemu vrátiti dnové šťastnější, pokud sami více a více budete se navracovati ku bývalé horlivosti a pravověrnosti katolických předků našich. Radujte se, že vám dále zůstane zde dům Boží, teď ještě krásnější za oblíbené středisko, kdež se budete častěji do roka shledávati ze všech okolních sídel svých, abyste společným účastenstvím jednoho slova Božího a jedné služby Boží jedni druhými se vzdělávali a utvrzovali v upřímném vyznávání víry katolické, jedni druhými se rozmnožovali ve vši ctnosti a hodnosti křesťanské, abyste zde, bohatí i chudí se poznávali dětmi jednoho Otce nebeského, spolubratři a spolusestrami Kristovými a mezi sebou ve spolek. Radujte se, že vám zde dále zůstane milé útočiště, kamž v těžkých zkouškách svých důvěrně se budete obracet, aby Bůh na přímluvu bolestné Rodičky Panny Marie a Ssv. Mučedníků Jana a Pavla nad vámi se smilovával. Radujte se, že tímto na sv. poli vašem tak důkladně obnoveným chrámem Páně vám dále zůstane ta svatá páska vás táhnoucí k milým vašim zde odpočívajícím, abyste na ně si vzpomínali, za ně se modlili, za ně obětovali, že vám dále zůstane to jisté rukojemství, že i na vás, až zde budete odpočívati, se nezapomene modlitbou a nejsv. Obětí. Jak se radoval Zacheus, že Ježíš v domě jeho zůstal. Tak se radoval, že zvolal: "Ať polovici statku svého dám chudým, a oklamal-li jsem koho v čem, navracuji čtver násob." I my, plní radosti, že nám dále zůstane tento dům Boží, a ještě krásnější než dříve, že tak dále zde mezi námi zůstane Ježíš, Spasitel náš, slibujmež mu, že se také rádi napravíme a od hříchů svých pravým pokáním se očistíme, aby radost naše z nové svatyně byla dokonalá, že chceme věrně činiti všecko, co nám přikazuje slovem i příkladem svým, co nám přikazuje skrze Církev svou. A pak i nám v tomto domě Božím shromážděným nebude jinak, než jakoby se nám s nebe ozýval ten hlas Páně: "Dnes stalo se spasení domu tomu." Amen. -

Po kázání celebroidal vys. důst. p. praelat s assistencí

svrchujmenovaných duchovních Pánů PONTIFIKALNÍ mši svatou. Při tom zpíval kůr Ořešský "Missa L' Hora passa" auct. Ludovico Viadana /nar, v Lodi r.1565./ ad 4 voc. inaeq. Introitus: "Terribilis est" choralně z Graduale Romanum s průvodem varhan od Hanische, Graduale: "Locus iste" pro 4 muž.hlasy od C.Aiblingera, Credo ze žhlasné mužské mše "Missa brevis" od Singenbergra, Offertorium: "Domine Deus" choraliter z Graduale, tolikéž i Communio "Domus mea." Při požehnání zpíváno Pange lingua 4 vocom inaequalium od Jos Foerster. Všechny mešní odpovědky tolikéž 4hlasně od téhož. Cantus zpívali: Vais Jan ze Zbuzan, Anna Hroníková z Ořecha, Marie Kohlíková z Ořecha a Vašák František ze Zbuzan. Altus: Pouliček Václav, Pouličková Luďmila, Jiráková Marie ze Zbuzan a Martínek Josef z Ořecha. Tenor: p.Fiala Ruderik, ml.učitel a Bartoš Václav, mistr kolář z Ořecha. Bassus: p.František X. Krotíl, řídící učitel, p.Pinkas Karel ml.učitel a p.Rychtářik Karel ml.učitel a Los Václav, rolník z Ořecha.

Tyto ryze církevní zpěvy choralní dojaly jak přítomné duchovenstvo, tak i věřící. Na vys.důst.pana praelata z kostela po službách Božích vycházejícího již čekala družička, Marie Pavelková, dceraška Josefa Pavelky, rolníka z Třebonic, aby mu takto poděkovala: P.b.P.J.K.- Vysoce důstojný Pane ! Když římskému setníku v Kafarnaum se rozstonal služebník, přišli sami starší města prosit Pána Ježíše, aby uzdravil nemocného služebníka jeho. A prosili tak: "Hoden jest, abys mu to učinil, nebo miluje národ náš, a školu nám vystavěl." - Jinak nemůžeme se Vaší milosti odměniti, leč modlitbou. Také i my budeme za Vás, Vysoce důstojný pane, prositi Pána Ježíše: "Hoden jest, abys jej hojně dařil vši milostí svou, vším dobrým tělesným i duchovním, nebo miluje národ náš, a kostel nám vystavěl. Hoden jest, abys jej již zde na světě blažil tím pokojem, jaký jen ty dáváš, nebo miluje národ náš a kostel nám vystavěl. Hoden jest, abys jedenkrát k němu promluvil: "To dobře, služebníče dobrý a věrný, žes nad málem byl věrný, nad mnohem tebe ustanovím; vejdi v radost Pána svého," nebo miluje národ náš, a kostel nám vystavěl. -

Podnětem těchto slov ujal se i vys.důst.p. kanovník slova a odvětil řečí vřelou, vlasteneckým duchem prochnutou ku přítomnému zde zástupu lidstva.

Potom ještě i rolník p.Josef Holeček ze Třebonic poděkoval jménem obcí ku Krteňskému chrámu příslušných následujícími slovy:

"Vysoce důstojný pane Praelate ! Vaše Milost:

Krásný obdrželi jsme dar ! Památný, starobylý, nám tak milý chrámek, jenž sešlostí svou budil trapné dojmy v každém, kdož na vršek tento vstupoval, byl velikým nákladem Vaší Milosti netoliko obnoven, ale spolu tak velikolepě okrášlen, že nenalézám ani slov, bych vše dostatečně vyličil a přiměřeně ocenil. Skutkem tím jste, vysoce důstojný pane, ať tak dím, vpustil mezi nás jiskru, kterouž se v nás vznal svatý oheň

věrnosti a horlivosti křesťansko-katolické. A ohni tomuto svatému nedá kostel tento nový bohdá nikdy vyhasnouti. Ten slib přijmiž Vaše Milost na důkaz vděčnosti všech těch obcí, jménem kterých já zde mluvím, jakož i vůbec všech, kteří chrám tento navštěvují. Bůh žehnej Vaší Milost a doplň svými dary v tom, v čem nám nemožno se odsloužiti." -

I po těch slovech v.d.pan Praelat promluvil. Potom vstoupil do vozu a odejel s ostatním duchovenstvem a jinými pány hostmi do Ořechu na faru, kdež byl uchystán oběd. Mimo duchovenstvo již jmenované byli s sebou při stole p.Julius Hancy, pachtýř dvora Chrástanského a Mirešického, p.J.Srb direktor hosp. z Vraného, Josef Jelínek, statkář z Chabů, p.František Krotíl, řídící učitel z Ořechu. Připítek pronesl důst.p.dr. Josef Burian, Řepský duch.správce, kterýž v.p.kanovník opětovně. Tu se ukázalo, jak velikomyslný pen restaurator je všecek bležen i provedeným dílem svým i slavností naskrz zdařenou. O půl čtvrté hod. odbývána na Krtní pobožnost sv.Růžence a po něm lytanie s pořehmáním, kteréž konal Ořešský kaplan. O páté hodině odp. vys.důst. pan kanovník odejel do Prahy a i ostatní hosté odebrali se domů.

O slavnosti té přinesl "Čech" z pera vdp. J.K.Votky následující referát:

- Z O ř e c h u . /Obnovení a posvěcení kostela románského./

Byla již zmínka o tom v Žechu, kterak vdp. prelát a kanovník hlavního kostela sv.Víta dr.Eduard Terš starobylý románský kostel na Krtni dal letošního roku na své vlastní útraty obnoviti. Kostel Krteňský jest nyní filiálkou farního kostela Ořešského ve vikariátu Libockém. Za starých dob býval to farní kostel okolních osad Třebonické, Jinočanské, Chrástanské a Chabské, které až podnes, ač k Ořešskému kostelu přiřaženy jsou, svůj hřbitov na Krtni přímo u dotčeného kostela mají, a také se zvláštní úctou a přitulností k němu vždy se nesou. Dle úsudku oprávněných znalců a také dle starých listinných zpráv byl kostel Krteňský během 13.století v slohu čistě románském zbudován, byl také dosti bohatě nadán, ale v neblahých bouřkách náboženských, které vlast naši o nesčetné drahocenné pomníky umělecké přivedly, a národ až po okraj hrobu zavedly, pozbyl i kostel Krteňský značného jmění svého; zůstal mu z něho jen maličký capartek, který ani na zapravení stálých běžných potřeb nedostačuje. Postrádaje tedy již od drahých let důkladných oprav nejen co do vnitřní upravy své, ale také co se střeš a samého zdiva týče, blížil se již čím dále tím rychleji úpadku, ano úplnému sesutí svému. Ale Božská Prozřetelnost nedala mu zahynouti, Zasluga o to náleží svrchu řečenému vysoce důstojnému hodnostáři církevnímu, který nešahuje velikého nákladu, s obdivu hodnou úsilovností a horlivostí o to se zasadil, aby tento starobylý pomník zbožnosti předků našich opět v důkladné a zcela správné úpravě románské se objevil. Před pěti měsíci, když stará, zcela vetchá střecha s věže a kostela snešeny, a když také strop odstraněn byl, stála na Krtni holá zřícenina, a žádný

netroufal se ani domnívati, že by ještě letos na podzim z těchto zřícenin tak slíčný a skvostně upravený románský kostel povstati mohl, jako se tam nyní spatřuje. Proto také osadníci fary Ořešské, zejména pak svrchu řečených čtyř osad, které ku Krteňské filiálce náleží, z toho nemalou radost mají, že se celé zbožné dílo to v době tak krátké a tak výtečně podařilo, a cítí se upřímnou a hlubokou vděčností k velikomyslnému dobrodinci zavázání. Toho patrných důkazů podali nyní před a při slavném posvěcení téhož kostela, kteréž vdp. prelát při četné asistenci dne 26. října sám osobně vykonal. Obce Třebonická a Jinočanská zvolily vdp. prelata za svého čestného občana a mu také krásné diplomy zvláštní deputací do Prahy zaslaly. K slavnostnému posvěcení sešly se pak rozličné spolky s hudbou a korouhvemi a mimo to velký dav lidstva z tamní krajiny. V Třebonicích zbudovali na oslavu vdp. prelata slavnostnou bránu, při kteréž jej jedna družička a také starosta tamní v čele obecní rady krásně oslovili, V průvodu spolků a četného davu ubíral se pak vdp. prelát ku kostelu Krteňskému, kdež jej opět rozličné spolky mezi velikým davem lidstva v dlouhém dvojřadí sestaveny uctivě vítaly. Napotom posvětil vdp. prelát při asistenci 12 kněží z okolních far tam zavítavších obnovený kostel, dále rozličná pěkná roucha církevní a také jiné náčiní kostelní, která též na své útraty zjednal. Následovalo pak zdařilé slavnostní kázání, jež vdp. vikář a farář Ořešský držel a po něm měl ještě sám vdp. prelát pontifikální mši sv., kterouž výborný chorál na káru, pod vedením dp. kaplana Kuffnera sprovázel. Celá nová vnitřní úprava kostela, dva totiž oltáře, plochý tabulový strop s rážemi, okna barvitým sklem zasklená, kár s novými varhanami, vkusně kované zábradlí a také kostelní stolice, všecko to jest nejen v přesném slohu románském, ale také dovedně řízením architekta p. Živného provedeno. Na hlavním oltáři jest krásný, nový obraz sv. mučenníků Jana a Pavla, na jejichž oslavu kostel byl původně vyzdvižen. Pochází z dílny slov. malíře akademického p. Heřmana. Zvláštní pozornost vzbuzuje pak překrásný nový oltář sv. kříže v kapli poboční, na kterémž mistrně provedené a velmi jemné a vkusně polychromované sochy Krista Pána ukřížovaného, Bolestné Matky Boží a sv. Jana Evangel. se nacházejí. Nevím, může-li se snadno některý kostel v Čechách tak krásnými sochami honositi, jako jsou sochy tyto, kteréž vdp. prelát v jedné dílně švýcarské našel, a je také hned pro kostel Krteňský zakoupil. — Což tedy divu, že osadníci farní, užřevše bývalý vetchý a sesutím již hrozící kostel v této nynější nové úpravě, radostí se rozechvěli, a štědrého dobrodince svého se všech stran vychvalovali, věduce, že jej to mnoho tisíc výloh stálo. Při odchodu z kostela děkovala pak poznovu nejprve malá družička vdp. prelátu velmi srdečně za tak velké dobrodiní, a po ní ještě jeden soused Třebonický, který ve svém jádrném a dovedném oslovu vdp. prelata také ujišťoval, že tento jeho skutek velikomyslný katolické osadníky ještě pevněji k sv. víře katolické připoutal a jí v nich ještě více upevnil. Na to ozývalo se nadšené "Sláva !" se všech stran, hudební sbory počaly hráti a tak u-

bíral se vdp. dobrodinec za hlučného jásotu z Krtně do Ořechu. Upomínka na tuto krásnou slavnost nezahyne tuším tak záhy v paměti temných osadníků farních."

/Tento referát byl uveřejněn v "Čechu" dne 28.října 1890 - č.248./

Z pera dra Josefa Buriana tou dobou byl uveřejněn v denních listech následující feuilleton, nadepsaný

- PARNÍ OSADA KRTEŇSKÁ. -

Historická črta.

"Ovšem, ovšem, bývala druhdy osadou farní, ale již není. Majít i ta místa památná své dny slávy, abych tak řekl, dny mládí a věku mužného; ale často buď zloba lidská anebo zub času hlodají neúprosně na základech sebe pevnějších, až zničí je úplně. Že se tak starobylému kostelíčku Krteňskému nestalo, že v nové kráse pozdvihnul se z prachu sešlosti, toho zásluhu má srdce zlaté - štědré, které ke cti a chvále Boží již mnoho učinilo

Kostelíček obnoven; ale dny slávy byly přece tenkrát, když podle kostela stála plebanie, když ctihodný plebán co den sloužil v chrámu Páně sv.Jana a Pavla oběť sv. a nábožní osadníci z Chab, Třebonic, Jinočan a Chrásťan chvátili do milého kostela farního.

A bývalo druhdy za těch starých dávných časů v údolí, vinoucím se od Třebonic přes Řeporyji ku Praze až tuze mile: zdálo se, jakoby kostel Ořešský, Krteňský a Řeporyjský podávaly sobě ruce. A což teprve, když lahodné zvuky zvonů Ořešských, Krteňských a Řeporyjských se rozezvučely ve velebný chorál za dne svátečního, když stříbrný hlas jejich na perutích vánku dále letěl ku Praze stověžatě a po celém okolí se rozléhal daleko široko, jakoby říci chtěl: "Ano, zde jsou katoličtí křesťané!"

Kostel na Krtni jest starý; podací jeho náleželo králům českým.

Bylo mi kdysi řečeno, že vystaven byl za panování Karla IV.- Karel totiž přebýváje v r.1371 nějaký čas na Karlštejně, roznemohl se těžce, tak že lékaři pochybovali o jeho uzdravení. /Cf. Tomek dějiny města Prahy II.str.65./ Královna Alžběta, celá zarmoucená nad nemocí svého chotě, s důvěrou obrátila se k sv.patronu Sigmundovi a učinila slib, že pěšky půjde z Karlštejna k hrobu jeho v kostele sv.Víta a že obětovati bude za zdraví svého chotě 8 misek z ryzího zlata, které vážíly 11 liber 21 lotů v ceně 1650 zlatých, k okrášení hlavy sv.Sigmunda. Co slíbila, také věrně vyplnila. Navracejíc se z Prahy na Karlštejn, byla prý v místech, kde nyní kostel Krteňský stojí, potěšena zprávou, že Karel se pozdravil. I umínala sobě, že tu vystaví chrám Páně ke cti a chvále sv.Jana a Pavla, ježto právě toho dne památka smrti jejich připadala.

Pověst ta, pokud se týká nemoci Karla IV. a slibu jeho manželky Alžběty, zakládá se na pravdě /Cf. Beneš z Vaitmíle 406-409/; pokud ale o vystavění kostela Krteňského se zmiňuje, pravdivá není, poněvadž tehda kostel Krteňský již stál a řádnou duchovní správu měl, jak níže uvedu.

Založení kostela Krteňského sahá do doby mnohem dřívější; nasvědčuje tomu 1/ románský sloh kostela, 2/ fresky, při obnovení kostela objevené, které pro svoji jednoduchost nejsou ráž starobylosti.

Ale i jiná okolnost pobízí mne, abych založení kostela kladl do prvních dob křesťanských v Čechách. Místo totiž, kde kostel stojí, jest ostroh, mírně nad údolím se vznášející. V dobách pohanských bylo asi toto místo památné a od lidu v celém okolí u veliké úctě chované. U Chab, Třebonic a Zlyčína nalezeny svého času popelnice. Neúnavný archeolog kněz Krolmus roku 1854 našel u Krtně nad živým pramenem rozdrobené nádoby hlíněné, pálené kosti lidské a zvířecí, kančí tesák a zub od vepřika, který nepochybně v čas pohanství za hříchy obětován byl. I domnívá se, že na Krtni bývalo pohanské bojiště se žárvištěm. /Cf. Památky archeol. z r.1854 str.284./ Odtud dala by se vysvětlit ona láska, jakou lid k tomuto místu lnul ještě v dobách, kdy křesťanství již hlouběji zapouštělo kořeny v zemi české. A zajisté, že se od pravdy daleko nevzdálím, jestli vyslovím domněnku, že panovníci čeští, poznávše náboženský význam tohoto místa, záhy postavili zde chrám Páně ku cti a chvále sv.Jana a Pavla. Tam, kde oběti přinášely se modlám, obětovala se nyní oběť Bohu pravému.

Krteň náležela do děkanství Ořešského, v jehož obvodu byly ještě následující fary: Ořech, Stodůlka, Slapy, Chuchle, Hostivice, Tuchoměřice, Třebotov, Tachlovice, sv.Havel nad Zbraslaví, Hořelice, Hostouň, Černošice, Kopanina, Černomice, Zlíchov, Mokropsy, Středokluky, Dobřichovice, Radotín, Úňhošť, Řeporyje, Krteň, Loděnice, Úhonice, Svárov, Liboc, Slivenec, Butovice, sv.Ivan, sv.Kilian. /Cf.Registra Pap.str.41/

Obročí Krteňské bylo dosti dobré; pole byla rozložena nedaleko fary a čítalo se jich více jak 100 korcův. Vedle toho bral plebán i desátek. Tak čteme u Emlera /decem registra censuum Bohemica str.137/:

"Item curia in Mirešic habet 3 araturas et solvit pro decimis in Krten, de tritico duo capecia, de sigiline duo capecia, de hordeo duo capecia, de avena duo capecia."

Že fara Krteňská nenáležela mezi nejhorší, svědčí i ta okolnost, že odváděla desátku papežského, který v l. 1367, 1369, 1384, 1385, 1389 a 1405 v Čechách vybíral, 15 grošů, kdežto Ořech ku př. dával jen 12 grošů, Mokropsy 12 grošů, Liboc 12 grošů. Svárov 9 grošů, Slivenec 15 grošů atd.

ZNÁMÍ FARÁŘI KRTEŇSTÍ: První známý farář Krteňský jmenuje se ONDŘEJ; žil v I.polovici 14.stol. a zemřel na Krtni.

Druhý byl: FABIAN syn RUDLÍŇŮV.- Kniha I.confir.str.12.

Knězi Fabianovi asi se valně na Krtni nelíbilo; nebo již za dvě leta komutoval s knězem MATĚJEM, mansionářem choru Panny Marie v kostele Pražském. Kniha I. confirm.str. 125. /Fabian nastoupil r.1358, 27.Febr., Matěj r.1360, 22. Junii./

Jak dlouho kněz Matěj na Krtni setrval anebo jestli tam zemřel, nikde jsem se nedočel. Teprve r.1380 kniha "confirmationum" uvádí faráře jakéhosi, jménem "VELICO", který nastoupil duchovní správu po plebánovi LIČKOVÍ, na Krtni zemřelém. Lib. I. confirm. pars 3 a 4 str.136.

Kněz "Velico" /?/ byl na Krtni celých devět let; načež resignoval a komutoval s knězem Svesconem /?/ /jinde se píše SVYESTO/ plebánem v Horšově. /Lib.conf. pars 3 a 4 str. 215/.

Kněz SVESCO /?/ vedle duchovní správy na Krtni byl ještě říditelem kaple sv.Morice v Praze. Byl kněz rázný, který právu svému dovedl zjednat přechod.- R.1392 měl při s provisorom statků arcibisk. Václavem ohledně desátku, který mu náležel ze tří statků v Chrástanech. Ale dohodli se po dobrém v ten smysl, že provisor arcibisk. mu slíbil desátek vynahradit v penězích. /Acta judiciaria archiep. Prag. str.64./

Téhož roku ale komutoval plebán Svesco s knězem mistrem HERMANNEM, řečeným Chrt, který pole fary krteňské pronajal jakémusi Štěpánovi za 13 kop 30 grošů na dvě leta. Ke smlouvě nájemní si mistr Hermann stěhuje do svého předchůdce, že "prý z fary vybral vše, co mohl" a že nájemník Štěpán celé hospodářství znovu zříditi musel. /Acta judiciaria archiep. Prag. str.105./

Dr.Burian končí svůj feuilleton:

"O pozdějších farářích zpráv po ruce nemám. Po válkách husitských kostel krteňský na samostatnou duchovní správu se nezmoohl; služby Boží obstarávali faráři ořeští a činí tak až do dnešního dne. -

Str.163. Ale i o této krásné slavnosti, jaká byla Posvěcení nového chrámu Páně Krteňského, se ukázalo, že nemůže se konati slavnost sebe světější a radostnější, aby také nescházelo "oko nešlechtné". Takové oko nešlechtné nemohlo se zdržeti, aby nezaslalo hned do Národních Listů tuto zprávu: /v pamětní knize jsou vlepeny výstřižky z těchto novin/.

-"Velkoněmecké prapory na kostelíku v ryze české krajině.

Z Dušníků v okresu smíchovském se nám píše: Pan kanovník Terš dal vlastním nákladem opravit starobylý kostelík na Krtni u Třebonic a dne 26.m.m. sám ho posvětil. K slavnosti dostavilo se hojně obecenstva z blízkého i dalekého okolí. Jelikož toho dne slavilo se posvěcení také v Chrástanech, v Třebonicích a na Vohradě, přišli hosté až z Podřipska. Jaké bylo překvapení všech, když spatřili, že památný kostelík okrášlen jest četnými prapory barev v e l k o n ě m e c -

k ý c h vedle několika praporů barev zemských ! - Tato urážlivá nepřístojnost vzbudila všeobecné pohoršení. Kdo dal prapory vyvěsiti ? - Chtěl se snad někdo někomu zalichotit tou velkoněmeckou trikolorou ? Nebo se tak stalo přehlednutím, omylem ? Není přec víře podobno, že by se někdo odvážil provokovat obyvatelstvo ryze české krajiny ! Několik vážených občanů upozornilo pány pořadatele na tuto podivuhodnou myšlku v barvách. Boďří občané myslili, že to postačí. Však páni pořadatelé chtěli dokázat svým dobrým sousedům, že umístili na kostelíku prapory velkoněmecké vědomě, s úmyslem - proto je sejmut nešli. Rozhořčení účastníci slavnosti byli ovšem zvědaví na jména Germánů-pořadatelů. Jednoho z nich tušil každý. Nájemce dvorů pan Julius HANCY z Chráštan, rodilý Sas, rád dává na jevo své prusácké smýšlení a nezná ohledů a společenského taktu ku svému českému sousedstvu. Nikdo nechtěl věřiti, že druhým pořadatelem byl kněz - pan vikář Otman z Ořechu ! A bylo tomu tak. Hned na místě ozvaly se hlučné projevy nevole, proti tak neslýchané provokaci českého obyvatelstva a mnozí účastníci slavnosti ihned domů se odebrali."

Tolik článek v Nár.Listech z 5.listop.1890. Čís.305. -

Pisatel v pamětní knize pokračuje:

Tyto ničemné řádky byly však vyvráceny opět touto opravou vytištěnou v těchže Národ. Listech /odpol.vyd., dno 15.listopadu r.1890. Čís.315.:

/Text vlepeného výstřižku/ Z DUŠNÍK. /Př.v.dopis./ V čís.305. Vašeho listu uveřejněna byla zpráva o velkoněmeckých praporech na kostelíku v ryze české krajině. Dovolte, abych zprávu tuto, která má původ svůj v patrném omylu, následovně opravil: Při slavnostním posvěcení obnoveného chrámu na Krt-ni dne 26.října t.r. nebyly zavěšeny prapory velkoněmecké, což by ovšem bylo hodno pokárání, nýbrž vedle praporů zemských bylo vyvěšeno i několik praporů barvy červeno-zlatočerné, tedy b e l g i c k ý c h , které pocházejí z doby, kdy kor. princ slavil sňatek svůj s belg. princez. Štěpánkou. Tyto prapory byly večer před slavností spolu s prapory českými z Prahy přivezeny a kostelníku odevzdány, aby jimi chrámová budova v den slavnostní okrášlena byla. Žel, že následkem omylu toho, dle něhož belgické prapory držány byly za velkoněmecké, svezla se pohana na dvě osoby, které při zavěšování praporů neměly účastenství. Ořešský pan vikář a Chrášťanský nájemce dvorů p.J.Hancy octlí se nevinně před českou veřejností v podezření, že jednali nevlastenecky. Pan vikář staral se, aby církevní slavnost nesla se duchem národním, čemuž dal ušlechtilý výraz ve své slavnostní řeči. Podobně i řeč, kterou přednesla družička a kterou on sestavil, dala p. kanovníku E.Teršovi podnět ku vlasteneckému projevu. Pan Hancy, ač rodem Němec, přilnul od mladosti k národu českému a jeví toto své smýšlení i skutky. Domácnost jeho jest česká, dítka jeho vzdělávaly se na českých ústavách /dívky v české vyšší dívčí škole/, on pak jest členem ve spolcích a podnikcích českých a vlasteneckých, v jichž schůzích řečnivá po

česku, jsa řeči naší dokonale mocen. Prémie, jež pro své zásluhy o pokrok hospodářský obdržel, daroval jednou Národnímu divadlu, podruhé Ústřední Matici české. Bylo by nespravedlivé, aby výtka nevlasteneckého jednání, vzniklá patrně jen z omylu, uvízla na osobách, které se proti národu a vlasti neprovinily."--

--

Na str.103. pamětní knihy jest zápis o dvoru Jílkovském ve Vořeše, a na str.104 až 106 zapsán kšaft, čili poslední vůle Jakuba Jílka.- O rodu Jílků a jich dědiců píšeme ve vzláštní stati těchto dějin obsáhle; zde vypíšeme jen některá poznamenání pisatele:

"V kšaftu Jakub Jílek velí, aby zesnulé tělo jeho v chrámu Wořešském podle těla otce svého i matky své pohřbené bylo, což zajisté se i skutečně stalo, ačkoliv jeho hrob, an žádným nápisem znamenán není, naleznouti se nemůže. - Svršek křtitelnice znamenán jest jeho znakem, též i jménem, což znamená, že nepochybně k vyhotovení téže křtitelnice znamenitě přispěl. An tímto samým znakem též hrobové v kostele našem, podle obou stran sloupu se nacházející, znamenáni jsou, jest to neomýlným důkazem, že to jest pohřebiště /snaž dědičná rodinná krypta/ Pánův Jílkův ze Statenic a ve Wořechu.

Kšaftu toho podepsaný svědek, P.Albrecht Pfefferkorn z Ottopachu a na Jinonicích, který v pozdějším pozdvižení se Čechů proti svému zákonnému králi Ferdinandu II., přívržencem se stal falckraběte Fridricha, zvoleného sobě od Čechů krále, byl r.1621, ačkoliv již zemřel, byl od císaře pro zradu Majestátu odejmutím statkův svých pokutován.

--

Na str.112:

NOVÁ VES.

"V starých i nových Registrách kostelních záduší SS.Petra a Pavla v Řeporejích Leta 1604 založených takto zapsáno bylo a jest:

Plat stálý k těmž záduším v Nové Vsi vycházející.

Říha Srb	platí ouroku s ^o	Jiřského 20 gr.	s ^o	Havelského 20 gr.	
		a z dědiny zádušní o S.Havle		16 "	
Ján Woharek	- - -	sv.Jiřského 20 gr.	sv.Havelského	20 "	
Bartoň	- - -	- - - 20 "	- - -	20 "	
Ján Chvála	- - -	- - -	- - - z dědiny	10 "	
		- - - 40 "	- - -	40 "	
Walentin	- - -	- - - 45 "	- - -	45 "	
Wopatřilka	- - - z dědiny	15 "	- - -	/?/ 15 "	

Summa ouroků z té vsi celoročního činí 5 kop 46 gr.m.

Víceji sousedé Nowoweští vedle dobrovolného uvolení a jiné smlouvy s sousedy Řeporejskými učiněné, aby k záduším Ře-

porejskému připuštění byli, a tu také svůj pohřeb měli, platí jeden každý každého roku k tomu záduší po jedné Libře wosku.

Poněvadž pak ta Nová ves v Contractu neb smlouvě, když Colleg. statek Řeporej od dědiců Michnowských koupila také za jednu ves jmenována a položena jest, a záduší k vystavení těch 4 chalup pustých prostředků nemělo, jsou nákladem z důchodu Collejského vyzdviženy a lidmi osazeny, a pole k nim tak přidány, že mohou všechny zároveň jich tolik mítí jak chalupníka jest potřeba, a jsouce některé kousky ode dvora Wohradského sem přidány, protož jest to tak srovnáno, aby oni roboty, Contribuci a jiné povinnosti tak jako jiní chalupníci vybejvali a oúroku ročně každý po 1 $\frac{1}{2}$ kopě míš. platil, učiní ode všech pěti za rok 7 $\frac{1}{2}$ kopy míš., z něho se dá k záduší nejprve hořejších 5 kop 46 gr. a do důchodu Řeporejského v příjem klásti bude 1 " 44 " .

Wosku jeden každý po jedné Libře k záduší Řeporejskému dávatí bude aneb za něj dle obyčeje jinších po 30 gr.

Wejtah z Urb.knih Kladenských L.1592. založených.

-. -

Str.107. pam.kn.:

až 111. Zde zapsán kontrakt na koupi vsí Řeporyj, Kopaniny, Nové Vsi a Zlíchova s obsáhlým textem německým, vy-psaný z Řeporyjské pamětní knihy fol.112.N.14.-
Jest z 16.ledna r.1669. /Viz Desky zemské, třetí olivové barvy kup. Quatern R.1667 dne 14.Octobris Sub Litt. O.16.,
dtto " 23.Máj " " N.10./

-. -

Str.106.p.k.

V repartici kraje Slánského na vychování J.M.C. lidu válečného od 1.července 1.P.1682 uvádí se dvůr ve Wořechu v třídě dvorů svobodných.

Dle: Neuverfertigtes Catastrum des Königreichs Böhmen ausgefertigt von Jaroslaus Schaller na 1.137. nalézá se v kr. dskách zemských až podnes Wořech, jakožto ves dskami zemskými se řídící, k Chrástánskému panství přivtělená a položena jest v hlavní knize Lit.W. Tom.XIV. fol.241.

-. -

Str.103.p.k.

Dle poznamenání klášterův v Čechách, která se nalézá v kronice, kterouž sepsal Ján Beckowský, kněz křižovník s červenou hvězdou 1.P.1698 vydaná, nachází se na listu 1063 téže kroniky zpráva, že za starodávných časův v Řeporyjích, jinak v Řepořích stával klášter panenský řádu cistercienského. Jaký osud v pozdějším věku též klášter Řepořský jest

potkal, toho zprávu kněz Ján Beckowský nezaznamenal, aneb snad již před válkami Husitskými jest zašel, an se o něm r. 1384 zmínka nečiní, aneb v těchto výše řečených bouřích zahynul. -

-. -

Str. 125.

KRONIKA WOŘEŠSKÁ ,

v které

příběhy památné

zvláště

jenž se na osadě

WOŘEŠSKÉ

udály

stručně a věrně vypravují.

Počíná se L:P: 1841 .

Jos. Wács. EICHLER.

Do této stati vybereme z pamětní knihy jen ty události, které se přímo Ořešské farnosti /osob či obcí/ dotýkají.

L.P. 1841 - str. 127.

Bouře a krupobití: V den sv. Apoštolův Petra a Pavla odpoledne k 5. hod. strhla se veliká bouře s krupobitím silným, od kterého utrpěla obec Zbuzanská "Na kalech" a "Na bakové", pak mlynáři z Dubového a z Hladkého mlýna na polích svých. Na jednotlivých polích, kdežto před tím obilí krásně a bujně stálo, sotva semena pozůstaly. I pan farář Wořeský na polích,

tak nazvaných "U trní", které žitem, a "Na Zbusku", ježto pšenicí zaseté byly, znamenitou škodu jest utrpl. -

Nová stavení ve faře. Téhož roku byly vystaveny nové ohlévy pro koně a hovězí dobytek ve faře Wořešské nákladem vele-důstojných Pánův Patronův. -

Povýšení p.faráře Gubitze. Téhož roku byl důstojný pan farář Wořešský pro mnohočetné zásluhy, které v úřadě pastýřském sobě byl získal, od Neydúst. P. arcibiskupa Aloisia Josefa veřejným a přísežným arcibiskupským notářem jmenován. -

Lidnatost na osadě. Téhož roku narodilo se na osadě Wořešské: 34 dítek mužského a 38 ženského pohlaví z lože manželského, 2 dítek mužského a 1 dítko ženského pohlaví z lože ne-manželského, vesměs 75 dítek. - Zemřelí: 19 osob mužského, a 26 osob ženského pohlaví, vesměs 45 osob. Oddaných: 24 páry. Součet všech obывatelů: 1989 osob. Katolíků 1952, nekatolíků 30, židů 7. -

L.P. 1842. - str.128/9.

Požár na Kopanině. Téhož roku dne 12.července k 10.hod.ranní zničil oheň na Kopanině, který takořka všechna hospodářská stavení v statech Jána Podzemského, rychtáře a sedláka v č. 2., a Jána Jirasa, sedláka v č.3. strávil. Jakým byl způsobem požár zničil, nikdy se nevyjevilo. -

Oheň ve Wořechu. Dne 20.srpna zničil též oheň ve Wořechu v č. 30. Františkovi Kučerovi, chalupníku přínáležícím, jenž ale rychle a šťastně byl udušen, tak že žádná škoda, neb jiné neštěstí z něho nepošlo. -

Velké sucho. Po celé leto byla povětrnost velmi suchá a horká, tak že v čas žní nebe takořka žádné krupěje vody ze sebe nevydalo a následkem toho sucha a horka byla úroda jen skrovná.

Ohně v Čechách. Též i po celé léto po všech krajích vlast našel velmi časté ohně byly, tak že málo který den uplynul, aby nebylo slyšáno návěští smutné o nějakém neštěstí, které ohněm se událo. Mnoho, nejen jednotlivých stavení a statků, ano i velké části vesnic a městysů popelem lehly. Škoda z těchto požárů zničená byla náramná velmi. Přičítaly se tyto ohně zlo-myslným žhářům a paličům, neb častokrát občané psané lístky jsou nalézali, nimiž se jim vypálením vyhrožovalo, načež v krátkém čase ohavný skutek následoval. Ve Zbuzanech našel se též podhozený lístek s vyhrážkou, že celé Zbuzany popelem lehnou, a občanům temnějším takový strach nahnal, že svůj lepší nábytek a jmění své mnozí do míst, ohni méně přístupných jsou snášeli a ukládali; než co se vyhrožovalo, nikoliv skutečně nenásledovalo. -

Součet obывatelů na osadě. Téhož roku narodilo se na osadě

Wořešské: 35 dítek mužsk. a 36 ženského pohlaví z lože manželského, 9 dítek mužsk. a 8 ženského pohlaví z lože nemanželského, vesměs 88 dítek. - Počet zemřelých obnášel 26 osob mužsk. a 13 ženského pohlaví, vesměs 39 osob. Oddaných se počítalo 16 párů. - Součet všech obyvatelů: 2066 osob; katolíků 2036, nekatolíků 22, židů 7. -

L.P. 1843 - str.129.

Krádež na Krtni. V měsíci února zlodějové, vylomivše dveře z půlnoční strany, vešli se do kostela Krtenského a ukradli tam ubrus z postranního oltáře P.M., mosazný kříž z velkého oltáře, několik svící, a vylomili a odnesli železnou mříž z okna v přístěnku, které okno napotom zazděné bylo. -

Přehojná ouroda. Téhož roku Bůh velmi milostivě ráčil poženati úrodu zemské, tak že nad pamět lidskou tak krásně nikdy před tím obilí nestálo; a žně byly tak hojné, že takměř žádná stodola nebyla dosti prostranná, aby hojnost sklizeného obilí v sobě chovati mohla, alebrž všude u velkém počtu obilní stohy se nacházely. Na zdejší faře stodola a všechny sejkvy obilím přeplněné byly a obilí ještě do dvou velkých stohů se skládati musilo. V vrchnostenském dvoře nacházelo se velkých stohů pět. -

Nadání Bumbovské. Téhož roku dne 19.prosince od Josefa Bumby, chalupníka v Třebonicích č.10 složenou jistinou 85 zl. na stříbře bylo založeno nadání při chrámu Páně Krtenském na dvě vešroční mše sv., totiž dne 12.srpna a 27.října za zemř. Jána Bumbu a rodiče jeho. Kniha nadání 1.71.

Součet obyvateľů na osadě. Téhož r. počítalo se na osadě naší narozených: 31 dítek mužského a 41 ženského pohlaví z lože manželského, 3 dítky mužského a 2 ženského pohlaví z lože nemanželského, vesměs 77 dítek. Zemřelo osob: 30 mužského a 35 ženského pohlaví, vesměs 65. - Oddaných bylo 17 párů. Součet všech obyvateľů 2031, katolíků 2001, nekatolíků 21, židů 9. -

L.P. 1844. - str.129.

Bouře a krupobití. Dne 25.června strhla se velká bouře a krupobití v okolí Wořešském, která velké škody způsobila. Milostivou ochranou Boží ale naše veškerá osada od této záhuby zachráněná byla. -

Samovražda. Dne 14.srpna udála se samovražda na osadě naší. Jeden totiž muž, již letitý, který, jak se později dozvědělo, Václav Řeháček sloul, a v Praze bydlel, neďaleko za Chejnicemi, ale ještě na Zbuzanských gruntech se zastřelil, a následujícího dne mrtev nalezen byl, načež do Wořecha přivezen, a na hřbitově ve vší tichosti stranou, pod lipou pohřben byl. Z jaké příčiny sobě život byl vzal, nelze vypátrati. -

Součet obyvateľů na osadě. Téhož r. na osadě naší počítalo se narozených: 37 dítek mužského a 24 ženského pohlaví z lože manželského, 3 dítky ženského a též tolik mužsk. pohlaví z lože nemanželského, vesměs 67 narozených; zemřelých osob: 26 mužského a 22 ženského pohlaví, vesměs 48 osob; oddaných 20 p. - Součet všech obyvateľů 2015; katolíků 1986, nekatolíků 21, židů 8. -

L.P. 1845. - str.129-130.

Požár v Třebonicích. Dne 7.března u večer ve 4.hod. zničil oheň v Třebonicích a to z neopatrnosti lidské, jenž čtvero domků ztrávil. -

Skrovná ouroda. Téhož r. pro mnohá krupobití, kterými Bůh opět vlast naší navštívil ráčil na mnohých a rozličných místech, i pro velké sucho byla ouroda prostřední a skrovná. -

Součet obyvateľů na osadě. T.r. narodilo se na osadě naší: 35 dítek mužského a 45 ženského pohlaví z lože manželského, a 4 dítky mužského a 6 žensk. pohlaví, z lože nemanželského, vesměs 90 dítek. Počet zemřelých: 32 osob mužského a 26 ženského pohlaví, vesměs 58 osob. Počet oddaných: 22 párů. Součet všeho obyvateľstva 2066; katolíků 2035, nekatolíků 23, židů 8. -

L.P. 1846. - str.130/131.

Vichrové škodní. Dne 27.června strhl se velký a prudký víchr, který jak na staveních, tak zvláště na ovocných stromích, ovoce z nich srážeje a kmeny vyvrátiv, mnoho škod způsobil. -

Věž kostelní vořešská vichřicí stržena. Ve čtvrtek dne 6.července po 6.hod. večerní strhla se velmi prudká a bouřlivá vichřice, kteráž v okolí našem i v krajinách vzdálenějších mnoho škody, jak na domích tak v polích i v zahradách způsobil, též i věž dřevěnou s kostela našeho i s dvěma menšími zvony, kteří však při tomto pádu žádnou pohromu nevzaly - strhla a zničila. -

Sněžný vichrové. V sobotu, dne 12.prosince taková sněžná vichřice celý den bouřila, že sněhu přenášrně vypadlo, všechny cesty a ouvozy zavaté byly, a lidé, na cestách jsouce ani viděti nemohše, pobloudili, a na druhý den z rána lidé ledva z domů vyjítí, a na služby Boží do chrámu Páně se scházeti mohli. Při tom tak tuhá zima byla, že mnozí lidé pocestní zabloudivše, zmrzli, což se přihodilo i na osadě naší, kdežto blíže Chrástán jakýs 17letý mladík, jménem František Leffler, rodilý z Chejné, tovaryš tesařský zmrzl, a na Krtní pohřben býti měl, musilo se na ten pohřeb z Vořecha jesti ku penskému ovčínu, skrze Zbuzany okolo dvora Mirešického k Třebonicům, an obyčejná cesta pro množství sněhu navátého přístupná nebyla. Ta samá sněžná vichřice se opakovala dne 19.prosince. -

Součet obyvatelů na osadě. Téhož roku počítalo se na osadě naší narozených 27 dítek mužského a 36 ženského pohlaví z lože manželského, 6 dítek mužského a 2 ženského pohlaví z lože nemanželského, vesměs 71 dítko; zemřelých osob se počítalo: 19 mužského a 14 ženského pohlaví, vesměs 33 osob; oddaných 19 párů. Součet všech obyvatelů 2024, katolíků 1992, nekato-
líků 22, Židů 10. -

L.P.1847 - str.131-132.

Požáry ve Wořechu. Dne 14.srpna ve 2 hod. po půl noci zňal se oheň ve Wořechu v kovárně č.13. Janovi Weselému přináležící, který kovárnu, stodolu s obilím tam uloženým a byt kovářův strávil. - Dne 17.srpna odpoledne ke 4.hod. vypuknul opět oheň ve Wořechu v č.5. Frant.Součkovi, mistru truhlářskému náležícím a při suchu, právě toho času panujícím v málo okamžích dáleji sáhal, takže sousední stavení č.6. Frant. Bartošovi zedníku a Tomáši Hroníkovi patřící, statek Jána Šurana, t.č. rychtáře pod č.7. a domek Jána Prohala, ševce, chytily, která všechna stavení a jedna stodola se vším sklizeným obilím a pící pro dobytek ohněm strávené byly. Příčiny téhož požáru zůstaly až dosavade nevyskoumané. -

Lidé v skále zasutí. Dne 18.září před polednem tři lidé ve skále kámen lámající nešťastným sesutím kamene zasypání byli a náhlou smrtí zemřeli. Z nichž byl jeden: Josef Kuldásek, mistr ševcovský a domkář v Chejnicích, který přetěžce jsa raněn, v krátkém čase ve skále ducha vypustil, zanechav po sobě vdovu a dvě dítek. -

Požár ve Wořechu. Dne 20.října v noci k 10.hod. zňal se požár ve Wořechu v statku pod č.19. Jánu Worlovi, chalupníku náležícím, který oheň způsobem nevyskoumaným v stodole vyšel, a stodolu i k ní přistavené chlívky s obilní zásobou i s krmní pící strávil. -

Součet obyvatelů na osadě. Téhož roku narodilo se na osadě naší: 36 dítek mužského a 44 ženského pohlaví z lože manželského, 1 dítko mužsk. pohlaví a 5 ženského z nemanželského lože, vesměs 86; osob zemřelo: 47, totiž 23 mužsk. a 24 ženského pohlaví, oddáno bylo 26 párů. Součet všech obyvatelů: 2051; katolíků 2015, nekato-
líků 25, Židů 11. -

L.P. 1848 - str.132 až 134.

Samovražda. Dne 22.února vražedlnou ruku na svůj život přiložil Josef Choc, syn Anny, ovdovělé Chocové, sedlky v Chejnicích č.1., který sám sebe zastřelil. Z jaké příčiny sobě život vzal, jest neznámo. Pohřben byl dne 27.února na hřbitově Wořešském v odlehklém místě ve vší tichosti. -

Krupobití: V den sv.Antonína, 13.června odpoledne k 5.hod. velmi strašlivá bouře se strhla, spojená s velkou vichřicí a náramným krupobitím, tak že mnoho obilí stlučeno a voňou za-

plaveno bylo. Při tom neštěstí vel. P. farář znamenitou utrpěl škodu na polích pod Zbuzany, kdežto obilí dílem stlučeno, dílem vodou pokaženo bylo, též vichřice mnoho oken ve farním domě vytloukla a stodolu do polovice odkryla. -

Nová věž kostelní vystavená. T. r. v sobotu před nedělí 21. po sv. Duchu, dne 4. listopadu byl kříž na nově udělanou věž farního chrámu Páně Wořešského vyzdvížen. Tato nová věž na místě bývalé r. 1846. od vichřice stržená věž byla zhotovená od Václava Jelínka z Třebotova, mistra tesařského, a stála peněz 20 zl. na str. -

Odpory při odvádění desátkův. T. r. měli jsou všickni farářové velké a mrzuté nesnáze s vybíráním desátkův. Osadníci k odvádění desátkův povinovani, omylem sobě patent říšského sněmu ode dne 7. září vykládající, a ním se tužice zpečovali se desátky svým farářům odváděti předstírajíce, že výše řečeným patentem od odvádění desátkův a jiných dávek zcela osvobozeni jsou, mnozí dovolovali sobě i náhradu požadovati, uvádějíce, že desátky, kteréž r. 1847. odvedli, již napřed pro r. 1848 jsou dali. Tito odpůrníci, ačkoliv úředně poučeni jsou byli, že výše uvedeným patentem desátky nikoliv zrušeny nejsou, nebrž vykoupné býti musejí, a tak dlouho, až by za ně cena výkupní ustanovená nebyla, desátky a jiné dávky odváděti se mají, nicméně předce v své neposlušnosti a tvrdošíjnosti sou stále setrvali, při kterémž odporu farářové práva svá dle povinnosti hájíce, slovem i skutkem mnoho pronásledování, hanění a tupení snášeti musili. -

Součet obývatelstva. T. r. na osadě naší se počítalo narozených: 38 mužského a 30 ženského pohlaví z lože manželského, 5 mužského a 3 ženského pohlaví z lože nemanželského, vesměs 76 dítek; zemřelých 23 mužsk. a 22 ženského pohlaví, vesměs 45 osob; oddaných 24 párů. - Součet veškerého obývatelstva: Katolíků 2026, nekatolíků 29, židů 10, vesměs 2065 osob. -

L. P. 1849. - str. 134-135.

Nařízení ohledně odpadnutí od církve. T. r. dne 26. ledna vydáno bylo od vys. ministerstva nové nařízení strany přestupování od katol. náboženství k jakémukoliv vyznání nekatolickému, kterým se šestinedělní cvičení v náboženství před přestoupením zrušilo, a přestoupiti každému, který 18. rok věku svého skončil, povoleno jest, nejdříve ale musí úmysl svůj katol. duchovnímu oznámiti, a po přešlých 4 nedělích opět vyjeviti, zdaliž v svém úmyslu stálým zůstává, načež po obdrželém vysvědčení k vyznání nekatol. se přihlásí. Pastorům nekatol. vedení matrik a vystavování platných matričních vysvědčení tímto patentem se povolilo. -

Ubytování vojenské. An ministeriálním rozhodnutím ode dne 27. ledna osvobození duchovních obydlí od ubytování vojska a vojenské příprěže vyzdvíženo bylo, přišel ponejprv na Wořeš-

skou faru k ubytování jeden voják, dne 27. dubna; při které příležitosti zdejší občané svou radost zatajiti nemohouce a ze svých bytů vybíhajíce ousměšně za rychtářem, vojína na faru vedoucím jsou pohlíželi. -

Krádež na Krtni. T.r. s počátkem měsíce června stala se krádež v chrámu P. Krteňském, kdežto dvě mešní roucha s příslušenstvím, 1 ubrus oltářní, dva obrazy, a z varhan, nedávno před tím od P. Matěje Jirotky, školního učitele opravených, všechny větší cínové píšťaly ukradeny byly. -

L.P. 1850 -- str. 136-137.

Požár v Řepory a Třebonicích. T.r. dne 3. března u večer po 9. hod. znikl oheň v Řeporejích v č. l. Matěji Šimáčkovi příslužícím, který v ovčinci vyšel, a střechy chlívů, ovčince a bytu strávil, též i vedle stojící statek Josefa Suchého rychtáře zasáhl, kdežto střechu špejcharu a malé chlívky popelém lehly. Stodoly v obou statecích zůstaly zachráněny. - Ve čtvrtek na to dne 7. března vyšel opět oheň v Třebonicích v č. 3. Jánovi Holečkovi, rychtáři příslužícím, v kterémž kolnu a chlívky strávil. Při poslednějším tom ohni bylo štěstí, že silný vítr, právě toho dne vějící k té straně se obrátil, kde žádné stavení nestálo, an by snad v protivném pádu lehko veškerá ves byla popelem lehnouti mohla.

Bouře a krupobití. Ve středu svatodušní, dne 22. května odpoledne ve 2 hodiny strhla se nad Wořechem a okolím jeho náramně silná bouře s krupobitím. Kroupy padaly u velikosti ořechů lískových a velkých škod na polích jsou způsobily. Mezi jinými i farní pole, pod Zbuzany nazvané, zvláště které žitem oseté bylo, velkou škodu jest utrpělo. -

Volení představenstva v místní obci wořešské. - An již dříve dle nejvyšších císařských zákonů místní obce zřízené, a tímto řízení svých obecních a z části politických záležitostí odevzdáno bylo; zřízená byla též místní obec wořešská, a k ní přivtělené byly katastrální obce: Kopaninská a Zmrzlicská. K místní obci Řeporské byla přivtělená Wohraďa, Nová Wes a Opatřilka. Místní obec Chejnicská zůstala sama o sobě; k místní obci Zbuzanské připadla katastrální obec Dobříčská; obec Jinočanská přivtělená byla k místní obci Chrástanské, a obec Třebonická přináležela k místní obci Zlejščinské. - Volení představenstva v místní obci wořešské dalo se dne 5. září předpolednem. Za představeného zvolen byl: Ján Doležal, prv rychtář wořešský; za obecní radu: Pan Tomáš Jirotky, školní učitel wořešský, a Ján Podzemský, sedlák a prv rychtář na Kopanině. Za výbor mezi jinými zvolen byl důstojný Pan farář wořešský /Gubitz/. Po skončené volbě byla od P. faráře v chrámu P. držaná řeč duchovní, a pak do jeho rukou přísaha od představeného a obého rady skládána. -

Opětné nesnáze při odvodu desátků. - T.r. s odvodem desátku

ty samé nesnáze jako v předešlých letech se opakovaly; z většího dílu zůstali osadníci nepřístupní všemu napomínání i vyhrážkám ze strany c.k. úřadův, jen občané Wořeští, Zbuzenští a Chrástští povinovaní desátky, někteří z větší části, více ale v celosti odvésti se vynasnažovali. Pro tu příčinu, totiž pro tvrdšínost odpůrců nucena se viděl veleb. P. farář důraznou žalobu proti neposlušným c.k. podkr. úřadu Smíchovskému podati, a o vydatnou pomoc žádati. -

Součet obyvateľstva.- T.r. na naší osadě se počítalo narozených: 48 mužského, a 35 ženského pohlaví z lože manželského, 5 mužského a 2 ženského pohlaví z lože nemanželského, následovně 90 dítek; osob zemřelo v počtu 50, totiž 30 osob mužského a 20 ženského pohlaví. Oddáno bylo 25 párů.- Součet veškerého obyvateľstva obnášel: Katolíků 2107, nekatolíků 31, Židů 10. -

L.P. 1851. - str. 137 až 140.

Vojenská exekuce k odvodu desátek.- An, jak ze strany velebného Pana faráře, tak též ze strany c.k. úřadu všecko napomínání a mnohonásobné vyhrožování, aby osadníci Wořeští povinované desátky za prošlá tři leta odvedli, bezevšeho účinku pro jejich tvrdšínost zůstalo, c.k. podkr. úřad Smíchovský nucena se viděl k poslednímu prostředku sáhnouti, a do Wořechy dva vojáky na tak nazvanou exekuci k mocnému dobývání desátek odeslati, kteřížto vojínové dne 28. února do Wořechy přišli, a do 3. března se zdrželi, totiž do té doby, až ode všech dlužníků desátky řádně odvedeny byly. Této vojenské exekuci propadly obce: Řepošská, Kopaninská, Zmrzlická a Chejnická. Snadno lze se domějšleti, že osadníci tito, vídouce že jejich odpor jim nic nespomáhá, a že i spravedlivému trestu propadli, velmi se zjitřili, a slovem i skutkem mnohonásobným se přičinili, svou zlost proti velebnému P. faráři vyjevili. Mnozí špatné obilí aneb jej v špatné míře odvedli, zvláště ale surovým jednáním svým vyznamenali se občané Ř...ští K... - Z prvnějších dvou při odvodu desátek nejen velmi hanlivá, hanebná a urážlivá slova z úst vypouštěti sobě dovozovali, ale i odpadnutím od víry katol. a přistoupením k nekatolíkům vyhrožovali; jiný následující psaní na faru Wořešskou odeslal: "P. Pane farář! Odesílá N. z Ř. 18 kr. W.W. za 1850 desátku, a rád by věděl moci vejec přide ročně dat poněvaď v kontraktu vstaveno není jestli 1 neb 2: kde to stojí zaznamenano vikažou a odešlou písebně a Gvittancy na těch 18 kr. bich se mohl Ekzekucy vikažat a za ty vejce si taky nechaji všecko dohromady gvittujou obdiv pro 18 kr. W. račeji 6 kr. z kapcy vyloudit o zle tak sv. písmo nepraví kdo mammoně slouží žet i Bohu slouží spravedlivě. Žádám Gvittank bez prodlení ostavam vjernym každemu spravnym.- N.-" - Občané K...ští arzost svou tím dokázali, že desátek na jeden vůz složivše po obecním sluhovi, jako na potupu do fary odeslali, připojivše psaní prosebné, aby jim exekuce byla vyzdvižená, že se podvolují třetího dne na

to poslati, co se ještě nedostává. An jim dle prosby exekuce napřed vyzdvížená byla, oni co prvního dne neodvedli, v určitý den opět po slouhovi poslali, s tímto přiloženým dopisem: "Miniže psaní sousedi K. tedy posíláme ten dlužní desátek Jemnost Pane a taky žádáme naší částku co nam patří mi jim poniženě děkujeme za to ze nas ani upamatování nedali ahned asistenc nanas zvedli snat ještě za tu věc máme a přitom nejní div abysme naši pravou Církev Katolickou nestratili. Čekaji wkatkosti žese jim z viri poděkujem.- J.P.Souset. M.P.soused, J.J.Souset. J.S." -

Vyvazování desátků.- Dne 12. 13. 14. 16. 17. 18.- a 20. června byly desátky od povinovaných obcí Wořešské, Řeporské, Chejnické, Kopaninské, Zmrzlické, Zbuzanské, Chrástanské a Třebonické, pak od bývalých vrchností Chrástanské a Tuchoměřické při c.k.vyvazovací komisi Slánské na Smíchově vyvazovány. Jakožto zástupce téhož času churavého Pana faráře byl u řečené komisi zplnomocněn kaplan Wořešský, kterému při tomto úředním jednání s mnohonásobným hrubým a lživým odporem potýkati se bylo, an mnozí odpírali, žeby jim desátek u vrchovaté míře odváděti byl přináležel, mezi kterýmižto odporníky opět občané Ř - ští všemožným hrubým jednáním, jak obyčejně vynikali.

Základní výkupní cena jednoho korce pšenice vrchovaté míry vzatá byla na 4 zl.56 kr. na stř., a po srážce jedné třetiny na 3 zl.22 kr.; jednoho korce žita na 3 zl.27 kr., a po srážce jedné třetiny na 2 zl.18 kr.; jednoho korce ječmena na 2 zl.54 kr., a po řečené srážce na 1 f.56 kr.; jednoho korce ovsa na 1 zl.42 kr., a po řečené srážce na 1 zl 8 kr.; cena jednoho vejce byla vzatá na 1/3 kr., a cena jednoho kuřete na 8 kr.- Následovně dle nadepsaných cen byl vyvazován desátek:

Obce Wořešské za	25	zl	56	1/2	kr.
bývalé vrchnosti Chrástanské za ..	29	"	8	1/2	"
obce Zbuzanské za	64	"	50		"
" Řeporské za	41	"	57	1/4	"
bývalé vrchnosti Tuchoměřické za ...	14	"	49		"
obce Chejnické za	24	"	7	3/4	"
" Chrástanské za	37	"	32	1/2	"
" Kopaninské za	22	"	50	1/4	"
" Zmrzlické za	4	"	55	3/4	"
" Třebonické za	2	"	26	1/4	"

ouhrnkem 268 zl 34 1/4 kr.,

kterážto peněžitá částka faráři Wořešskému z položené jistiny od povinovaných pr 5371 zl.25 kr. ročně k odvádění přijde; za běžící rok 1851 ale odváděti se bude desátek z polovice, jak obyčejně v zrní a z polovice, totiž od 1.května 1851 začínaje v penězích. -

Požár ve faře Wořešské.- V neděli, dne 30.srpna, o pouti Wořešské v noci po 10.hodině zničil oheň ve faře Wořešské,

který neznámým zlomyslným paličem založen byl. Oheň se žnal v stodole a strávil stodolu se vši obilní zásobou a malé chlévy, které ale prázdné byly. Při tom velkém neštěstí strávil oheň kromě množství mandelů pšenice, žita a ječmena jeden hospodářský vůz a jeden malý kočár, který v stodole byly. Pod kolnou taškami pokrytou zachráněná zůstala zásoba jetele a sena, žito a ječmen. Štěstí bylo, že ještě na polích stála z polovice pšenice, oves, hrách a vikev, a že Pan farář proti škodám ohněm způsobeným pojištěn byl, kdežto náhradu obdržel. -

Dlouhotrvající a mokré žně. - T.r. byly žně velmi smutné a drahé. Drahé byly pro nedůstatek lidí pracujících a velké ceny, které dělníci žádali; a smutné byly pro dlouho trvající deště. Ku konci měsíce srpna počalo být chladné počasí a začalo pršet, kteréžto deště skorem bez přestání 3 neděle trvaly. Při tom žně zaražené zůstaly, a požaté ječmeny a pšenice pro mokro do stodol svážeti se nemohly, pročez na polích ležeti zůstavše z velkého dílu zrostlo a snihlo; v našem okrese teprv z počátku října své skončení žně vzít mohly. An seypka obilí velmi skrovná byla, brambory rannější skoro zcela, pozdnější skorem více než z polovice jsou snihly, byla brzy po žních v obilí velká dražota, tak že již na konci měsíce října byla cena jednoho korce pšenice 21 zlat., žito 16 zl., ječmena 12 zl. a ovesa 6 zlatých. -

Součet obyvateľstva. - T.r. narodilo se na osadě zdejší /zápis v p.k. sice učiněn, data však doplněna nebyla. -

L.P. 1852 - str.140 až 142.

Arcidiecese Pražská a vikariát Libocký. - Dle nového rozdělení skládá se arcidiecese Pražská z 36 vikariátů, ku kterýmž jakožto 37 vikariát Kladské hrabství v Průžském Slezku přiděleno jest. - Nově zřízenému vikariátu Libockému přivtěleno jest 14 osad a sice následující:

1. Ounětice.	8. Ovenec přední.
2. Bílá hora.	9. Rostoky.
3. Břevnov.	10. Šárka sv.Matěje.
4. Hostivice.	11. Šárka - Nebušice.
5. Jinonice.	12. Stodálek.
6. Liboc.	13. Tuchoměřice.
7. Noutonice.	14. <u>Vořech.</u>

Nynějším vikářem Libockého okresu jest: veled.P. Pavel Hans, farář Tachlovický, arcibiskupský notář, před tím farář bývalý v Hostivicích a tajemník vikariátu Pražského; a nynějším tajemníkem Libockého okresu jest: veledůst. Pan Josef Gubitz, farář ve Vořechu, arcibiskupský notář, prv tajemník vikariátu Pražského. -

Stavba na faře. - T.r. v letě byla opět vřstavena stodola farní ve Vořechu od zednického tovaryše Plešnera z Ouhonic, a stála přes 1700 fl.stř. -

Sklizunk.- T.r. sklizunk byl obstojný. Žito se sice tak neurodilo, jako pšenice, poněvadž na jaře mokrem a mrzy velkou ouhonu utrpělo; přede ale sypalo na korec a taktéž i pšenice.

Hrom udeřil.- Toho roku 4.června okolo 5 hodin odpoledne uhořel boží posel do stavení u Kverků /Ořech č.25./ skrze komín, projel půdu a sedící u samého okna hospodini udeřil do vlasů, které v cop spleteny byly a celý hřbet jí opálil. Vlasy, šátek a košile rychle hořely, brzy ale ponocí sousedů a kolních byla tato ubohá od smrti vysvobozena.- Po mnohých a velkých bolestech tato osoba opět zcela uzdravena byla, i plod, který pod srdcem nosila, později šťastně na svět přišel zcela zdravý, a po několika měsících teprv smrt jej uchvátila. - Znamenité při tom jest to, že tato osoba, která dříve častokráte churavěla, teď úplněho zdraví požívá. Její starší dcera, která právě hromicí do světnice nesla, když uhořelo, měla na ruce známku červenou, jakoby byla bývala prudce metlou šlehnutá, a matka té hospodyně, která též v příbytku byla, z počátku nemohla státí dobře na nohách cítíc bolest v kolenách. -

Oheň na Ohradě.- Dne 28.srpna t.r. v 9.hodinách večír vypukl na Wohradě v chlévě Matěje Kubra oheň, který chlév shořel, jakož i chlév Jana Tůmy; a zrovna ve 14 dnech tomu samému Kubrovi vyhořela hospoda "Beránek" na Berounské silnici. -

L.P. 1853 - str.142 až 147.

Strž mračen.- Dne 2.června t.r. okolo 5¹/₂ hodiny večír se strhaly mraky nad Wořechem, a tato strž začínajíc u Wořešské cihelny sahala, pokud mi známo bylo, až za město Lázně. Ve 1¹/₂ as hodině naplnila voda všechny doliny, a celá Mirešická, Wořešská /pod vohradou panskou/ a Řepořská louka stála ve vodě.

Oheň ve Zbuzanech.- Dne 10.června vypukl oheň ve Zbuzanech v čísle 2. a strávil jen poněkuď střechu s příbytku nádeníků a z chlévů. -

Oheň v Řepoře.- Dne 6.listopadu t.r. vypukl oheň u Barbory Jirasové, sedlky v Řepoře, a strávil střechu na příbytku i na chlévě. Oheň vypukl okolo 9te hodiny ráno, když právě lidé z ranních služeb božích domů šli. -

Ořešský kostel.- Toho samého roku dal na své outraty spisovatel těchto dějin /t.č.již nástupce kaplana Jos.Bichlera - kaplan Fr.Pánek/ opravití oltář P.Marie v chrámu Páně Wořešském. - Výlohy při té opravě byly:

Pozlačovači Josefovi Mühlovi z Prahy jsem dal	44 fl stř.
Truhláři Janovi Fiřtovi	48 kr
Sklenáři za sklo do schránky P.M.	1 " 20 "
ouhrnkem	46 fl 8 kr

Též jsem dal opravití kaplanku, obarvití okenice, podlahu,

zříditi okna nová - až na jedno, a dvěře opravit s nákladem 37 fl.

Nadjenovaný Josef Mühl daroval podnikateli té obnovy pozlacený krucifix, který tento postavil na schránku P.M.- Kříž má ceny 1 fl stř.-

Vořešský starý p.učitel: Matěj Jirotko, se svým synem: p.Tomášem Jirotkou mladým učitelem Vořešským, dal obnoviti věkem velmi sešlou sochu sv.Jana Nep. blíž oltáře vyzvižení sv.kříže na zdi se nacházející. Obnova ta stála 6 fl stř.-

Než dlouho se neradoval tento šlechetný muž, p.Matěj Jirotko, ze svého Bohu milého činu. Nebo socha sv.Jana byla obnovena dne 1.září, a on již 2.září, po přestálé as před 14^{ti} dnima zimnici, lehl na lůžko smrtedlné. Okolo 8 hodin večír padl do horké nemoci, která dne 17.září ve 3 hodinách odpoledne jeho oučinnivý život ukončila v 67. roce věku jeho.- Byl to muž upřímný, otec starostlivý, učitel neunený, který as skrze 47 let pěstoval mládež školy Vořešské. Při vyučování zvláště zřetel svůj obracel na náboženství, které skoro každého dne důkladně s dětmi opakoval. Chrám Páně velmi pilně navštěvoval a velmi častokráte času letního v nedůstatku ministranta sám s ochotností ministroval.- V jeho vysokém stáří mu nebylo obtížno, vždy času nedělního aneb svátečního při každém povětrí do filiálního chrámu Páně jesti neb jíti. Pohřben byl dne 20.září 1853 v 10 hodinách ráno na novém hřbitově Vořešském od veleb. p.P. Františka Kellnera, faráře Třebotovského. Přítomni ještě byli dva duchovní: veleb. p. P. Jos Gubit, farář Vořešský a Jan Křt. Šafránek z řádu Prentiškánského z Hájku, který mne zastával, an to jsem právě na návštěvě u mých rodičů byl. -

Sbírka na opravu chrámu Ořešského.- Dne 21.srpna 1853 učinil kaplan František Pánek, doprovázen jsa p.Tomášem Jirotkou, učitelem Vořešským, a dne 22.t.m. s Janem Doležalem, představeným Vořešským, sbírku na opravu chrámu Páně Vořešského, k níž přispěli osadníci:

Vořeští	63	zl	57	1/5	kr.,
Zbuzanští	52	"	57	4/5	"
z Mirešic	8	"	16		"
z Kopaniny a přísl. mlejna	16	"	40		"
Zmrzličtí	6	"	12		"
Chejničtí	2	"	54		"
z Třebonic darovaly 2 osoby			24		"
ouhrnkem	151	zl	21		kr.

Z těch příspěvků byl obnoven velký oltář až na obraz a velké 2 anjely, kteří obraz drží, a stál 60 fl stř.- Ukončená byla dne 1.září časně ráno tato oprava. Červené opony po stranách oltáře stály 5 " "

/Zbytek ze sbírky 86 f 21 kr. / dohromady 65 fl stř.
 k tomu obnova oltáře P.M. 46 " 8 kr
 pak práce truhlářská per 1 "

Tedy se přispělo na obnovu chrámu P. Wořešského 112 fl 8 kr.
 Nad to nechal velebný pan P. Josef Gubitz pozla-
 titi velký kalich, od něhož dal zlatníkovi 18 " stř.
 a panna Johanna Woříšková, hospodyně na faře
 wořešské, nechala pozlatiti malý kalich, který
 byl dán ku Krtenskému chrámu Páně a dala od
 něho zlatníkovi 12 "
 /tento kalich vlastně přináleží k chrámu Páně
 Krtenskému, používal se ale při Wořešském
 chrámu Páně až do roku 1854. ho/.

	ouhrnkem	142 fl 8 kr.
Mimo to ještě byl pozlacen na outraty ko- stelní dolejšek z ciborium a stál	8 "	
Sousedky obce Wořešské koupily 1 rochetu, 2 červené polštáře, pláštíček pro P. Marii a oponu na schránku P. Marie za	20 "	
Alžběta Jiráková, sedlka ze Zbuzan, darovala zelené velum s červenými pruhy, z té samé lát- ky pláštíček na ciborium, a pak jeden oltářní ubrus as v ceně	10 "	30 "
Ta samá darovala pozlacený dvacetník P. Marii a jedno roucho zelené s červenými pruhy "	2 "	
Anna Svobodová, kovářka z Chrástian odkázala P. M. sufrýn	16 "	30 "
Pan František Opoleský, pojezdáný ve Wořeše, daroval k chrámu Páně jeden polštář hedbávný pěkně vyšívaný pocházející od zemř. pana arcib- biskupa Lwowského: Frant. Pišteka	8 "	
Druhý polštář na žádost spisovatele vyhotovily a darovaly slečny pana Josefa Tureckého, ho- spodářského rady /maj. dvora č. 14. ve Zbuzanech	12 "	
ouhrnkem se přispělo s		219 fl 8 kr

L.P. 1854. - str. 147 až 149.

Příspěvky další.-

Toho roku daroval p. Václav Kalina, mlynář
 Wořešský na obnovu chrámu Páně Wořešského, a
 sice na oltář vyzdvižení sv. Kříže, který jeho
 předek byl dal na své vlastní outraty vysta-
 věti 20 fl stř.

K tomu daroval Josef Zeman, sedlák z Kopanina	1 "	
Zemanová Marie, jeho dcera	1 "	
Kostelecká Anna, děvečka na faře		30 kr.
Balounová Barbora, " u Martínků		30 "

ouhrnkem 23 fl stř.

Těch 86 fl 21 kr stř., která částka
 vybývajících od r. 1853 uložena byla
 ve spořitedlnici přinesla užitek 2 " 40 kr.

./.. ouhrnkem 25 f 40 kr 219 fl 8 kr.

	fl	kr.
	stř.	
přenos	502	
P. Josef Turecký, rada hospodářský ze Zbuzan, daroval pozlác. měděný kalich s pětinou v ceně ss	12	
T. r. nejmilostivější a nejdůstojnější vždy věrná kapitola Pražská co patron chrámu Páně Wo- řešského, mne oprávnila k obstarání bílení chrámu Páně Wořešského na kostelní outraty.		
Bílení a opravení zdí již porouchaných stálo	29	2
Vožení kamene, kterouž práci sousedi Wořeští zdarma vykonali, mohlo obnášeti i s přivezením po- třebného vápna	4	
K opravení zdí daroval p. Hartmann Josef, kame- ník ve skále Wořešské 6 tak nazvaných coklů, 2 plot- ny do kostela, 2 plotny malé do sínce a 2 schody; vše v ceně té nejmenší	6	
k tomu ten na str. 143. p. k. poznamenaný kříž	1	
a na téže straně poznamenaná oprava sochy sv. Jana a v počtu též vynechaná	6	
Také se postarali duchovní wořeští o 2 červená a o 2 bílá cingula, z nichž 1 bílé darováno bylo ku Krteň- skému chrámu Páně; všecko stálo	3	
jakož i o futrál pro kalich p. Jos. Tureckým, hospodářským radou ve Zbuzanech, v ceně	4	
pak o kříž k líbání při božím hrobu v ceně	2	10
ouhrnkem	569	12

Veliká drahota.— Zima roku 1854 byla sice dlouhá, ale velmi nestálá. Tu zimu žito, které v podzímku bylo urostlé, mnoho utrpělo a sklizunk žitný byl toho roku jen prostřední. Jaro bylo pohodlné, jarní obilí i pšenice se dobře uvedly; zeměat ale t. r. bylo příliš málo, jakož i ovoce. Hned po žněch platil 1 korec pšenice 29 fl — 31 fl w.č.; žito bylo za 25 fl w.č., a zeměat 2 bečky za 9 — 10 fl 30 kr. w.č. —

Oheň v Ořechu.— Dne 23. máje 1854 v 12. v noci vyšel oheň v panské stodole ve Wořeše, která i se slámou v ní uloženou shořela. Stodola byla pojištěna i sláma. Při té příležitosti shořeli také 2 tažní voly. Již také blíž panského špýcharu hořely chlévy a i kostel stál v nebezpečení i se starou zvonicí; nebo zrovna na kostel táhl vítr. Vynasnažení lidské při tom ohni bylo nad míru chvalitebné, a žádný se před práci, pokud pozorovati možno bylo, neukrýval.

L. P. 1855 — str. 150 až 152.

Dálší příspěvky.—

Z obce Jinočanské	20 zl	stř.
" Řepořské	9 "	30 kr
přenos	29 zl	30 kr

	přenos	29	zl	30	kr
Obec Wohradská	2	"			
" Wořešská	5	"			
Matěj Podzemský z Kopaniny daroval ..	1	"			
k tomu připadne částka, která se dostala					
za Wořešskou a Krteňskou starou kampu per	10	"			
ouhrnkem	47	zl	30	kr.	

Z těch peněz se jednala nová cejnová lampa,					
která váží i s řetězy 21 lb, a stála	38	zl			
Předělání závaží, aby lampu vyzdvihnouti mohlo	2	"			
Nový červený střepec k lampě	1	"	20	kr	
Zprávka klapačky k lampě a pozlacení klapačky	1	"	20	"	
Za pozlacení 8 koulí k ozdobě prutu želez-					
ného, na němž lampa spočívá	1	"	36	"	
Kováři od předělání háků u toho prutu a od 2					
nových ...	1	"	10	"	
Od odnešení staré a přinešení nové lampy z Prahy			20	"	
Za 2 velké a 5 malých skleněných lampiček			45	"	
Od zprávy řetězu k zvonu, kterým se poledne zvoní			6	"	
Od upevnění železa aneb háku u kostelních dveří			6	"	
ouhrnkem	46	zl	43	kr	

Vybývá příspěvku ještě - zl 47 kr.stř.

Pak se opravoval malý anjel u velkého oltáře, který náhodou spadl. Oprava stála	30 "
	47 zl 13 kr

zbylo tedy ze všeho 17 kr.stř.

Roku 1855 se koupila pro kostel wořešský					
mosazná kaditelnice s mosaznou ložkou a bílou					
lžičkou, a stála	13	"	30	"	;
za starou zcela již sešlou měděnou kaditelnici					
se stržilo 30 kr stř.					
k tomu 17 " " - zbytek od příspěvků					
dohromady	47	kr.			

Na tu kaditelnici povolila milostivá vrch-					
nost z kostelní kasy	9	"	50	"	
k tomu zbytek od příspěvků			47	"	
O ostatek se postarali duchovní wořeští .	2	"	53	"	
ouhrnkem	13	zl	30	kr	

Duchovní wořeští se také postarali o postří-					
bření staré ložky, které stálo	2	zl			
Toho samého roku daroval velebný p.František Si-					
menec, farář u sv.Apolináře v Praze, na žádost					
Frant.Pánka, kaplana wořešského, obraz: zvěsto-					
vání Panny Marie na plátně malovaný pro chrám					
Páně wořešský, v ceně	6	"			
Obnovení rámu, obstarané duchovn. ořeš. stálo	2	"			
ouhrnkem	10	zl.			

Roku 1855 se přispělo k chrámu Páně Wořešskému 70 fl 48 kr CM
 Slečna Aloisie Turecká /Zbuzany č.14./
 darovala 2 malé polštářičky na oltář P.Marie 2 "
 K tomu když se připočítají příspěvky
 na str.149 p.k. poznamenané per 569 " 12 " "
 vyjde částka per 641 fl 52 kr CM

K generální visitaci dala nejdůstojnější kapitola pražská varhany do chrámu Páně wořešského, kteréž stály 600 zl. stř.

P.Josef Turecký, hospodářský rada, dal pozlatiti malý kalich 17 "

Milostivá vrchnost dala malovati 12 křížů na zdech uvnitř chrámu Páně, a pak konsekrční tabulku pod sochou sv.Jana s nápisem obnoviti 6 "
 též dala 2 nové zpovědnice, pak nový stůl do sakrist.

Paní Brunerová, paní p.Jana Brunera, doktora práv, darovala velum 9 "

Paní Scheinerová, paní Karla Scheinera od stavitelského onřadu darovala pěkný příkrov na vel.oltář /pozn.: Obě posléze jmenované byly dcery hospodář.rady Josefa Tureckého ve Zbuzanech č.14./

Paní Beranová pláštík červený na ciborium.

Jiráťová Alžběta, manželka Františka Jiráty, sedláka ze Zbuzan, darovala červený pláštík na ciborium.

Opony u velkého oltáře byly barveny, a stály 2 " 24

L.P. 1856 - str.171.

Povětrnost roku 1856 byla na osení velmi pohodlná. Obilí ned míru mandelovalo, sýpka pak byla prostřední, a mnohý ječmen sypal toliko na větel, poněvadž byl příliš šverepovitý. Pšenice se v průřízku prodávala za 16, ječmen za 9½, žito za 10 fl. -

L.P. 1857 - str.171.

Mnoho myší.- T.r. byla zima velmi pohodlná, a proto také přezimovalo velké množství myší, které zvláště v pražském okolí přede žněmi na obilí velkou škodu působily. Na osadě wořešské na zimu mnozí hospodářové je trávili, a následek byl, že několik kusů vepřového dobytka myši otrávené sežravše zahynulo. -

Povětrnost.- Leto bylo suché, a proto také sotva prostřední ouroda obilní byla. Suchem mnoho jetelů ani nezešlo. Ovoce všeho druhu se t.r. uvedlo; zeměděla se též uvedla, ale velmi se kazila, ano již v sklepích začala hníti.

Obnova kapličky v Řeporejích.- Na jaře t.r. nechali na mnohou žádost vynesenu na Matěje Šimáčka, majitele čísla 1 v

Řepoři, obnoviti kapličku řepořskou: Matěj Šimáček, gruntovník z čísla 1, a Josef Buryan, gruntovník z čísla 20, oba z Řepory. / Zápis na str.152. p.kn./

Generální visitace ve Wořeše.— Dne 6.října leta Páně 1857 byla, pokud lidská paměť sahá, ve Wořeše držena ta nejprvnější generální visitace skrze jeho Eminenci P.Kardinála a arcibiskupa Pražského Bedřicha pod duchovní správou vysoce důstojného P. Josefa Gubitze, faráře wořešského, vikáře zbraslavského okresu, konsistoriálního rady a arcibiskupského notáře, a Františka Pánka, kaplana wořešského, pod učitelem: Tomášem Jirotkou, a počůcitелеm: Martinem Weinfurtem.

Dne 6.října sousedi wořeští, řepořští, zbužanští, jinočanští a wohradští jeli Jeho Eminenci až za Hvíždalku na koních naproti, a přijavše Jeho Eminenci do středu svého, provázeli jej do Řepoře, kdežto Jeho Eminenci chrám řepořský prohlédl, a shledav vše v dobrém pořádku, ubíral se v slavném průvodu do Wořecha.

Ve Wořeše uvítalo velké množství lidu Jeho Eminenci. Na začátku cesty od školy k faře vedoucí stály 2 překrásné pyramidy. Na pravé byl znak Jeho Eminenci, na levé začáteční slova J.Em. jména, oboje z lístků kvítků pestrobarevných umělecky vyhotoveno. Škola byla ozdobena zevnitř korouhvemi; na zdi se nacházelo plátno od okna k oknu natažené v spůsobu věnce barvy červené a bílé. Cesta od školy do fary byla hojně pískem přikryta, z obou stran té cesty byly stromečky všelikého druhu a korouhviček všelikých barev hojnost. Na střeše vrchnostenského domu byly malé i velké korouhve, a několik velkých se nacházelo i na střeše farní. — To vše bylo vedením p. Tureckého Josefa, hospodářského rady, přebývající téhož času ve Zbuzanech v čísle 14, pomocí p.Ferdinanda Cerri, pachtýře dvora vrchnostenského ve Wořeše, na poloviční outraty nejdůstojnější kapitoly pražské, uspořádáno. Při příchodu J.Em. se střídalo z moždířů a blíž školy hráli hudebníci národní hymnu. Před pyramidou slezl J.Em. z kočáru a uvítán od shromážděného duchovenstva ubíral se do domu farního.

Když se J.Em. ve farním domě v pokoji naproti kaplance v slavné roucho převlékl, šlo se u průvodu četném veškerého shromážděného nejdůstojnějšího, vysoce důstojného a velebného duchovenstva do chrámu Páně, kde Jeho Em. nejprve jádrnou řeč držel, v které ukázal, proč byl do Wořecha přišel.— Po této řeči, kterou veškeré hojné shromáždění lidu s neobyčejnou pozorností poslouchalo, sloužil J.Em. tichou mši sv.— Po mši sv. se vystavila nejsvětější svátost oltářní, s kterou J.Em. shromážděným věřícím požehnání udělil, pak některým osadníkům, kteří byli dříve svátost pokání přijali, nejsvětější svátost oltářní podal.

Při oltáři bylo následující duchovenstvo:

Nejdůstojnější Pán Tomek Mikuláš, děkan vždy věrné kapit.praž.

" Rauch Josef, diakon chrámu Páně sv.Víta na hradě pražském,

Nejdůstojnější Pán Mařan Jan, canonicus ad latas,
 " Hron Vojtěch, sekretář arcibisk.,
 Vysoce důstojný Pán Haas Pavel, vikář libocký
 " Gubitz Josef, " zbraslavský,
 Velební Páni: Köllner František, farář třebotovský,
 Burger Václav, farář hořelický,
 Zimmermann Josef, " stodělecký,
 Dvořák Jakub /strahovák/ adm. v Šárkách
 Nebušic.,
 /Tränkler ?/- Frankler František, farář v Mokropsích,
 Měkura Christian, kvardian hájecký,
 Hubený Jan, farář svatojánský,
 Burka Antonín, farář budňanský,
 Brož Antonín, lokalista slivenecký,
 Farář František, farář jinonický,
 Syrůček Josef, kaplan tachlovský,
 Pánek František, " vořešský.

Mimo oltáře, v stolici totiž u sv. Jana, byl Vymazal Ottmar, administrátor tuchoměřický. V té samé stolici seděl p. c.k. okresní smíchovského okresu: Merkl z Merklsteina, pak p. rada hospodářský ze Zbuzan: Josef Turecký.

Pak nastalo udělování svátosti sv. biřmování, kterou přijalo 300 osob, z nichž jedna do slivenecké, druhá do třebotovské osady přináležela, ostatní byli vořeští osadníci.

Po ukončení sv. biřmování se ubírala J. Em. v slavném průvodu na nový hřbitov vořešský, kde se za zemřelé osadníky modlitby vykonávaly. Hřbitovní zář byly ozdobené korouhvemi.

Po ukončení modlitby se šlo do chrámu Páně, kde J. Em. vše v nejlepším pořádku shledal až na hlavní obraz, nad kterým se poněkud pozastavil.

Potom se snídalo ve faře. Po ukončení snídání se šlo do školy. V 11 hodině od poledne se začala odvíjeti zkouška I. třídy ve velké škole, Všichni nadjmenovaní nejdůstojnější vysoce důstojní a velební páni, jakož i nadjmenovaní 2 páni: c.k. p. okresní a hospodářský rada, mimo P. Františka Tränklera, faráře mokropského, který dům obstarával, a dříve i chrám P. řídil, nejdůstojnějšího P. Jana Mařana, can. ad lat. a P. Zimmermanna, faráře stoděleckého, který se musel po snídání domů navrátiti, protože druhého dne sám generální visitací měl ve škole. K tomu i p. Čerří a p. Brzorád, pachtýř dvora lochkovského, byli přítomní, jakož i velké množství lidí z vořešské osady i z jiných osad. Katecheta celou hodinu zkoušel, pak i jeho Em. ještě zkoušel a byl úplně spokojen. V II. třídě katechysace trvala 1½ hodiny, a zkouška se ukončila večer v 5½ hod.

Potom se stolovalo na faře ve velkém pokoji, který byl od P. Traenklera, faráře mokrop., překrásně ozdoben. Při stole nebyl z nadjmenovaných pánů P. Ottmar Vymazal, administrátor tuchoměřický přítomen. Nad to byl ještě přítomen: P. Ján Bruner, doktor práv /zeť hosp. rady Jos. Tureckého, maj. dvora

ve Zbuzanech č.14./, p. Antonín Mazáč, správce mirešického dvora, pan Karel Beran, spolupachtýř wořešského dvora. Při večeři byl na stole vodopád, a po večeři ohňostroj na poli Tomáše Štrebla, blíž farní stodoly. Ohňostroj dal připravit p. Perá. Čerri. Pro malý déšť, který po zkoušce nastal a as do 8 hodin trval, se dobře nepovedl. Také se večír střílelo, a jeden moždíř se roztrhl, žádnému pak neublížil. Při večeři pravila Jeho Domáckanská Milost: "In der Schule hat man gesehen, dass gut unterrichtet wurde." - Jeho Em. byl velmi spokojen, z čehož se zvláště duchovenstvo a učitelstvo wořešské velice radovalo.

Při skrutinium byla jen pochvala.

Z toho, že vše tak šťastně se ukončilo, se radovala veškerá osada wořešská.

V 3/4 9. odjel J. Em. z Wořecha. Ve škole a ve dvoře byla illuminace.

Díky, čest a chvála všemohoucímu Otci nebeskému za šťastné přestání tak znamenité doby ! Budiž jméno Páně pochváleno ! O. a. m. D. g. -

L.P. 1858 - str.152 až 155, str.174 až 180.

Počasí. - Dnes je již 25. ledna a ještě nebyla žádná sanice. Osení z většího dílu je odkryté, mrazy krutě utrpělo, a to nejvíce, které bylo v podzímku od myši užrané, a místem i zcela vyhynulo. Mnoho obilí bylo zaořáno, i p. farář wořešský u Krtně zaořal k 3 korcům pšenice. Jelikož mrazy byly velmi silné, a zem přes loket promrzla, zahynuly také myši tak sice, že málo která byla k spatření. Pro nedostatek vody bylo zlé s melivem. Pro dvůr wořešský se dovážela voda z potůčka, který teče skrze mirešickou kouku, a brala se u hranic řepošských luk, kde p. Čerri dal udělati hned vedle cesty, kde dříve jen nepatrná jáma byla, as na sáh hlubokou jámu. Z čísla 23, 24 a 25 z Wořecha jezdili pro vodu do studánky u Šindeláře a u Prochala /pozn.: č.11. a č.8./ - Ještě v máji se kupovala míra země za 2 fl 15 kr. - 2 fl 30 kr. w.č., ječmen se prodával za 10 fl - 10 fl 30 kr, žito za 9 fl 30 kr - 10 fl 15 kr., pšenice za 15 - 17 fl počítáno ve w.č. - Jetel skoro žádný nebyl, a to proto, že dílem jej myši zničily, dílem ani na zimu nevyšel, dílem vymrzl. I starý jetel vymrzl. Dne 11. máje ještě švestky nekvetly. Na sv. Antonína přišla k 2^h hodině odpoledne těžká bouřka od západu. V Hořelících boží posel uhořel do kostela, málo pak ho porouchal. V Řepoři uhořel do velké věže, a i tu nepatrnou škodu způsobil. V 7 hodinách večír přišla slabší bouřka opět od západu, a z obou hojně namoklo. Na to přišlo hrozné parno skrze 8 dní, a některé obilí začalo hořeti v zdejším okrsku, a jinde ještě více, jako u Jinonic, u Slivence, Třebotova a.t.d. - Ačkoli již 3. července dnešního dne jest, přede od té doby ještě nenamoklo, a mnohé jařiny jsou v nebezpečení že se ani nevymetají. - Až posud mnozí wořeští vozí vodu ze studánek. -

Na jejich žádost přijela vyšetřující komise, která jen nepatrný rozdíl vzdálenosti Chejnic od Wořecha a Tachlovic shledala, protože v tom čase zamezena byla cesta přes panskou tachlovskou louku, a chejničtí musili až k tachlovskému ovčínu chodit, chtěli se bez mrzutosti do Tachlovic dostat. Když tito 3 vůdcové, z nichž při té komisi nejhorlivější byl Los Josef, viděli, že cíle žádaného nedojdou, žádali později o přifaření k farnosti tachlovské, a vyzdvihli v srozumění s výborem obce chejnické druhou komisi, a konečně v srpnu 1857 třetí. Po druhé komisi zemřel tachlovský učitel, a mnozí brali děti ze školy tachlovské a posílali je plyně do školy wořešské. Po 3^{tí} komisi i Los Josef počal své děti do školy wořešské posílati, a pravil, žeby 100 fl. str. na to obětoval, kdyby chejnická obec při Wořeše zůstala. Počet dítek chejnických, které školu wořešskou pilně navštivovaly, vystoupil v roce 1858 až na 30, kdežto ve škole tachlovské jich sotva třetí díl byl. Když při třetí komisi ani od farního úřadu wořešského, ani od učitele wořešského žádné překážky obci chejnické se v cestu nekladly, ani ze strany farního úřadu tachlovského, k největšímu prospěchu učitele tachlovského připadla obec chejnická k farnosti tachlovské, a dne 1. srpna 1858 právě v neděli odevzdána byla. -

Kdokoli by se chtěl v budoucím čase domnívati, žeby se snad byl měl p. farář wořešský vynasnažiti, tu obec podržeti, ten necht' ví, že občané chejničtí z většího dílu na služby boží chodili do chrámu Páně tachlovského, a když v obci chejnické mělo býti křesťanské cvičení držané, vždycky se to muselo písemně oznámiti představenému, a ten to teprv občanům oznámil, a jelikož roku 1858 po velikonočních svátcích při stálém povětrí se cvičení pro obec chejnickou jen v chrámu Páně wořešském oznámilo, dočkal se kaplan té radosti, že když do té obce přijel, žádný o cvičení ničehož nevěděl. Teď svědomí i slušnost mluví pro vyfaření této obce. - K tomu se musil duchovní na křesťanské cvičení právě tak jako na kazání připraviti, a při něm velmi opatrně si počínati a moudře, jelikož tato obec, nepočítaje skrytých, přes 30 vyznalců katolíků má, který počet se časem svým rozmnožiti může. Pak i malou náklonost objevovali k svým duchovním, což z toho patrno jest, že když se roku 1853 příspěvky na opravu chrámu Páně wořešského vybíraly, jen 7 obyvatelů jak na str. 146 pam. kn. poznamenáno jest, dosti nepatrně přispívalo, představený pak, v jehož příbytku se vybírání dílo, s dobrým příkladem předcházeli, a ničehož nedal; z těch pak, kteří přispěli /to se přede musí říci, že to byli ti nejlepší/, dva zřejmě žádali, aby nebyli nikde zaznamenáni, domnívavši se, že když se zaznamenají, i budoucně příspěvky k chrámu Páně wořešskému odváděti musejí, co se vybíratel později teprv dozvěděl. Jaká to tedy důvěra k svým duchovním!!! - Jelikož tam mnoho chudých jest, nejednou se stalo, že v nejhorším povětrí duchovní byl k nemocnému volán, a jestliže si sám příležitost nezaopatřil, musel obyčejně pěšky jíti.

Měli rozumně jednati, musel při stole vždy bráti ohled

na akatolíky, a to tím více, protože pastor do Chejnic dojížděl a chejnické akatolíky pochovával, a proto celá škola byla nepatrná. — Kdyby se byly kladly při vyfašení překážky, kdo za to stojí, že někteří, alespoň skrytí, by nebyli přestoupili, a příčinu vořechu nedávali. —

Nejlépe jest tedy, že jedenkrát tam, kam si žádali, se dostali.

Úsilí o druhý zvon do věže vořešské kostela. — "Poněvadž slušné bylo, by na krásné věži vořešské ještě jeden prostřední zvon byl, učinil jsem častěji o tom zmínky," pokračuje kaplan Pánek v pamět.knize, a dále píše: "I přislíbil stavitel věže: Josef Jirát ze Zbuzan k tomu cíli 40 fl. stří., já pak jsem se zavázal dát 20 fl. stří., a oznámiv to představenému obce vořešské, představil jsem mu, že obec vořešská nejvíce přispětí musí, a žádal jsem ho, by mi smýšlení své a sousedů brzy oznámil, což on teprv tehdaž učinil, když již hranice pro velký zvon byla celá hotova, a proto zvon prostřední k velkému přijít nemohl.

Na to jsem učinil sbírku, která se všude šťastně dařila až na tři sousedy v obci zbuzanské, jednoho v Třebonicích, a jednoho v Řepoři, jejichž jména zaznamenati nechci, protože bez toho tak lehce z paměti vořešských osadníků nevyjdou.

Zbírka na zvon takto vypadla:

Obec vořešská darovala jednu obligaci národní			
půjčky pr 100 fl. stří. v ceně		78 fl.	50 kr r.č.
Jirát Josef, gruntovník ze Zbuzan /Pavelka/		42 "	
František Pánek, kaplan vořešský		21 "	
Obývatelé: ze Vořechu a ze mlejna pod Vořechem		26 "	25 "
ze Zmrzliku a Kopaniny		13 "	15 "
z Chrástán —		19 "	25 "
z Chejnic		3 "	15 "
z Jinočan		25 "	69 "
ze Zbuzan		23 "	66 "
z Třebonic		14 "	05 "
z Řepory		9 "	15 "
Těma Jan, grunt. z Vohrady		1 "	5 "
Kaucký Jan, " z Řepory a jeho manželka		2 "	10 "
Pan rada Turecký ze Zbuzan ...		20 "	
		299 fl. r.č. —	

Výsledek generální visitací byl ten, že vysoce důstojný P. Pavel Haas, velezasloužilý školní dozorce okresu libockého obdržel titul děkanskou bez tax. Tu samou odměnu obdržel vysoce důstojný P. Josef Gubitz, velezasloužilý farář vořešský a dozorce školní okresu zbraslavského. Katecheta vořešský /František Pánek/ obdržel pochvalný list od nejvyšší konsistoře, učitel a podučitel od vysoce důstojného vikariátu. Vše to přišlo před vánočními svátky roku 1858. —

Žně roku 1858 započaly k sv. Jakubu. 28. července začalo odpoledne pršet a přelo zkrze 8 dní. Obilí rostlo nejen na hrstích, ale i stojaté. Oúroda byla prostřední. Cena pšenice byla per korec 6 - 8 fl r.č., žito 5 - 6 fl r.č., ječmen okolo 4 - 4.50 fl r.č., oves přišel až na 5 fl r.č. i více. -

L.P. 1859 - str. 180 až 184.

Žně.- T.r. bylo žito, pšenice a ječmene dost na mandele, ovsa místem málo, vikve a hrachy měly málo lusek, brambory se po deštích sbírají, na řepky byla oúroda hojná - korec se prodával od 6 - 7 fl r.č.

Při letošní žni jest to znamenité, že obilí se bralo hned za kosou neb za srpem.

Starý zvon přišel na své místo dne 27. srpna a 3^{ho} září s ním se ponejprv zvonilo. Dne 29^{ho} srpna se světila věž a kříž, a toho samého dne od poledne byl kříž vyzdvižen.

Založení knihovny školy vořešské.- Tuto knihovnu, která se dne 28. prosince 1858 otevřela, založil kaplan vořešský František Pánek. Nejprve k ní přispěl sám, a k tomu účelu sám daroval almaru v ceně 6 fl stř.- Z učiněné sbírky na osadě, jež vynesla 45 zl 94 kr. r.m. předplatilo se do svatojanského dědictví roku 1859 20 fl. r.č., a ze zbývajících 25 fl 94 kr. zakoupeno přes 70 knih. Zakladatel věnoval této knihovně 35 knih kromě daru peněžitého. S knihami přispěli též někteří osadníci ořeští. -

L.P. 1860 - str. 185 až 190.

Požár na Zmrzlíku.- Od 9. na 10. července v noci vyhořely dva statky na Zmrzlíku č. 3. a 4.- O jedenácté prý začalo hořet v čísle 4. u Špačků, oheň prý se pak přenesl přes cestu do čísla 3. u Rychtářů. To smutné návštěví o blízkém požáru zvěstoval náš kostelník na velký zvon, a to bylo a druhé hoďině s půlnocí. Bylo to přede žněmi, právě se sklízela sena. V čísle 4. shořelo vše nemovitě, i jedno tele odstavené, pak koza a několik vepřů. Z Vořechu běželo mnoho lidí hasití, bylo ale již pozdě. V stodole prý vyšel oheň, a jak hádáno, založením.

Utopený.- Od 20. na 21. července v noci uprohl jeden občan v Řepoří jsa na mysli pomaten s lože, na nějž ho nemoc uvrhla. Ten občan jsa v stáří 29. let jménem Jan Burian. Bylo to v neděli a sousedé Řepořští prošli křížem obelí hledající jeho, než vše na darmo. Až v pondělí u večer našli dotčeného souseda, ale pohřbchu v jedné studni utopeného. Ta studně je otevřena a nachází se v zahradě k chalupě Procházkově přínáležící; tam tedy ubohý v šílenosti své skočil a vzal si život. Nepokládějž mu to, o Bože, za provinění. Dne 23. přijela prohlédající komisi ze Smíchova, a shledala, že nebožtík měl několik organických vad, kteréž k záumčivosti vedly, a když pak

zánět mozku k nim se přidal, pomatenost myslí že přirozeným následkem byla. Podle udání těchto, neváhal důst. p. děkan neboštika slavně pochovat /dne 24.t.m./ -

Žně. - Ty dni před sv. Jakubem počaly okolo Vořechu žně. Požehnaní Boží bylo však vákol vřásti. To však panětihočné jest, že letos snad poprvé se vlužoval červík do pozdnějších jafí, který buď v kolínku neb u samé země stéblo užral a klas zničil. Na mnohých pšenících to vypadalo, jakoby to pole kroupy přehnaly. O žních bylo nestálé počasí a sklizení rušilo. V okolí našem bylo do pouti Vořešské vše sklizené.

Přijímání věží Vořeských. - Dne 11. srpna se přijímaly věže nové na Vořešském chrámu Páně. Náklad na obě nesl slavný patronát Vořešský. Ta velká věž, na západní straně chrámu Páně stojící a skrze kterou se do kostela vchází, jest ve zádích 14 sáhů a s krovem 18 sáhů vysoká. Při vyměřování se shledalo, že stěny této věže o tři střevice nižší jsou. Na věži této v druhém patře visí zvon velký. Nad střechou u samého presbyterium vynáší se druhá věž, z výše 3½ sáhu, je dřevěná, a v ní se nacházejí dva malé zvony, poledníček a umíráček. Stavbu obou těchto věží podniknul jeden občan z naší osady, Josef Jirát, gruntovník ze Zbuzan č. 6.; v dražbě veřejné dne 25. července 1858. při c. kr. okresu na Smíchově konané dostal dotčený občan stavbu té velké věže v ceně 3497 fl., viz str. 176. p. kn. - Náklad na stavení té malé věže obnášel 400 fl. r. č. Přijímání zahájil veledůst. pán Jiří Sorger, vždy věrné kapitoly Pražské kanovník, jakožto repraesentant patronátu Vořešského, a jemu po boku stál p. Fikar, inspektor panství kapitolních; stavbu prohlížel a skoumal krajský ingenieur p. Kasal. Obě věže byly za důkladně stavěné shledány a přijmuty. Po obědě šel veledůst. p. kanovník ohledat stavení, kteréž se dělo na panském ovčíně.

Podotknouti sluší, že při stavení těchto věží tři lavičky v chrámu Páně se porouchaly. Ty tedy dal veledůst. p. děkan Vořešský na outraty kostelního záduší dílem poopravit, dílem nově zhotoviti. Dílo to dělal Jan Fiřt, mistr truhlářský ve Vořechu v ceně 8 fl 50 kr. r. č. -

Chrást P. Řeporský bílen. - Tohož času byl Řeporský chrám Páně vně i zevnitř dílem poopraven a vybílén. -

Stálé sbírky na chrám Páně sv. Vítský. - Dne 16. září vydal náš nejduš. arcipastýř po své arcidiecési vyzvání ku sbírkám na dostavení metropolitního chrámu Páně sv. Vítského v Praze, kdežto nařizuje, aby každého roku na den sv. Jana Nep. a na den sv. Václava, patronů Českých, k tomu účelu v chrámech Páně sbírky se děly. Na naší osadě se první sbírka taková stala na den "posvěcení chrámu Páně" dne 21. října, kdežto se sešlo při obojích službách Božích 4 f. 36½ kr. r. č. -

Školní dozorce. - Dne 21. října vzdal se posavadní školní do-

zorce Jakub Kohlík, výminkář ze Zbuzan, svého ouřadu, jsa již po delší čas k chůzi nedostatečný. Od 13.června 1823. až do této doby zastával svědomitě tento úřad. -

Krádež na Krtni.- Dne 30.listopádu měl jsem /píše kaplan Lid-manský/ mši sv. na Krtni. Tu se shledalo, že nějaký zloděj, svatokrádce, nad sincem okno vyboural a dostav se na kruchtu oloupil oltář o všechny svíce voskové kytky z nich strhav. -

Nové školní lavice.- Dne 11. a 12.prosince přivezli naši o-saďníci 16 nových lavic školních pro II.střídu, jež naše mi-lostivá vrchnost v Praze u mistra truhlářského Antonína Külle-ra zhotoviti dala. Dotčený mistr truhlářský sám je postavil a i v první střídě 12 lavic v čepu upevnil a sedadla s příle-hajícími sloupky vedlejší lavice "leistnou" spojil. Nové la-vice se vyťahovaly na provaze skrze okno za školou a ty staré se rozebraly a uchovaly se až na další rozkaz na hůře ve ško-le. Dle udání samého mistra přišla jedna lavice proti druhé za 5 f 62½ kr.r.č. -

Matrika.- Letos umřelo 45 osob na naší osadě, z nichž 15 do-spělých a 29 dítek; oddáno bylo 24 párů katol.; 97 dětí se narodilo, z nichž 6 nemanželských a 1 mrtvé. -

L.P. 1861. - str.191 až 193.

Beseda ve Vořeše.- Dne 3.února způsobili naši p.učitelové "na sále" besedu s přispěním vícero okolních p.učitelů i ji-ných hudby milovných pánů. Do desáté se střídavě zpívalo a pro poslouchanou hrálo, a pak se počalo tančiti. Čistý výnos se věnoval ku vzkvětu naší školní knihovny; obnášeltě 30 f 89 kr. -

Obecní volby.- Dne 21.února byla volba nového představenstva spojených obcí Vořech, Kopanina a Zmrzlík. Zvolen byl za před-staveného František Holeček z č.23. z Vořecha, za prvního rád-ního Josef Zeman č.1. z Kopaniny a za druhého rádního Matěj Bouček z č.13. z Vořecha. Volilo se podle volebního řádu od r.1849. ve Vořešské škole II.třídy. -

Volby do zemského sněmu.- Dne 5.března byla volba ve Vořechu opět ve škole v II.třídě - volenců, již mají opět ze svého středu voliti poslance do zemského sněmu. Tato volba se dne 18.t.m. vykonala, a volencové z okresu Smíchovského, Zbraslav-ského, Ounoštského a Berounského vyvolili Fr.Macháčka za po-slance do zemského sněmu. Řád k volbě této byl nově zhotoven a od J.V.císaře a krále našeho Frant.Josefa I.vydán. Po volbě volenců ve Vořechu představoval c.kr. komisař V.Alter nové představený kladá jim na srdce ouřad jejich. Po tém šlo se do našeho kostela, kdež náš Jemnost p.děkan promluviv k novým představeným a jejich výborům vzal přísahu oddanosti a věrno-sti zeměpánu. - Na to dáno požehnání a zpívala se národní hym-na. -

Chrám P. na Krtni.— Letošní svato-postní dobu se zřídil na Krtni modrý ornát. Za látku a bordy, jakož i od práce dal náš Jemnost pan ze zádušních peněz 5 f 72 kr.r.č.— Není celý nový, toliko obnovený; prostředek je starý, vkusný — to vlnou vyšívaný kus.

Téhož měsíce odevzdal krteňskému kostelníku Jakub Havláj šatník na chebech zádušní almaru, která byvši popravena dobrou službu koná. —

Chrámový zpěv a hudba.— Na květnou neděli odpálane po požehnání provozovali naši pp. učitelové s četným družstvem vokalistů a našich hudebníků "sedm slov Pána Krista" s českým textem v našem chrámu P. farním. —

Nové Reliquiáře.— Mokropecký vel.p.farář Fr.Traenkler objednal pro farní náš chrám Páně nové reliquiáře, kteréž dne 11. dubna do Vořecha přivezl. Stály dohromady 10 f r.č., kteréž Jemnost pan ze zádušních peněz zaplatil. Sv. ostatky jsou týž, jež bývaly v starých reliquiářích. —

Nový školní dozorce.— Ode dne 23.března ustanoven jest návrhem našeho dšst. děkana Josefa Gubitze, a dšst.p.Anton.Slavíčka, vikáře Libockého, jakož i stvrzením c.kr.krajského soudu Václav Kohlík, chalupník ze Zbuzan č.29., syn to předchůdce svého, školním dozorcem. —

Školní zkouška.— Dne 10.června se odbyvala školní zkouška ve Vořechu. Letos nás poctil dšst.p.vikář Noutonský — rectus Libocký v Noutonicích svou návštěvou. Dodal spolu pochvalující list bývalému školnímu dozorci našemu Jakubovi Kohlíkovi. —

Socha sv.Anny.— Na slavnost sv.Petra a Pavla světil náš Jemnost p. sochu pozlacenou sv.Anny, na kterou se Řeporský hospodíně složily. Stála 14 f r.č.— Stojí v kastli po levé straně na pobočním oltáři. —

Žně.— Letos bylo podobně požehnání Boží u nás na polích. Žně počaly ty dny po sv.Jakubu, a poněvadž pohodlné počasí ku sklizení bylo, tedy se ukončily týden před naší poutí. Sypaní bude bohdá lepší než vloni. —

Krupobití.— Dne 17.srpna přišla po delším vedru vlaha, avšak bohužel s kroupami. Od Vořecha k Chotči a dále v tu stranu hubilo krupobití vše, což ještě na poli bylo, jako: ovesy, vike, některé pozdnější pšenice a ječmeny. Okna na západní straně ležící byly z části vytlučeny. Jemnost p. měl položený oves u Krtně, na tom však nebylo uškození.

Vichřice, kteráž s oným krupobitím spojena byla, porazila velký dřevěný kříž na našem hřbitově a rozbila ho na tři kusy. —

Školní knihovna.— Posud se vydalo z pokladnice knihovny školní na vazbu rozličných knih šk., na nové knížky a j. 24 zl 55 kr., zbuďte tedy z 30 f 89 kr.r.č. 6 f 34 kr.—

Letošního roku pojistil se vzkvět naší školní knihovny opět jedním dědictvím, jež založil Jos.A.Šrůtek, b.konsistor-ní tajemník v Králové Hradci. Dědictví toto má jméno "Dědic-tví Maličkových", a jeho účel jest, vzdělávati mládež katolic-kou užitečným a přiměřeně zábavným čtením. Vkladem 5 f r.č. stala se naše farní škola ve Vořechu oučastna výhod tohož D. M. navždy. Každého roku obdrží naše školní knih. jednu českou knihu týmž Děd..M. vydanou, a sice bude ji jednatelstvo tohož dědictví Mal. zasílati po poště na zdejší farní úřad "ex offio". Dne 25.srpna obdržel jsem první knížku od tohož D.M. a spolu i diplom pod číslem/9738; obě odevzdal jsem do knihovny. —

Z let 1862 až 1867 do pam.knihy zapisováno nebylo.

L.P. 1868 — str. 193.

Požár v Ořechu.— V noci z dne 5. na 6.sáří 1868 vyšel požár v č. .../neuvedeno/, který ve 20 minutách rozšířil se po celé východní straně Ořecha a strávil devět hospodářských stavení se všemi zásobami a úrodou, tak že ubozí pohořelí přístřeší i majetku a výživy zbavení úpěli. Utrpení bylo velké, však i sotrpnost.

Když požár vyšel, stonal, ležel veled. pan kaplan Fran-tišek K r e i s i n g e r; než i sotva povstal z lože cho-roby, uchopil se soustřední práce sbírání a podělování trpí-cích dary, jež v hojné míře odevšad na jeho prosby a vyzývá-ní docházely. Ochotně postoupil pan farář Gubitz sýpku i sto-doly i hůry k uchování darů na obilí, slámě, krmení; ochotně snášel nesnáz a znepokojování, tolika lidmi a povozy tam při-cházejícími i odcházejícími spojený; což zatím pro nešťastné láskou planoucí pan kaplan těžké a nevděčné starosti celý se obětoval. Sešlout se na obilí 175 korců, a sice: 91 3/4 korce pšenice, 72 1/4 korce žita, 17 1/2 korce ječmena, 1 korec ovsa a 1/2 korce hráchu. Nejrychlejší s pomocí byla obec Chrástanská, která ještě na den požáru zaslala 26 1/2 korce obi-lí, pšenice a žita, a přes 15 mandelů slámy. Vůbec slámy da-rováno přes 3000 otepí čili na centech ke 380 ctů. Na peně-zích vykazuje sepis p.kapl. Kreislingera toliko 260 zl 75 kr. r.m.— V rozdělování pak nijak neopatrně nepokračoval, nýbrž návrh učinil a všem dárcům k posouzení předložil, jenž také jednosvorně přijat byl.

"Kterak mu odplaceno, nevím" — píše později v pam.kn.fa-rář Kratochvíl; "požívalť lásky a důvěry u mnohých; zdali ho obec ořešská učinila čestným občanem svým, nedozvěděl jsem se. Mám za to spravedlivé, aby výkazy této věci se týkající, ulo-ženy zůstaly v listárně fary ořešské." —

Za času faráře Kratochvíla stalo se pro kostel Ořešský.
/v letech 1870 - 1876, - str.p.kn. 87, 88./

1. Přivezl farář z Prahy krásné sazenice lip, kteréž koupil v císařské zahradě a nasázel v rovné řadě před kostelem. Než zlobou poběhlík, kterýmž nedávalo se více po šestáku, byly polámaný ve vrcholích. - Později vysázel pachtýř dvora pan Karel Dix nynější trnovníky, však sázel opět a opět, neboť i ty nejvzácnější lámány byly holotou i neopatrností.

2. Před kostel postavila na místo bývalého, věkem i bouří zlomeného kříže paní Maria Dixová, manželka svrchu jmenovaného pachtýře, sochu sv.Jana Nepomuckého, v ceně 200 zl.r.m. Naproti pak postavila obec Ořešská nový mramorový kříž, na který chtěl jsem dáti pozlacenou sochu Kristovu, kdyby ho byla obec před zahrádku postavila, aby odtamtud se byly mohly obdivovati pohřby chudší i dítek, načež by se vedly do chrámu. Socha sv.Jana i sv.Kříže slavně byly mnou posvěceny.

3. Bouře v noci ze dne 26. na 27.října 1870 strhla část střechy i na kostele. Svolení jsem dostal z kapitoly učiniti potřebná opatření a složiti účty. Než když věc byla hotova, odpíral tehdejší vysocedůst.p. děkan Würfl. Než provedlo se placení útrat za kostel a stáje /střechy/ víchrem porouzané z jmění kostela Řeporyjského, však teprv odcházeje bral jsem v c.k.okresním úřadě poslední peníze k vyrovnání se s řemeslníky a dodáváči materiálu.

4. Přijeda ponejprv dne 28.března 1870 poohlédnouti se co farář ořešský po kostele a fáře, strnul jsem nad spustlostí obou. Chystal jsem i hned sám i od jiných. Daroval jsem ihned tabulky kanonu na oltář v zlatých rámcích, polštáře žluté, které se pak braly na všední den.

Vyprosil a zakoupil jsem ornáty:

zlatohákový se stříbrnými portami, jehož prostředek dal se do modrého;

postní s bohatým prostředkem a zlatými portami, z něhož nejvyšší pan biskup Dr Prucha dal předčlati bílý slavnostní s útratou asi 38 zl.r.m.,

červený s damaškovými postranicemi, a /?/ prostředky, též i zelený ornát, k němuž velum učiněno z šatiček jedné sošky P.M.-

Opravití dal jsem a novým lemem hedvábným širokým tmavočerveným, s podobnou kapucí opatřil starší pluvial, aby se ušetril novější.

5. Daroval jsem nový misál v červené káži s bohatou zlatou ozdobou i ořízkou, vázaný v ceně asi 35 zl.r.m., dne 8.října 1871.

Zjednal jsem do sakristie modlitby před a po mši sv.-

Na své útraty opraviti a natřítí dal skříň na ornáty v sakristie.

Na útraty kostela shotovena skříň k uložení pěknějších rouch obřadních.

6. Darovaliť:

Ubrus nový na veľký oltár s ťažkými háčkovanými širokými krajkami, za dispensí z prekážky príbuzenství.
Polštáre háčkované pani Anna Jirotková, učiteľka, u príležitosti svojej svadby, darovala.

7. Při obnovení kostela r.1875.

Daroval nejdůst. pan biskup Dr Prucha obraz nový sv.Jana Křtitele, malovaný mistrem panem Josefem Helichem, v ceně asi 200 zl,

daroval týž nejdůst.p. sochy sv.Cyrilla a Methoděje z továrny pp. /nevyplněno/ v Praze v ceně /nevyplněno/ zl.r.m. Kým si bylo v pam.kn.tužkou připsáno: "jsou od Myslbeka a Levého!"

dal týž natřít a pozlatit Velký oltář pozlačovačem p.Mikolášem Krejzou z Prahy,

dal malovat /bíliti/ prystěž,

farář dal bíliti kostel ostatní,

dal natřít a pozlatit z části kazatelnu a natřít zábradlí tomutěž panu Mik.Krejzovi,

platil stravu dělníkům a byt v hostinci u České koruny.

Nejdůst. pan biskup též dal červené záclony do branek při velkém oltáři a antipendium z též látky Kosmonosské.

8. Zjednalyť se z peněz kostela:

modré záclony a antipendium k velkému oltáři pro advent a půst,

nová bursa k nemocnému, /zdá se mi zakoupena z peněz kostela Řeporyjského,/

nová obřadní kniha, tak řečená agenda,

nový skvostný perikopář z peněz kostela Řeporyjského,

nová záclona na velký oltář modrá, k zahalení obrazu v čas postní.

9. Zde se zmiňuji též o tom, že jsem velké svízele měl, když pan učitel Jirotko, dostav nařízení vzdáti se kostelnické služby, beze všeho opovědění se jednoduše nepřišel přísluhovati ke mši o všední dny. K šesti týdnům strojili jsme s velebným pánem kaplanem druh druhá. Na starém kostelníku Frant. /příjmení nedoplněno/ nechtěje jej propustiti, žádal jsem dení služby, ten však za sebe dal syna, s kterým také svízele byly. Žádal jsem za povolení nějaké odměny za dení služby nejdůst. pp.patrony, nedostal jsem odpovědi na dvojí prosbu; obrátil jsem se ke konsistoři, také nedošla odpověď. Najal jsem tedy vymínkáře p.Štěpána Jirasa, kterému jsem ročně ze svého šest zlatých platil, hledě je ušetřiti na svících. Na víně se ušetřiti nedalo, toho vyšlo nad část povolenou. Pak jsem kostelníkům úplně přenechal užitek z malých svíčiček a dovolil, aby více dostali, při úvodech a křtech rozsvítiti 2 svíce tenkrát, když by něco větší odměna jim se byla dostala. Dne 11.listopadu 1870 přestal pan učitel kostelníčit.

10. Ještě se zmíniti sluší o slavnosti Vzkříšení. Jindy se konávalo procesí toliko okolo kostela, kdež věčná vichřice

víří; nebylať pobožnost ani možná, an průvod jenjen bžhával a zástupy mladíků i mužů před farou nahromaděny stály. R.1873 konal se ponejprv průvod po obci a občanstvo ochotně opravilo cesty, navezlo písku, osvítilo obydlí: nemalého berouc z toho potěšení.

Příkladná dobročinnost farníků.- /Na str.193.p.kn./

Objevila se utěšeně u ořešských farníků zvláště po dva-kráte:

1. Když se sbíralo po obcích mnou i panem kaplanem Matějem Koubou a v Chrástanech panem starostou Srbem na ty spolu-rodáky, kteříž povodní utrpěli r.1872, zejména dali občané:

Zbuzanští	74	zl	40	kr.r.m.
Řeporejští	96	"	17	"
Velko-Ohradští	20	"	90	"
Malá Ohrada	5	"	03	"
Nová Ves	4	"		
Třebonice obec	100	"		
" občané ...	75	"	70	"
Jinočany	94	"	90	"
Zmrzlík	13	"		
Kopanina	47	"	60	"
Ořech	120	"		
Žáci Ořeští	6	"	76	"
Chrástany	120	"		

Největší částkou přispěl Jinočanský statkář Prochal z 40 zl.r.m.; velmi mnozí dávali po 10 a 5 zl, v Jinočanech prodala jedna žebračka hnůj a dala utržený 1 zl r.m. nešťastným; než i jeden majitel dvou statků dal toliko 2 zl r.m. - Mimo to mnoho šatstva se dostalo. Blíže o tom a dokonaleji kniha ohlášek; poděkování v archivu.

2. Roku 1873 dne 8.září konala se kostelní sbírka na po-
hořelé Březnické, která vynesla 30 zl.r.m., které se tam do-
slaly. /Viz ohlášky./

Přípis faráře Otmana ke konsistoři.-

Nejdůstojnější Knížecí Arcbiskupská Konsistoř !

Dnem 14.ledna 1879 započala v Řeporejích úřední jednání v příčině zřízení nových kněh pozemkových, k čemuž nížepsaný spolu s p.patronátním komisarem Tuchoměřickým byli obeslaní a sic pro zádušní pole Řeporyjské nazvané "Pod Zbuzany" čís. parc.342 /staré 206/ držící v sobě 21 jiter 720 čtv.sáhů nové výměry /staré vým.20 jiter 493 1/6 čtv.sáhu/.

Toto pole užívá každý farář Ořešský za služby Boží při filialním kostele Řeporyjském konané a sice tak, že za to ne-

platí do záduší Řeporyjského ničehož jiného, než 2 f 39 3/4 kr. činže a 4 f 32 3/4 kr.r.č. extraordinarium.

Při onom jednání navrhla se otázka, máli dotčené pole do těch kněh pozemkových se zapsati jako vlastnictví kostela Řeporyjského, zač až posud ve všech listinách se pokládá, čili má přejíti úplně ve vlastnictví fary Ořešské.

Pan patronátní komisař Tuchoměřický klonil se k druhému návrhu.

Ale nížeapsaný, poradiv se o to s právním zástupcem nej-důstojnějšího patrona fary Ořešské stál při prvním návrhu, jenž se také přijal. Dotčený pozemek přišel do kněh pozemkových jako vlastnictví kostela Řeporyjského.

Na to nížeapsaný žádal p.soudního úředníka, aby spolu v pozemkových knihách se zaznamenalo, že farář Ořešský má právo toho pozemku za služby Boží při filialním kostele Řeporyjském užívat, a že není povinen za toto užívání kromě uvedených platů ničehož jiného do záduší Řeporyjského platit.

Nížeapsaný tedy uctivě prosí, aby nejd. konsistoř na základě přiložených listin ráčila potvrditi, že každý farář Ořešský za služby Boží při filialním kostele Řeporyjském konané právem užívá zádušního pozemku Řeporyjského nazvaného "Pod Zbuzany" č.342 a obsahu 21 jiter 270 čtv.sáhu výměry, /výše psáno 720 čtv.s. ?/ a sice tak, aby do záduší Řeporyjského za to užívání odváděl jen 2 f 39 3/4 kr. činži a 4 f 32 3/4 kr.r.č. extraordinarium. Z přiložené listiny D. jde na jevo, že nejd.konsistoř již jednou výnosem dne 14.dubna 1852 to právo potvrdila; a z jiných příloh vychází, že marně až posud se činily všeliké pokusy, zavázati faráře Ořešského aby záduší Řeporyjskému nahražoval všecku daň z dotčeného pozemku, že pokaždé církevními i světskými c.k. úřady věc se vyřídila k jeho prospěchu. V roku 1852 až posud se také nikdy více podobný pokus nestal.

V Ořeše dne 22.února 1879.

Karel Otman, farář ve Vořeše.

Odpověď konsistoře.- /pam.kn.str.94./

č.4139.

Důstojnému pánu panu Karlu Otmanovi, faráři v Ořeše.

Vaši žádosti ze dne 22.února 1879 čís.33 par. vyhověti nelze.

Uznáváme sice Vaše právo, užívatí zádušního pozemek Řeporyjský, „pod Zbuzany“ zvaný za roční činži 2 zl 39 3/4 kr. a 4 zl 32 3/4 kr. mimořádné daně, nenabylí jsme však toho přesvědčení, že i všem budoucím farářům Ořešským užívání tohoto pozemku za totéž extraordinarium přísluší.

Hledíce k tomu, že pozemek tento faráři Ořešskému přikázán byl proti tomu, aby z něho platil

a/ nájemné ročních 2 zl 39 3/4 kr.

b/ mimořádnou daň ročních 10 zl 17 kr. víd.měny, nemůžeme daň tuto uznati za dávku takovou, kterou by budoucně zvýšiti dovoleno nebylo.

Nájemné ročních 2 f 39 3/4 jest takovouto dávkou, nikoli ale extraordinarium ročních 10 zl 17 kr.víd.m.

Vyměření tohoto extraordinaria uložena uživateli v zásadě povinnost nahrazovati Řeporyjskému záduší daň z tohoto pozemku. Tehdejší daň rovnala se as onomu extraordinarium.

Kdyby byl úmysl tehdejší vrchnosti směřoval k tomu, přenechati užívání řečeného pozemku faráři Ořešskému za dávku takovou, kterou nikdy zvýšiti nelze, nebyla by si vrchnost vyhradila dávky dvě t.j. nájemné ročních 2 zl 39 3/4 a mimo to mimořádnou daň ročních 10 zl 17 v.m., nýbrž byla si zajisté vyhradila dávku jedinou a i co do počtu zaokrouhlenou.

Právě z toho, že si ale mimo nezměnitelnou roční činži vyhradila ještě mimořádnou daň, sluší souditi, že dávka sloužití měla na uhrazení daně a že ji tudíž ale předepsané daně měniti možno.

Kdybychom však vydali vysvědčení, za jaké jste požádal, vyloučili bychom pro budoucí časy možnost, toto extraordinarium zvýšiti.

Tuto možnost však po náhledu našem proti všem budoucím farářům Ořešským zachovati sluší pro případ, že by Řeporyjský kostel v nouzi upadl.

Náhledu našemu nevadí ani okolnost ta, že pokusy patrimoniálního úřadu o zvýšení této daně z r.1843 a 1852 neměly výsledku, poněvadž by tehdejší farářové v Ořeši bývali zkráceni v příjmech, na něž byli investováni, ani zdejší rozhodnutí ze dne 14.dubna 1852 č.2281, poněvadž tehdy výslovně praveno: bude-li zachován status quo, nebude porušena ani vůle zakladatelova ani to které ustanovení církevní.

Za těmito příčinami nevidí se nám i nyní tento status quo měniti a vložení v knihy grantovní každou změnu v řečených dávkách po všechny časy zameziti.

Předložených 11 listin vracíme.

Z kníž. arc. Konsistoře.

V Praze, dne 11.června 1879.

Kronika v pam.kn. pokračuje až

L.P. 1900 - str. 199.

Nový hřbitov v Řeporyjích. - Dne 11.listopadu 1900 odpoledne posvěcen byl nový hřbitov v Řeporyjích, nákladem temnějši obce zřízený. Svěcení vykonal vldp. Prant.Blažko, k. a vikář Libocký a farář Noutonický, u přítomnosti faráře Stodářského Václava Kotába a administrátora Lad.Jedličky. Lidu sešlo se k tomuto dosti řídkému posvátnému obřadu veliké množství,

ale jakmile jsme vyšli průvodem ze Chrámu Páně, spustil se hustý déšť, jenž trval po celé svěcení a dodržel až do noci. Nebylo to při tak pokročilé době podzimní nic divného, ale bezděky připadlo nám na mysl, že to jako předzvěst a připomínka oněch slz, jež na tom svatém poli prolévány budou - - .

Na tomto novém hřbitově z dospělých první byla pohřbena porodní babička Marie Vondráčková dne 17. ledna 1901.

Počasí. - Léta bylo po mokrému jaru r. 1900 náramně suché, od polovice června do 11. října nesprchlo a vedro neustále bylo ještě počátkem října. Ale pak se rázem ochladilo, takže již 15. října bylo třeba ve světnici topiti - tak náhlý byl přechod z horka do zimy. -

L.P. 1901 - str. 199, 200.

Fara a ořeš. kostel opraveny. - Během léta 1901 učiněny byly nákladem záduší Řeporyjského na kostele a faře v Ořechu mnohé, velenutné opravy. - Tak celý chrám Páně vnitř i zevně nově barvou natřen, sloupy pod chorem podchyceny a sesíleny /následkem veliké tíhy varhan trhalo se klenutí choru na těchto sloupech spočívající/, dvéře chrámové, jež až posud do vnitř chrámu se otvíraly, přeloženy k otvírání na venek, okno kostela na severní straně choru dáno úplně nové, věž, jež mechem byla pokryta oškrábána, celá nově barvou cementovou natřena, plechová střecha věže nově tmavou barvou natřena, hromosvodem novým opatřena, stolice chrámová na věži přeložena, tak že zvony nyní nebijí od východu k západu, nýbrž z rohu /věže/ do rohu. Stalo se tak proto, že dle náhledu stavitele při tomto způsobu zvonnění zdívo kostela tak trpěti a se trhatí nebude.

Na faře dána všude nová okna. V kaplance opraven strop, jenž hrozil sesutím, dána nová podlaha a železná kenna. V přízemí dána nová cihlová dlažba, a zhotoveny k chodbě se strany kostela nové dvoukřídlové dvéře. - Všechno zdívo farní budovy oškrábáno - bylyť sdi tak zašlé, že mechem byly pokryty - nově žlutavou barvou natřeno. - V kudyňi postavena plotna z kachlíků, a u studny místo dosavadního rumpálu postavena pumpa.

Též stáje uvnitř i zevnitř opraveny, nahozeny a obíleny a novými okny a dveřmi opatřeny. Též vrata u stodoly nově byla zhotovena. Mezi dvorem a t. z. parádní zahradou postavena úplně nová zeď /stará se rozpadla/ a všechny ostatní zdě kolem farních zahrad opraveny a nově omítnuty.

Práce tyto zhotovil stavitel Panoš Václav ze Zbuzan /č. 7./ za 6504 K 01 h. -

Oprava chrámu Řeporyjského. - Téhož roku dokončena byla nákladná oprava filiálního chrámu Páně v Řeporyjích. Věž chrámová zcela téměř byla přestavěna, oltáře a obrazy znovu oštáfirovány a pozlaceny, podlaha chrámová ze šamotových dlaždiček zhotovena, stěny chrámové vymalovány a k sakristii nově dvéře proraženy a postaveny. Kromě toho kolem celého chrámu učiněna odko-

pávka a zhotoven t.z. beton, by stěny chrámové, kteréž až posud velmi vlhké byly, na příště tolik vlhkem netrpěly.

Práce stavitelské provedl pod dozorem p.stavebního rady Máchy stavitel Ruprecht z Liboce. -

L.P. 1903 - str.200.

Dar pro farní chrám.- Roku 1903 darovala paní Marie Jiráto-
vá, vdova po zemř. Josefu Jirátovi, majiteli plzeňské pivnice
v v Dlouhé třídě v Praze /naroz.13/5 1844 ve Zbuzanech čp.12/,
drahocenné antipendium k hlavnímu a oběma postranním oltářům
zlatem uprostřed vyšívané. Mimo to darovala na všechny tři ol-
táře plátěné pokryvky a pultík s pokryvkou z téže látky jako
antipendium k hlavnímu oltáři, t.j. z hedvábného atlasu, upro-
střed s monogramem J.M. zlatem vyšitým. -

Nový chrám Stodálecký posvěcen.- T.r. dne 11.října posvěcen
byl v sousedních Stodálkách od J.M. pana Světícího biskupa a
kapitolského děkana Th.Dra Františka Krásla nově postavený
chrám. -

Zvýšení kostelnických platů.-

a/ Roku 1902 zvýšen byl plat kostelníku Krteňskému vynes-
ním vždy věrné metropolitní Kapitoly v Praze daným dne 3.čer-
vna 1903: "U vyřízení žádosti Josefa Vajtra, kostelníka Krteň-
ského za zvýšení platu kostelnického povolila podepsaná vždy
věrná metropolitní kapitola k návrhu důstojného farního úřadu
ze dne 7.ledna 1903 č.10., aby plat kostelnický Vajtrovi zvý-
šen byl na ročních dvacet korun s podmínkou, že zavazuje se
kostelník prádlo, nářadí bohoslužebné a mošní roucha, která
z ohledů bezpečnostních v Třebonicích uschována jsou, ku služ-
bám božím do Krtně přinášeti a po službách božích opět do Tře-
bonic odnáseti. /str.163 a str.201/.

b/ Vynesením vždy věrné Metropolitní Kapitoly v Praze ze 12.
ledna 1904 č.15 upravila tato plat kostelníkův Ořešských ná-
sledujícím přípisem: "Uznávající důvody v zprávě farního úřa-
du ze dne 5.t.m. uvedené, zvýšila metropolitní kapitola temním
dvoum kostelníkům /Josefu Balounovi, domkáři v Ořechu č.33. a
Václavu Bartošovi, koláři a domkáři v Ořechu č.43.- pozn. fa-
ráře/ dosavadní služné per 1 K 40 h počínaje rokem 1904 na
ročních 35 korun a přidala jim mimo to za zvonění klekání roč-
ně 25 korun, tak že služné kostelníků nyní upraveno bude na
ročních 60 korun.- Ostatní dosavadní počítky zůstanou nezměněné.
/str.201/.

Za kapitolu podepsali:

ad a/: Dr.Pr.Krásal, praelát arcijáhen a Pr.Brusák, kanovník
ad b/: Dr.Pr.Krásal, kapit.děkan a Dr. Fried, arcijáhen.

L.P. 1904 - str.201 a 202.

Stavba nové sakristie při ořeš.kostele.- Stará vlhká sakristie,

přistavěná na severní straně lodi chrámové, do níž se vcháze-
lo dveřmi umístěnými nedaleko postranního oltáře P.Marie, by-
la sbořená a nová p.stavitelem Václavem Panošem ze Zbuzan
přistavěna ku presbytáři na straně severní. Náklad na tuto
novou sakristii činil úhrnem 1166 K 09 h.- Skříň nová, do sa-
kristie postavená, stála 40 K. -

Nové oltáře.- Dále staré červotočivé oltáře chrámové nahra-
zeny novými /zhotoveny byly p.Bukem, řezbářem v Praze./
Hlavní oltář stál 1100 K, postranní po 450 K.

K oltáři sv.Josefa přistavěn boží hrob nákladem 310 K.

Mimo to sochy sv.Cyrilla a Methoděje, dále socha P.Marie
a sv.Josefa, jež již dříve v chrámu Páně se nalézaly, nově
oštěfirovány. Též znovu natřen a pozlacen byl řezaný rám nad
hlavním oltářem od p.Jindřicha Ecka z Prahy. Oprava rámu stá-
la 240 K.- Též natřeny a pozlaceny varhany za 80 K.- Opatře-
ny tři nové měkké kostelní lavice po 40 K.-

Nová křížová cesta.- T.r. daroval Jeho Milost, nejdůstojněj-
ší Pán, pan Monsignor Th.Dr.František Krásal, světící biskup,
a děkan vždy věrné Metropolitní Kapitoly u sv.Víta v Praze
novou křížovou cestu farnímu chrámu Páně Ořešskému. -

Nová kazatelna.- Též pořízena nová Kazatelna nákladem 900 K
a mřížky před hlavním oltářem za 240 K.

Prkenná podlaha.- .. též dána do chrámu na zimu za 319 K a no-
vé dveře u vchodu do chrámu k otvírání na venek. Dosavadní
zavíraly se z vnitřku, což bylo pro případ tlačenice velmi
nebezpečné. -

Opravy na faře.- I na faře učiněny mnohé opravy. Tak dána
podlaha do kuchyně /stála 76 K/, nové dveře u kanceláře /44 K/,
kuchyně /44 K/, u chodby vedoucí na dvůr /57 K/, ostatní pak
dveře natřeny brunolinem, nebo obarveny.

V prvním poschodí položena nová dlažba šamotová nákladem
133 K 93 h a postaveno nové železné zábradlí za 44 K 55 h, do
jídelny pak a farářova pokoje nová hliněná kama.

L.P. 1905 - str.202, 203.

Křížová cesta loňského roku darovaná byla dne 12.března 1905
o první neděli postní na základě vrchnopastýřského svolení ze
dne 7.března 1905 č.2957 od důst.pana P. Kazimíra Adamka, O.
Fr.M. guardiana kláštera u Panny Marie Sněžné zřízena a posvě-
cena a všemi odpůstky Jerusalemskými nadána. /Spisy viz v ar-
chivu farním./

Generální visitace.- Dne 4.června 1905 konána byla na osadě
Ořešské generální visitace od Jeho Eminencí Leo kardinála a
arcibiskupa ze Skrbenských, za assistance Jeho Milosti nejd.
pana světícího biskupa Th.Dra Františka Krásala, a preláta Dra
Jana Sedláka s důst.panem Monsignorem Mořicem Píchou.
K sv.biřmování dostavilo se 613 biřmovanců /305 mužů a 308 žen/

Požáry ve Zbuzanech.- Dne 12.srpna o 1.hodině s poledne hořelo u Sojků ve statku č.18.- Shořela stodola stará pod došky, odkudž oheň rukou zločinou založený vyšel, i stodola nová, obě úrodou polní naplněné. Též shořely stáje na straně k Jirátovic statku se nalézající.

U Jiráta "Válků" shořela kůlnička na dříví a na uhlí.

Brzy na to dne 23.srpna vypukl požár ve dvoře Šolcovic č.d.14. a strávil stodolu a stáje. Spolu shořel na mlatě umístěný parní stroj mlátičí. - A opět po 11 dnech t.j. dne 4.září ráno o 7. hodině chytily u Malých Jiráta č.23. vepřové chlévce - od nichž dle úmyslu Znáře měl chytiti hned vedle stojící špejchárek pod došky, dále domovní stavení rovněž pod došky - a hned v bezprostředním sousedství se nalézající seník p.Matěje Jiráta č.22., a od toho stodola došková úrodou nabitá. Než zločinný úmysl paličův podařil se jen z části. Seník souseda Jiráta a stodola chytily a požárem zničeny byly, avšak doškový špejchárek obdivuhodným způsobem neshořel. Uchráněn byl, a to zásluhou ořecha na rohu jeho rostoucího.- Tím však msta paličova nebyla ukojena. Dne /vynecháno/ září opět povstal požár ve Zbuzanech, a to o 9.hodině dopolední ve stodole "u Pavelků" č.6., kteroužto živnost koupil p.Sojka. A tentokrát měl palič namířeno skoro na půl Zbuzan. Táhl západní vítr, a od požáru stodoly dle úmyslu paličova měl chytit domek Králův č.5., od toho pak stavení Jiráta "Houšky" č.3. a stavení obydlé Plesnivých č.2. a větrem měl se přenést k Součkovům a Kolmanovům č.d.21.- Však zlopověstné dílo jeho se nepodařilo. Oheň obmezen; toliko stodola shořela, úrodou naplněná.

Kdo to dělal, to ví jen milý Bůh. Podezření bylo na jednoho obyvatele Zbuzanského, byl vzat i do vyšetřovací vazby - avšak pro nedostatek zřejmých důkazů byl z vazby vyšetřovací propuštěn.

Když výše zmíněná stodola Sojkovic hořela - počalo hořeti u Malých Jiráta /čp.23./ poznovu. Oheň založen pod došky se strany zahrady, však v zárodku potlačen, což věru bylo divem. Řízením božím právě v ten okamžik, kdy lunt dohořel a prach v lahvičce se vznal, aby podpálil doškovou střechu, vstoupila služka na zahrádku. Šla pro zeleninu do polévky. I spatřivši vznik ohně spustila křik, lidé se sběhli a oheň šťastně utloukli. -

Kostelníku Řeporyjskému zvýšena služba.- Výnosem c.k.místodržitelství v Praze ze dne 16.prosince 1907 č.345.976 zvýšeno bylo služné kostelníka Řeporyjského na dobu tří let na 60 K ročně, počínaje 1.lednem 1908. -

Řiditeli kůru služné zvýšeno.- Výnosem vždy věrné metropolitní kapitoly ze dne 20.února 1908 č.212 upraveno bylo služné p. řidícímu Bedřichu Houdovi jakožto řiditeli choru za "výkony kostelní" od 1.ledna 1908 takto: Při kostele Ořešském obnášeti

buďe odměna jeho místo dosavadních 5 K 04 h ... 85 K, při kostele Krteňském místo 5 K 04 h ... 45 K. - Jelikož se žádání kostela Řeporyjského dostává 120 K, buďe celkový příjem p. řídícího jakožto ředitele chóru obnášeti ročně 250 korun. -

Požár na Chabech.- Dne 10.října 1908 o 8.hodině večer vypukl požár na Chabech ve statku přínaležejícím p.Benešovi, při čemž vyhořela stodola naplněná obilím, a vedle stojící kuřna, v níž se nalézaly rozličné hospodářské stroje, jako sekací stroj, hrabačka, mačkadlo na ledek a vřz. Na místě stodoly nalézal se parní stroj mláticí. Ten shořel spolu s lisem na slámu.

Jak požár povstal se nezjistilo. Veliké štěstí bylo pro p.Beneše, že bylo úplně bezvětrí. Jinak by stáje vedle kůlny stojící a therovaným papírem kryté nezachránili. Nebyloť vody. Ta se musela vozit z rybníčka pod Krtní. -

Sucho.- Rok 1908 byl celkem málo úrodný. Obilí předčasně následkem velikého sucha uzrálo, následkem čehož i zrno bylo shubé, zvláště u pšenice, které většinou byly sety teprv na jaře. Byloť i r.1907 veliké sucho, takže se nemohlo ani oratí. Někteří Řeporyjští sousedé nemohouce řepniště zoratí, jednoduše je toliko zvláčeli a do toho pšenici seli. Ptal jsem se, jaká byla, a pravili, že dobrá.

Sedláci vyorávali řepu dvěma páry. Panští ořeštili třemi páry. -

Obecní studna u pastoušky.- V roce 1909 usnesl se obecní výbor dati vykopati studnu obecní u pastoušky, Jelikož obyvatelé Ořeštili mnoho trpěli nedostatkem vody, zvláště k vaření, /k napájení dobytka vozili z rybníčku pod strážním domkem u cesty vedoucí do Třebonic a na Krteň./ A místo voleno dobře. Voda v 11 metrech hloubky se ukázala. Vykopána jest v celkové hloubce 15 metrů, a stála se vším všudy - t.j. i s vykopáním, vyzáčením a pumpou 1200 K.-

Farní věstník úřední začal se vydávati r.1908.

L.P. 1910 - str.206 až 210.

Statistika.- V uplynulém roce 1909 narodilo se na zdejší farní osadě 156 dítek, sňatků uzavřeno 22 a zemřelo 90 osadníků.

Požár.- Dne 21.ledna v pondělí o 4.hod. odpolední vypukl opět ve Zbuzanech požár. Vyhořela tentokráte nová stodola p.Jiráta zvaného Houšky /čp.3./ -

Kanonická visitace.- Dne 7.čubna konali zde kanonickou visitaci a zkoušku školní mládeže velepp.: Th.Dr.Rudolf Horský, k.a.vikář a farář na Šárce a současně s ním Augustýn Krčmář, k.a. vikariátní sekretář a farář ve Stodůlkách. -

Halleyova kometa.- Halleyova kometa u nás posledně r.1835.viditelná zjevila se po 75 letech opět na obzoru a zavlála pří-

-R.1910.-

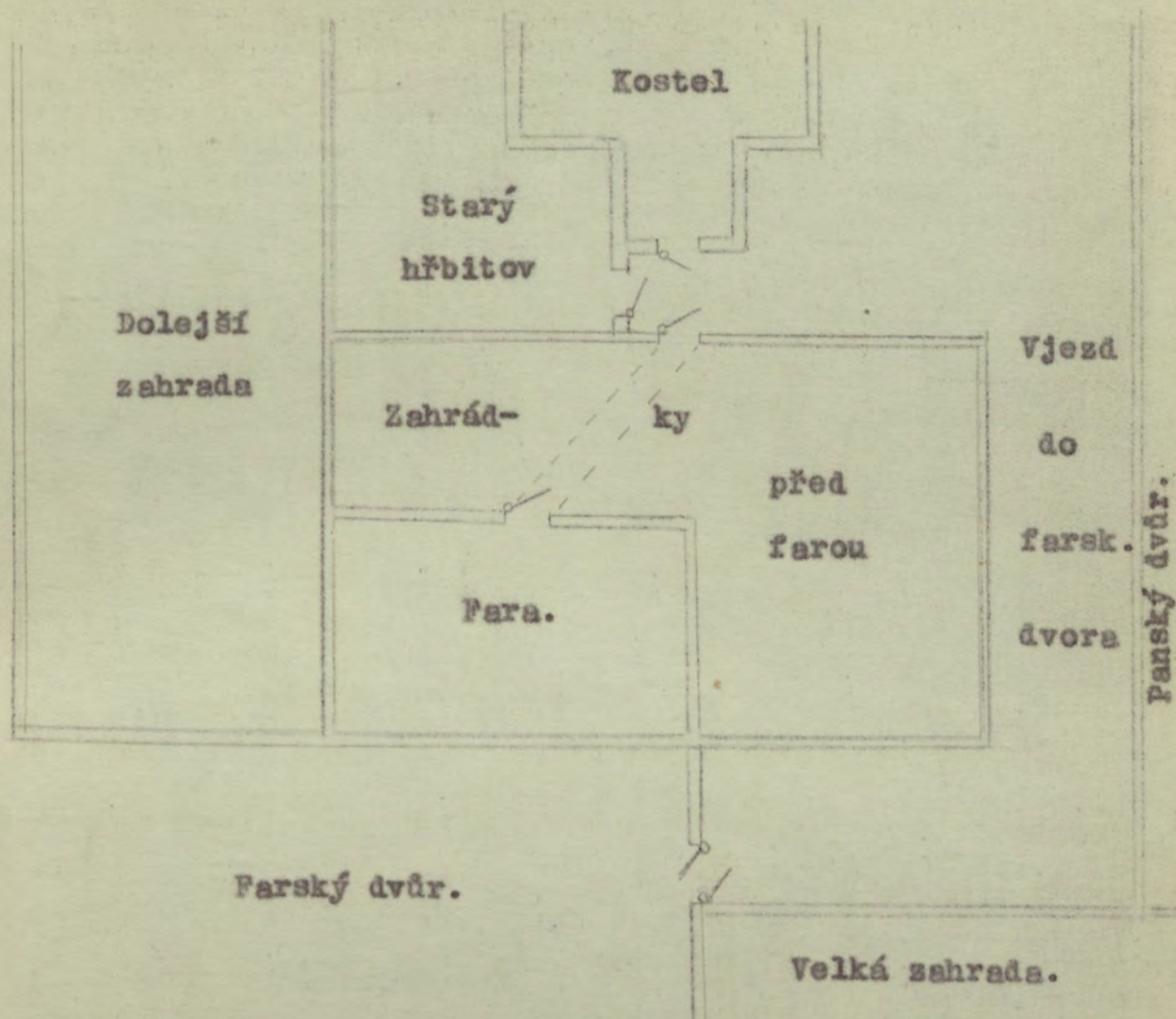
činu k těm nejobroductivnějším pověstem. Hvězdáři tvrdili, že země naše projde ohonem této komety a srážka ta že bude pro nás osudnou, ježto ohon ten jest naplněn prudce jedovatými parami kyanovodíkovými. Jakmile ohon ten jako plášť zahalí naši zem, že nutně otráveno bude veškeré živočišstvo a tím že nastane hlavně konec plemene lidského. Panika zmocňovala se i lidí intelligentních, kteří opatřovali se balonky naplněnými kyslíkem a p.- Dne 21.května země dle výpočtů astronomických skutečně prošla chvostem komety bez nejmenšího úrazu anebo pohrony. Bankrot vědy ! Kometu nejjasněji bylo pozorovati ve dnech 22 - 26.května na západním nebi a sice večer hned po západu slunce až asi do 9.hodin večer, kdy zapadala. Zjev její nebyl nikterak nápadný, jevila se jako mladá hvězdička 2-3 velikosti, od níž kolmo nahoru rostl ještě mnohem méně zářící ohon - sotva 1-2 m dlouhý. Z fary pozorována stála na nebi nad Dobřicí a pohybovala se ke Zbuzanům - a nad Hořelicí zapadala. -

Požár v ořeš.mlýně č.l.- Dne 19.května vypukl požár v Radotínském údolí ve mlýně p.Františka Kaliny, který právě nebyl doma. Požár vznikl ráno kolem 4.hodiny a než byl zpozorován, celý mlýn stojící o samotě padl mu za oběť. Ve mlýně tom shořel také starý památný kříž, visící kdysi na tak zv.Kalinovském oltáři v zdejším kostele. /Dnes oltář sv.Josefa./

Opravy kostela a fary.- Na nové sakristii postavené r.1904. nákladem 1166 K 09 h spadl letos v červnu krov. Příčinou toho byla houba, kterou dříví krovové bylo úplně prolezlé. Dán tudíž na sakristii nový krov, znovu natřeny plechové součásti věží a chránové střechy, jakož i prejsová krytba opravena. Po té dne 27.června počalo s opravami na faře. Zřízena prádelna s kotlem a spíž, položena nová dlažba na záchodě, schodišti a v přízemní chodbě, postaven v kuchyni nový sporák, vyhozena pec, kuchyně sama seškrábána až na zdivo /při čemž objeveno v klenbě veliké mraveniště, které velice obtěžovalo faru a nemohlo býti objeveno/ znova omítnuta a vymalována. Pořízena kůlna na kočár, dán nový krov na celou kůlnu, omýtnuty stáje, postavena nová pumpa, na farní budovu dány okapní roury a hromosvod, prolomen vchod ze dvora do dolejší zahrady a v zahradě té zřízen nový bassin pro kačny. Kolem celé farní budovy na straně jižní a východní pořízen odpad vody, aby fara netrpěla v přízemí vlhkem a zároveň upraveno prostranství mezi farou a kostelem v nynější podobě a vydlážděny chodníky z fary do kostela i sakristie. /Viz plánec situač. na dalším fol./ Z něho je patrné, že

1/ zrušeno ohrazení starého hřbitova,

2/ zúženy zahrádky podél fronty fary na pruh 6 m. široký a tím uvolněn kostel tak, že i faře i kostelu získán přístup vzduchu a slunce, a možno zajeti přímo před vchod chránový i farní. Práh fary byl o 60 cm niž než práh vchodu do přední zahrádky proti kostelu - tak že všechna voda tekla přímo do farní chodby ; zvláště když okapních rour na budově nebylo. Farní budova stala se nyní obydlím zdravým a suchým i v přízemí. -

Situace prostoru mezi farou a kostelem před opravou.

Celkový náklad rozpočten byl na 5000 K a jest značně překročen, jak ukazují zádušní účty. Tyto opravy všechny ukončeny teprve 15. listopadu a podotýkáti netřeba, že zkusili jsme při nich mnoho nepohodlí a jiných nepříjemností. -

Dovolená.- Farář měl dovolenou od 1.- 28. července a kaplan od 1.- 30. srpna, kterou použili k cestě po severní Itálii. Oba zastupoval vldp. Th. Dr. Břetislav Baloun, kněz deficient žijící zde u rodičů. -

Rozšíření hřbitova na Krtni.- Rostoucí osadě nestačí dosavadní hřbitovy. Proto založen před několika roky nový hřbitov v Řeporyjích, letos pak rozšířen hřbitov u kostela na Krtni. Chaby prodaly od pastviny č.k. 34/1 záduší Krteňskému 114 čtverečních sáhů na rozšíření hřbitova za 229 korun. Charakteristické je, že záduší Krteňské musilo si od obce Chabské draze zakoupit /viz účty zádušní/ kdysi svůj vlastní pozemek pro nový hřbitov. Tempora mutantur! - Hřbitov ten byl dne 25. září v neděli ráno posvěcen na základě svolení nejd. k. a. konsistoře ze dne 22. srpna 1910 č. 10787.

-R.1910.-

Nemohu mlčením prominouti /píše farář Baar/, že jsem se snažil, aby osadníci Jinočanští přidělení byli ke kostelu Ořešskému a pochovávali se na hřbitov v Ořechu z těchto důvodů: 1/ Obyvatelé Jinočan - vyjímaje 3 rody - se vesměs přistěhovali - neboť obec ta vyrostla americkou rychlostí a je tudíž obyvatelstvu - které zde nemá starých tradic - lhostejno, kam své mrtvé pochovává. 2/ Cesta z Jinočan do Ořechu vede po silnici - na Krteň však bídnou vozovou cestou anebo silnicí přes Třebonice, ale pak je tato cesta delší než do Ořechu. 3/ Duchovní správě v Ořechu značně by se tím práce ulehčila. - Na toto mé uctivé podání odpověděla Nejd.k.a. konsistoř, že "z ohledů pastoračních změna ta se nepovoluje." -

Požár v Jinočanech.- Dne 28.srpna ráno v 5 hodin už rozzařila se nad zdejší krajem prudká bouře, při které udeřil blesk do nového hostince p.Františka Havláje v Jinočanech č.15., na kterém shořela střecha i se zásobami píce pod ní uloženými. -

Hledání rudy.- Železářská společnost ve Vítkovicích ve Slezsku pátrá ve zdejší okoli po železné rudě. Tak zvané "šorfování" zahájila v červenci letošního roku na poli Ke Krtni, které patří kostelu Řeporyjskému, a jež faráři zdejší "in partem congruae" užívají. Ěrtá na poli tom už na 4. místě vždy do hloubky 390 m. Výsledky těchto pokusů však pečlivě tají. -

Nová socha.- Dne 4.prosince posvěcena byla ve farním chrámu v Ořechu nová socha božského srdce Páně. Socha postavena byla na holý sloup proti hlavnímu vchodu chrámovému. Zakoupena byla u sochařské firmy Bratří Buškové v Sychrově u Turnova za 225 K s konsolou a baldachýnem. Náklad s tím spojený hradil neznámý dobrodinec. -

Jesle.- U firmy P.Schenk v Račonicích zakoupeny byly pro zdejší farní chrám nové jesle za 180 K - úprava místa pro ně, dovoz a j. stálo 30 K.- Na úhradu použito bylo daru 200 K, jež zdejšímu chrámu věnovala paní Marie Mašínová, choť Antonína Mašína, nájemce velkostatku v Ořechu. -

Počasi.- R.1910 byl rokem prostředně úrodným. Jaro i léto bylo chladné, deštivé, tak že ve žních mnoho obilí porostlo. Sníh dostavil se velice záhy. Už dne 22.listopadu jezdilo se na saních. Časná zima překvapila všechny ještě v pilné práci podzimní. Mnoho nedobyté dosud řepy zapadalo sněhem. Rovněž podzimní orba a setba není ukončena. Včely mají zásob poskrovnou a nerojily se.- Na pražské plodínové burse platilo se dne 28.prosince t.r.: Za 1 metrický cent: pšenice 21.40 K, ječmene 18.30 K; žito 17.10 K, oves 17 K; cukru surového 20.60 K, rafinádý 71.75 K.-

L.P. 1911 - str.210 až 213.

Statistika.- V uplynulém roce 1910 bylo na zdejší farní osadě uzavřeno 34 sňatků, narodilo se 161 dítek /z nich 9 neman-

-R.1911.-

želských/ a zemřelo 74 osadníků - z nichž 38 bylo dospělých t.j. přes 14 r. starých. -

Sčítání lidu.- V celém Rakousko-Uhersku provedeno bylo sčítání lidu a sice dle stavu, jaký byl dne 31.prosince r.1910.- Výsledek sčítání lidu na naší osadě pak jest tento:

Obec	Domů	Bytů	mužů	žen	Celkem	Čist a psát		
						umějí	neumějí	dosp. děti
Ořech	59	113	240	264	504	413	14	77
Zmrzlík	6	10	25	22	47	37	3	7
Kopanina Zadní ..	21	33	74	72	146	121	5	20
Zbuzany	33	72	141	160	301	239	15	47
Jinočany	88	152	363	395	758	613	19	126
Chrástany	54	109	264	231	495	418	5	72
Mirešice	3	16	47	43	90	69	1	20
Třebonice	40	63	169	134	303	252	12	39
Chaby	6	12	35	33	68	53	-	15
Řeporyje	150	380	852	766	1618	1352	60	206
Ohrada Velká	11	15	35	27	62	53	1	8
Opatřilka	2	7	7	3	10	10	-	-
Nová Ves	2	2	7	7	14	8	2	4
úhrnem	475	984	2259	2157	4416	3638	137	641

Obec	Ná - bo - žen - ství				Obcovací řeč	
	kat.	ev.	žid.	bez v.	čes.	němec.
Ořech	501	2	-	1	504	-
Zmrzlík	47	-	-	-	47	-
Kopanina Zadní ..	146	-	-	-	146	-
Zbuzany	301	-	-	-	301	-
Jinočany	758	-	-	-	758	-
Chrástany	493	-	2	-	495	-
Mirešice	90	-	-	-	90	-
Třebonice	303	-	-	-	303	-
Chaby	68	-	-	-	68	-
Řeporyje	1607	4	7	-	1614	4
Ohrada Velká	59	3	-	-	62	-
Opatřilka	10	-	-	-	10	-
Nová Ves	11	3	-	-	14	-
úhrnem	4394	12	9	1	4412	4

Dle toho na osadě naší od posledního sčítání přibýlo 596 obyvatel. V celém Českém Království napočítáno 6,773.547 obyvatelů - přibýlo tudíž od r.1900 celkem v Čechách 454.850 obyvatel. -

Kan. visitace.- Dne 20. a 21.března 1911 vykonal na zdejší farní osadě kanonickou visitaci vldp.Th.Dr.Rudolf Horský, li-bochý k.a.vikář a farář na Šarce sv.Matěje a zároveň poslanec na říšské radě.

Otevření hrobu sv.Václava.- Dne 4.dubna l.P.1911 po staletích otevřen hrob sv.Václava ve svato-Václavské kapli ve velechrámu sv.Víta na Král.Hradčanech u přítomnosti J.E.Nejdůst. pana kardinála Leona ze Skrbenských, knížete-arcibiskupa, nejd.v.v.Metropolitní-kapituly, místodržitele českého knížete Frt.Thuna, stavitele velechrámu Kam. Hilberta, konservátora Jana Herajna a j.v.- Nalezené ostatky překvapujícím způsobem připojují se k ostatkům už dříve známým a po různu v reliquiích umístěným, na př. dolejší čelist lebky a zuby hodily se úplně k lebce nalezené a zapadaly správně do příslušných lůžek v čelistním oblouku lebky atd.- Jest tedy shoda a vzájemná příslušnost reliquií na různých místech chovaných dokázaná a ověřena i odborným posudkem /protokolárně/ profesorů české university: Dra Jana Hnátka a Dra J.Matiegky /Matějky/. Podrobný popis nálezu sepsal Dr Ant.ín Počlaha ve zvláštní knize: "Sv.Václava hrob a ostatky."- Tento nález je tím důležitější, ježto krátce před tím vyvolala rozruch v České veřejnosti zpráva, že v Čáslavi nalezen byl hrob s kostmi Jana Žižky z Trocnova. Okolnosti však, které tento nález provázely, svědčí, že se jedná o ostatky podvržené. Jako dokument doby pro kulturního historika příštího výslovně uvádím, že domnělý nález ostatků Žižkových zajímal nejvyšší měrou všechny vrstvy národa, kdežto nálezu ostatků sv.Václava, patrona, dědice a vévody našeho věnováno jen málo pozornosti. -

Neštěstí.- Dne 12.července 1911 orál na svém poli za Ořechem směrem ke Zmrzlíku František Veselý, mistr krejčovský a domkář v Ořechu č.40.- Na tom poli jest otevřený lom pískový asi 5 metrů hluboký. Dopluhu měl zapražené krávy a při obracení byl jimi sražen do lomu. Prorazil si na hlavě spodinu lebeční a téhož dne zemřel. -

Korunovační klenoty české.- Nad kaplí Svatováclavskou ve velechrámu sv.Víta na Hradčanech umístěna jest komora, ve které uloženy jsou korunovační klenoty Českých králů. Letos vyskytla se v novinách náhle zpráva, že tyto klenoty opatřeny jsou nedostatečně, ba že i ukradeny byly, že k nim mají dělníci zaměstnaní při dostavbě chrámové přístup a p.- K uklidnění myslí se svolením císaře a krále Františka Josefa I. byla dne 17. srpna t.r. korunovační komora otevřena, jeden klíč k ní chová arcibiskup Pražský, druhý místodržitel, třetí maršálek Českého království, čtvrtý primátor města Prahy atd.- Všechny klíče je sedm. - V komoře nalezena koruna, žezlo, říšské jablko, plášť, nádoby na sv.oleje - všecko v pouzdech a skříních uloženo v největším pořádku. Všichni věrní Čechové žádali, aby při té příležitosti klenoty ty veřejně na místě bezpečném byly vystaveny - ale přání to splněno nebylo. Komora opět na sedm zámků uzamčena a insignie Českého Království i na dále ponechány ve - tmě. -

Požár v Ořechu.- Ve čtvrtek dne 7.září odpoledne po 2. hodině vyhořely stodoly panského dvora v Ořechu. Ježto v stodolách těch uložena byla celá dosud nemlácená letošní sklizeň obilní,

-R.1911.-

trval požár neobyčejně dlouho a byl daleko široko viditelný. Celkem 18 stříkaček a 14 hasičských sborů sjelo se k ohni. Byly zde dvě stříkačky Ořešské, pak z Řeporyjí, Jinočana, Chrástana, Třebonic, Zbuzan, Dobříče, Dušníku, Holíně, Chotče, Chýnic, Lochkova, Mezouně, Nučic, Slivence, Stodálek a Tachlovic. Spojenému úsilí jich podařilo se, že se požár nerozšířil na sousední budovy. Vzniklá škoda je sice veliká, ale kryta jest pojištěním. Nájemcem dvora v přítomné době jest pan Antonín Mašín; požár vznikl při mlácení parní mlátičkou. Dle této pamětní knihy vyhořely tytéž stodoly také dne 23.května r.1854. -

Dary chrámu.- Nejdůstojnější v.v. metropolitní kapitula u sv. Víta darovala letos farnímu chrámu v Ořechu 1 missale románum, 1 missale pro defunéis, 1 ornát bílý, 1 ornát červený, 3 vrchní tobalie na oltáře, 1 albu, 1 rochetu.-

Paní Kateřina Sternová, choť obvodního lékaře v Ořechu darovala farnímu chrámu v Ořechu 1 hedvábné, vyšívané velum pro kněze.

Do filial. kostela v Řeporyjích nákladem záduší téhož chrámu pořízen do sakristie nový kredenc, dále černý pluvial, dvoje konže ministrantské, tobalie a koberec na oltář, věčná lampa, 6 nástěnných svíců, otáčecí svícen na svíčky za zemřelé, konvičky, aspergil a j.v. -

Počasí.- Letošní rok 1911 vyznamenával se velikým suchem a vedrem a tak řadí se k oněm katastrofálním letům, o nichž historie se zmiňuje a jež vlasti naší přinesla především neúrodu píce pro dobytek. Nepršelo téměř po celé léto, následkem toho vyhořely traviny, jetele daly pouze jednu seč, ukázalo se velké množství myši, nemohlo se orat a podzimní setba s bídou ukončena. Úroda cukrové řepy byla malá, za to úroda obilní ve zdejších kraji téměř normální, obilí ač bylo řídké, vydatně sype, zrno je těžké, jádrné a ceny značně vysoké. Tak na pražské plodninové burse platilo se dne 28.prosince t.r.: za 1 metrický cent pšenice 26 K, ječmene 22 K, žita 22 K 80 h, ovsa 21 K 20 h, cukru surového 36 K 25 h, rafinády 96 K 75 h. Následkem toho i veškeré ostatní životní potřeby velice se zdražily.- Veдро v letních měsících dostupovalo ve stínu až 40° C. a také zima až dosud je neobvyklé mírná, sníh sice padal, ležeti však nezůstal, tak že v prosinci je počasí asi takové jaké bývá v březnu. -

L.P. 1912 - str.214 až 217.

Počasí.- Hned po Novém roce udeřily kruté mrazy, které dostoupily až 20° R. pod bod mrazu - a které vyrovnaly se mrazům r.1867. jak meteorologická stanice zjistila, takže osvědčila se stará pranostika, že veliká vedra v létě ohlašují i veliké mrazy v zimě. Zima byla nejen krutá ale i dlouhá, tak že ještě o Velikonocích dne 5.dubna padal sníh. -

-R.1912.-

Inventární předměty.- Farnímu chrámu v Ořechu darovala Nejd. v.v. metropolitní kapitola u sv.Víta v Praze dva nové misály, tři nové vrchní ubrusy na oltáře, 1 albu, 1 rochetu a 2 nové, nádherné ornáty.-

Pro filiální chrám v Řeporyjích nákladem záduší téhož chrámu zakoupena nová věčná lampa bronzová, alpaková kropenka s kropáčem, skleněné konvičky s táckem, železný podstavec otáčecí na svíčky za zemřelé, 6 nástěnných svícňů bronzových, vyčištěn kalich a opraveno ciborium. Z "Rážencové výroby" pro tří kostel koupen nový černý pluviál, 2 černé a 2 červené konže ministrantské s rochetami, jakož i potřebné kostelní prádlo, na oltář pak koberce a 12 umělých kytic na svíčky. Do sakristie objednan nový kredenc, vše v úhrnné ceně 600 K.- Obec pak pořídila svým nákladem pro pohřby nové máry, křížek, dvě lucerny a objednala na hřbitov nádherný kovový kříž s podstavcem. -

Kanonická visitace.- Dne 29. a 30.dubna vykonal na zdejší farní osadě kanonickou visitaci vldp. Th.Dr.Rudolf Horský, litbocký k.s.vikář a farář na Šárce sv.Matěje.

Polní kaple na Chabech.- Nynější držitel statku č.3. na Chabech, pan Rudolf Jelínek, chtěl r.1911 odprodati část svého pole č.k.3. na stavbu domku. U pole toho stojí však malá kaplička a proto c.k. finanční prokuratura v Praze zdvihla odpor proti závad prostému oddělení pozemku toho, dokud nebude zjištěno, kdo kapličku postavil, byla-li zřízena nadace s kterým nadatelem na její udržování, v čí správě nadání to se nalézá a konají-li se v ní veřejné služby boží.-

Po dlouhém šetření zjištěno, že někdejší majitelé téhož statku č.3. manželé Matěj a Anna Havlůjovi obdrželi od patronatního úřadu Chrástského dne 9.prosince r.1850. svolení, aby postaviti mohli polní kapličku.- Finanční prokuratura pak výnosem ze dne 29/5 1912 č.28982. prohlásila: "že kaplička ve vložce č.3.pozemk.knihy katastr.obce Chaby zapsaná netvoří jmění církevní a tudíž ingerenci c.k. finanční prokuratury nepodléhá." - Rovněž Nejd.v.v. metropolitní kapitola u sv.Víta v Praze výnosem dáto 21/6 1912 č.941. takto rozhodla: "Nepatrná kaplička u obce Chaby /farní osada Ořech/ je soukromým vlastnictvím majitele usedlosti č.p.3. v Chabech, na jehož usedlosti ve vložce č.3. je knihovně vložena povinnost "zur Erbauung und Erhaltung einer Feldkapelle".- Kaplička ta nalézá se v soukromé správě nynějšího majitele usedlosti č.p.3. Rudolfa Jelínka, v téže se nekonají žádné bohoslužby veřejné a nesouvisí nikterak s patronátem farního chrámu v Ořechu a filiál. kostela na Krtni. O udržování kapličky té je zcela postaráno a není vůbec třeba v záležitosti této ještě něčeho podnikati."

Nejdúst.k.a.konsistoř v Praze pak přípisem svým ze dne 3.července 1912. č.8720. poslala sem celý akt k nahlédnutí a event. poznamenání do farní pamětní knihy s rozkazem, aby spisy všechny pak byly jí vráceny, což se i stalo zdejším přípisem dáto 12/7 1912. č.364. -

-R.1912.-

Bílý pluvial.- Ústřední jednota spolku k uctění Nejsv.svá-
tosti oltářní darovala zdejšímu farnímu chrámu Páně letos no-
vý bílý pluvial. -

Úder blesku ve Zbuzanech.- V neděli dne 12.května odpoledne
o 5.hodině snesla se prudká bouře nad zdejší krajinou; při
bouři té udeřil blesk do obecní kovárny ve Zbuzanech č.27.,
kterou má v přítomné době najatu mistr kovářský Emanuel Kli-
koš. Blesk nezapálil, pouze pobořil komín a střechu a omráčil
choť kovářovu, kterou však brzy vzkřísil - Po této přího-
dě dali sousedé zbuzanští hromosvod nejen na kovárnu, ale i
na všechny budovy a statky svoje. -

Stavba schodiště na kár.- Až dosud vcházelo se na kár farní-
ho chrámu v Ořechu uvnitř kostela v pravém koutě od hlavního
vchodu po úzkých a velice nepohodlných schodech. Schodiště
to uvnitř chrámu bylo příčinou stálých stesků. Nedalo se uza-
vřítí, tak že na kár mohl každý i nepovolaný se dostat, na
něm zadržovala se nejraději mládež školy odrostlá tropíc tam
různé neplechty; o pohřbech a jiných příležitostech řídící ká-
ru a zpěváci jen s velikým namáháním mohli se protlačit na
kár i pak s káru dolů; chrám náš má pouze jeden východ a při
nastalé panice i všichni na káru shromáždění musili by jen
tím vchodem projít; schodiště samo bylo velice nízké, sešlé,
schody v něm vyšlapené, a proto nejd.v.v. metropolitní kapi-
tola u sv.Víta rozhodla se postavit schodiště nové, které
přistavěla z venčí podél severní strany chrámové věže. Z to-
hoto schodiště současně proražen vchod do chrámové věže, do
které až dosud vcházelo se také z chrámového káru. Se stavbou
počato dne 22.července a ukončena byla dne 29.srpna právě
před poutí. Stavbu provedl pan František Kozák, stavitel v
Dašnickách, za úhrnný obnos: 1362 K 38 h. -

Světový kongres eucharistický ve Vídni.- Ve dnech 11. - 15.
září konán byl ve Vídni světový kongres eucharistický, na kte-
rý odjelo i 9 zdejších osadníků a to:

Kateřina Pavelková, choť rolníka na odpočinku v Třebonicích,
Kateřina Kohlíčková, vdova po kantýnském v Řeporyjích,
Marie Benešová, choť statkáře v Chabech,
Marie Vajsová, obchodnice ve Zbuzanech,
Antonie Jerolínková, soukromnice v Ořechu,
Josef Kuchař, rolník v Řeporyjích,
Antonín Suchý, rolník v Řeporyjích,
František Marek, zeďník na dráze v Řeporyjích
a konečně pisatel těchto řádků Jindřich Baar, farář v Ořechu,
který měl na sjezdě tom v pátek dne 13.září odpol. o 3.hod.
ve Vídni -III. v kostele na Rennwegu řeč "o účtě nejsvětější-
ho árdce Páně". -

Socha Panny Marie na Krtni.- Paní Anna Roučí-ová, choť stat-
káře v Uhonicích č.28. rozená Holcovská z Chráštan č.13. na
památku svých v Pánu zesnulých rodičů Antonína a Anny věnova-
la kostelu Krteňskému sochu P.Marie a podstavcem, klekátkem

-R.1912.-

a dřevěným baldachýnem za 500 korun. Sochu zhotovil p.Vendelín Kostačka, sochař a pozlačovač v Praze, který celé vnitřní zařízení chrámové do Krteňského kostela r.1890. byl dodal. Socha byla postavena dle přání dávkyně v chrámové lodi v rohu proti kazatelně na straně epištolní a dne 26.ledna 1913. před velkými službami božími slavnostně posvěcena. -

Počasií.- Uplynulý rok 1912. byl rokem neobyčejně úrodným. Prželo často a hojně - takže nahražena byla alespoň částečně neúroda r.1911. Hojnost píce nutila rolníky k odstavu i nákupu dobytka, jehož cena neobyčejně stoupla. Obilí bylo tolik, že naprosto nevešlo se do stodol a bylo nutno ukládati je do stohů. Ceny jeho však oproti loňsku jen nepatrně poklesly - sotva o 10 až 20 h na metr.centu - tak že drahotní poměry trvají dál jako v r.1911.- Cukrové řepy urodilo se průměrně na 1 korci 80 až 100 metr.centů, mokrem trpěly však brambory, které hnily a chuť jejich byla odporná. -

L.P. 1913 - str.218 až 221.

Statistika.- V uplynulém roce 1912. uzavřeno bylo na zdejší farní osadě 30 sňatků manželských, narodilo se 136 dětí, z nichž bylo 17 nemanželských, zemřelo celkem 71 osoba, z nichž 9 nezaopatřeno sv. svátostmi /6 umřelo smrtí náhlou a zaopatřeno býti nemohlo/. Celkem na osadě zdejší pozoruje se, že přibývá sice osadníků ale ubývá porodů, což právě o veliké mravnosti rodinného života nesvědčí. -

Oprava křtitelnice.- Z původního zařízení chrámového v Ořechu uchovala se až naše časy pouze křtitelnice cínová, zhotovená r.1609. Stářím už sešla, na mnohých místech byla dřevá, víko měla ulomené, ozdoby utlučené, nápisy poškozené. Letošního roku věnovala nejdůst.v.v. metropolitní kapitola jako patron na její opravu 300 K.- Opravu tu provedl Jan Staněk, pasíř v Praze. -

Kanonická visitace.- Ve dnech 19. a 20.dubna vykonal na zdejší farní osadě kanonickou visitaci vláp.Th.Dr.Rudolf Horský, k.a.vikář a farář na Šárce sv.Matěje. -

Akáty před farou.- Na nově upravené prostoře mezi farou a kostelem vysadil jsem /farář Baar/ letos v dubnu 8 kulovitých akátů z Mlíkosrb u Chlumce nad Cidlinou. Akáty stály 14 K 59 h, doprava z dráhy, kopání jam a kolíky 9 K., celkem 23 K 59 h, které jsem zaplatil ze svého. -

Poutní vlak.- Dne 14.června vypraven byl poutní vlak do Staré Boleslavi z těchto osad: Hořelické, Hostivické, Ořešské, Taohlovické a Úhonické. Poutníků jelo celkem 800, z nichž 100 bylo ze zdejší osady. Naše poutníky doprovázel písař těchto řádků /f.Baar/, který pak ve Staré Boleslavi kázal. -

Nová okna chrámová.- Nejdůstojnější v.v. metropolitní kapitola u sv.Víta v Praze darovala do farního chrámu v Ořechu 6 nových oken z katedrálního skla se železnými konstrukcemi. Okna dodala sklenářská firma Milde v Praze - Malá Strana - Ne-

-R.1913.-

rudova ulice, zazdil je zdejší zedník Josef Síl a z Ořechu č. 26.- Výlohy s tím spojené činily 1200 K. -

Zlatá svatba.- Dne 24.listopadu slavili svoji zlatou svatbu na Krtní Josef Krupička a Kateřina rozená Bumbová, oba na výměnku v Chrástanech č.14.- Oddání byli dne 24.listopadu 1863. v kostele Ořešském a dožili se zlaté svatby poměrně oba svěží a zdrávi. -

Bouře v prosinci.- Dne 14.prosince večer o 19.hod. rozpoutala se nad krajem prudká bouře, provázená rachotem hronu, blesky, víchrem a vánicí sněhovou. Na naší věži vyrazil víchř v nejvyšším patře žaluziovou okenici. Jiná nehoda se nestala. -

Nový kostelník.- Zdejšího kostelníka Josefa Balouna stihlo neštěstí. Vedl svou krávu k býku do obecní pastoušky. Kráva ho porazila a pádem vymkl si nohu v kyčli. Následkem nedostačného ošetření je trvale upoután na lůžko a dle výroku lékařského zůstane trvale chromým. Ježto už je 73 roky stár a není naděje na uzdravení, byl sice ponechán ve službě, ale druhým kostelníkem ustanoven Bedřich Síl a, mistr krejčovský v Ořechu č.11., který dnem 1.ledna 1914. službu nastoupí. -

Pamět. kniha farní z péra faráře Baara se zmiňuje též r.1911 o Italsko-turecké válce - na str.213, r.1913 o válce Balkánské - na str.220, 221; zde vyjímáme jen závěr o této druhé jmenované válce:

"Veškerý náš vývoz do zemí Balkánských se zastavil, továrny nepracovaly, zlaté peníze zmizely z oběhu, úroková míra stoupla, stavební ruch přestal, četné závody a podniky průmyslové ohlašovaly úpadek, tak že naše škoda hospodářská tou válkou způsobená sahá do miliard. Tyto neutěšené poměry v první řadě pocítil Český národ a s ním i naše osada. Tak na př. v Řeporyjích úplně zastavena byla výroba cihel i vápna, v Kladenských hutích omezena výroba železa a nezaměstnané dělnictvo vydáno bylo na pospas bídě a nouzi. Naprav to Báh !.

Počasí a ceny.- Rok 1913. možno nazvatí rokem úrodným. Úroda polní letos nevyrovnala se sice úrodě r.1912.- Zvláště ovoce urodilo se málo, ale přece jen rolnictvo se sklizní bylo spokojeno. Jaro i léto bylo neobyčejně chladné a deštivé, zato počím přinesl řadu krásných a teplých dnů. Ve žních mnoho a často pršelo, takže svážení obilí protáhlo se dlouho až přes naši pouť. Zato dobývání řepy, podzimní setba a orba mohla být ukončena v pravý čas a pohodlně.- Rovněž včely, ačkoli byl rok studený, nanesly hojně medu a čile se rojily.- Možno vůbec říci, že ve zdejším kraji jsou mokrá léta úrodnější nežli suchá.

Následkem všeobecné finanční tísně klesly letos i ceny obilí a masa. Dne 23.prosince na obilní burse v Praze bylo do-

cíleno za 1 metrický cent: pšenice 19 K, žito 16.60, ječmene 14 K, oves 17 K; proti těmto cenám však je nepoměrně drahá mouka a to 1 metrický cent pšeničné mouky pěkně stojí 35.50 K, žitné mouky 28 K, otrub 12 K; rovněž moučné výrobky chléb a pečivo jsou malé a drahé.- Na pražský trh masný bylo toho dne dopraveno a prodáno dobytka poraženého: 120 skopců 1 kg za 1. -1.40 K, 176 telat 1 kg za 1.32 - 1.60 K; 8160 kg masa vepřového po 1.44 - 1.64 K, 29.820 kg masa hovězího po 1. - 1.52 K; u nás na vsi pak platíme řezníku při nákupu za 1 kg: skopového 1.80 K, telecího 2.20 K /!/, vepřového 2 K, a hovězího 1.76 K. -

L.P. 1914 - str.222 až 245.

Statistika.- V uplynulém roce 1913. uzavřeny byly na zdejší farní osadě 32 sňatky manželské, narodily se 143 děti, z nichž 11 bylo z lože nemanželského. Hochů narodilo se 66 a dívek 77.- Na osadě zemřely 84 osoby, z těch bylo dospělých 46. Bez zaopatření sv.svatostmi odešlo na věčnost 10 osob, z těch 6 zemřelo smrtí náhlou a zaopatřeno býti nemohlo. -

Úmrtí kostelníka.- Dne 27.března zemřel v Ořechu č.33. dlouholetý kostelník při zdejším farním chrámu Páně - Josef Baloun, zemřel skoro náhle při záchvatu chřlení krve jsa stár 73 let. R.i.p.-

Kanonická visitace.- Ve dnech 27. a 28.dubna konána byla na zdejší farní osadě kanonická visitace a zkouška ze sv. náboženství. Školu v Řeporyjích a Chrástanech visitoval vláp. Augustín Krémář, k.a.vikariátní sekretář a farář ve Stodáčkách, školu pak v Ořechu a Jinočanech vláp.Th.Dr.Rudolf Horský, k.a.vikář a farář na Šárce sv.Matěje. -

Zlatá svatba.- Dne 12.července slavili svoji zlatou svatbu ve farním chrámu Páně manželé Antonín Suchý a Anna rozená Kejhová ze Stodálek. Antonín Suchý byl rolníkem v Řeporyjích č. 24. a nyní jsa na výměnku žije u své sestry Ludmily Jirákové ve Zbuzanech. Na slavnost tu dostavili se oba jejich synové - kněží, a to dp.František Suchý, katecheta v Libušíně, který k rodičům svým v chrámu promluvil a je oddal, a pak dp.Josef Suchý, děkan ve Vlašimi, který pak slavnou mši sv. sloužil. -

Válka.- Válečná kronika.-
Vznik I.světové války.

Jest přebohatá Baarova válečná kronika, zaplňující farní pamětní knihu slovem i nesčetnými doklady a všestrannými příloženými dokumenty. Již proto, že prýštila z péra tak povolaného, zaslouží si naši největší pozornost. Avšak my, zabývající se historií místní, pilně přihlídneme k okolnostem, jež výslovně se v ní týkají obcí a osob našeho kraje a prosíme za prominutí, že ve svém líčení vypustíme ony statě Baarovy kroniky, které mají rys všeobecnosti a jsou obsaženy ve speciálních dílech.

-R.1914.-

Přece však nezkráceně přejímáme Jeho úvodní část:

Válka Rakousko-Srbská. - V neděli dne 28.června r.1914 navštívil Rakouský arcivévoda následník František Ferdinand d' Este se svojí chotí Žofií město Sarajevo v Bosně, kde dlel jako inspektor armády na manévrech. Když vznešení manželé jeli v automobilu do radnice Sarajevské, byla na ně vržena puma, kterou však arcivévoda odrazil rukou, tak že vybuchla teprve, až jeho automobil přejel. Na zpáteční cestě však srbský student reálné školy jménem Princip - starý asi 20 roků - postavil se mezi diváky a z bezprostřední blízkosti z browningu zastřelil nejprve vévodkyni Žofii a druhou ranou samého následníka trůnu Františka Ferdinanda, tak že asi během čtvrt hodiny oba v automobilu ještě zemřeli.

Tato úkladná vražda otřásla celou Evropou a Rakouská diplomacie vyšetřila, že se jedná o celé rozvětvené spiknutí, které kořeny má v samém království Srbském a na němž účast mají i ministři a důstojníci, ba i sám korunní princ srbský Alexandr. Toto vyšetřování trvalo skoro měsíc a po jeho ukončení, když průkazný materiál vylučoval každý omyl a usvědčoval Srbsko nad každou pochybnost z úmyslů protidinastických, nám a naší monarchii nepřátelských, podalo naše ministerstvo zahraničních záležitostí /hřebě Berchtold/ královské vládě Srbské dne 23.července notu, v níž žádala satisfakci a potrestání viníků. K přijetí této noty poskytnuta byla Srbsku lhůta pouze 48 hodin.

Na tuto notu dalo Srbsko odpověď vyhýbavou, nedostatečnou dne 25.července odpoledne v 6 hodin a už o 17.hodině večer opouštěl náš vyslanec Srbský svob. pán Giesl Bělehrad a diplomatické styky se Srbskem byly přerušeny. -

26.července. - Dne 26.července - v neděli na den sv.Anny vydán byl rozkaz, aby částečně mobilisována byla Rakousko-Uherská armáda. Rozkazem tím mobilisováno bylo osm našich armádních sborů - mezi nimi i VIII. a IX., jichž velitelství jsou v Praze a v Litoměřicích, a postihl tedy v první řadě České Království a naši osadu. V Ořechu mobilisační rozkaz přilepen byl na rozích žlutými plakáty a jednotliví záložníci dostali vyzvání, aby během 24 hodin nastoupili u svých pluků.

27.července. - V pondělí dne 27.července z jediného Ořechu odešlo 35 záložníků, ze Šeporyjí 90, ze Zbuzan 10, z Jinočan 40, z Třebonic 30 a z Chrástian 18. - "Nemohu všechny uvésti jménem, ale pro věčnou paměť" - píše Baar - "zaznamenávám: z Ořechu nastoupili František Kubr, rolník z č.17., dva bratři Martínkové Josef a Matěj oba rolníci z č.21. a 9., František Kratochvíl rolník z č.20., Bořivoj Baloun, cestář - tito vesměs otcové rodin. - Ze Zbuzan musil odejít Bohumil Jirát, rolník z č.12., František Vaněk /správně Antonín!/ rolník z č.22., v Jinočanech zvláště postižen byl statek u Kozáků, z něhož k vojsku odešel hospodář Viktor Kozák, jeho švagr u něho bydlí-

a/ Bohumil Kratochvíl!

-R.1914.-

cí a rovněž ženatý p.učitel Josef Bohuslav, ba i jeho kočí. Záložníci šmahem psali své poslední vůle a v pondělí dne 27. července odjížděli z nádraží Neporyjského, kde došlo k sráec-rvoucím scénám. Jedinou nadějí všech bylo, že dosud válka vypovězena není, ačkoli přípravy k ní jsou v plném proudu. -

28.července - úterý.- Leč i tato poslední naděje brzy zhasla. Právě měsíc po zločinu Sarajevském - a sice v úterý dne 28.července v lázeňském městě Išlu vydány byly dvě důležité listiny: císařský manifest, kterým Rakousko vypovídá srbsku válku a druhý manifest, kterým se staříčký 86^{ti} letý císař obrací ke všem národům Rakouským a dojemnými slovy oznamuje jim, že je nucen na ochranu říše tasiti meč. V noci nato z úterý na středu vyhodili Srbové dopověť část mostu vedoucího přes Dunaj ze Zemuně do Bělehradu a tím vlastní válka zahájena. -

29.července - středa.- Ten den ráno ve 3 hodiny svedli hospodáři všesky koně před hostinec Matějkův v Ořechu a odtud vedli je k odvozu na Smíchov. Všech koní šlo 32 a vrátilo se jich pouze 17 - což je další pohromou, ježto žně - letos velice nadějně - jsou v plném proudu a není ani dostatek lidí ani potahů, aby bohatou úrodu sklídili do stodol. -

30.července - čtvrtek.- Odpoledne ve 4 hodiny přijelo do fary 7 vozů plných koňských postrojů, sedel, houní, plachet, kol, řetězů a jiných předmětů. Všecko to patřilo 23.pluku polního dělostřelectva, který se pro nedostatek místa v Praze v kasárnách vyzbrojoval v nejbližších vesnicích kolem Prahy. V Ořechu ležela 8.setnina pluku a záložníci přicházeli sem a zde se do vojenských uniforem oblékali. Všecky ty věci složeny byly do stájí, kůlen a stodoly. Současně přišlo 29 vojáků, kteří z jednotlivých součástí ihned koňské postroje sestavovali.

31.července - pátek.- Obyvatelstva zmocňuje se veliká bázeň, ježto se zdá, že válka nezůstane omezena pouze na Rakousko a Srbsko, ale že do víru válečného zasáhne i Rusko a Německo. Lidé obléhají peněžní ústavy a vyzvedávají svoje vklady, žádajíce, aby jim vyplaceny byly v kovové měně. - Zároveň vyskytly se první hlasy válečné, které chtějí kořistiti z mimořádných poměrů. Jsou to někteří obchodníci, kteří žádají za potraviny přemrštěné ceny, takže ve městech dochází k bouřlivým scénám. Místodržitelství v Praze vydalo proto ceník potravin, který v každém obchodu musí být veřejně vyvěšen. -

1.srpna - sobota.- Mobilisace ještě zbývajících osm armádních sborů, takže rakouská armáda čítá přes 1 milion mužů ve zbraňi. Nařizena mobilisace armády Ruské a Německé. -

2.srpna - neděle.- Německo dává Rusku lhůtu 12.hodin, aby zastavilo válečné přípravy na hranicích Rusko-Německých; po uplynutí té lhůty Německo vypovídá Rusku válku. -

3.srpna - pondělí. - V neděli v noci na pondělí přivezeno bylo 120 koní do Ořechu, nakoupených v okolí Mělníka a zároveň přišli další záložníci. Celé pondělí a úterý strojila se konská čtverospřeží na farském dvoře a podnikány zkušební jízdy s prázdnými vozy. Selské koně, vesměs silné a zdravé, chová-li se ku podivu krotce a zvykali si rychle na nové poněry. Pouze na malé porce ovesa a sena zvyknouti nemohou a z hladu žerou i slámu pod sebou...

Francouzské vojsko bez předchozího vypovědění války překročilo na různých místech německé hranice a obsazovalo Německé osady. -

4.srpna - úterý. - Na dnes měli nařízeno rolníci ject na tak zvanou příprěž do vojenských skladů v Dejvicích. Ze Řeporyj jelo 10 párů koní s vozy zvanými "fasuňky". Zpět nevrátil se ani jediný. Pouze kočové přišli a přinesli hospodářům poukázky na peněžitý obnos za koně, vůz i postroje.

Německo vypovědělo válku Belii, když vláda belgická nepovolila průchod německému vojsku svým územím.

Po 7.hodině večer dostavil se velkobritský vyslanec na zahraniční úřad v Berlíně a jménem vlády anglické vypověděl Německu válku, pro porušení neutrality Belgie.

5.srpna - středa. - Podle dnešní úřední zprávy zajato bylo naším vojskem 117 srbských vojáků se dvěma důstojníky a internování v Arađu v Uhrách. -

6.srpna - čtvrtek. - V Ořechu je výzbroj 8.setniny 23.dělostřeleckého pluku ukončen. Bylo vystrojeno na faře 144 koní a ve statku "u Losů" 123 mužů. Včera přivezli tito vojáci z Dejvic 26 muničních vozů, se kterými dnes ráno v 5 hodin jeli do skladů u Hostovic pro ostré náboje dělové i ruční. Odpoledne přivezli je ve 2 hod. a postavili je na panském poli mezi Ořechem a Zbuzany.

Doprava: Dnešním dnem přestala veškerá doprava na Rakouských drahách. Na naší dráze Pražsko-Duchcovské jezdí pouze dva vlaky, které vezou sice poštu listovní, ale žádnou soukromou osobu nepřijmou. -

Dnes vypovědělo Rakousko-Uhersko konečně Rusku válku. - Je to jako při požáru - střecha po střechu chytá. I malá Černá Hora dnes postavila se po bok Srbsku a Rusku a vypověděla sama Rakousko-Uhersku válku 7.srpna. - Mnoho psů - zejčí smrti!

7.srpna - pátek. - "Naši" vojáci, co v Ořechu jsou, odešli dnes do Slivence, kde měli mši sv. a po ní přísahali. Večer měli přehlídku a chystali vozy k odjezdu. -

8.srpna - sobota. - Odchod vojska z Ořechu.

Ráno o 11. seřadili se všichni zájezí vojáci, koně i vozy na panském poli mezi Zbuzany a Ořechem, kde jaká květina v Ořechu - všechny jsme jim dali - ozdobili těmi květy sebe,

koně i vozy a pak přes Slivenec odjeli do Prahy na Smíchovské nádraží, kde je naloží na vlak a odvezou na bojiště. Byli to většinou už ženatí muži a otcové rodin, kteří táhnou do války neradi, proti své vůli. Byli na faře skoro 10 celých dnů i nocí, zkusili jsme sice - ale rádi jsme to trpěli a ustupovali, abychom to vojákům zpříjemnili. Ale pouze to mě jako kněze a Čecha bolí, že v neděli na př. byl v kostele pouze jeden, jediný voják, když zvonilo klekání, pouze 2 smečli a modlili se a dnes - v den odjezdu přišli asi 3 do kostela - a ti všichni byli - Němci. Z Čechů mnozí a mnozí v tak těžké chvíli mluvili rouhavě a nestouhaně, jiní pak chovali se netečně a lhostejně. -

9.srpna - neděle. - Dnes byl ve všech kostelích předčítán pastýřský list, /na ořeš.faru došlý 6.srpna./ ze dne 3.srpna; jeho text jest do pamět.knihy na str.228 vlepen, jakož i výstřižek z novin se seznamem velitelů armádních sborů a velících generálů v Rakousku-Uhersku. -

Poměry na osadě. - Žně dobře pokračují, lidí je dostatek, ježto mnoho průmyslových podniků - v Řeporyjích na př. firma Barta a Tichý - přestalo pracovat, a propuštěné dělnictvo ochotně vykonává práce při polním hospodářství. Rovněž jednoty Sokolské a Orelské, studenti universitní a středoškolské, skauti a jiní nabízejí se dobrovolně a bezplatně pomáhat rolníkům ve žních. Na zdejší osadě však jich třeba není, zde je citelným pouze nedostatek koňských potahů, které by táhly žací stroje /sekačky/. Dnes mi ohlašoval kostelník Krteňský /píše Baar/, novou brutalitu, které se dopustilo naše vojsko. Reservisté ležící v Chabech a Třebonicích po svém vyzbrojení cvičili se stříletí ostrými náboji z ručnic do terčů. Terče byly postaveny pod Krtní u rybníčka, a tu mnozí vojáci naši z pouhé svévole mířili - na kostel, do jeho říms, štítů a oken ... Patrně "nevědí, co činí" ...

11.srpna - úterý. - Pro nedostatek drobných peněz Rakousko-Uherská banka se rozhodla se svolením vlády vydati papírové dvou-koruny. - Z bojiště Srbského není žádných zpráv. -

15.srpna - sobota. - Dnes ráno v 5 hodin - o svátku nanebevzetí Panny Marie musilo odjet dalších 14 párů koní i s vozy na příprěž. Potahy byly z obcí Ořecha, Zarzíku a Kopaniny Zad. a odjely do Chuchle na tak zvané závoďišť - louku to, kde se konávají koňské dostihy. Z koní zbyly v Ořechu pouze 2 páry, jeden u pana starosty obce Jana Jeníčka pro případ požáru a druhý ve zdejšíms panském dvoře pro případ nutné jízdy k nemocnému, na pohřeb a do filiálních kostelů, což farní úřad výslovně dosvědčiti musil. -

16.srpna - neděle. - Mobilisace naše patrně je ukončena, po dráze opět jezdí vlaky i pro obecnostvo i zásilky; jezdí ovšem vlaků málo /pouze 2 směrem ku Praze a 2 směrem od Prahy/ a jezdí velmi pomalu, ježto všechny lokomotivy jsou staré a vlaky smíšené - k nákladním vlakům totiž připojeny jsou 3-4 vagony osobní. - Jízda na Smíchov z Řeporyj trvá 2.hodiny.

R.1914.

Zně.- Za nádherného počasí neobyčejně záhy a rychle ukončeny jsou bohaté letos žně. Rovněž sklizeň bramborů a cukrové řepy je mnohoslibná a ovoce na stromech všude hojnost. Podří-li se sklídky i tyto "dary země" a včas obstaratí podzimní orbu a osev polí, budeme alespoň před hladem bezpečni. K těmto pracím nikdo nekupuje koně z obavy, že by o ně znovu přišel, kupují se proto voly, jichž cena úžasně stoupá. Tak koupen byl pár volů na trhu v Berouně v těchto dnech za neslýchanou cenu 1400 korun; za normálních dob byla by cena páru nejvýš 800 K. -

21.srpna - pátek; dnes vyšel rozkaz, kterým svolávají se do zbraně všichni v tomto roce odvedení nováčkové a všichni dosud nepovolani záložníci až do stáří 42 let. Z nováčků v Ořechu musejí odejít: Šuran, Fafejta a Piša, z domobranců pak František Skála, mistr strojnický ve Zbuzanech, Václav Douša, rolník a poslanec v Řeporyjích, Píala pekař, Žižala mlékař, Borovan kupec, Blažek řezník - vesměs z Ořechu. -

27.srpna.- Do Prahy přivezení první ranění a to 4 důstojníci z jižního bojiště, kteří si přejí býti ošetřováni u svých rodin, -

30.srpna.- Dnes slavila se poutní slavnost farního chrámu v Ořechu. Jaká to smutná pouť proti jiným rokům! - Přijel jediný jeden cukrář a jeden "majitel houpaček", kteří "oživovali" náves. V hostincích ticho, žádná hudba ani tanec! Všichni vzpomínají jen na své vzdálené muže, syny a bratry na bojišti v Haliči, kde - dle novin - už od 26.srpna zuří kolem Lvova bitva s Rusy. -

31.srpna - Pěkná hodinka.- Slavíme dnes "pěknou hodinku" a posvícení v Ořechu, smutně, tiše jako dosud nikdy. V kostele a při průvodu na hřbitov sešlo se velké množství lidí, ale po ukončených obřadech místo za hudbou do hostince spěchal každý k domovu.

Vyšlo vládní nařízení, že v každé obci musí být proveden úplný a věrný soupis všech zásob obilí, sena, jetele, vojtěšky, brambor a řepy. -

1.září.- Dnešním dnem počínaje jezdí na naší dráze opět vlaky dle letního jízdního řádu jako před vypovězením války. -

6.září. - Nemoci. Hlásí se že v Polsku už vyskytly se první případy skvrnitého tyfu, úplavice /recte cholery/ a neštovic. Úřady vydaly přísná nařízení o čistotě v obcích a zářevotní pokyny. V Ořechu nařízeno rozšířiti hřbitov a postavití umrčí komoru. Za válkou dostaví se jistě její smutní průvodci: hlad a mor /t.j.nakažlivé choroby vůbec/ i k nám. -

8.září.- Včera večer v 8 hodin přijel na Řeporyjské nádraží ochranný vlak se 460 raněnými z bitvy u Lublína v Ruském Polsku. Vlak zdržel se na nádraží do 11 hod.- Událost ta oznámě-

na hasičskými signály občanstvu a v krátké chvíli naplnilo se nádraží lidmi, kteří raněným podávali kávu, chléb, vejce, uzenu, doutníky a j.- Ranění byli většinou Němci a Poláci a působili smutným dojmem. Leželi ve vagonech zvaných "Kastnáci", ve kterých se v míru dopravuje dobytek, na holé, tenké nastlané slámě. V 11.hod.v noci hnul se vlak, aby raněné odvezl do nemocnice v Mostě. -

10.září.- Světodějné drama, ve kterém běží o osud Rakouska, pokračuje. Včera 9/9 počala nová obrovská bitva u Lvova, bitva, která rozhodne o osudu a budoucnosti Rakouska a hlavně naší v Čechách. -

13.září.- První ranění osadníků přijeli do svých domovů, je to Josef Dvořák, který má dceru p.Antonína Suchého, starosty v Řeporyjích, a pak syn Jana Mařánka, strážníka na zastávce dráhy ve Zbuzanech. První má prostřelenou nohu v levém koleně, druhý byl raněn střelou do boku. Oba byli poraněni v bitvě se Srby u Ljesnice a vypravují hrozné věci o bitvě a utrpení našich vojáků. -

Nová socha sv.Václava pro kostel ořešský.-

Pro zdejší chrám zakoupil jsem z chránových sbírek od české firmy "Bratři Baškové" v Sychrově u Turnova sochu sv.Václava a dvě konsoly za 204 K a sochu tu jsem dnes /28/9/ posvětil.-

Dne 5.října vyšel "Úřední věstník farní" /Majitel, vydavatel a redaktor: Jindřich Baar, farář v Ořechu/- Vychází čtvrtletně. Toto číslo přineslo úplný seznam zdejších osadníků na válečném poli, z kteréhožto důvodu je pisatel do pamět.knihy na památku vložil. - Jsou to tito osadníci:

z O ř e c h u :

Bořivoj Baloun, cestář č.60.	Boh.Kratochvíl, rolník č.20,
František Baloun, horník č.68.	Jan Kratník, kočí z č.12,
Matěj Baloun, horník z č.36.	Alois Kunc, dělník z č.65,
Josef Beskočka, učitel z č.38.	Josef Martinek, rolník z č.9,
Josef Borošan, obchodník z č.6.	Matěj Martinek, rolník z č.21,
Antonín Buňka, dozorce z č.3.	Antonín Hejtský, kočí z č.34,
Prokop Dřížďal, obuvník z č.44.	Josef Naxera, horník z č.41,
František Pafejta, děl.nadřaze č.15,	-Jos.Procházka, hudeb.č.61.
František Píala, mistr pekař.z č.28,	Rud.Procházka, děl.č.5,
Karel Šrám, sekač obilí z č.30,	Karel Peer, skalník z č.48,
Karel Hrálička, horník z č.46,	Zdeněk Piša, dělník z č.38,
Josef Hrálička, kožešník z č.5,	Václav Piša, strojník č.38,
Josef Havláj, řezník z č.22,	Ant.Piša, kočí z č.38,
Ferdinand Hasák, dělník z č.5,	Frant.Povolný, poklasný č.12,
František Hroník, úředník z č.48,	Karel Pudil, kočí z č.9,
Josef Jirát, rolník z č.30,	Josef Rojik, krejčí z č.67,
František Kalina, mlynář z č.1,	Antonín Říha, děl.nadr.č.68,
Josef Klabík, dělník z č.62,	Frant.Síla, zedník z č.18,
Václav Kohlík, rolník z č.19,	Matěj Síla, pekař z č.18,
Václav Kofron, obuvník z č.58,	Frant.Šuran, syn rol.z č.7,
František Kubr, rolník z č.17,	Frant.Vorlíček, horník z č.64,

Václav Žák, kočí z č.12, Václav Žežulka, obuvn. z č.39,
 Josef Žežulka, horník z č.39, Josef Žížala, mlékař z č.3.

z K o p a n i n y Z a d n í :

František Cyrner, skalník z č.16, Václav Novák, skalník z č.18
 Karel Cyrner, domkář z č.10, Josef Podzemský, " z č.14,
 Čeněk Dvořák, dělník z č.17, Ant. Petřík, domkář z č.19,
 Josef Jelínek, kovář z č.13, Jindřich Stožes, dělník z č.2,
 Antonín Kočka, rolník z č.2, Frant. Zeman, skalník č.9,
 Jan Mojál, skalník z č.17, Ant. Zrzavý, kočí z č.2.

ze Z m r z l í k u :

Frant. Havlůj, rol. syn z č.2, Jan Šrámek, kočí z č.1,
 Frant. Kubr, syn rol. z č.1, Frant. Tater, dělník z č.6,
 Jan Lorenc, kočí z č.5, Frant. Zmrzlý, kočí z č.4.

ze Z b u z a n í :

Václav Černý, dělník z č.25, Josef Kšána, pastýř z č. 15,
 Frant. Dršata, " z č.13, Josef Mařánek, krejčí " 33,
 Václav Pejfar, " z č. 2, Jan Mařánek, syn stráž. nadr. 33,
 Frant. Hasák, " " 2, Ant. Michálek, dělník z č.3,
 Jan Jansa, mistr cihl. " 25, Frant. Petrák, zedník " 34,
 Bohumil Jirát, rolník " 12, Matěj Slášek, hlídač " 6,
 Václav Jirát, syn rol. " 3, Josef Sojka, rol. syn " 18,
 Alois Jonák, dělník " 26, Petr Škvára, horník " 25,
 Eman. Klikoš, m. kovář " 27, Jiří Tůma, horník " 31,
 Josef Klíma, obuvník " 10, Antonín Vaněk, rolník " 22,

z T ř e b o n i c :

Antonín Baloun, syn mlék. z č.23, Václav Kubr, kovář z č.22,
 Rudolf Baloun, " " 26, Frant. Pochr, skalník " 33,
 Antonín Balej, horník " 32, Josef Plesnivý, rolník " 9,
 Josef Hanzlík, zedník " 15, Ant. Poláček, skalník " 32,
 Josef Hanzlík, bednář, Josef Ražička, horník " 27,
 Josef Hošan, cihl. dělník " 15, Josef Semerád, kotlář
 Vlad. Holeček, filosof " 2, Josef Smetana, horník " 29,
 Václav Holeček, zedník " Frant. Stříbrný, rol. " 6,
 Antonín Karlíček, horník " 20, Josef Štětka, zámečník
 Josef Karlíček, kočí " 20, Fr. Votruba, cihl. děl. " 27.

z C h a b á :

Josef Pulín, kočí z č.2, Josef Šikner, šafář z č. 1,
 Josef Grünál, " " 1, Josef Vajtr, hostinský " 4,
 Josef Sláma, krmiš " 2,

z M i r e š i c :

František Kšána, kočí Josef Hrdinka, kočí.

z Chrástán :

Josef Adam, čeledín	z č. 24,	Bohumil Jukl, učitel	z č. 4,
Josef Bláha, učitel	" 41,	Martin Lukavský, dělník	" 38,
Jarosl. Bareš, horník	" 36,	Josef Malý, krejčí	" 1,
Konrád Domin, čeledín	" 1,	Josef Opletal, hosp.spr.	" 14,
Josef David, cihlář	" 33,	August. Pechr, horník	" 9,
Tomáš Fiala, horník	" 19,	Václav Pězl, "	" 18,
Matěj Hymel, čeledín	" 46,	Václav Skoupý, šofér	" 54,
Frant. Hymel, horník	" 51,	Antonín Souček, řezník	" 15,
Josef Hymel, čeledín č.	" 14,	Frant. Svoboda, kolář.m.	" 35,
Josef Hrdlička, krejčí	" 47,	Karel Svoboda, kovář.děl.	" 34,
Ant. Hrdlička, "	" 17,	Matěj Svoboda, želez. "	" 49,
Frant. Hrdlička, "	" 49,	Josef Šima, horník	" 38,
Bohuslav Horkav, kupec	" 52,	Petr Šmíd, čeledín	" 46,
Ant. Holeček, skladník	" 23,	Frant. Štětka, horník	" 45,
Václ. Horáček, čeledín	" 14,	Karel Vilím, hosp. adj.	" 1.

z Jinočan :

/číslo domů nemohla býti zjištěna/

František Arnold, pokrývač,	Václav Kopal, kovář,
Josef Cvekl, obchoďník,	Alois Knobloch, krejčí,
Karel Cvekl, zedník,	Jan Kotouč, řezník,
František Čermák, horník,	Viktor Kozák, rolník,
Josef Čermák, tesař,	Antonín Kuchař, číšník,
Josef Čermák, pokrývač,	Antonín Krákora, čeledín,
Antonín Fiala, horník,	Josef Kyliánek, horník
Josef Ferstr, horník,	František Lefler, pekař,
Václav Gross, horník,	Vojtěch Lbbl, krejčí,
Josef Havlůj, rolník,	Ferdinand Mareš, bednář,
Josef Hladovec, rolník,	Bohumil Mejstřík, kupec
František Hospaska, čeledín,	Karel Mejstřík, sochař,
František Hrdinka, zámečník,	František Hráček, horník,
Jaroslav Hrdlička, horník,	Karel Hráček, horník,
Karel Hrubý, strojník,	Tomáš Novák, řezník,
Stanislav Hrubý, rolník,	Josef Rousek, strojník,
Jan Hyhlík, kovář,	Stanislav Říha, skladník,
Václav Holovský, strojník,	Jan Sedláček, dělník,
Karel Humpl, zedník,	Václav Švestka, zedník,
Karel Chudomel, c.k.hajný,	Jan Švejda, hostinský,
Antonín Jiras, mistr kamenický,	František Trýb, domkář,
Václav Jiras, mistr krejčovský,	Josef Trýb, horník,
Josef Jelínek, kovář,	Josef Trnka, čeledín,
Stanislav Jelínek, strojník,	Václav Vinš, strojník,
Václav Jelínek, kovář,	František Volf, dělník
František Kabát, horník,	Jan Stehlík, čeledín.
Josef Karmazín, horník,	

z Řeporyj :

Adam Jan, zahrádník z č.41,	Beránek Bohumil, obuv. z č.91,
Brána Karel, zedník " 201,	Beránek Čeněk, dělník z č.86,

Brožek Josef, dělník	z 8.53,	Kraus Gustav, holič	z 8.116,
Beneš Antonín, zedník	" 87,	Kloubek Frant., kolář	" 65,
Bořcha Frant., obuvník	" 73,	Kakos Josef, kovář	" 117,
Bílek Adolf, obuvník	" 71,	Los Petr, dělník	" 48,
Biskup Jaroslav, úředník	" 86,	Los Antonín, zedník	" 116,
Brüder Rudolf, zámečník	" 109,	Los Frant., "	" 120,
Císař Václav, rolník	" 9,	Los Josef, dělník	" 104,
Douša Václav, "	" 8,	Lukeš Václav, truhlář	" 101,
Dřevěný Antonín, kovář	" 54,	Maršik Frant., dělník	" 202,
Dřevěný Josef, studující	" 54,	Měchura Václav, "	" 198,
Drážďanský Josef, dělník	" 7,	Majer Antonín, zedník	" 197,
Dvořák František, cestář	" 46,	Novotný Jaroslav, stav.	" 135,
Dvořák Václav, dělník z	" 91,	Novotný Josef, dělník	" 97,
Ebr Karel, obchodník z	" 51,	Němec Václav, zedník	" 194,
Ebr Antonín, dělník	" 172,	Pavelka Matěj, "	" 151,
Fafejta Frant., dělník	" 155,	Peška Frant., dělník	" 118,
Fikar František, dělník	" 40,	Pánek Antonín, truhl.	" 105,
Fink Antonín, obchodník	" 97,	Pouška Matěj, dělník	" 139,
Hlaváček Ladislav, rolník	" 189,	Pouška Antonín, obuv.	" 16,
Hartman Otokar, dělník	" 53,	Procházka Fr., truhlář	" 41,
Hartman Jaroslav, "	" 53,	Procházka Jan, dělník	" 110,
Houdek Josef, dělník	" 136,	Procházka Ant., "	" 88,
Handl Karel, čeledín	" 15,	Podzemský Frant., rol.	" 11,
Holovský Frant., zedník	" 74,	Panáček Adolf, dělník	" 93,
Hajek Antonín, čalouník	" 141,	Posledník Ant., učit.	" 119,
Holeček Václav, truhlář	" 108,	Rezek Josef, sedlák	" 180,
Hoďný Antonín, pekař	" 9,	Raboch Ant., zedník	" 70,
Chramosta Jaroslav, děl.	" 40,	Řehtáček Václav, truhlář	" 163,
Jiras Václav, krejčí	" 184,	Řehtáček Frant., dělník	" 42,
Jiras Antonín, zámečník	" 123,	Stříbrný Jan, čeledín	ž. 8,
Jiras Antonín, úředník	" 105,	Stěhule Karel, dělník	" 115,
Jakl Josef, hostinský	" 86,	Šimáček Antonín, rol.	" 20,
Jarolím Josef, rolník	" 22,	Suchý Antonín, rolník	" 3,
Klabík Frant., dělník	" 158,	Šimáček Bohumil, děl.	" 16,
Klabík Bedřich, "	" 86,	Šimáček Jan, obchodník	" 80,
Kučera František, "	" 150,	Šimáček Vladimír, rol.	" 1,
Klán Václav, rolník	" 4,	Sochor Frant., kovář	" 122,
Klán Tomáš, "	" 4,	Soukup Eustach, zř.dr.	" 158,
Konvalinka Karel, zedník	" 104,	Šzparaga Michal, děl.	" 159,
Kos Jan, krejčí	" 43,	Šebek Josef, dělník	" 42,
Košnář Josef, krejčí	" 56,	Šalamoun Rud., zámeč.	" 136,
Košnář Karel, dělník	" 93,	Šantil Karel vulgo	
Kovář Václav, dělník	" 190,	Kolař, obuvník	" 118,
Kašpar Karel, "	" 51,	Štorkán Jan, klempíř	" 87,
Kubr František, uzenář	" 166,	Šmejkal Frant., zedník	" 67,
Kubr Josef, rolník	" 166,	Šarboch Václav, stavbyv.	" 185,
Křemen Karel, dělník	" 112,	Ševčík Frant., zámečník	" 105,
Křemen Frant., "	" 157,	Trnka Václav, zedník	" 176,
Křemen Antonín, "	" 18,	Trpišovský Václav, dělník	" 86,
Kuška Josef, truhlář	" 125,	Truneček Václav, inženýr	" 1,
Krajský Stanislav, děl.	" 172,	Truneček Josef, dělník	" 84,
Kutiš Ferdinand, pekař	" 179,	Ulšmíd Václav, "	" 101,
Klokan Antonín, rolník	" 2,		

Zach Václav, bednář	z č. 134,	Nesměrák Boh., řezbář z č. 147,
Zach Josef, dělník	" 161,	Holeček Jaroslav, zedník 89,
Zindera Jan, zedník	" 164,	Suchý Václav, rolník z č. 3,
Veis František, "	" 134,	Pavelka Josef, zedník " 40,
Vávra Jan, pekař	" 9,	Záček Jan, dělník " 47,
Vondruška Jan, dělník	" 42,	Musil Frant., " 100,
Novák Václav, řezník	" 107,	Jedlička Josef " 100,
MUDr Jan Kobliha, lékař	137,	Hájek Václav, truhlář " 141,
Zachar Frt., četn. strážm.	105,	Pafejta Josef, dělník " 155,
Procházka Jan, dělník	" 88,	Mašek Jaroslav, as. st. dr. 105,
Šimáček Ant., řezník	" 80,	Levák Petr., zahradník č. 170,
Falt Josef, dělník	" 58,	Štěpánek Ant., dělník " 160,
Ebr František, "	" 130,	Havlíček Jarosl. supl. prof. 126.

z Velké Ohraďy:

Frolík Matěj, dělník	z č. 36,	Krupička Frant., rolník čp. 35,
Hartman Jan, "	" 36,	Truneček Václav, " 33,
Kubr Matěj, rolník	" 26,	Vokoun Antonín, " 31,
Kubr Václav, zedník	" 30,	Jeřábek Boh., zedník " 36.
Korbel Josef, "	" 165,	

z Malé Ohraďy:

Čampelík Karel, zámečník	68,	Vašák Jan, zedník čp. 63,
Matoušek Josef, dělník	č. 67,	Uldrich Adolf, štukatér " 66,
Petík Václav, zedník	" 60,	Rychtařík Josef, děl. " 60,
Procházka Jos., truhlář	" 75,	Malý Bohumil, zedník " 129,
Rychtařík Jos., zedník	" 75,	Maršálek Josef, " 63,
Stříbrný Josef, dělník	" 60,	Váňa Karel, pekař " 68.
Šimáček Tomáš, zedník	" 66,	

z Nové Vsi:

Truneček Josef, rolník č. 28.

Do válečného tažení odešlo celkem tedy 355 mužů z naší osady. Mimo to jelo ještě asi 50 čeledínů s příprazí, ku které dodaly naše obce potřebné koně, postroje i vozy. Jediné šeporyje na př. vyslaly 20 párů koní, z Jinočan vzato 5 párů koní, z Třebonic 11 párů, ze Zbuzan 7 párů a z Ořechu, Kopaniny a Zarzálku vzato poměrně nejvíce, totiž 24 párů koní. Některé z těchto koní odvedeni k službě jízdního vojska, většinou však poslání byli jako přípraz k dovození potřeb za armádou.

Ježto mnozí z těch, kteří do války odešli, byli živiteli rodin, vyplácí stát opuštěným rodičům i ženám podporu. Tak na př. 68 žen v šeporyjích dostává měsíčně na berním úřadě na Smíchově vyplaceno 4622 K 82 h. - Někteří z našich vojáků, již byli raněni, vrátili se na zotavenou ku svým rodinám. Zpráva o nich podáme příště. - Na všechny vzdálené bojovníky naše denně si vzpomínáme a denně se modlíme: "Buď jim, Pane, věží mocnou - před tváří nepřitele! Přejeme pak srdečně jim i sobě, a-by Bůh prosby naše vyslyšel a my ve zdraví shledali se opět s nimi brzy a - se všemi! -

R.1914 - 7.října.

Drahota.- Drahota veškerých potřeb životních úžasně roste; 1kg mouky pšeničné stojí už 66 h, 1 vajíčko 13 h, 1 metr.cent bramborů stojí až 14 K; pšenice 33 K, žito 30 K a ceny stále stoupají, tak že mnozí spekulanti nechtějí své zásoby prodat a čekají, až "to bude ještě víc platit." -

8.října ve čtvrtek došla první určitá a bezpečná zpráva o padlém našem osádníku; je jím Bohuslav Nesměrák, řezbář v Řeporyjích č.147, padl na bojišti severním, v bitvě u Lvova proti Rusům. R.i.p.- Kolik je padlých, co se o nich neví! -

Sbírka.- V neděli dne 11.října v kostele byla pořádána II. sbírka pro raněné vojiny, pro vdovy a sirotky po padlých a vybrán opět slušný obnos 22.46 K. -

Nový soupis obilí.- Vláda nařídila všeobecný soupis zásob chlebovin a mouky, aby čeliti se mohlo proti zbytečnému zvyšování cen těchto nejdůležitějších životních potřeb. Kdyby někdo zatajil tyto zásoby, může se proti němu zakročit trestním udáním u soudu. Chléb pekou pekaři za stejnou cenu sice, ale o polovic menší a lehčí, tak že dnes /14.října/ v Ořechu šmahem ho lidé vraceli a žádali zpět peníze. -

Odvod branců.- 15.října: Letošní druhý odvod koná se v těchto dnech neobyčejně přísně. Ze Zbuzan na př. stavělo se 5 rekrutů a všech pět bylo odvedeno. Jsou to; Josef Slášek, František Jirků, Josef Liška, Josef Kloboučník a Josef Hlaváček. -

Padlí: František Baloun a Karel Machek: Smutné zprávy přinesl dnešní den /21.října/: Na jižním bojišti padl František Baloun, svobodník /Gefraiter/ u 7.seměbraneckého pluku 3.setniny - rodák Ořešský - a na severním bojišti pak padl Karel Machek, nadporučík /Oberlajtnant/ u 63.pěšího pluku - syn šafáře v Chráštaněch. R.i.p. -

Sbírka.- Sbírka pořádaná v neděli dne 25.října v kostele ve prospěch Červeného kříže vynesla 27 K 36 h /v Ořechu při ranní vybráno 16 K 36 h a na Krtni - kde bylo "posvícení" - o velké 11 K. -

Requisice obilí.- Vláda requiruje obilí. Ořechu uložila dodat 30 metr.centů ovsa, tolikéž pšenice a žito. Na faráře z toho připadlo dodat každého druhu 1 metr.cent. -

Sbírka na raněné v kostele v neděli dne 8.listopadu vynesla 19 K 32 h. -

Padl František Hasák, dělník ze Zbuzan č.2., střelen do plic na bojišti Srbském.

Zajatci.- /Zápis z 9/11/- Také zajatí osádníci naši už se ozývají. Ze zajetí psali: Josef Plesnivý, rolník z Třebonic č.9., Viktor Kozák, rolník z Jinočan a Josef Havlůj, rolnický syn z Jinočan. Všichni jsou zajati v Rusku v Sibiřském městě Barneul

-R.1914.-

v gubernii Tomsk. Chválí si, že jsou zdraví, dobře se jim vede a vlídně se s nimi zachází. -

10.listopadu-úterý.- Všecky životní potřeby netušeně stouply a stoupají v ceně dál. Dnes stál na Pražské burse 1 metr.cent pšenice 42 K, žito 34 K, ječmene 28 K.- Netušeně zdražen petrolej i benzin /o 20 K/, vydělaná kůže zdražena se 7 na 12 K a to všecko zbytečně. Pravdou je, že válka pro někoho znamená užitek - bohatou zeň, pro jiného zkázu a zničení ...

14.listopadu-sobota: Polští exulanti v Chrášťanech.

Z nařízení c.k.okres.nejtmanství Kladenského ubytováno bylo i v Chrášťanech 58 Polských exulantů, kteří ze svých obcí v okolí Krakovském uprchnouti musili. Obec umístila je v sálech obou tamních hostinců, kde si i vaří. Ježto hrozí nebezpečí, že cholera mohla by býti zavlečena i těmito uprchlíky do Českých vesnic, proto nařízeno je přísná desinfekce, zdravotní prohlídka a karantena. Týden nesmějí tito ubožáci vyjít z vykázaných bytů.

Desinfekce železničních tratí.- Rovněž po celých Čechách nařídilo ministerstvo drah desinfekci celých tratí železničních. Bylo totiž zjištěno, že výkaly, které při jízdě vlakem z vagonových záchodů padají na trať, byli nakaženi zřízenci drah po trati chodící osoby civilní, a tak celé trati, po kterých přešel některý vlak vojenský, osobní nebo zdravotní, polévány jsou v zápětí hašeným vápnem. Dětem zřízenců je pobíhání po trati přísně zapovězeno, rovněž i chůze po trati osobám civilním. -

21.listopadu-sobota: Polští exulanti v Řeporyjích a Jinočanech.

Dálší zástup přistěhoval se z Polska do Řeporyjí a do Jinočan. Jsou to většinou rodiny železničních zřízenců. Vypravují o nové strašné bitvě, která se rozpoutala před Krakovem. v Řeporyjích zůstávají v cihelnách - v Jinočanech pak v sálech hostinců. -

6.prosince-neděle: Sbírka.- Dnešní sbírka na raněné vojáky ve chrámu pořádaná vynesla 11 K 50 h. -

14.prosince-pondělí: Sebevražda Šuranova.-

Dnes ráno ještě před rohaty přiběhl ke mně /píše Baar/ kostelník a volal: "Šuran se zastřelil".- Tato překvapující zpráva se potvrdila. František Šuran rolník v Ořechu č.7., muž neobyčejně silný tělesně, byl sice trochu podivínek - ale jinak řádným, zbožným, střídavým a velice pořádným člověkem. Po celou tu dobu, co jsem zde farářem, vozil nás do filiálních kostelů na Krteň a do Řeporyjí. Letos odvedli mu jediného syna Františka a na podzim musil narukovat do Tridentu k dělostřelcům. Od té chvíle Šuran sesmutněl, myslil na svého hochu, mluvil stále o něm, jíst mu nechutnalo, shubnul se - až dnes ráno o 4.hod. se doma v I.patře v pokoji třemi ranami z revolveru zastřelil. Také oběť války, ač na pole válečné ani nevstoupil.

-R.1914.-

20-prosinec-neďěle. Poláci v kostele.-

Vefilialce v Řeporyjích měl jsem dnes v 10 hod. velké služby boží, při kterých přečetl jsem přítomným vystřihovalcům Polským sv.evangelium polsky. Byli k slzám dojatí, po mši sv. mi děkovali a všichni chtěli jít k sv. zpovědi, domnívajíce se, že umím polsky ...

21.prosinec-pondělí. Nové zpovědnice.-

V našem farním chrámu stály dvě staré, šeraďné zpovědnice. V každé farní předložil každý farář, že zpovědnice nejsou liturgicky zařízené ani důstojné. Letos konečně dostali jsme obě zpovědnice nové, které zhotovila firma V.Buk v Praze I. Jílská ul., každou za 240 K, což je cena přehnaně velká. -

23.prosinec-středa. Válečná kronika.-

Dnes přišlo 12. a poslední číslo Ordinariátního listu za r.1914.- V listě tom je nařízení nejš.k.a.konsistoře v Praze ze dne 25.listopadu 1914.č.16349., aby každý farář vedl v pamětní knize tak zvanou válečnou kroniku a do ní zapisoval důsledky války na osadu počínaje mobilisací. Toto nařízení vyšlo dnes, kdy válka už téměř 5 měsíců zuří světem, a kdy už mám popsáno 22 stran této knihy válečnými událostmi ...

26.prosinec-sobota. Pobožnost pro Poláky.-

Velká služby Boží konaly se dnes opět v Řeporyjích, kde jsem opět četl polsky evangelium i epistolu a zároveň oznámil jsem, že bude v Řeporyjském kostele o 3.hod. litanie a sv. požehnání pro Poláky.- Pobožnost tu konal jsem ale nedávno vydané příručky: "Modlitwy", odkud pomodlil jsem se "litanie do najswietszego imienia Jezus", pak různé modlitby a na to udělil jsem požehnání s Nejsv.Svátostí Oltářní. Poláci dostavili se i s dětmi už o 2.hod. a zpívali své překrásné vánoční zpěvy, zůstali i po požehnání a teprve o 4.hod se rozházeli potěšení, že o těchto radostných svátcích mohli si společně zazpívat a pomodlit. -

31.prosinec-čtvrtek. Konec roku.-

Za neobyčejného návalu farníků ukončili jsme pobožností a kázáním odpoledne ve 3 hod. v kostele nešťastný rok 1914., na který jistě v dějinách bude stále vzpomínáno. Silvestr - poslední den v roce býval jindy dnem všeobecného veselí. Hostince bývaly naplněny, hudba a zpěv ozývaly se z nich až do ranních hodin. Letos všude ticho a smutno, každý vzpomíná na vojáky ve válečném poli a nikomu při tom nřní do smíchu ...

- Léta Páně 1915. -

1.lečna-pátek. Nový rok.-

/fol.245 až 269/.

I dnes přišlo do chrámu na ranní služby boží nevídané

množství lidí, které se do kostela vejít nemohlo a lidé tísnili se i před vchodem chrámovým. Všechny nás tam vede jedno přání, aby v nastávajícím roce smiloval se Bůh a brzy vrátil širému světu ztracený mír. -

Statistika. - V uplynulém roce narodilo se na zdejší farní osadě celkem 142 dětí, z nich 11 v loži nemanželském /s ostatními odešly nevdané matky slehnout do Porodnice v Praze./ Uzavřeno bylo 27 sňatků manželských a zemřelo 68 osob, z nich 10 nezaopatřeno sv. svátostmi. Z těchto 10. totiž dva zemřeli sebevraždou, 3 neštěstím a 3 mrtvicí - takže 8 jich zaopatřeno býti nemohlo, pouze dva nezaopatření vinou domácích lidí, kteří kněze nevolali. -

Zvonění v pátek ve 3 hodiny. - Na zdejší farní osadě - což je podivná věc - nezvonilo se dosud v pátek ve 3 hod. na památku smrti Páně. Postaral jsem se tudíž o to, aby na trvalou pamět zlé válečné doby naší každý pátek ve 3 hod. velkým zvonem se zvonilo a dnes - právě o novém roce - zvoněno poprvé. -

3.ledna-neděle. Sbírka. - Sbírka ve prospěch Červeného kříže v chrámu pořádaná o Božím Hodě vánočním vynesla 20 K 70 h, a dnes při obojích službách božích vybráno 11 K 40 h. -

11.ledna-pondělí. Rozšíření hřbitova v Ořechu.

Ježto hrozí v blízkém se jara vypuknutí nakažlivé nemoci a ježto hřbitov v Ořechu je přeplněn a umřelí konora tu nemají žádná, žádal jsem o rozšíření hřbitova a stavbu umřelí komory. Dnes přišla do Ořechu komise z pánů: Okresní hejtman vládní rada Pokorný, okres.lékař Dr Horníček, okresní inženýr Výborný, zástupce nejd. kapituly rada Jos.Srb, zástupci obcí Ořechu, Kopaniny Zadní, Zmrzlíku, Zbuzan a já. Uznáno jednohlasně, že hřbitov nutno o polovičku rozšířit, což učiní nejednot. kapitola jako patron sama svým nákladem. Na rozšířeném hřbitově pak výše uvedené obce postaví účelnou umřelí komoru. Hřbitov podrží i nadále ráz hřbitova konfesionalního. -

14.ledna-čtvrtek. Pověra. - Když jsem byl dnes ve škole v Jinočanech, zase velcí i děti ukazovali mi plno opsaných "zázraků" - jak mezi Chýžkou a Petrovicemi ukázal se krvavý sloup, na něm Panna Maria držíící nápis: "modlete se za vojáky" a jak nařizovala celý ten "zázrak" devětkrát opsat a devíti osobám poslat ... Lidská fantazie chytá se všeho i vyložených podvodů a hloupostí. -

15.ledna-pátek. Zásilky z vojny. - Bořivoj Baloun, cestář v Ořechu, nyní sloužící u divisijsního oddělení zdravotního č.21. v Uhrách, který prodělal nešťastné tažení armády naší do Srbska jako kočí na voze červeného kříže, psal ženě, že jí posílá tři balíky s různými dárky. Balíky šťastně došly. Ve dvou byly skutečně oklášené předměty, ve třetím však kusky cihel a sláma. Jsou už dnes zjištěny dvě věci: Předně, že se na vojně nestoudně kradе a zadruhé, že se všem vojákům nešťastně, naopak, mnozí že tam určitě zbohatnou ... Jakými cestami, je ovšem věcí jejich svědomí. -

-R.1915.-

Z farního věstníku - Ročník VIII., čís.1. ze dne 15/1 1915:

Každých 14 dnů koná se v kostele při ranních i velkých službách božích sbírka ve prospěch červeného kříže, tedy ve prospěch raněných a nemocných vojáků, která až dosud vynesla 147 K 84 h.

Stejně jako v kostele - vzpomínáno na vojáky i ve škole. Drobné přístroje našich dětí pro své otce a i bratry pilně pleťou ponožky i nátepníčky, chystají cupaninu a sbírají na sirotky po padlých vojácích pozůstalé. Tak ve škole Ořešské žákyně III.třídy upletly 18 párů ponožek, 18 párů nátepníček a o dětském dni sebraly 60 K.- V Reporyjské škole bylo zhotoveno 10 kg cupaniny, 12 párů rukavic, 28 párů nátepníček, 3 páry náhlenic a 3 páry ponožek. Tam dívky samy si přinesly k tomu potřebnou vlnu a dosud se v práci té pokračuje. O dětském dnu pak v Reporyjích sešlo se 34 K 20 h. - Ve škole Jinočanské děti II. a III. třídy přinesly z lesa za Tachlovicemi - "Břesné" - ostružinové listy, jež usušeno vážilo 3½ kg.- Místní školní rada Jinočanská věnovala 50 K, za něž nakoupena vlna, ze které dívky upletly 10 párů nátepníček, 8 párů kamašů a 1 kukli sněhovou.- V Chrástanech místní školní rada věnovala 20 K na vlnu, z níž upletly dívky III.třídy 6 párů ponožek, 5 párů rukavic, 3 páry nátepníček a 2 kukle sněhové. Dětský den tam pořádaný pak vynesl sirotům vojenským 43 K 40 h.

Ve všech obcích konány sbírky i po domech, které pokud známo v Ořechu vynesly 130 K, v Chrástanech 55 K 80 h, v Jinočanech 95 K a zaslány byly obecními úřady příslušným okresním hejtmanstvím. Provedeny byly a provádí se requisice ovsa, žita, pšenice a ječmene, a nejlépe by mohla pošta vyprávět, co posláno přímo za jednotlivými vojáky peněz, prádla, potravin, cigár, cigaret, knih - a všeho, o čem jen požádali.

Polští exulanti u nás.

Od 14.listopadu r 1914. máme - jako jinde v Čechách - i na zdejší farní osadě slovenské bratry Poláky, kteří musili opustiti svou rodnou vlast - Halič - svoje rodné dědiny i města, své útulné krby domácí, prchnouti před nepřitelem a hledati pohostinné přijetí u cizích prahů.

Nejdříve přišli v počtu 57 hlav do Chrástán. Pocházejí vesměs z předměstí krakovských, patří k třídě dělnické a umístění jsou v Chrástanech č.2. t.j. v sále hostince p.Josefa Srba.

O den později přijeli i do Jinočan, kde jim obec vykážala byt na sále hostince "u Mejštríků". Tito - vyjímaje jediného Teofila Kwaszynského, který je strojníkem ze Lvova, a služku Josefu Szczurbatou ze Žuravice - pocházejí všichni z vesnice Vyszatyce u Přemyšlu a patří ke stavu rolnickému. Jsou pak to: Ksenia Građowska s matkou Kateřinou a 6 dětmi, Julie Hawrysió s 5 dětmi, Kateřina Jarochová se 4 dětmi. Muži a nejstarší synové těchto slouží ve vojsku. Dále jsou v Jinočanech: Kašpar Wojtěchowský se ženou Žofií a 4 dětmi, Michal

-R.1915.-

Bielech se synem a mimo to 7 členů různých rodin, kteří nevědí nic o ostatních svých sourozencích.

V sobotu dne 21. listopadu m.r. zastavil vlak na Řeporyjském nádraží, který vozil asi 50 rodin železničních úředníků a zřízenců z krajiny mezi Krakovem a Tarnovem. Obec postarala se jim o byty v Reisrově cihelně, dále v cihelně firmy Barta a Tichý. Někteří zámožnější najali si byty soukromé na př. u p. Císaře, u p. Buriana, u p. Bruny a j. - Řeporyjská kolonie Polských vystěhovalců je na naší osadě počtem nejsilnější. Čítala původně kolem 200 duší. Stát však záhy některé ze svých zřízenců jinak zaměstnal - tak že dnes všech Poláků v Řeporyjích jest asi 150 hlav.

Aby pobyt těchto všech exulantů byl u nás pokud možno nejpríjemnější, o to v první řadě starají se starostové obcí a správy škol, které i dítkám věnují pozornost a na př. v Jihočanech dovolili jim ochotně navštěvovati vyučování. Duchovní správa pak pečuje o to, aby ve filiálním kostele v Řeporyjích mohli si mateřským jazykem zazpívat a pomodlit. Zpívají a modlí se zvláště vroucně slova své národní hymny, která v překladu znějí:

"Ku Tvému trůnu prosba naše vane.
Otčinu v o l n o u rač nám vrátit, Pane!"

Na památku.

Pro věčnou paměť uvedl jsem /f. Baar/ v posledním čísle - pokud jsem zjistiti mohl - jména těch, kteří od nás pod praporem svých pluků a do boje odešli. Z těch většina dosud stojí ve věřavě válečné, ale někteří už také byli raněni anebo onemocněli, jiní upadli do zajetí - ba několik jich - jak zjištěno - hrdinnou smrtí padlo a bylo pochováno v daleké cizině. Ti všichni zasluhují naši věčnou vzpomínku měrou dvojnásobnou. Pokud jsem vypátrati mohl - vykonávajíce tu nejtěžší z lidských povinností čestnou a hrdinnou smrtí na bojišti zemřeli tito naši osadníci:

František HASÁK, čeled. ve Zbuzanech č. 2., padl jako pěšák 5. setniny pluku č. 102. na bojišti Srbském. Byl mu prostřeleny plíce a zemřel zánětem plic v nemocnici v Oseku ve Slavonii, kde je i pochován.

František BALOUN, horník v Ořechu č. 68. padl jako svobodník 8. setniny pěš. pluku zeměbranceckého č. 7. na bojišti Srbském. Více neznáno.

Boleslav NESMĚRÁK, řezbář v Řeporyjích č. 147. - Padl jako svobodník 5. setniny pěšího pluku č. 28. střelen do hlavy u Černého Baru na bojišti Srbském a tam je i pochován.

Karel KONVALINKA, zeďník v Řeporyjích č. 104. padl jako pěšák 14. set. pl. č. 28. dne 17. října v bitvě na řece Sanu v Haliči. Byl střelen do nohy, převezen do nemocnice ve Vídni, kde po operaci otravou krve zemřel.

- Odpočíte v pokoji - po boji! -

Raněných ovšem bylo mnohem více. Někteří z nich se uzdravili a znovu na bojiště vrátili, jiní dosud léčí se v nemocnicích a nebo tráví jako rekonvalescenti krátkou dovolenou u svých rodin. Ranění byli anebo onemocněli pak tito z našich vojáků osadníků:

I. Z OŘECHU, KOPANINY ZADNÍ a ZMRZLÍKU:

Karel Hrdlička, Josef Jelínek a Antonín Kočka. -

II. Ze ZBUZAN:

Josef Klíma, těžce raněn na bojišti Srbském do levé nohy,
Josef Mařánek, raněn na bojišti Srbském do levého boku,
Jan Mařánek, raněn na bojišti Ruském do levé ruky,
František Petrák onemocněl, Josef Sojka onemocněl, František
Soldát raněn /podrobnosti neznámý/.

III. Z TŘEBONIC, CHABŮ a MIREŠIC:

Josef Hanzlík nemocen tyfem, Jaroslav Semerád raněn,
PhC.Vladislav Holeček, raněn.

IV. Z JINOČAN:

Josef Perstr sloužící u dragoun.pluku č.12, raněn do obou
stehen v Srbsku,
Antonín Fiala sloužící u domobran.pluku č.3. raněn do levé
ruký v Rusku,
Frant.Hrdinka sloužící u pěš.pl.č.102 raněn do rukou, nohou
a oka v Srbsku,
Jaroslav Hrdlička sloužící u pěš.pl.č.28. raněn do levé ruky
v Haliči,
Josef Karmazín sloužící u pěš.pl.č.88. raněn do pravého lýt-
ka v Rusku,
Antonín Kuchař sloužící u zeměbr.pl.č.29. raněn do pravé no-
hy v Rusku,
Tomáš Novák sloužící u pěš.pl.č.23. raněn do pravé nohy v Ha-
liči,
Stanislav Říha sloužící u pěš.pl.č.28. raněn do pravého ste-
hna v Rusku,
Jan Sedláček sloužící u pěš.pl.č.102. raněn do levé nohy v
Srbsku,
Václav Šebat sloužící u pěš.pl.č.102. raněn do pravého steh-
na v Srbsku,
Václav Švestka sloužící u zeměbr. pl. č.8. raněn do obou no-
hou v Srbsku,
Jan Tesař sloužící u dombran.praporu č.52. raněn do ruky v
Srbsku,
Josef Trýb sloužící u pěš.pl. č.91. raněn do hlavy v Srbsku.

Onemocněli: Karel Cvekl rheumatismem,
úplavicí: Vojtěch Horník, Václav Kopal, Jaroslav Svoboda,
tyfem: František Trýb a Josef Karmazín,
Josef Jelínek plicní chorobou a Karel Tremí tloučením srdce.

-R.1915.-

V. Z CHRÁŠŤAN ranění byli na bojišti Ruském:

Antonín Hrdlička, Václav Tremel, František Hymel,
František Švandrlík, Bohumil Jukl.

Na bojišti Srbském:

Josef Malý, Josef Hrdlička, Václav Pezl,
Antonín Svoboda, Augustin Pechr, Tomáš Fiala.

Onemocněli:

Josef Hymel, František Štětka, Václav Skoupý, Konrád Domin.

VI. Ze ŘEPORYJ, OHRADY VELKÉ a NOVÉ VSI byli v bitvách zranění:

Jednoruč.dobrov. Václav Šimáček, Jan Adam,
Karel Brůna, Josef Brožek, Frant.Císař, Ant.Dřevěný,
Josef Dřevěný, Jos.Drážďanský, Josef Houdek, Ant.Hájek,
Jaroslav Havlůj /po druhé/, Josef Košnář, Václ.Kovář,
Josef Los, Antonín Majer, Fr.Procházka, Ant.Procházka,
Ant.Posledník, Josef Pavelka, Jos.Stříbrný, Boh.Šimáček,
Frant.Šmejkal, Václ.Truneček, Václav Ulsnád.

Onemocněli:

Josef Fink, Frant.Křemen, Josef Korbel, Václ.Novák,
Tom.Šimáček, Vlad.Šimáček, Jos.Truneček, Ant.Vokoun.

Mnozí pak z těch, kteří z našeho středu odešli, žijí jako váleční zajatci buď v Rusku anebo v Srbsku, psali už svým rodinám a přátelům a způsobili jim velikou radost. Jiní pak jsou dosud nezvěstnými. Týdny i měsíce minou a nepřichází od nich ani stručný lístek, ani zpráva o níku, ač po jejich osudu pilně v novinách a kancelářích vojenských se pátrá! V Rusku jsou naši zajatci hlavně v asijské Sibiři, v guberniích Tomské a Semipalatinské, v městech Bernaulu, Bijsku, Omsku, Ust'-Kamenogorsku, Petro-Pavlovsku, Pavlodaru a j.- V Srbsku pak žijí hlavně v Mitrovici a Niši.

V Ruském zajetí, pokud známo jsou tedy:

Josef Martínek, Frant.Kubr, Ant.Říha, jednor.dobr. Josef Marek, vesměs z Ořechu,
Bohumil Jiráť a Petr Škvára ze Zbuzan,
Josef Plesnivý a František Stříbrný z Třebonic,
Josef Havlůj a Viktor Kozák z Jinočan, Frant.Hrdlička z Chrástán, a z Řeporyj:
Frant.Ebr, Jos.Jarolím, Tomáš Klán,
Frant.Los, Josef Los, Václ.Řechtaček, Karel Šuntíl,
Jan Štorkán, Jar.Novotný, Václ.Zach.

V Srbském zajetí jsou držáni:

z Řeporyj: Adolf Bílek, Josef Kuška,
z Ořechu: Josef Jiráť, Josef Havlůj, Josef Procházka,
z Kopaniny Zadní: František Zeman,

-R.1915.-

z Chráštan: František Hrdlička,
z Jinočan: Alois Knobloch, Matěj Kotouč, Josef Krákora,
ze Zbuzan: Josef Kšána.

Žádných zpráv dopátrati se nelze a tudíž nezvěstnými jsou následující z našich vojinů:

Rudolf Baloun z Třebonic,
Václav Gros a Frant. Rohlíček z Jinočan,
Václav Horák a Vojtěch Adam z Chráštan,
Josef Houdek a František Pešek ze Řeporyj.

Dle tohoto seznamu tudíž až dosud z naší osady na bojišti padli 4 vojini, 82 byli raněni nebo onemocněli, 32 jsou zajati a 7 jestjich nezvěstných.

Takto prořídilý počet bojovníků ovšem byl novými silami nahrazen. Tak z naší osady musili službu nastoupiti tito další domobrancí:

Ze Zbuzan: Josef Slášek, zedník z č.4., Josef Liška, kovář.pomocník z č.8., Josef Kloboučník, dělník z č.13., Frant. Jirků, dělník a Josef Hlaváček, dělník.

Z Jinočan: Vojtěch Horník z č.91., Josef Novák, horník z č.55., Karel Rys, dělník z č.11., Jan Řesa, obuvník z č.10, Jaroslav Svoboda, obuvník z č.33. a Václav Šabat, horník z č.31, dále Emil Arnold, pokrývač z č.32., Josef Kotouč, zedník z č.48 a Josef Zajíček, zedník z č.74. - Tím se stává, že z některých rodin odešli dva, tři i více synů do pole. Nejvíce však jich tam má Frant. Hartman, dělník v Řeporyjích č.130: Všechny jeho tři synové slouží dnes u vojska a to: Josef, Jan a Karel u 28. pěšího pluku, Jaroslav u 91. pěš. pluku a Antonín s Otokarem u pionýrů.

Anděl strážce ať stojí při těchto i ostatních všech ná-
dále, a my doma neustávejme prosit slovy staročeského chorá-
lu: "Hospodine, pomiluj nás, Jezu Kriste, ulituj nás - a dej
- hojnost - p o k o j naší zemi - Kyrie elejson!" -

20.ledna-středa. Učitelé rukovali.-

Z Jinočanské školy musil narukovat k 28.pěšímu pluku v Praze pan učitel Antonín Herold, který byl odveden při dodatečném odvodu dne 5.ledna. - Rovněž narukovati musil do Motola ke stavbě baráků pro rekonvalescenty pan učitel Jindřich Jukl v Ořechu. -

23.ledna-sobota. Drahota.-

Drahota všech potřeb rychle stoupá. Mouky bílé stojí 1 kg 80 haléřů. Následkem toho zdejší pekaři i pekaři Řeporyjští přestali péci bílé pečivo: housky, rohlíky atd. a pekou pouze chléb z mouky, do které je přimísena část bramborů a část mouky ječné nebo kukuřičné. -

-R.1915.-

24.ledna-neděle. Válečný sňatek.-

Josef Brožek, dělník v Řeporyjích č.40, nyní záložní vojín c. a k. pěšího pluku č.28. setnina I. ve vojenských barácích v Praze na Letné má v pondělí se svým plukem odjetí z Prahy do Uher do Segedína. Proto přišel ke mně, abych ho ještě oddal s jeho nevěstou těhotnou Aloisíí Halamovou v Řeporyjích č.85.- Byl to první sňatek, který jsem dnes požehnal, bez prohlášek, pouze na základě dispensí a manifestačních přísah. Diváků byl přítom plný kostel. -

Sbírky.- Před týdnem pořádaná sbírka chrámová pro červený kříž vynesla K 12.84.- Sběrka z dnešního dne 2.února při oboujích službách Božích k témaž účelu činila 12 K 04 h.-

14.února-neděle. Polské služby Boží.-

Dnes byly v Řeporyjích konány služby Boží opět pro Polské emigranty. Pozval jsem jim krajana kněze dp.Vojtěcha Styku, člena congregace Nejsv. Vykupitele z Tarnova v Haliči - který po útěku dnes žije u svých řádových bratří u sv.Kajetána v Praze na Malé Straně. Přijel ráno o 18.hod. vlakem do Řeporyj a hned vystěhovalce zpovídal. V 10 hod. měl zpívanou mši sv. a po ní dojemné kázání na slova dnešního evangelia /Dom.Quinquagesimae/: Ježiši, Synu Davidův, smiluj se na mě mnou. Po obědě v Ořechu odjel opět do Řeporyj, kde pokračoval ve zpovídání a ukončil pak sv.požehnáním, načež v 6 hod. vlakem opět odejel.- Sv.svatosti přijalo celkem 75 Poláků. -

28.února-neděle. Sběrka.- Dnes konána byla XII. sbírka ve prospěch Červeného kříže v kostele, a vybráno při ranní v Ořechu 12 K 20 h a při velké v Řeporyjích 4 K 40 h.

Soupis zásob.-

Každá domácnost byla povinna vyplniti a odevzdati "Ohlašovací list pro zásoby obilí a mlýn. výrobků k 28.února 1915."

Přednosta její ujišťoval v něm:

- 1/ že k tomu dni nebylo v jeho domácnosti obilí všeho druhu a mlýnských výrobků více než 20 kilogramů,
- 2/ kolik osob má živit,
- 3/ kolik v jeho bytě bydlí podnájemníků, noclehářů a pod. kterým nedává stravu, a
- 4/ kolik kilogramů zásob/podle jednotlivých plodin, jež podle druhů se v listu vyjmenují/ bylo v jeho úschově.

Dále se tam připomíná, že: "zásoby podléhající povinnosti ohlášení, které se neohlásí, propadají podle ustanovení císařského nařízení o obchodu obilím a mlýnskými výrobky ve prospěch státu.- vedle trestního ustanovení o soudním potrestání vězením od 1 týdne až do 6 měsíců, a převyšuje-li hodnota zásob 500 K, tuhým vězením od 1 měsíce až do 1 roku. Vedle trestu na svobodě může býti uvalena peněžitá pokuta až do 20.000.- K."-

Po celém českém království soupis zásob provedli učitelé obecních škol.- U nás spisovali:

-R.1915.-

v Ořechu p.Karel Černý, řídící učitel ze Řeporyj,
 v Řeporyjích p.Bedřich Houda, " z Ořechu,
 v Chrástanech p.Alois Geltner, " z Jinočan,
 v Jinočanech p.Jan Chalupa, učitel z Hořelice
 v Třebonicích p.Albin Dvořáček, učitel ze Řeporyj,
 ve Zbuzanech p. J.Los, učitel ze Řeporyj,
 na Kopanině-Zmrzlíku p.Jan Houda, učitel ve Slivenci,
 v Ohradě Velké p.V.Nečesaný, učitel ze Stodálek.

Mnozí své zásoby skrývali v domění, že jim ihned bude vzato, co by měli nad výše uvedenou váhu, kdežto ohlásí-li, že nemají ani 20 kg, že jim bude zásoba doplněna - což se ovšem nestalo. Já přihlásil jsem a ukázal taky své zásoby, /píše Baar/ které byly odhadnuty na 60 kg - více nemám a myslím si: "děj se vůle Boží" ...

Na celé farní osadě pak napočítáno bylo: a/ obilí v kg.

Obec:	Pšenice	Žito	Ječmen	Oves	Kukuřice
Ořech	43563	12060	32033	26260	50
Kopanina Z.xxxx..	?	?	?	?	?
Zmrzlíkxxxx..	?	?	?	?	?
Zbuzany	9435	9147	15878	47670	400
Třebonice-Mirešice	17670	7336	27783	30020	+
Chaby					
Jinočany	4985	4210	8219	9843	231
Chrástany	14800	9200	24100	20900	790
Řeporyje xx	17703	8324	20213	37874	1132
Ohrada Vel. a Malá xxx	2435	1904	6078	6695	-
Nová Ves-Opatřilka	500	489	650	800	-
úhrnem	111095	52670	134954	180062	2603

b/ mouky v kg.

Obec:	Pšeničné	Žitné	Ječné	Ovesné	Krupice	Krup
Ořech	2994	4010	214	-	168	94
Kopanina Z.xxxx.	?	?	?	?	?	?
Zmrzlíkxxxx.	?	?	?	?	?	?
Zbuzany	2519	1788	124	-	45	110
Třebonice-Mirešice	5407	1913	1434	-	23	94
Chaby						
Jinočany	9230	2515	1063	30	298	619
Chrástany	6119	2365	730	-	124	330
Řeporyje .xx.....	20594	5891	1192	-	590	1062
Ohrada Vel. a Malá xxx	1885	602	8	-	3	-
Nová Ves-Opatřilka	100	100	30	-	-	-
úhrnem	48848	19184	4795	30	1251	2309

xx/ v Řeporyjích mimo to shledáno ještě 3355 kg směsi a 82 kg mouky kukuřičné. - - xxxx/ Nedalo se zjistit.
 xxx/ Sčítáno společně, nedalo se zjistit, kolik každá o.zvlášť.

-R.1915.-

Obec	Osob	koní	Obec	osob	koní
Ořech	465	30	Chrástany	548 ^x	38
Kopanina Z. xxxx	?	?	Řeporyje xx	1726 ^x	58
Zarzlík xxxx	?	?	Ohrada Vel. a M. xxx	211	15
Zbuzany	320	30	Nová Ves-Opatřilka	5	2
Třebonice-Mírešice					
Chaby	435	49	úhrnem	4470	237
Jinočany	760 ^x	15			
./.	1980	124			

14.března-neděle. Sběrka.-

Dnes pořádaná sbírka pro červený kříž vynesla 10 K 16 h.-

21.března-neděle. Polské bohoslužby.-

Aby emigranti Polští žijící na zdejší farní osadě mohli vykonati svoji velikonoční sv. zpověď, pozval jsem opět ap. P. Vojtěcha Styku, který už dne 14.února zde byl. Tentokrát přijel už v sobotu, zpovídal toho dne v Řeporyjích a druhého dne v neděli měl kázání, zpívanou mši sv. a odpoledne požehnání, načež v 6 hod. večer vrátil se do Prahy. -

26.března-pátek. Odjezd Polských emigrantů z Jinočan a Chrástany.-

Pro uprchlé Poláky z Haliče postavila vláda v Chocni v Čechách celé barákové město, které nyní je hotové a proto se zalidňuje. I pro naše polské hosty žijící v Chrástanech a v Jinočanech přijel dnes na nádraží v Dušníkách zvláštní vlak, který je do Chocně odstěhoval. V Řeporyjích Polská kolonie čítající 16 rodin o 87 hlavách dosud žije. Pouze někteří železniční zřízenci sami bez rodin byli povoláni zpět do Haliče. -

28.března-neděle květná. Sběrka.- O dnešní neděli pořádaná sbírka ve prospěch červeného kříže vynesla 9 K 48 h. Čím dál - tím méně ... Lidé říkají: "Báh ví, kam se ty peníze dostanou!..." - Noviny přinesly na př. zprávu, jak v Brně v nemocnici červeného kříže se sprostě a veřejně kradlo ... Proto už sem nebudu zapisovati výsledky jednotlivých sbírek - ale až po válce uvedu je zde najednou. -

31.března-středa. Vzdělání pozemků ladem ležících.-

Příšera hladu vynořuje se čím dál tím více. Proto došly dnes vedle přilepené výnosy vládní /píše Baar v pam.kn./ o krmení dobytka a vzdělání pozemků ladem ležících. U kostela až dosud v Ořechu ladem ležel bývalý hřbitov. Proto letos kostelník hřbitov ten si zryje a osází brambory. Kdyby rolníci krmili koně podle nařízení 2 kg ovesa, je jisto, takový káň že by jistě neoral a netahal. -

x/ i s Polskými emigranty.

5.dubna-Velikonoce.- Svatý týden a velikonoční svátky slaveny letos sice smutněji ale zato zbožněji než jindy. Boží hrob byl hojně navštěvován a zvláště o vzkříšení v sobotu dne 3. a pak o Božím hodě na ranní dne 4.dubna sešlo se neobyčejné množství lidí, pro které náš kostelíček naprosto nestačil. Emigranti Polští darovali na svíce 8 kytic a věrni svému národnímu zvyku přinesli a posvětit si dali v kostele množství potravin jako zvláště: vajec, masa, chleba, křenu, octa a j.v.

11.dubna-neděle. Chlebové lístky.- Dnešní neděle stane se v Čechách jistě historickou. Naše Království vědycky se nazývalo "zemí chleba" - až letos smí každý snísti pouze 200 gramů mouky denně, ať v podobě chleba anebo jiných moučných pokrmů. Ve 276 Českých městech v čele s Prahou vydávají se dnes poprvé týdenní výkazné lístky o spotřebě chleba a mouky - bez kterých nikdo ani v krámu ani v hostinci nedostane koupit ani mouku ani chléb. Tento lístkům říká se "chlebenky". Venkov dosud těchto "chlebenek" je ušetřen - ale jedeme-li do Prahy, musíme si svůj kousek chleba vésti sebou, neboť v celé Praze "bez chlebenky" nikdo nám ho prodati nesmí. - Hlad i na venkově roste. Chléb peče se čím dál tím horší quality, tím menší a tím dražší. Míchá se do něho všecko možné: Kukuřice, brambory, mouka ze svinšského bobu, černá mouka, kterou jindy ve pře krmili, ba i artiny a piliny, a tak ten "boží dárek" často ani jako chléb nevypadá, ale přece je on tak veliká nouze, že pekaři nestačí ho péci. - Dřív na př. pekař v Ořechu Frant. Fiala chléb rozvážel po okolních vesnicích, dnes už ráno ve 4 hodiny před zavřeným krámem stojí zástup lidí až z Nučic a Tachlovic a když o 6.hod. ranní má pečeno a otevře, lidé rozeberou mu chléb ještě teplý a za 1/2 hodinky má krám prázdný. Kdo může, kupuje si mouku a peče si chleba doma v troubě. Činíme tak i my na faře. -

14.dubna-středa. Polští Židé do Jinočan a Chrástane.-

Dnes odpoledne v 5 hodin přijelo na nádraží v Dušnickách z Uher přes Prahu asi 500 Židů z různých haličských měst a míst. Na rozkaz c.k.okres.hejtmanství na Kladně bylo z nich 50 ubytováno v Jinočanech a 70 v Chrástanech v těchže místnostech, odkud nedávno musili odejít katoličtí Poláci do baráku v Choceň. Tuto změnu domací obyvatelstvo těžce nese, neboť s dřívějšími exulanty lehce se domluvílo, kdežto nynější nejraději mluví německy, jako orthodoxní Židé štítí se nádob, lžic, šatů i jídla křesťanů, vystupují drze a pánovitě, tak že lásky a přátelství našeho získati si nemohou. -

18.dubna-neděle. Odvod domobranců.-

Dle posledního nařízení mají se dostaviti k třídní poslední ročníky domobrany, t.j. muži narození v letech 1872 - 1877.- Pro Ořech určena dnešní neděle a tak musili na Smíchov do Národního domu, kde odvod se dál, jíti i oba zdejší kněží: Kaplan vlp. Petr Sirotek a kněz deficient Th.Dr. a JUDr.Břetislav Baloun, oba však uznáni za neschopné ke službě ve zbraní.

-R.1915.-

Úřední věštník farní konfiskován,-

Dnes teprve mohlo být vydáno 2. číslo "Farního věštníku úředního pro farnost Ořešskou" - které mělo už před týdnem vyjít. Opozdílo se proto, že byla v něm zabavena část článku "Soupis obilí a mlýnských výrobků" - jak z připojeného sem /v pam.kn./ čísla je vidno. Censura škrtla mi /píše Baar/ přehlednou tabulku o zásobách obilních v jednotlivých obcích, jak jsem ji i do pam.knihy na str.251.zapsal a pak tato slova: "Dle této tabulky tedy napočítáno bylo na zdejší farní osadě 3751.36 metr.centů obilí a mlýnských výrobků k výživě pro lidi a 1800.26 metr.centů ovesa pro koně. Připadalo tudíž na naší osadě dne 1.března t.r. na 1 hlavu více než 83 kg obilí a mouky. Dle vládního rozpočtu má stačiti pro jednoho člověka až do nové sklizně t.j. do 1.zář. pouze 36 kg /180 dní po 200 gramech/. Z tohoto výpočtu tudíž vidno, i když zasejeme letos více obilí než jiná léta, budou-li nám naše zásoby ponechány, že hladu na zdejší farní osadě báti se nemusíme." - Tento odstavec tedy byl skonfiskován. Censor patrně dobře věděl, že nám ty zásoby ponechány nebudou, neboť právě dnes zdejší dvůr na př. musil pro vojsko dodat 40 metr. centů ovesa, dále pro chléb a mouku chodí do Řeporyjí i do Ořecha k pekařům jakož i na Kopaninu k mlynářům lidé z dalekého okolí, kteří našimi osadníky nejsou a tak už dnes - po měsíci - jistě ztenčily se tyto zásoby tak, že budeme stejně strádati jako všichni ostatní, což je konečně spravedlivé. -

Další výpisy z tohoto čísla far. věštníku:

Povýšen.- MUDr.Jan Kobliha, praktický lékař v Řeporyjích, který od samotného počátku války ať u fronty jako vojenský lékař, povýšen byl na vrchního vojenského lékaře. -

Nezoufejte! - Je pochopitelné, že každé rodiny zmocňuje se tím větší obava, čím dále syn, otec anebo muž z vojny nepíše. Někdy minou týdny, ba i měsíce, než přijde lístek anebo dopis, ba často už voják i úředně za mrtvého prohlášený náhle se ze zajetí ozval. Tak na př. František Kubr, rolník z Ořecha /čp. 17./, nepsal domů už od srpna 1914.- Až náhle letos v březnu došel od něho pohledový lístek z Ust' Kamenogorsku v Asijské Sibíři. - František Hroník, praporčík psal z Bílé Moskvy. František Marek píše z Bogdanovky v Tobolské Gubernii na Sibíři, Bohumil Jirát, rolník ze Zbuzan /čp.12./ poslal dopis také z Ust' Kamenogorsku - všichni si stěžují, že nedostávají rovněž žádných zpráv z domova, ač víme, že jim příbuzní pilně dopisují. Korrespondence podléhá přísné cenzuře, poštovní spojení je přerušeno a možno jen oklikou přes Švýcarsko - ve válce doprava listovní pošty je až na posledním místě - vzdálenost je často ohromná - a tak nesmíme hned ztráceti mysl, když nedostáváme pravidelné zprávy od našich vojínů. - Čekajme trpělivě, neztrácejme předčasně naděje a doufejme vždy v to nejlepší. -

Děti vojáků.- I děti naše projevují soucit k raněným vojá-

-R.1915.-

kům a činí pro ně co mohou. Žákyně obecné školy v Řeporyjích zhotovily 2000 kusů papírových vložek do bot a 10 kg cupaniny, v Chrástanech zhotoveno 146 ponožek papírových a 174 kusy vložek, v Jinočanech 1.65 kg cupaniny, 258 kusů papírových ponožek a 427 kusů vložek do bot, rovněž i v Ořechu. -

Na památku.- Na počátku války těšili jsme se, že nejdále do vánoc vrátí se naši bratři a přátelé z bitevního šiku do svých domovů a rodin. A hle - minuly už dávno vánoční svátky, nadešly velikonoce a vojáci nejen že se domů nevrátili, ale stále noví a noví domobrancí ubírají se na pole válečné.

Naše vzpomínka na prvním místě ať opět platí těm, kteří už nikdy víc nevrátí se v kruh svých milých, nikdo více nespátří drahou svoji vlast a rodnou svoji vesničku. Pokud jsme zjistiti mohli, padli na bojišti anebo zemřeli v nemocnicích dále tito z našich osadníků:

Josef NAXERA, horník v Ořechu č.41. - padl na bojišti Srbském jako voják pěšího pluku č.36.,

Václav NOVÁK, kameník z Kopaniny Zadní č.18. - padl na bojišti Srbském jako voják 8.pluku zeměbranceckého,

Augustin TRPIŠOVSKÝ ze Řeporyj č.86 - zemřel ve vojenské nemocnici v Krakově,

Jaroslav HARTMAN ze Řeporyj č.53. - střelen v bitvě do břicha, zemřel v nemocnici v Uhrách,

František KNÍŽE, dální topič v Jinočanech č.2. náhradní záložník pěšího pluku č.28. - zemřel na úplavici dne 27.října r.1914. v polní nemocnici 3/14 a pochován jest v Lancutě,

Václav ŠVESTKA, zedník z Jinočan č.50. pěšák zeměbranceckého pluku č.8. - raněn byl v Srbsku, onemocněl střevním tyfem v Praze, zemřel dne 14.března 1915 v Praze v záložní nemocnici č.2. /u Rudolfiny/ a pochován jest na Olšanech.

Josef DRÁŽDANSKÝ, četař 28.pěšího pluku - raněn v Haliči do nohy, zemřel na tyfus v nemocnici ve Vašovicích.

- Odpočínáte po boji - v pokoji! -

S těmi, které uvedli jsme v minulém čísle, padlo - pokud známo - až dosud 11 našich osadníků.

Ranění a nemocní v ošetřování po různých nemocnicích a-nebo v zajetí pak jsou tito z našich vojáků:

I. z Ořechu, Kopaniny a Zmrzálky:

Karel HRDLÍČKA, horník z Ořechu uzdraven vrátil se znovu do fronty a tam podruhé raněn v Karpatech střelou do levé nohy. Rovněž Antonín Kočka podruhé raněn leží v nemocnici v Uhrách. Jan MOIDL, skalník z Kopaniny Zadní č.17., dále Josef ŽEŽULKA, obuvník, Matěj BALOUN, horník, Josef HRDLÍČKA, kožešník, vesměs z Ořechu upadli do zajetí Srbského. František HRONÍK

-R.1915.-

úředník v Ořechu, pak Antonín ŽEŽULKA, kameník z Kopaniny Z. jsou zajati v Rusku. Nově službu vojenskou nastoupili Jindřich JUKL a Theodor BAMBAS, oba učitelé v Ořechu, František a Jaroslav KUBROVÉ, synové rolníků ze Zmrzlíku - tak že rodina Kubrů na Zmrzlíku má už ve válce 3 syny. - K vojsku odvedeni a v dubnu nastoupiti mají tito 19 let staří domobrancí: Karel PÍŠA, Jaroslav HRDLÍČKA a Josef PROCHÁZKA - všichni z Ořecha.

II. Ze Zbuzen:

Znovu onemocněl Josef Sojka, rolnický syn. Těžce raněný Josef KLÍMA, obuvník, uznán za neschopného k další službě a vyměřeno mu roční pense 264 K; oba bratři Mařánkové Josef i Jan, synové strážníka na dráze uzdravili se z poranění a znova nastoupili službu, rovněž tak František Petrák, zedník, po uzdravení opět odešel na bojiště. Emanuel Kličkoš, mistr kovářský a Matěj Slášek, hlídač, pro chorobu obdrželi trvalou dovolenou a vrátili se domů. Václav Černý, dělník jest v zajetí Ruském, Jan Jansa, mistr cihlářský a Josef Kšána, obecní pastýř v zajetí Srbském. - Nově do zbraně povoláni byli: Ant. SOBOTKA, obuvník, Josef JIRÁT, rolník z č.3., Matěj JIRÁT, zedník, Josef PILMAN dělník a František SVOBODA, rolník z č. 22. - Při posledním odvodu za zbraněschopné uznáni byli 19 let staří hoši: Miloslav SOJKA, syn rolníka z č.18. a Jarosláv Mařánek, syn železničního strážníka z č.33. -

III. Z Třebonic, Chabů a Mirešic:

Václav HOLEČEK u zákopnického pluku č.7. leží v nemocnici s omrzlými nohama a Antonín POLÁČEK, voják pluku č.91. byl střelen do pravé ruky v zápěstí. Antonín BALOUN je nezvěstným, kdežto Rudolf BALOUN psal rodičům ze zajetí Ruského. - Službu vojenskou pak nově nastoupili: Josef HOLEČEK, rolník z č.3., Vladimír HOLEČEK, staveb.inženýr z č.7. a Josef MINAŘÍK, dělník. - Z Mirešic pak František HORÁČEK, dozorce. -

IV. Ze Řeporyj, Ohrady Velké a Nové Vsi:

Nemocni leží: Antonín Klokán v Klosterneuburgu, Antonín SUCHÝ z č.3. v Sátmaru v Uhrách, Michal SZPARAGA v Tulnu a Vídně, bratři Václav a Ladislav ŠIMÁČKOVÉ na Smíchově, Frant. CÍSAŘ v Segedíně v Uhrách, Václav TRUNEČEK a Frant. KLABÍK v Brixenu v Tyrolsku a Frant. ŘECHTÁČEK v Solnohradě. - Raněn jest Antonín LOS z č.116. - Do zajetí Ruského se dále dostali: Antonín BENEŠ z č.87. a Frant. BOŤCHA z č.73.; do Srbského pak: Josef JAKL z č.86. a Antonín HÁJEK z č.171. - Na vojenské práce povoláni byli: Václav KORBEL z č.14., Štěpán JÍRA z č.114., Frt. JELÍNEK z č.100., Ondřej HUDEČEK z č.78., Frant. MALÝ z č.68., Josef CHÝLE z č.65., Jaroslav HOUBA z č.19. a Josef DOLEŽÁLEK z č.68. - K vojsku bylo odvedeno a službu nově nastoupilo těchto 58 vojáků vesměs ze Řeporyj:

Stanislav KORBEL, Josef KUČERA, Rudolf MARŠÍK, Josef Pták, Bohumil RULC, Josef TURECKÝ, Karel ŠIMÁČEK, Karel a Jaroslav HARTMANOVÍ, Josef REIŠNER, Alois HOJKA,

-R.1915.-

Frnt.KRATINA, Emil VÁCHA, Václav DVOŘÁK, Josef PAFEJTA, Antonín BENES, Antonín HAJEK, Frt.SOCHOR, Antonín POUSTKA, Bedř. KLABÍK, Ant.Procházka, Ant.ŠPÁNEK, Frt. BOŤCHA, Frant. VAIS, Ant. JIRAS, Jan DŘEVĚNÝ, Josef EBR, Josef PROCHÁZKA, Jan PAFEJTA, Ant.LOS, Karel ŠIMON, Mat. VOKOUN, Ant. PIŠL, Jan LEBL, Václ. ŠIMÁČEK, Jos. BENES, Jos.BLAŽEK, Jos.FOREJT, Jan VOLF, Jos. HOREJC, Karel ROSEK, Fr.PAVELKA, Václ.SUCHÝ, Václ.TRUNEČEK, Václ.RICHTER, Miroslav PODZEMSKÝ, Jos.NESMĚRAK, Jos.OBERLEITNER, Jos.EBR, Antonín PROCHÁZKA, Václ.STÁDNIK, Vlad.PROCHÁZKA, Jos.STIBUREK, Frant.FORMÁNEK, Karel HOUDEK, Bohuslav Smolka, Ant.KUČERA, Em.ŘECHTÁČEK.

V. Z Chrásťan:

Raněn byl Antonín SVOBODA, čeledín, onemocněl Antonín SOUČEK, řezník. Do zajetí Ruského upadli a na Sibiři nyní jsou bratři Frant. a Václav HORÁKOVI, rolníčí synové, v Srbském zajetí pak žije horník Tomáš FIALA. Vojskou službu nově nastoupili bratři Jan a Václav SRBOVI, rolníčí synové z č. 21., dále Antonín SVOBODA, syn kováře a Jan MAREŠ, čeledín.

VI. Z Jinočan:

Ranění byli: Bohumil MEJSTRÍK u pěšího pluku č.35. raněn byl dvakrát v Haliči, po prvé do prstů u nohy a šrapnelovou třískou za levé ucho, podruhé opět do nohy; Antonín SVOBODA u zeměbr. pluku č.8. raněn v Srbsku do ruky, ramene a hlavy; Jos.VLČEK u hulánského pluku č.1. raněn v Karpatech do nohy, Viktor KOZÁK u pěšího pluku č.78. v Haliči raněn do ruky a pak zajat.- Onemocněli: Emil ARNOLD, domobranec polních myslivců praporu č.22. má omrzlé nohy, Jaroslav HRDLÍČKA u pěš. pluku č.28. stáhně tyfem a Jan ŠVEJDA, zeměbr. pluk č.8. neznámo čím. Do Srbského zajetí upadli: František LEPLER, zeměbr. pluk č.8., Antonín SVOBODA, zeměbr. pluk č.8., Frt.MRÁČEK, pěší pluk č.91., Josef NOVÁK, pěší pluk č.28., Václav VÍNS, pěší pluk č.28., Josef ŠTĚPÁNEK, pěší pluk č.88. a Frant.ŠVEC, pěší pluk č.102.- V zajetí ruském pak žije Jan HYHLÍK od pěš. pluku č.98., invalidní pensí ročních 168 K dostal Antonín FIALA, který sloužil u 8.pluku domobrany a má ochromenu levou ruku. Hned při mobilisaci nastoupili službu ještě tito vojáci: Václav SLABOCH poddůstí z č.36., Antonín SVOBODA, truhlář z č.70., Jan TESAŘ, horník z č.61. a Karel TREML, obuvník z č.68.- Jako domobranci pak odešli ku svým plukům: František ARNOLD, skladník konsumu č.42., Václav Čermák, hostinský č.84., Václav ČERMÁK, pokrývač č.31., Josef GALERT, strojník č.45., Václav HOSPASKA, dělník č.9., Josef MAŠITA, dělník č.78., Josef MEJSTRÍK, zámečník č.18., Antonín HEROLD, učitel, Jan PROCHÁZKA, kovář č.11., Frant.SÝKORA, dělník č.28., Josef ŠANTORA, zedník č.83., Frant.TOŠNER, dělník č.65., Ant.VÍNS, dělník a František VÍNS, zedník, oba bratři z č.48. a Josef VLČEK, syn rolníka č.16. - Mimo to od domobranecké služby jako nepostrádatelní osvobozeni byli v Jinočanech 9 zaměstnanců Pražsko-železářské společnosti a 1 dělník na dráze. K válečným úkonům pak vyslání: Josef Čermák, pokrývač č.64.,

-R.1915.-

Karel ČERMÁK, zeďník č.86., Ant.PECHÁČEK, dělník č.2., Václav SVĚTLÍK, zeďník č.61., Bedřich VÍNS, dělník č.83., Josef VOLP, dělník č.80. -

Když pečlivě sečteme všechny tyto i minulé seznamy, můžeme říci, že ve vojsku stojí dnes hodně přes 500 našich osadníků, mužů to v nejlepším věku a síle. Bůh ať je chrání a jejich anděl strážce ať je v nebespečí provází! -

Polští exulanti u nás.-

Při polských bohoslužbách, o nichž byl již zmínka, s nevšední ochotou nacvičil a řídil Polské zpěvy pan Karel Černý, řídící učitel v Řeporyjích. Zpívaly se pak tyto písně a sbory:

1. Co nam nakazuje nasza wiara ...
2. Z tej biednej ziemi ...
3. Kiedy ranne wstaja ...
4. Upadni na Kolana ...
5. Boże, cos Polske /ale melodie "Serdeczna Matko"/ ...
6. Ach, moj Jesu, jak te kleczyssz ...
7. Ludu mój, ludu, có-žem ci uczynił? ...
8. Matko Najswietsza do serca Twego ...
9. W krzyżu cierpienie, v Krzyżu zbawienie ...

Sv. svátosti pak při té příležitosti přijali všichni Polští hosté naši.

Někteří z nich po celý život svůj nezapomenou na zdejší farní osadu. To jsou jmenovitě ti, kteří se zde narodili a zde pokřtěni byli. Tak v Řeporyjích dne 24.prosince 1914. narodil se Adam Ochonski, dne 25.prosince 1914. Veronika Pikta-ová, dne 22.února t.r. Richard Beránek. - V Chrástanech se narodili: dne 17.ledna t.r. Václav Solarz, dne 24.ledna Anna Gawel-ová. - V Jinočanech pak spatřili světlo světa: dne 28.ledna t.r. Marie Građowská a dne 22.března t.r. Jindřich Wojciechow-ski. Celkem tedy až dosud zapsáno do našich matrik narozených 7 Polských dětí.

Nezapomenou na zdejší farní osadu dále ti, jejichž příbuzní zde zemřeli a na našich hřbitovech odpočívají. Tak pochováli jsme dne 4.ledna t.r. v Řeporyjích 4 roky starého hochovka Tadeáše Lahora a na Krtni dne 16.února Marii Zabierzanko-šika Tadeáše Lahora a na Krtni dne 16.února Marii Zabierzanko-šika Tadeáše Lahora a na Krtni dne 16.února Marii Zabierzanko-šika Tadeáše Lahora a na Krtni dne 16.února Marii Zabierzanko-šika Tadeáše Lahora. Dá Bůh, že všichni ti vystěhovalci od nás odejdou - ale tito dva zde s námi jistě zůstanou ...

Nejádostojnější vždy věrná metropolitní kapitola u sv.Víta na hradě Pražském darovala 100 K těm Polským vystěhovalcům, kteří zůstávali v Chrástanech. Za obnos ten koupil jim starosta obce p.Josef Holovský obuv, kterou nutně potřebovali.

Zatím ukončena byla stavba barákového města v Chocni a vládní orgány nařídili i našim exulantům v Jinočanech a Chrástanech, aby se tam odstěhovali.

Tak zůstává dnes pouze v Řeporyjích ještě asi 16 rodin čítajících celkem kolem 80 hlav těšících se, že brzy teď vrátí se do své vlasti a do svých bytů i válkou zpustošených domů, neboť dobře praví přísloví, že všude dobře, ale doma - nejlíp! -

-R.1915.-

21.dubna-středa. Sběrka kovů.-

K výrobě děl i nábojů - této strašné potravy válečné - je třeba i takových kovů, které se k nám z ciziny dovážejí. Ježto tento dovoz úplně teď přestal, nařizena je dobrovolná sbírka těchto kovů, kterou po celé říši tento týden provádějí školní děti. I po naší osadě chodili školáčkové s torbami na zádech a v nich místo knížek a pouzdra rachotily jim rozlámané svícný, staré kliky a jiné nepotřebné kousky mosazu, mědi nebo cínu. -

26.dubna-pondělí. Chlebové lístky v Řeporyjích.-

Až dosud prodáván chléb a mouka na chlebové lístky pouze ve městech. Počínaje dnešním dnem zavedeny jsou "chlebové knížky" i na naší osadě a to v Řeporyjích. Na každého člověka - dospělého i dítě - počítáno je 200 gramů denně, tedy pětičlenná rodina na př. dostane koupit denně 1 kg buď mouky anebo chleba, více nic. Zároveň obecní úřad v Řeporyjích vydal rozkaz, že nikdo nesmí prodati ani mouku ani obilí ani chléb nikomu, kdo v Řeporyjích nežije a nebydlí. -

18.května-úterý. Prodej masa.-

Dnes vyšlo místodržitelské nařízení ze dne 3.května, kterým se zapovídá po celých Čechách ve středu a v pátek maso prodávat, kupovat a jíst. Na základě toho nesmějí o těchto dvou dnech řezníci krámy otevřít a v hostincích masité pokrmy předkládat. Pohnutkou toho je nouze o maso, jehož ceny ustavičně stoupají. Dnes stojí u našich řezníků v Ořechu a v Řeporyjích 1 kg masa: hovězího 3 K 80 h, telecího a vepřového 4 K. - Chce-li se však maso vybrat, na př. svíčková pečeně, kýta nebo maso na řízky - tu stojí 1 kg 5 K i více! 1 kg sádla nevyškvařeného stojí 5 K 60 h a 1 kg loje obyčejného-nevyškvařeného stojí 2 K 80 h. - Lidé nechtěli se postit dobrovolně, hle - dnes ukládá se nám pást z přinucení!

25.května-úterý. Nový soupis zásob.-

Příšera hladu čím dál tím určitěji vystupuje na obzor. Dne 28.února konal se první soupis zásob, dne 4.května druhý, a dnes konečně třetí. Po každém soupisu následuje requisice a obilí a mouky. Lidem měří se až dosud 200 gramů na 1 osobu a 1 den, koním 1 kg na 1 kus a po krmení. Už i v Ořechu vydávány jsou chlebenky, chléb peče se pouze 2krát v týdnu a mouky je všude ohromný nedostatek. Sčítání obstarávají po celých Čechách opět učitelé obecných a měšťanských škol a proto na všech školách dáno až do 30.května prázdno. -

Altere privilegium v Ořechu.-

Zároveň dnes došel sem příslušný dekret Nejd.k.a. Ordinariatu ze dne 7.května 1915. č.6185., kterým hlavní oltář sv. Jana Křtitele ve farním chrámu v Ořechu na dobu 7 let prohlašuje se za oltář "privilegovaný". -

-R.1915.-

31.května-pondělí. Zajatci.-

Po vítězné bitvě v Karpatech a na Dunajci musila Ruská armáda ustoupit zpět k Přemyslu a ztratila při tom mnoho pluků. Zdraví Ruští zajatci pak během posledních 14 dnů dopravy byli po naší dráze do tábora zajatců v Mostě. Sám až dosud jsem žádný takový transport neviděl /píše Baar v pam.kn./, až dnes o 15.hod. náhodou spatřil jsem zajatce Ruské na nádraží Řeporyjském. Přijel ohromný vlak, tažený dvěma lokomotivami, který měl 49 krytých nákladních vozů a 3 vozy osobní II.třídy. V osmi vozech nákladních vedena byla "munice" - neboť byly pečlivě uzavřeny a opatřeny nápisy: "Munitionswagen". Ve vozech osobních pohodlně seděli zajatí Ruští důstojníci, seděli pohodlně, kouřili, četli noviny a hojných diváků se ani nevšimli. V ostatních 41 "dobytčích vozech" pak vezli zajatce. V každém voze sedělo, stálo, nebo leželo 40 ruských vojáků v placatých čepicích, šedých plátěných uniformách - sem tam některý měl kozáckou beranici na hlavě - pás - šáslo pluku na rameni, koflík na vodu - ale jinak byli úplně odzbrojeni. V každém vagonu stáli dva naši vojáci s puškami a nasaženými bodáky. Venku bylo krásně, slunce nad západem svítilo, obilí vlnilo se po polích, stromy obalené svěží dosud zelení stály v řadách podél cest, a ze všech stran běželi lidé "podívat se na Rusy".- Dvěře všech vagonů byly odsunuty a v nich tlačilo se plno tváří do bronzova opálených, ale mladistvých, bezvousých, skoro chlapeckých. Všichni tvářili se vesele, sem tam zpívali, kouřili cigarety, mávali nám na pozdrav rukama i čapkami, na mladé dívky kývali rukama a z jednoho vagonu i zřetelně a dobře česky volali: "pojeďte s námi" ... Zatím se trať uvolnila, od Dušníků přijel nákladní vlak, a naši zajatci opět se hnuli směrem k Mostu. Celkem to bylo divadlo dojemně smutné, které bych už nechtěl znova vidět. -

3.června-čtvrtek. Boží Tělo. Další odvod.-

Slavnost Božího Těla měli jsme letos v Ořechu přesmutnou. Právě na tento jindy tak radostný den položen byl letos vojenský odvod všech Ořešských mužů narozených v letech 1878 - 1890. Tito už jednou v době války a to dne 16.října 1914. /viz pam.kn. na str.239./ byli u odvodu a tehdy jich bylo jen málo uznáno za způsobilé. Dnes však jich šlo celkem 42 a z těch 37 mužů odvedeno k vojsku. - Obce naše pomalu se vyliďňují. -

6.června-neděle. Soupis zvonů.-

Skoro rok trvá válka a následky její jsou čím dál tím citelnější ve všech směrech. Schází nejen obilí, mouka a chléb, ale schází i měď, mosaz, cín, zinek a bronz na výrobu dělostřelečnických nábojů. Dobrovolná sbírka kovů neměla patrně takový výsledek, aby upokojil vojenskou správu a tak nařizeno zaslati prozatím soupis zvonů. Bůh ví, čeho se ještě dočkáme! -

14.června-pondělí. Střecha fary.-

Tento rok má se mi stát v pravdě nezapomenutelným. Už

-R.1915.-

dávno celé první patro zdejší farní budovy bylo plno velikých trhlin ve zdivu i na střepech, znalci jako důvod označili tu okolnost, že hlavy krovnic trámů jsou uhnílé, celá střecha proto že tlačí přímo na zdivo a toto se následkem toho roze-
stupuje. S opravou se stále odkládalo až v pokoji mé zemřelé matky, asi týden po její smrti, tak se prohnul strop, že musel být podepřen, aby se nesesul. Přikročeno tudíž ihned k opravě dle plánů a rozpočtů dávno připravených. Dnes počato se snášením staré střechy. Zkusíme mnoho prachu, nepohodlí, hluku - ale těšíme se, že budeme moci pak alespoň bezpečně spát. -

20.června-neděle.

Teprve dnes podařilo se mně zjistiti zásoby mouky a obilí, které dne 25.května při soupisu na naší osadě byly nalezeny. Podává je následující přehledná tabulka:

o b e c :	o b i l í - k i l o g r a m ů				
	pšenice	žitá	ječmene	ovsa	kukuřice
Řeporyje, Ohrada, Opatřilka	5887	3970	2078	10961	150
Ořech, Kopanina Z., Zmrzlík.	27225	13214	13758	10843	17
Jinočany	205	150	-	4176	1200
Zbuzany	1585	3750	930	8150	90
Třebonice, Chaby, Mirešice.	5090	2636	1900	14.184	-
Chrástany	3286	5946	2210	4169	1112
úhrnem	43278	29666	20876	52483	2569

o b e c :	m l ý n s k ý c h v ý r o b k ů v k g						
	m o u k y						krup
	pšenič.	žitné	ječné	oves	kukuř.	ce	
Řeporyje, Ohrada, Opatřilka.	10348	6098	2498	-	1	320	823
Ořech, Kopanina Z., Zmrzlík	5553	7508	455	-	100	74	452
Jinočany	2342	1556	219	-	-	31	241
Zbuzany	2700	1676	279	-	-	26	98
Třebonice, Mirešice, Chaby	3000	4000	845	-	-	34	93
Chrástany	2682	2721	937	20	51	31	120
úhrnem	26625	23559	5233	20	152	516	1827

-R.1915.-

Řeporyje, Ohrada, Opatřilka:	Počet lidí	2285,	počet koní	73,
Ořech, Kopanina Z., Zmrzlík:	" "	783,	" "	65,
Jinočany:	" "	762,	" "	16,
Zbuzany:	" "	244,	" "	29,
Třebonice, Chaby, Mirešice:	" "	514,	" "	54,
Chrástany:	" "	660,	" "	47,
úhrnem		5248,		284.

21.června-pondělí. Ruští zajatci na Kopanině.-

V pátek 18.června kolem 8.hod. večer přišli 2 cizí, neznámí a nezvykle oděni muži do mlýna p.Šuberta /dříve Pallasův mlýn/ pod Kopaninou Zadní a prosili o chléb. Doma byl pouze stárek a ten je odkázal na mlynářku, která opodál mlýna ještě na louce sklízela seno. Když se s nimi pí Šubertová vracela do mlýna, aby jim prodala žádaný chléb, potkali četnického závoďáka Slámu ze Řeporyj, který tudy náhodou /?/ konal právě svo-
ji obchůzku. Četník byl nápadným zevnějšek obou mužů a žádal, aby se legitimovali. Ti se nebránili, a jeden představil se jako oberst Lebedev a druhý jako poručík Březovský, oba příslušníci Ruské armády a nyní zajatci v Terezíně. Oba podkopali se pod ohradou zajateckého tábora a prochají směrem k Švýcárám. Četník oba zatkl, ale dovolil, aby směli se najíst. Mlynářka pohostila je kávou a vajíčky, zajatci jí za to dali 1 korunu rak.měny, kterou si dceraška paní Šubertové schovává na památku. -

30.června-středa. Stropy v I.poschodí fary.-

Když při opravě fary, jež se právě provádí, snesena byla střecha, prohníla prkna půdy se odtrhla a pod nimi ukázalo se ohromné množství plev obilních, na prach už zetlelých a v nich stropní i krovní trávy shnilé a strouchnivělé. Kapitulní rada Josef Srb dal o tom sepsat protokol, a na jeho základě nařídila nejd.v.v. metropolitní kapitola, aby v celém 1.patře shodily se stropě i trávy a nahradily se novými. Odstěhoval jsem se tudíž do přízemí a kaplanu najmul se byt v nové školní budově Ořešské. Čtenáři, představ si jen, co prachu a nepříjemností zkusil jsem v tomto neblahém roce i ve svém příbytku! -

1.července-čtvrtek. Výroba granátů ve Zbuzanech.-

Ve strojnické dílně p.Františka Skály č.35. už od 15.dubna t.r. vyráběly se tak zv. granátové čepce na granáty velikosti 10 cm pro polní děla. Nyní však vyrábí celé granáty o průměru 7.5 cm, dílna jeho stojí pod státním dozorem a majitel její nemusí - sč voják - nastoupit přesněční službu u armády. Dílně dodává se materiál v tyčích silných 8 cm z nejlepší Bes-

-R-1915.-

semerovy ocele a týdně musí býti zhotoveno nejméně 200 granátů. Hle, i tato dílna cítí válku, neboť místo pluhů, bran a hospodářských strojů i ona vyrábí náboje pro děla ...

3.července-sobota. Déšť.-

Prosebného průvodu na Krteň dne 27.června t.r. v rámci nařízených pobožností k Sráci Páně za mír, za vlast a za vítězství našich zbraní účastnil se veliký počet osadníků a cestou modlili jsme se hlavně aby Bůh úrodu zemskou vydatným deštěm osvěžit ráčil, neboť už plně dva měsíce /od dubna/ nepršelo.- Bůh nás vyslyšel a na sv.Petra a Pavla dostavil se ti chý, vydatný déšť - bez bouře - trvající tři dny. Parna pomí nula a úroda je zachráněna. Sláma na obilí už bude sice kratší, ale zato obilí nikde neleží, všecko se vymetá a bude hojně sypat. Zvláště brambory a cukrová řepa slibují teď obvyklou úrodu. Deo gratias. -

4.července-neděle. Měď.-

Dnes doručila mi pošta konsistorní přípis, který sem na památku také přilepuji - píše Baer v pam.knize. Charakterisuje skutečnou nouzi o měď, kterou mají rakousko-uherské zbrojovky při výrobě děl a nábojů. Na osadě zdejší na štěstí žádná střecha není krytá mědí.- /V přípisu tom - což jest vlastně tiskopis z 26/6 t.r. - konsistoř zasílá ho všem duchovním správcům a řeholním představeným v Praž. arcidiecesi, jímž oznámuje jim obsah přípisu c.k.místodržitelství, podle něhož mají duchovní správci podati informace o množství mědi, zvláště pokud se jí užívá jako plechu při krytbě budov, a podle těch údajů má arcibisk. Ordinariát dáti sestaviti příslušnou přehlednou tabulku, aby takové rezervy mědi mohly býti správně vojenské oznámeny./ -

7.července-středa. Bouře.-

Ve středu ráno v 8 hod. už bylo veliké dusno a parno v přírodě. Na západě stál černý mrak a slabě hřmělo. Za chvíli však zvedl se vítr, blesky se křížily a rozpoutala se silná bouřka. Při ní udeřilo nejdříve do stodoly rolníka Josefa Jiráta v Nučicích a hned v zápětí do ohlívě p.Bohumila Kučery, rolníka v Řeporyjích č.21., od kterých pak i chytil a popelem lehl špýchárek rolníka Hrudky. Žádný život lidský ani zvířecí při tom - Bohu díky - na zmar nepřišel. -

15.července-čtvrtek. Farní věštník.-

Vyšlo třetí číslo Farního věštníku. Toto číslo bylo opět konfiskováno a sice musil jsem /f.Baer/ z něho vypustit zprávu o výrobě granátů ve Zbuzanech u p.Skály a o zajetí dvou Ruských uprchlíků v Kopanině Zadní.

Z obsahu toho věštníku vypisujeme:

Dar chrámu.- Ústřední jednotka k uctění nejsvětější Svátosti Oltářní darovala pro zdejší farní chrám nový zelený ornát. -

-R.1915.-

Na památku.-

Josef Plesnivý, statkář v Třebonicích č.9. voják 28.pěšího pluku, zemřel zápalom plic v sobotu dne 17.října 1914 o 3.hod. odpolední v Ruském zajetí v městě Baranula v Tomské Gubernii na Sibiři.

Stanislav Klas, hudebník v Třebonicích, voják 102.pěšího pluku, byl raněn na bojišti Srbském dne 19.listopadu 1914 a už dne 21.listopadu tamtéž zemřel a pochován jest.

Antonín Balcan, syn mlékaře z Třebonic č.26. voják 6. praporu polních myslivců, padl mezi 6.-24.únorem 1915 v Karpatech a tam byl pohřben.

Alois Knobloch, mistr krejčovský v Jinočanech č.89., náhradní záložník donobraneckého praporu č.51., upadl do zajetí Srbského a tam v Bitolji - neznámé kdy - zemřel skvrnitým tyfem.

Antonín Posledník, učitel na obecné škole v Řeporyjích, sloužil u 28.pěšího pluku, padl v bitvě dne 18.března t.r. u Sekovy nedaleko Gorlice a tam byl pochován.

Odpočívejte v pokoji - po boji!

Hle k zvedlému se květu zas květ druží zvedlý
bolestný dojem vzbouzí zbožné mysli cit
pro ty, kdo na poli cti, poli slávy padli,
kam velela jim vlast za Boha, krále jít!

Na nivách dálných mřeli; nuže modlitbami
vzpomeňme těch, kdo v domovině žili s námi
a jež na bojišti smrt jako klasy sklála.
Zemřeli za vlast, čest jim budiž stálá.

Padlo tedy nebo zemřelo až dosud ve válce, pokud známo 16 našich osadníků. Připomínám výslovně, že farnímu úřadu zdejšímu úředně nebylo oznámeno úmrtí ani jedno. Všecky zprávy máme buď od příbuzných anebo ze seznamů, jak je denní listy přinášejí.

Není tudíž vyloučena možnost, že některý z těch padlých hrdinů, jejichž jména uvedena jsou v tomto černém rámečku, živ a zdrav vrátí se k nám po skončené válce, což bychom si jistě všichni upřímně přáli a radost naše byla by z toho pak ovšem dvojnásobná. -

K dosavadním vojínům ať ve frontě, nebo raněným, nemocným, zajatým anebo nezvěstným druží se tito další vojáci:

I. Z Ořechu, Kopaniny Zadní a Zmrzlíku nově vojenskou službu nastoupili:

František Mareška, mistr truhlářský, Matěj Chalupa, mistr kolářský, Karel Píša, obuvník, Stanislav Hrdlička, cukrář, Josef Doležal, obuvník, a František Přibídal, dělník - vesměs z Ořechu. - Ze zajetí Ruského psali: František Stupka z Oře-

-R.1915.-

chu a pak Antonín Buňka, který byl zajat při dobytí Přemyšlu. Ještě dne 15. února poslal lístek z Přemyšlu leteckou poštou a druhý - psaný dne 13. května už psal v Trojické u Taškentu na hranicích Turkestanských. Na práci vojenskou odešel František Procházka z Ořechu, který nyní dle v Přímoří v Tolminském lo-
mu na italských hranicích.

II. Ze Zbuzan.-

Do Ruského zajetí se dostal Antonín Sobotka, obuvník. Nově do zbraně povoláni byli: Miloslav Sojka, syn rolníka, Josef Záeradička, dělník, František Vais, zeďník a domkář a Josef Chlumecký, kočí.- Při odvodu dne 1. května pak za schopny ke službě vojenské uznáni byli: František Vondráček, horník, Josef Vojáček, horník, Tomáš Homola, dělník, Václav Sojka, záloženský úředník a Václav Bořcha, kočí.- Znovu k vojsku byl povolán Antonín Jirát, hostinský, který až dosud měl do-
volenou na neurčito.

III. Z Třebonic, Chab a Mirešic:

Josef Hrdinka, vojín pěšího pluku č. 102. byl - jak nám sdělu-
je jeho bratr František - už dvakrát raněn na bojišti. Popr-
ve dne 25. listopadu 1914. v Srbsku do levé nohy, když se u-
zdravil, poslán byl na bojiště do Karpat, tam 12. března t. r.
střelen do pravé ruky a ohrzly mu nohy. Opět se uzdravil a o-
dejel už ke frontě potřetí. Dále je raněn Antonín Smetana z
Třebonic a úplavíci onemocněli František Poláček. Službu vojen-
skou pak nově nastoupili: Václav Havránek, syn nájemce velko-
statku v Mirešicích, Josef Kubr, syn rolníka, Antonín Štět-
statku, syn skalníka, František Poláček, syn skalníka, Franti-
šek Svoboda, syn úředního sluhy a Josef Holeček, kočí.

IV. Ze Řeporyj, Ohrady Velké a Nové Vsi:

Raněn byl Václav Truneček, studující ze Řeporyj č. 25. - K voj-
sku pak nově povoláni byli ze Řeporyj: Hugo Kämpf, obuvník
z č. 102., Jan Mazaný, dělník z č. 175., Jan Vrtiška, dělník
z č. 190., Jan Eichler, úředník z č. 121., František Formánek,
elektrotechnik z č. 112., Karel Nosek, dělník z č. 162.,
František Pavelka, řezník z č. 42., Emil Vácha, malíř pokojů
z č. 105., Rudolf Maršík, dělník z č. 201., Václav Stibárek,
zedník z č. 168., Josef Porejt, zámečník z č. 176., Josef Rai-
šner, dělník z č. 115., Václav Šimáček, řezník z č. 80., Vá-
clav Červený, dělník z č. 41., Josef Baloun, dělník z č. 100.,
Frant. Novák, obuvník z č. 145., Antonín Drážďanský, dělník z
č. 7., Václav Sochor, kovář z č. 122., Antonín Jerolím, rolník
z č. 22., Josef Zavázal, dělník z č. 202., bratři Josef a An-
tonín Burian, oba obuvníci z č. 48., Frant. Chmelík, dělník z
č. 85., František Čáslavský, truhlář z č. 108., Josef Jandou-
rek, dělník z č. 17., Frant. Houdek, dělník z č. 87., Josef
Zloch, horník z č. 181., Jan Marčan, typograf z č. 132., bra-
tři Rudolf a Antonín Košnář, dělníci z č. 42., František Malý,
dělník z č. 128., Václav Holeček, dělník z č. 89., Antonín
Jindřich, materialista z č. 20., Albín Dvořáček, učitel z č.
104., Frant. Halama, dělník z č. 85., Emanuel Řehák, dělník z

-R.1915.-

č.109., Josef Rus, dělník z č.109., Václav Mizera, dělník z č.20., Josef Landa, dělník z č.198., Karel Šimáček, rolník z č.20., Václav Hartman, dělník z č.58., Jan Vaněk, železniční zřízenec z č.47., František Lehečka, dělník z č.100, Josef Pánek strážník na dráze z č.152., Antonín Kubr, obchodník z č.142., Josef Los, listonoš z č.56. -

Dále z Ohrady Velké: Václav Král, dělník z č.68., Josef Horejc, dělník z č.61., bratři Václav Korbel, dělník a František Korbel, řezník z č.156. a František Jerábek, zeďník z č.36. - Na vojenskou práci pak odešli ze Řeporyjí tito dělníci: Bohuslav Raišner, Jan Raišner, Frant. Adamec, Bohumil Kozel, Frant. Hleváček. Z Ohrady: Bedřich Rychtařík, Václav Štěpánek, Josef Doležálek. Celkem je to 59 mužů, z nichž mnozí dosud ponechání jsou na dovolené a teprve 16.srpna nastoupiti mají.

V. Z Jinočana.-

Stanislav Říha, skladník konsumu, dříve u pěšího pluku č.28., pak u pluku císař.myslivců č.4., byl raněn u Tarnova v Haliči, střela projela mu levým ramenem, plícemi a levým bokem. Jan Sedláček, horník sloužící u pěšího pluku č.102. byl raněn v Karpatech do levé ruky a Josef Mašita, čeledín, nyní u zeměbraneckého pluku č.6. byl raněn v Haliči do pysku a levé nohy. - Antonín Herold, učitel, pro srdeční vadu byl superarbitrován a propuštěn domů. - Václ. Čermák, pokrývač, sloužící u pěš.pl.č.35. onemocněl, nemoc však je neznáma. - Do zajetí upadli: Antonín Hladovec, horník, přidělený k pracovnímu oddělení pěšího pluku č.75., byl zajat v Přemyslu a dle nyní v Skobelevu na Sibiři. Josef Jelínek, zámečnický sloužící u zeměbr. pluku č.8., byl zajat v Karpatech a poslán do Tjodrovky ve Chvaliňském újezdě na Rusi. Antonín Kuchař, číšník, byl jako voják zeměbr. pluku č.29. raněn v Karpatech, zajat a odvezen do nemocnice v Moskvě. Josef Mejstřík, zámečnický voják zeměbran. pluku č.8. zajat v Karpatech, byl zavezen do Nikolajevska na Sibiři. - Jako domobranci nastoupili: Jiří Geltner, kandidát učitelství z č.54., Josef Kačírek, dělník z č.78., Antonín Papež, zámečnický z č.35., Antonín Roubal, obuvník z č.61., Antonín Ševčík, malíř porcelánu z č.42., Josef Záveský, čeledín z č.63., Josef Habětín, dělník z č.28., František Havluj, kupecký příručí z č.15., Josef Kindl, krmič z č.9. a Josef Vorel z č.73. - K válečným úkonům nastoupil František Lefler, dělník z č.37., a z těch, kdož měli dovolenou, opět do služby povoláni byli: Josef Gvekl, obchodník z č.20., František Hrdinka, zámečnický z č.41., Karel Humpl, zeďník z č.26. a Václav Petřík, čeledín z č.9. -

VI. Z Chráštan byl raněn Jan Mareš, krmič dobytka z č.6., v zajetí ruském pak jsou: Josef Šíma, horník z č.38. a Gustav Pechr, horník z č.9. - Vojenskou službu nastoupil Antonín Holeček, skladník v Hospodářském družstvu z č.23. - Ostatní odvedenci rukovat nesměli, ježto v Chrášťanech epidemicky šíří se spála.

Počet vojínů, které naše osada vyslala do války, zvětšil

-R-1915.-

se tedy opět o 89 mužů - tak že úhrnný počet činí nejméně 600 osadníků. - Pán s Vámi i - s námi! -

Polští exulanti u nás.

Když se blížil máj, měsíc to zasvěcený Marii Panně, Královně polské říše, tu kolonie Poláků žijících v Řeporyjích, darovala pro Marianský oltář ve farním chrámu věnec a kytice na svíce z umělých květin, a po celý měsíc máj, každodenně večer scházeli se její členové ve filiálním kostele Řeporyjském, kde ke cti nebes Královny zpívali své polské písně Mariánské a v mateřském jazyku modlili se litanie s příslušnými modlitbami.

Mezitím naše vojska vítězně postupovala od Karpat ke Lvovu a našich exulantů polských dotýkalo se to v první řadě. S horečnou dychtivostí sledovali zprávy o vítězstvích u Gorlice i Tarnova, o dobytí Přemyšlu a Stryje, a jakmile zjistili, že opět mají svoji "ojčiznu volnou" - nic je neudrželo a sháněli jen pasy a povolení, aby se mohli vrátit. Domov! Jaké to jméno kouzelného zvuku! Vědí, že ten svůj domov najdou snad zpuštěný, rozbořený, zamořený nakažlivými chorobami, ale přece touží - a spěchají - domů ...

Loučíme se tudíž i my s nimi na tomto místě a přejeme jim, aby našli svůj rodný krb neporušený, aby zapoměli na všechny utrapy svého útěku, aby vzpomínali s láskou na svůj pobyt mezi námi. Bůh vás provázej! S Pánem Bohem! -

Na str.261.pam.knihy jest vlepena Baarova DOMOBRANECKÁ LEGITIMACE L.:

Země : Čechy

Politický okres: Smíchov

Obec: Ořech

Běž.číslo 15.

Domobranecká legitimace L.

Hlášení u obce.

/Budiž vyplněno obecním úřadem/

Jméno a příjmení: p.Jindřich Baar

Otec: Jiří Baar,

matka: Anna Schöpplová.

Rok 1869,
Data místo Klenč,
narození: Pol.okres: Domažlice
Země: Čechy,

Obec Ořech,

Domov. okr.Smíchov

Země: Čechy

příslušnost:

Vzdělání: Universita.

Znalost jazyků: Český a německý.

Místo pobytu: Ořech.

pošta Řeporyje.

Povolání: Parář v Ořechu.

O Ořechu dne 18.června 1915.

Raz.obce Ořecha -

starosta Jan Jeníček.

-R.1915.-

29.červenec-čtvrtek. Soupis psů.-

Četnictvo Řeporyjské sepisovalo dnes všechny tažné psy a vozáky, jakých užívají u nás hlavně mlékaři, řezníci a hokynáři. Vojsko jich potřebuje v horském území v Tyrolsku a na Krasu ve válce proti Italii k dovážení potřeb, jako nábojů, pokrmů a p. ke frontě. - Po koních došlo na - psy...

27.srpna-pátek. Ukončení oprav na faře.-

Od 14.června t.r. trvaly opravy farní budovy. Dán na faru nový krov a fara nově taškami přikryta. Vyzdány nově hlavy komínů ze struskových cihel. Podlaha na půdě položena cihlovými dlaždicemi. Schody na půdu zhotoveny z cementu a dvěře oplechovány, tak že půda celá je ohnivzdorně upravena. Na barokní štítu fary dány 4 cementové koule, jak toho sloh žádal a které tam kdysi bývaly. V prvním patře dány všech sedm stropů nových a zvýšeny o 20 cm. Postaveno v pokojích 5 nových kamen. V hostinských pokojích dány 2 nové podlahy a 3 nově natřeny, chodba předlážděna. Všecky dvěře a okna natřeny, při čemž dubové dvěře alespoň zvenčí byly louhem smyty, aby dub v přirozené barvě se ukázal. Všecky pokoje byly vymalovány. Největší práci dal komín severní, který je dvojdílný a končil slepě, takže se nedal vymetat. Byl proto nově prodělán až dolů do prádelny, a svody z kamen takto upraveny: v přízemí z prádelny a kanceláře vedou roury z kamen do půlky komínu - postavíme-li se čelem k severu - levé, roury všech kamen v I.poschoďi pak do půlky pravé. Nakonec byla fara nově natřena farsádní barvou, přístavek proti větru u vchodu na dvůr zřízen a upraveny záchody, okapní roury, žleby a drátěný plot před farou natřen.

Veškeré tyto práce vykonal stavitel pan František Kozák z Dušníků za 12.000.- K.- Co farář při tom zkusil a zaplatil, pomíjím mlčením /píše Baar/ z vášečnosti, že nyní mám alespoň příbytek slušně opravený. Ano, rok 1915. stane se mi svými útrapami nezapomenutelným! -

30.srpna-pondělí. Pouť.-

Včera a dnes slavena byla pouť a posvícení v Ořechu. Poutní kazání měl opět Th. a JUDr Břetislav Baloun, kněz deficient v Ořechu, a kantátu sloužil ap. Karel Bartovský, māj přítel a farář v Citově. Byla to smutnější ještě pouť než loňského roku ...

14.září-úterý. Válečný sňatek.-

Dnes na základě manifestačních přísah a bez tří obvyklých prohlášek byli ve zdejší chrámu oddáni Josef Papejta, c. a k. voják 7.pluku horského dělostřelectva - dříve dělník v Řeporyjích č.155. a Marie Kašparová ze Řeporyj č.58.- Ženich hned po svatbě vrátil se opět na pole válečné, kde už od 27.července 1915. dlí. -

-R.1915.-

16.září-čtvrtek. Nový školní rok.-

Slavným vzýváním Ducha sv. počal dnes školní rok 1915/1916. Vyučování v Jinočanech a Chrástanech konati se bude jako v době míru, v Ořechu však a v Řeporyjích bude vyučování střídavé, ježto v Řeporyjích musili narukovati učitelé Josef Los a Albin Dvořáček, v Ořechu pak Josef Bezkočka a Jindřich Jukl. -

17.září-pátek. Pozdní ukončení žní. Válečný ústav obilní.-

Dnes teprve dovezl zdejší panský dvůr poslední obilí /ječmen/ s pole domů. Letošní žně neuspokojily v žádném ohledu. Najaře trpělo osení velikým suchem, tak že zůstalo řídké a krátké. Následkem toho je málo slámy i málo sype.- Sklizeň sama ztížena byla dlouhotrvajícími srpnovými dešti a chladny, takže mnoho obilí na polích vzrostlo.

Veškeru úrodu skonfiskovala vláda. Zřídila "válečný ústav obilní" a jmenovala pro jednotlivé obvody vládní komisaře, kteří vymlácené obilí ihned musili sepsati a koupiti.

15.října-pátek. Farní věstník.-

Vydal jsem opět /Baar/ číslo "Farního věstníku" za III. čtvrtletí letošního roku, které sem /do pam.kn./ rovněž přilepuji. I toto číslo, jako předešlá, propadlo konfiskaci, a v novém vydání musila býti vynechána čísla všech pluků, u kterých naši osadníci slouží, zvláště č.28. - číslo to c.a.k. pěšího pluku Pražského /Pražské děti/, u kterého většina mých osadníků slouží. O pluku tom roztrušují se totiž pověsti, že byl zrušen za trest, že se jeho vojáci šmahem vzdávali nepříteli/Rusům/.

Výňatky z t.č. farního věstníku:

Dar chrámu.- Paní Anna Plesnivá, statkářka v Třebonicích č.9. darovala chrámu Páně na Krtni dvě kovové vázy. Zaplat Pán Bůh!

Požár.- Ve středu ráno dne 7.července hned po 8.hodině rozpoutala se nad zdejší krajinou prudká bouře, při které udeřil blesk a zapálil chlévy p.Bohumila Kučery, rolníka v Řeporyjích č.21.- Od nich pak chytil a popelem lehl i špýchárek rolníka p.Hrudky. -

Nový školní rok.- V novém školním roce 1915 - 16 vyučuje duchovní správa v Ořechu sv. náboženství vždy dopoledne v pondělí a ve čtvrtek v Řeporyjích a Jinočanech, v úterý v Chrástanech, ve středu a v sobotu v Ořechu. - Výpomocně pak sv.náboženství vyučují v Ořechu v I.třídě řídící učitel pan Bedřich Houda; v Řeporyjích v I.třídě řídící učitel pan Karel Černý a ve II.tř. učitelka sl.Anna Forejtová; v Chrástanech v I.tř. řídící učitel p.Josef Strejček a v Jinočanech v I.tř. řídící učitel p.Alois Geltner. -

Válečná kronika.- Celá řada pohledových a polních lístků do-

šla od našich osadníků-vojáků z nejráznějších míst a zemí, a všichni píší, s jakou radostí přečetli si "Farní Věstník" ze své osady a jak se tím potěšili i na duchu osvěžili. To je nám také pobídkou, abychom dál sledovali události válečné, pokud naši osady se týkají a pokud úřady to dovolují.

Sbírky ve prospěch Červeného kříže v našich kostelích v Ořechu, Řeporyjích a na Krtni pořádané vynesly až dosud úhrnem - K 316.42.-

Syn železničního strážníka na zastávce ve Zbuzanech - Josef Mařánek, který slouží u 8.domobr. pluku na ruském bojišti obdržel za udatnost před nepřítelem velkou stříbrnou medaili, na kterou doživotně bude brát rentu 15 K měsíčně. -

Na památku.

Pro věčnou paměť "nám i budoucím" píší /Beer/ opět tento článek. Ukládá-li si někdo tato válečná čísla "Farního Věstníku" a dostanou-li se po letech do ruky potomkům, budou jistě s nevšedním zájmem čísti jména těch našich osadníků, kteří světovou válku prodlžali se zbraní v ruce ve frontě bitevní. A kdyby třeba nikdo si ta čísla neuchoval, zůstanou uložena ve zdejších farním archivu a přijde doba, kdy po nás už nebude ani památky, ale najde se jistě jiné péro, které o té době psátí a z našich zpráv hojně čerpatí bude.

První místo v tomto článku ať opět patří těm, kteří na poli válečném čestnou a hrdinnou smrtí zemřeli:

±

Jan JANSÁ, mistr cihlářský ve Zbuzanech č.15., sloužící u pěšího pluku č.28., byl dne 12.prosince 1914 v bitvě u Bělehradu od Srbů zajat, odvezen do Zaječaru v Srbsku, tam přidělen jako ošetřovatel raněných do nemocnice, kde dne 11.března 1915 na ržži /erysipel/ zemřel a pochován byl.

Václav ČERMÁK, pokrývač v Jinočanech č.31., domobranec pěšího pluku č.35., zemřel následkem těžkého zranění dne 27.srpna 1915 v Budapešti v nemocnici milosrdných bratří a tam pochován jest.

Antonín ROHLÍČEK, zemědělský dělník v Jinočanech č.2., /zemědělský dělník v Jinočanech/ civilní kočí velitelství stavby drah, zemřel dne 28.února 1915 na tyf v mobilní nemocnici čís.2/15 a pohřben jest na hřbitově v Iloku.

Stanislav ŘÍHA, skladník konsumu v Jinočanech č.43., vůdce hlídky pěšího pluku č.28. přidělený pluku tyrolských císařských myslivců č.4., střelen byl do krku, zemřel v polní nemocnici č.8/2 dne 16.května 1915 a pochován byl v Tarnově.

Adolf BÍLEK ze Řeporyj, voják 57.zeměbr. bataillonu zemřel v zajetí Srbském dne 18.února 1915 v nemocnici v Bitolji na skvrnitý tyfus.

-B.1915.-

Jaroslav HOLEČEK ze Řeporyj, závočí c.k./?/ praporu myslivců, padl v boji u Demianova v Haliči dne 30.června t.r. střelen jsa do hlavy.

Jaroslav HARTMAN ze Řeporyj, vojín c.a k. pěšího pluku č.28. padl, střelen jsa do břicha.

Na poli cti a slávy jako hrdina,
položil s život na oltář vlasti;
věřá Ti bude povždy vzpomínka
od rodičů, sester a bratří.

Nespatříš nikdy již tu krásnou zemi českou
se stovžžatou matičkou Prahou,
vesničku v lesnaté vrchy vklíněnou,
kolébku tvoji to drahou.

/Pozn.: Ve věštníku vyškrtala sice censura čísla pluků, ale v exempláři vloženém do pam.knihy je f.Baar zase připsal./

Až dosud tedy - pokud známo - padlo a zemřelo ve válce 23 našich osadníků.

Ostatní změny - pokud jsme vypátrati mohli - jsou následující:

I. Z Ořechu, Kopaniny Zední a Zmrzlíku byli ranění:

Stanislav Hrdlička, cukrářský pomocník, sloužící u /?/ pluku myslivců, raněn dne 2.července u Krasníku do zápěstí levé ruky, ležel v nemocnici Krakovské a nyní uzdraven koná službu u nádražní stráže v Písku. - Josef Zach, kočí, sloužící u pěšího pluku těžce raněn dne 1.června na řece Soči šrapnelem do levého boku, leží v nemocnici Lublaňské. - Dne 16.srpna nově nastoupili službu vojenskou: František Lande, rolník v Ořechu, Josef Hroník, dělník v Ořechu, Antonín Martínek, rolnický syn z Ořechu, František Holeček, tesař z Ořechu, Alois Mejtský, krmič dobytka z Ořechu, Bohumil Jiras, obchodník z Ořechu, Frant.Žižala, pomocník mlékařský z Ořechu a František Blažek, donkář ze Zední Kopaniny. -

Dne 28.srpna k vojsku nově odvedeni byli:

František Baloun, hrobník a cestář v Ořechu, Frant.Bohuslav, panský hajný v Ořechu, Josef Zach, skalník v Ořechu a Josef Čermák, ruďař z Ořechu. - Dále z Kopaniny a Zmrzlíku: Frant. Jelínek, dělník v lomech, Josef Šimáček a Antonín Bejlek, skalníci.

II. Z Jinočan ranění byli:

Josef Galert, pěšák-domobranec zeměbr. pluku č.8, raněn šrapnelem do zad v Haliči, léčen v Hoříně u Segedína. Josef Huspaska, záložník pěšího pluku čís.11., střelen do hlavy v Haliči; léčen v polní nemocnici čís.8/1. Václav Huspaska, pěšák-domobranec pěš.pluku č.11., střelen do ruky v Haliči a léčen ve Vídni. Karel Humpl, pěšák pěš.pluku č.28. přidělený

-R.1915.-

pěšímu pluku č.1., střelen levým bokem v Haliči; léčen v Budapešti a v Praze. Josef Kačírek, pěšák-domobranec zeměbranceckého pluku č.6., střelen do prsou v Ruském Polsku; léčen v Krásnu nad Bečvou. Jan Procházka, domobranec pěšího oddělení dragounského pluku č.14., střelen do levého předloktí v Bukovině; léčen v Debrecíně a Budapešti. František Vinš, pěšák-domobranec pěšího pluku č.28. střelen do pravého stehna a číhořidla na Soči; léčen v Mariboru a Veselí n.Luž., Josef Vlček, pěšák-domobranec pěšího pluku č.28. střelen lehce do levého předloktí na Soči, pak onemocněl tyfem a léčen v Lublani a Segedíně. František Wolf, desátník zeměbr. pluku č. 8., střelen poprvé v Srbsku do levé ruky, podruhé v Haliči do levé nohy, léčil se v Sanoku a onemocněv tyfem, léčen v Chýrově.

Nemocní: František Arnold, pěšák-domobranec zeměbranceck. pluku č.8., onemocněv v Haliči žaludeční chorobou, léčen v Bělsku a Praze. Josef Ferstr, záložník dragounského pluku č. 12., onemocněv zápallem plic ve Vršovicích, léčen v Praze. Prokop Kilianek, záložník zeměbranceckého pluku č.8., onemocněl zápallem pohrudnice v Haliči; léčen v Těšíně. Antonín Pa-pež, pěšák-domobranec pěšího pluku č.28., vyvrknuv si nohu na Soči, léčen v Čakovci a v Segedíně. Jan Švejda, záložník zeměbranceck. pluku č.8., onemocněv krční chorobou v Salzburku, tamže léčen. Josef Zajíček, domobranec vozatajské divise čís. 8., onemocněv v Haliči srdeční vadou, byl superarbitrován.

Emil Arnold, domobranec 22.praporu polních myslivců, který dne 10.května t.r. účastnil se útoku v Haliči.

Domobranceckou službu ve zbraní 16.srpna t.r. nastoupili: Václav Stuchlík, krmič dobytka, Václav Duchon, čeledín, oba z č.9.- Jako nenahraditelní osvobození dva horníci.

Dosud jako nenahraditelní osvobození: 1 rolník jako samo-správný činitel, 2 dělníci na dráze, a 20 zaměstnanců Pražské želez. průmyslové společnosti.

Dovolenou na žně měli: Otto Dvořák, domobranec náhradní baterie těžké houfnicové divise č.8. v Teresíně 14 dní pro č. 3.- Jaroslav Hrdlička, pěšák pěš. pluku .. pro čís.16. 14 dní, Stanislav Hrubý, nadporučík v záloze vozatajské divise č.8., přidělený pevnostní polní dráze v Krakově, 14.dní pro č.17. Jan Kotouč, domobranec domobr. praporu č.56 v Komárně, 10 dní pro čís.2.- Bohumil Mejstřík, záložník pěš. pluku č.35. v Székesfehérváru, 14 dní pro čís.18.- Jan Stehlík, záložník zeměbranceck. pluku č.8., přidělený zeměbranceckému skladišti ve Vídni, 14 dní pro čís.3.- Jan Švejda, záložník zeměbranceck. pluku č.8. v Salzburku, 8 dní pro Ptíče. Josef Trnka, domobranec domobr. praporu č.55. v Komárně, 14 dní pro čís.17.- Josef Vlček, pěšák-domobranec pěš. pluku ... v Segedíně, 14 dní pro čís.16.-

III. Z Chrásťan: Domobranec. službu vojenskou nastoupili: Antonín Kříž, Štěpán Švandrlík, Josef Přibán, a František Skála. - Bratři František a Václav Wolf byli od počátku války

-R.1915.-

přidělení k příprěži. Po roce byli propaštěni, a při odvodu oba uznáni za spůsobilé k vojenské službě a narukovali k řádovému vojsku. Ostatní odvedení ponecháni dosud na dovolené, ježto jsou zaměstnání buď u dráhy aneb v dolech. Dne 18.září konán odvod mužů do 50 let. Z těch odvedení byli: Jan Jeřábek, horník, Jan Marek, horník, Josef Srb, majitel hostince čp.2. a Josef Matějů, zřízenec dráhy.

IV. Z Třebonic, Mirešic a Chabů:

Josef Hanzlík, zedník z Třebonic č.15. jest nezvěstným. - Nově nastoupili službu vojenskou: Josef Bošek, dělník z Třebonic č.3., Josef Kořínek, čeledín z Třebonic č.3. a Matěj Klas, polní hlídač z Chabů. - Při posledním odvodu dne 31.srpna byli uznáni schopnými k službě vojenské: František Ernest, horník z Třebonic č.18., Josef Halama, horník z Třebonic č.36., Josef Kubr, rolník z Třebonic č.13., Josef Maneta, šafář z Mirešic č.1., Václav Čížek, kočí z Chabů č.3. a Alois Ton, krmič z Chabů č.1. - Nemocen jest Pechr František, dělník z Třebonic.

V. Ze Zbuzan.-

Službu vojenskou nově nastoupili: Tomáš Homola, dělník z č.17., Václav Bořcha, kočí z č.2., Václav Hoch, dělník z č.25. Při třídění dne 1.září za schopny ke službě vojenské uznáni byli: František Sobotka, domkář z č.36., Antonín Souček, rolník z č.20. a František Višín, kočí z č.18. - Dle soukromé zprávy Josef Jirát, rolnický syn z č.3. nalézá se v zajetí Ruském.

VI. Ze Řeporyj a Ohrady.-

Raněni byli v bitvách: Matěj Vokoun, rolnický syn z č.44., Václav Holeček, truhlář z č.108., Frant.Pormánek, elektrotechnik z č.112., Josef Průša, dělník z č.92. a Antonín Suchý, rolník z č.3. - Onemocněli: Václav Petík, zedník z Ohrady č.66., Antonín Pánek, truhlář ze Řeporyj č.105., Antonín Šimáček, rolník ze Řeporyj č.20. a Vladimír Šimáček, rolník ze Řeporyj č.1. - Při odvodu dne 30.srpna nově odvedeni byli: Josef Vanáč, dělník, Josef Skočdopole, dělník, Josef Kraus, holič, František Novotný, tesař, František Podzenský rolník, Frant.Burian, staniční mistr, Václav Košnář, dělník, Josef Stříbrný, dělník, Antonín Mareš, zámečník, Václav Tůma, topič, Emil Svoboda, dělník, Jan Stiess, telegrafní dozorce, Bohuslav Nesměrák, úředník, Václav Raišner, dělník, Václav Nosek, dělník, Václav Majer, zedník, Jan Blažek, správce cihelny, František Hudeček, strážník na dráze, František Brůna, mistr.sedlářský, Emil Katz, obchodník a Josef Adam, čeledín - všichni ze Řeporyj. - Z Ohrady pak tito dva: Antonín Suchý, rolník a Josef Doležálek, dělník. - Dne 23.srpna pak na práci vojenskou odešli ze Řeporyj: Josef Zloch, dělník, Karel Rauer, holič, Štěpán Jiras, zedník, František Stýbrál, zedník, Václav Stádník, dělník, Václav Pánek, zedník, Josef Doležálek, dělník, František Průša, dělník, Antonín Pink, dělník a Josef Spilka, dělník. -

-R.1915.-

Všem tuto jmenovaným a všem našim vojínům vůbec, ať kde-koli se nalézají voláme upřímně vstříc: "Na brzkou a šťastnou shledanou v rodném kraji!" -

Za přítelem Josefem Plesnivým z Třebonic. /č.9./
/Napsal J.H./

"Pozval jsem vás, pánové, abych vám
oznámil velenepříjemnou zprávu ..."

N.V.Gogol: Revisor.

Byl to krásný dlouhý letní večer nedlouho před válkou, k
kdy naposledy jsme si tiskli ruce. Měsíc osvěcoval požehnaná
pole a jen málo hvězd mohlo uhájit svůj třpyt v jeho záři.
Mlha zvolna ukládala se v údolích, vzduch prosycen byl vůní
zrajičích obilí. My dozpívali své písničky, zvedli se z dávno
poraženého kamenného sloupu, jehož německý a český nápis již
zarostl travou a ubírali se domů. A Josef Plesnivý po chvíli
zmizel nám v mlze krtešské cesty. - -

Mhavé byly i zprávy o něm potom, když padl do zajetí a
jen to zdá se být zcela jisto, že vlnovitím života vržen byl
na břeh smrti. Příliš, příliš záhy nalezl Mír! Onehdy večer
silueta krtešského kostelíka vznítla moje vzpomínky na ně-
ho, i viděl jsem jej přicházet přes pole zdravě červeného, u-
smívajícího se, se slaměným kloboukem na hlavě a slyšel jsem,
jak boдрým tonem svým se ptá: "Jak se máš?"

Byl to dobrý a nadaný hoch, ve školách, jež navštěvoval,
kladen ne mezi pilné, ale mezi vzorné žáky a snad zprvu jen
nerad vracel se ze škol na otcovský lán. Leč i tu dovedl na-
lézt krásu selského života a my, kdo byli jeho přáteli. le-
ckdy mohli poslouchat, s jakou radostnou láskou promlouval tu
o zdaru na poli, tu o dobrém zvířeti. A čím více srástal se
svým statkem, tím pilněji nahlížel v staré rodové zápisy a
leckdy nás překvapil odtud nějakou zprávou, nějakým zajímavým
slovním obratem. V posledních měsících před wojnou horlivě o-
pravoval zděděné obydlí - chtěl, tuším, důstojně uvést tam-
tu, která měla být útěchou a nadějí jeho života. A opět sdě-
loval, jak již přestal obdivovat cizí příbytky a co vše pro-
spěšného a příjemného nalézá ve svém - - Myslil jsem, že je
šťastným člověkem, zdravým, neodvislým, vzdělaným, umírněným.
Nebažil po společenských funkcích, byl-li však poctěn důvěrou
ostatních, vynaložil vše, aby uspokojil. Bolest, ať byla jaká-
koliv, nestavěl nikdy na odív, jen po smrti otce svého dlouho
jsme viděli, jak oči jeho byly zamžené a nerozveselily se až
potom, kdy matka jeho trochu se pozdravila. Pak zas v nedělních
odpůldních pospíchal do Nár.divadla - neboť divadlo bylo
mu nad každou zábavu. Mnozí as vzpomínají, s jakou radostí
vidali ho vystupovat ve Zbuzanech na jevišti - nikdy jejich
očekávání nesklamal. "Viš, teď už nemohu jako dříve, ale "Re-
visor" musíme ještě svést", a již začal recitovat městského

hejtmana: "Pozval jsem vás, pánové, abych vám oznámil velenepříjemnou zprávu ..."

Milý Josefe, Tys nám veskutku oznámil z Rusi, jejíhož mužika z ruských spisovatelů tak si sobě zamiloval, velenepříjemnou zprávu. Vždyť kdybychom Tě snad nemohli uzdravit, tak rádi byli bychom Tě aspoň ošetřili, potěšili, těžký pot Ti osušili - - Zatím už všechny bolesti Tvé přebolely, žádná muka nemučí již Tvoji ochořelou duši, již spíš v pokoji. Dnes snad již Tvůj rov zelená se travou, již zasely jarní větry, snad zastaví se nad Tvým hrobem zadumaný mužik, hlavou pokývá a z úst mu vyplyne "věčnája páměť". A my? - My postavili Tobě ve svých vzpomínkách pomník jaký jen přátelství stavět dovede a na něm čte se nápis J.V.Sládko:

"V květu mládí nečekaně,
pozemského ze slunečna
odvedl Tě anděl Páně
tam, kde září láska věčná.

Kedohlédnem do Tvé výše,
my jen lkáme při Tvém loži -
Tam nás čekej, - a spi tiše
v stínu velké ruky Boží."

-.-

16.října-sobota. Soupis zvonů.-

Dnes došlo konsistorní nařízení a zvláštní přehledný arch pro úplný soupis a popis zvonů; protože sbírka mosazných tyčí, hmoždýřů, závaží a podobných věcí měla patrně žalostný výtěžek, sahne se na zvony. Popis a rozměry zvonů ve farním chrámu Páně nalézá se v této pamětní knize na straně 76. - pak na str. 84. a 85.; zvonů ve filiálním kostele Řeporyjském na str. 90. - Pouze popis zvonů Krteňských zde dosud není, a proto ho uvádím /Baar/ na tomto místě:

1/ Větší zvon má na sobě obraz Ukřížovaného a nápis: "Hans Rosenlecher in der Kleinen Stadt Prag hat mich gegossen 1631. Kristus umfel za hříchy naše a wetal z mrtvých za ospravedlnění naše! /Uvnitř měřen jest vysoký 91 cm a jest laděn do tonu "f".- V dolejší průměru měří též 91 cm.- /"Zvon tento jest udělán k sv.Jana hlavy stětí na Krteň za správy toho záduší Jiříka Píchy ze Střebonic, Jiříka Auderského a Víta sousedů Chabských a Matěje Kašpara z Jinočan, starších vosačů".

2/ Menší zvon má rovněž na sobě kříž a nápis: "Tento zvon slitej jest nákladem k záduší sv.Janu na Krteň za správy Kristofa Kebertha ze Střebonic, Jiříka Kotmela z Chrástčan, Šimona Chabského a Vondřeje Kozáka z Jinočan, starších vosačů. Durch das Feuer bin ich geflossen, Fridrich Michael Schenfeld hat mich gegossen in der Alten Stadt Prag 1669."- Zvon uvnitř měřen jest vysoký 60 cm a jeho ladění základní ton jest "hes". V dolejší průměru měří 79 cm.- Oba zvony jsou mistrným dílem umění zvonařského. -

V dotazníku archovém, který jsme vyplniti musili a zaslati konsistoři, byly mimo jiné otázky:

"Působilo by sejmutí zvláštní obtíže? - Musila by se bourat věž?
"Šlo by to vnitřkem? - Je zvon legován? - Ze kterých kovů? - Kte-

-R-1915.-

rý lze postrádat? atd... Zároveň některé firmy stavitelské v Praze /na př. Šlafer/ byly vyzvány podati rozpočet, za jaký "paušál" by sejmutí zvonů v Čechách provedly ... Quo usque tandem...!!!

21.října-čtvrtek. Collaudace oprav na faře.-

Dnes konána zde byla collaudace veškerých oprav na faře letos vykonaných. Komise shledala, že veškeré opravy provedeny jsou přesně dle plánů a rozpočtu, a neučinila žádných výtek. -

15.listopadu-pondělí. Brusákova nadace.-

Na zdejší farní osadě už dávno zřízena jest nadace nejvyšší. Pána Mikuláše Tonka, probošta v.v. metropolitní kapitoly u sv.Víta na hradě Pražském, pro chudé děti navštěvující školu Ořešskou. Letos pak zřídil J.M. nejvyšší. Pán světic biskup František Brusák, nynější to děkan téže kapitoly, z jehož úroků 80 K mají býti poděleny každoročně v listopadu štátem a obuví děti navštěvující školu v Chrásťanech. -

21.listopadu-neděle. Chránová sbírka pro spustošené Polsko.-

Polští arcibiskupové a biskupové obrátili se na sv. Otce s prosbou, aby po celém světě katolickém nařídil sbírky ve prospěch spustošené Polky. V Čechách k tomu určena byla dnešní neděle, a na zdejší farní osadě vynesla sbírka ta při raních i velkých službách Božích pořádaná 34 K 04 h. -

6.prosince-pondělí. Zatýkání a konfiskace.-

Nutno konečně nestranně sem zaznamenati i některé události, které by potomkům alespoň částečně ukázaly, jak se nám za války v Čechách dýchalo a žilo:

Dr.Karel Kramář, říšský poslanec a majitel továrny, Dr. Alois Rašín, říšský poslanec a advokát v Praze, Vincenc Červinka, spisovatel a tajemník denníku "Národní listy" a j. jsou zatčeni a souzeni u c.k. divisičního soudu zeměbraneckého ve Vídni pro zločiny velezrády a vyzvědačství; dnes zabavil jim c.k. Zemský jako trestní soud v Praze veškeré movité i nemovité jmění. - Universitní profesor a říšský poslanec Ph.Dr.Tomáš Masaryk, který v přítomné době zdržuje se v Londýně, jest seřazen se svého místa na České universitě v Praze. - Sírky, které na krabičkách měly slovanskou trikoloru, nesmějí se prodávat, pokladničky "Ústřední matice školské" natřené barvou červeno-bělo-modrou nesmí býti v hostincích vyvěšeny, denník "Čas" je zastaven a mnoho knih zabavováno. Skonfiskovány jsou jmenovitě některé knihy Macharovy, zpěvníky jednot Sokolských, vůbec svoboda tisku je příkře omezena. Spolek "Volná myšlenka" a všechny místní skupiny spolku toho jsou rozpuštěny. Dále byly rozpuštěny v Praze: Čítárna L.N.Tolstého, srbský akad.spolek "Sunadla", hrvatský spolek studentský "Hrvat", Svaz jihoslovanských spolků, "Spolek přátel Ruského jazyka v Praze", "Ruský kroužek na Smíchově". C.K. ministerstvo vnitra nařídilo

-R.1915.-

rozpuštění spolku "Česká obec Sokolská" a "Svaz slovanského sokolstva", oba se sídlem v Praze. Ruský kostel sv. Mikuláše /dnes je právě svátek tohoto světce/ byl úředně zrušen a proměněn v kostel vojenský. -

12.prosince-neděle. Sbírký na červ. kříž.-

V celém vikariátě Libockém konány po celou dobu válečnou sbírky na červený kříž dle nařízení nejd. k.a.konsistoře. Všude už dávno od nich ustali, a tu uznal jsem za vhodné ukončiti je i na zdejší osadě, když celkem v 31.sbírkách úhrnem vybráno bylo 349 K 38 h. -

Léta Páně 1916. /fol.269 až 278/.

Statistika.- Zrušící válka uplatňuje se i v pohybu obyvatelstva. V uplynulém roce uzavřeno bylo pouze 10 sňatků manželských, narodilo se 91 dítě a zemřely - nečítaje v to pět vojínů - 93 osoby. A čím dál bude hůř! ... Lidí už zmocňuje se únava a lhostejnost ...

2.ledna-neděle. Charvatí.-

Dnes večer přivezeno bylo do Chrásťan 40 a do Jinočan 52 uprchlíků válečných. Tentokrát jsou to Charvatí z Istrie, pocházející vesměs z Pulje a nejbližšího okolí přístavního města toho. Přijel s nimi i jejich "župník" t.j. farář, který ubytoval se na faře v Hořelici. -

9.ledna-neděle. Farní věštník.- /Výňatky./

Sotva bylo minulého roku po žních, ihned proveden byl soupis sklizeného obilí a spěcháno s mlácením, které do konce prosince musilo býti ukončeno a vymlácené obilí do 20.ledna 1916 válečnému obilnímu ústavu dodáno. Království České pak má dodati: 5116 vagonů pšenice, 7658 vagonů žita, 5447 vagonů ječmene a 9998 vagonů ovsa. Z toho připadá na hejtmanství Smíchovské 150 vagonů pšenice, 169 vagonů ječmene, 68 vagonů žita a 10 vagonů ovsa; na hejtmanství Kladenské pak 120 vagonů pšenice, 20 vagonů žita, 71 vagonů ječmene a 8 vagonů ovsa.- Jednotlivé obce naše pak mají dodati metrických centů:

	Pšenice:	Ječmene:	Žita:	Ovsa:
Ořech, Kopanina, Zmrzlík:	800	800	200	70
Třebonice, Mirešice, Chaby	250	250	50	50
Zbuzany	250	200	50	50
Chrásťany	546	142	39	-
Jinočany	454	258	61	-

Ze Řeporyj nám requisiční data sdělena nebyla. -

Stát dále počuje o rodiny do zbraní povolanych záložníků a domobranců. Tak od 1.července do 31.prosince 1915 bylo

-R.1916.-

vyplaceno v jediných Jinočanech 52 rodinám K 21.461.01 vyživovacích příspěvků. Od zavedení chlebových lístků pak přijala, zaplatila a rozprodala Jinočanská obecní zásobovací komise 173 metr. centy mouky. Tak jest tomu i v jiných přifařených obcích naší osady farní. -

Vážený lékař Řeporyjský MUDr. Jan Kobliha, který od počátku války dlel na bojišti jako vrchní vojenský lékař polního lazaretu, v uznání vynikajících a obětavých služeb před nepřitelem obdržel zlatý záslužný kříž s korunou na stuze válečné medaile. -

Na památku.

S těžkým srácem opět kreslíme černý rámec a zaznamenáváme nové oběti, které si válka z řad našich osadníků vyžádala:

Josef Košnář, krejčí ze Řeporyj, stár 26 roků, desátník domobranec. pluku pěšího, zemřel dne 5.zář. 1915 v záložní nemocnici polní v Haidenšaftu u Gorice na tyfus a tamtéž na hřbitově pochován byl.

Josef Hránska, čeledín v Mirešicích, vojín pěšího pluku č.102., stár 23 roky, střelen do břicha zemřel dne 30.srpna 1915 při dopravě do mobilní nemocnice č.1/2 a pohřben jest v Sokale v Haliči na hřbitově.

František Piša, dělník z Ořechu, vojín zeměbranceckého pluku, padl dne 14.zář. 1914 v boji u Parašnice v Srbsku. -

- Odpočiňte v pokoji - po boji! -
Země cizí buď vám lehkou!

Padlo tudíž anebo zemřelo našich osadníků ve válce - pokud zjistiti se dalo - celkem 26 mužů. -

Nové pak zprávy o našich vojácích došly nás tyto:

I. Z Ořechu, Zač.Kopaniny a Zmrzlíku byli dne 28.října odvedeni: Josef Baloun obecní strážník, Tomáš Blažek, řezník, Frant.Blábolil, zámečnický pomocník, František Kalina, mlynář a rolník, Antonín Mašek, mlynář, Josef Piša, pomocník krejčovský, Antonín Voříšek, kočí. - Z těchto uvedených povinností nastoupili vojenskou službu a/ dne 16.listopadu: František Šimáček, skalník ze Zmrzlíku, Frant. Kalina, mlynář, do Solnohradu a Ant.Mašek, mlynář, do Prahy. b/ dne 15.prosince: Josef Baloun, Tomáš Blažek, Frant.Blábolil, Ant.Voříšek. -

Dovolenou 14ti denní na žně od vojenských úřadů dostali: Fr.Mareška, truhlář, Fr.Fiala, pekař, Rud.Zima, syn rolníka, Frant.Šuran, syn rolníka, Ant.Kočka, rolník, Josef Tater, skalník.

Na podzimní zemědělské práce a mláčení dostali dovolenou, zpravidla 14^{tí} denní tito vojíní:

Antonín Martínek, syn rolníka a dělostřelec /3 týdny/, Rudolf Zima ze Zmrzlíku /do zavolání/, František Landa, rolník, Frant. Fiala, pekař, Jos. Horáček, pekař, námočník, Václav Piša, strojník /na měsíc/, Karel Cyner, malorolník, Frant. Kubr, řeznický pomocník ze Zmrzlíku, Karel Hrdlička, domkář;

konečně dostali dovolenou, poněvadž od počátku války sloužili u vojska, tito:

Josef Borovan, obchodník, Bohumil Kratochvíl, rolník, Karel Žežulka z Kopaniny, Ant. Petříček, kamenník, Frant. Havlůj, syn rolníka, Josef Hrabě, dělník, Václav Žežulka, obuvník, Matěj Síla, pekař, a Václav Kofroň, obuvník.

Ranění byli:

Dělostřelec Ant. Piša, dělník, raněn na frontě černoohorsko-srbské do stehna, léčen v nemocnici v Oseku v Uhrách, pak převezen v listopadu do nemocnice na Pohořelci v Praze. František Hroník, úředník a c.k. poručík, ale sdělení Červ. kříže raněn do kyčle, zajat a nalézá se nyní v Niž. Gorodu v Rusku. Josef Voříšek, raněn na Soči do levé dlaně, léčen je v Linci v Hor. Rakousích. Frant. Holeček, tesař, zraněn v listopadu na zádech na italské frontě, ošetřován původně v polním lazaretu, pak převezen do nemocnice v Diosglöri-Visgiöri v Uhrách. Alois Kunz, dělník, raněn na italské frontě do nohy, léčen v Oseku ve Slavoni, pak převezen do Prahy, odkud navštívil svou rodinu. Josef Rojík, krejčí v Ořechu byl v Přemyšlu zajat a jest nyní v Samargandu v Ruském Turkestanu.

Onemocněli: Bohumil Jiras, obchodník, prudkým revmatismem nohou, léčen v garnisonní nem. na Karlově nám. v Praze, pak přeložen do nemocnice ve Vltavské ul. na Smíchově a koncem listopadu propuštěn do domácího ošetřování. Josef Havlůj, syn rolníka ze Zmrzlíku, stížen silným revmatismem, léčen na Smíchově, nyní je v nemocnici na Letné v Praze. Karel Piša, obuvník, onemocněl úplavicí, ležel v nemocnici v Lublani, spolu s p. Šarbochem, stavitelem ze Řeporyj, počátkem prosince nastoupil jako ozdravělý zase službu v Segedině. Karel Hrdlička, léčen drahnou dobou na Smíchově, pak převezen do nem. /technika/ na Karlově nám. v Praze. Frant. Povolný, poklasný v Ořechu, dělostřelec, leží v Krakově na úplavicí. - Na žádost ředitelství stát. drah propuštěni od vojska na neurčitou dobu: Frant. Pafajta z Ořechu, Fr. Huďeček z Řeporyj a Fr. Poláček z Třebonic, dělníci na dráze.

Ze zajetí srbského unikl Jos. Hrdlička, kožešník. Při dobytí Niše statečným vojskem bulharským ležel v tamní nemocnici, máje omrzlé nohy. Z Niše odvezen do Uher, do nemocnice v Petrovaradině a doufá, že brzo spatří své příbuzné v rodišti.

II. Z Třebonic, Mirešic a Čebů není žádných nových zpráv

III. Z Jinočan: K válečným úkonům povolání:

Václav Humpl, obuvník, č.38, Karel Procházka, kovář, čís.11.

K domobranecké službě ve zbraní nastoupili:

Jaroslav Podhorecký, zámečnický, nyní čeledín, čís.4., Josef Procházka, kamnář, nyní čeledín čís.84., Antonín Fiala, dělník, čís.74.

Ranění: Josef Kuchař, záložník praž.pěšího pluku, střelen do prstů levé ruky na Soči, léčen v Praze. Josef Santora, domobranec pěšího oddělení dragoun. pluku č.14., zasažen šrapnelem do pravého boku v Bukovině, léčen v Horodence, Vídní a Plzni. Jan Švejda, záložník zeměbran. pluku č.8., střelen v Ruském Polsku do hlavy. František Tošner, domobranec 22.praporu pol. myslivců, střelen do nohy v Rusku.

Nemocní: Václav Humpl, dělník pracovního oddělení 10/8, onemocněl úplavicí v Ruském Polsku, léčen v Opavě. Václav Jelínek, pěšák prvního námořního praporu onemocněl malarií v Istrii, léčen v Pulji. Josef Kotouč, domobranec zásobovacího oddělení, nastýdnut, léčen ve Lvově a Vídní. Vojtěch Lšbl, záložník hulánského pluku č.1., onemocněl v Rus.Polsku žalud. katarom a rheumatismem, léčen v Jaroslavi a ve Bzenci. Frant. Trýb, domobranec vozatajské divise č.14., měl oteklou levou nohu a léčen v Linci. Josef Volf, domobranec 3.pluku císař. myslivců, onemocněl úplavicí, léčen v Lublani. Josef Ferstr, záložník dragounského pluku č.12., onemocněl zápalom plic v Rus.Polsku, léčen v Krakově a Olomouci.

Zajatí: Jos. Mašuta, domobranec zeměbr. pluku č.6., zajat v Rusku. Frant. Tošner, domobranec 22.praporu pol. myslivců v Rusku, Kremenčug.

IV. Z Chrásťan:

Vojenskou službu nově nastoupili: Václav Horák, čeledín, Frant. Řasa, kočí a Osiáš Gold, polský uprchlík povoláním svým hostinský, -

Od služby vojenské pak osvobození byli zámečníci Václav Svoboda a Antonín Vorlíček.

V bitvách ranění byli: čeledín Ant. Švandrlík do obou rukou, kočí Frant. Skála do nohy a obuvnický mistr Václav Tremel rovněž do nohy. -

V. Ze Zbuzen:

Do zbraně nově povoláni byli: Bohuslav Fiala, dělník z č.6. - Matěj Jirát, zedník, psal ze zajetí Ruského, že je zdrav. Také Václav Černý, dělník, který byl 11 měsíců nezvěstný, psal své rodině ze zajetí Ruského. - Josef Sojka, syn statkáře z č.18. byl raněn šrapnelem do plic na Italském bojišti a leží v nemocnici ve Vídní. Rovněž jeho bratr Miloslav Sojka, onemocněl na Italské frontě a leží v nemocnici ve Štýrsku. -

VI. Ze Řeporyj:

Raněn byl v boji Antonín Los z č.116. -

Onemocněli na bojišti: Václav Šarboch z č.185, Frant. Fiker z č.53. a Karel Brůna z č.201. -

Jako invalidi ze služby vojenské byli domů propuštěni: Bohumil Šimáček z č.16., Antonín Majer z č.197., Josef Brožek z č.85., Václav Ulšíř z č.103., Matěj Vokoun z č.44., Antonín Suchý z č.3. -

Nově byli odvedeni a do zbraně nastoupili:

Josef Hroník z č.40., Josef Kasl z č.58., Karel Mareš z č.62., Josef Frolík z č.36., Josef Hlaváček z č.116., Josef Oberleitner z č.93., Karel Pánek z č.134., Václav Kakos z č.117., Matěj Zloch z č.60., Josef Kuchař z č.18., Václav Rašner z č.97., Ant. Hlaváček z č.5. a Václav Kotlaba z č.93.

Povýšení pak byli: Václav Suchý z č.84. a Ant. Jiras, z č.105. na kadety aspiranty.

Bůh dej všem tuto jmenovaným i ostatním našim vojínům, aby šťastně přežili hrůzy válečné a zdraví vrátili se brzy zpět do svých rodin a ke svým povinnostem občanským. -

23.ledna-neděle. Oprava varhan.-

Ve zdejší farní chrámu Páně už dlouho vypovídaly službu varhany. Letos nejd. v.v. metropolitní kapitola povolila obnos 1200 K na jejich důkladnou opravu, která svěřena byla varhanářské firmě Josef Rejna a Josef Černý na Král. Vinohradech, Hálkova tř. č.45.n. - Mechanická soustava varhan předělána byla na pneumatickou, hrací stůl přeložen byl tak, aby varhaník i bez zrcadel /jichž dosud užíval/ viděl na hlavní oltář, ve stolě tom manuál má 54 klávesy, pedál pak 25. V manuálu je 6, v pedálu 2 a v pedálové spojce 4 rejstříky. Oprava trvala celkem 14 dní. Dnes hrálo se na nové varhany poprvé a překvapil jejich měkký, lahodný hlas. -

4.února-pátek. Olej a svíčky.-

Čím dál, tím více pociťuje se nedostatek všech životních potřeb, jichž cena úžasně stoupá. Vláda sice stanovila na některé druhy zboží maximální ceny, ty však se nedodržují, neboť za ceny ty na př. brambory vůbec ke koupi nejsou. Mimo potraviny rapidně stoupají ceny kůže, látek vlněných i bavlněných, mýdla a různých tuků. Tento nedostatek plíží se i do našich chrámů, kde je povoleno před svatostánkem svítiti místo olejem - petrolejem, a při mši sv. je zakázáno rozsvěcovati více svící než dvě. -

8.února-úterý. Poláci.-

Dnes dopraven byl do Zbuzan transport 18 hlav čítající Polských uprchlíků z Grodka Jagelonského v Haliči. Uprchlíci ubytováni jsou ve Zbuzanech v domku č.17.

20.února-neděle. Chleбенky.-

-R.1916.-

Ježto zásoby mouky se tenčí, vydány jsou nové chlebové lístky či chlebenky, tentokrát s platností na 14 dní, jimiž snižuje se množství mouky pro 1 člověka na $\frac{1}{2}$ kg na týden! Množství chleba zůstává při starém. -

24.března-pátek. Sázení válečných stromků.-

V upomínku na světovou válku mají být také sázeny pamětní stromy. Vysadil jsem tudíž na poli farním nazvaném "pařez k dráhám" č.k.292. v katastru Ořešském osmnáct štěpů jablonových těchto druhů: Zlatá parmene, Baumanova reneta, reneta kaselská a Odánský hranáč. Stromky koupil jsem od řiditelství velkostatku ve Volyni a celý náklad s tím spojený hradil jsem ze svého.- Dej, Bože, aby ten, kdo ovoce stromů těch požívati bude, žil v lepších dobách než jsou přítomné. -

První bouře - počasí.-

Sotva sázení stromků za nejkrásnější pohody bylo ukončeno, přihnal se od jiho-západu černý mrak a strhla se první jarní bouře provázená rachotem hromu a blesky. Jinak po celou zimu panovalo mírné počasí, obilí krásně přezimovalo a veškeré jarní práce na polích jsou už v plném proudu. -

9.dubna-neděle. Farní věštník.- Výňatky:

Oprava: V posledním čísle Farního věštníku nebylo správně udáno obilí, jež Jinočany a Chrástčany válečnému ústavu obilnímu odvedly. Správným je, že z poslední sklizně obilní dodáno bylo z Jinočan: 841 q žitky, 35 kg pšenice, 109 q 66 kg žita, 366 q 10 kg ječmene, 21 q ovsa, 80 kg mouky, celkem 1345 q 11 kg obilí. - Z Chrástčan pak dodáno: 2636 q 45 kg pšenice, 290 q 10 kg žita, 434 q ječmene, celkem 3360 q 95 kg obilí. -

Na panátku.

Čím déle trvá válka, tím více také množí se počet obětí i na zdejší osadě, které si vyžádala. A tak s bolestí oznamujeme, že k našim mrtvým vojínům osadníkům - pokud známo - přibylí tito noví druhové:

Josef Huspaska, čeledín z Jinočan č.9., záložník pěšího pluku, byl střelen v Haliči do hlavy, onemocněl zápalen mozkových blan, zemřel dne 11.října ve vojenské pozorovací nemocnici v Hodoníně na Moravě a pochován byl tamtéž na katolickém hřbitově na oddělení 5. ve hrobě č.101.

Jan Švejda, truhlář z Jinočan č.57., záložník svobodník zeměbranceckého pěšího pluku, 14.pochod. prapor, 1.setnina. Byl střelen do hlavy v Ruském Polsku, zemřel hned na obvištění dne 30.října 1915 a pohřben byl u Rudky.

Štěpán Švandrlík, hospodářský dělník v Chrástčanech č.2.

-R.1916.-

dle sdělení jeho soudruhů padl na bojišti, dosud neznámo kde a kdy.

Emil Arnold, pokrývač z Jinočan č.32., domobranec 22.praporu polních myslivců. Dlouho ležel nemocen v nemocnici v Chebu máje omrzlé nohy. Po svém uzdravení poslán byl znovu do fronty, kde v Haliči na bojišti padl. Byl radostí a podporou svého otce, mistra pokrývačského v Jinočanech.

O dalších osudech našich vojínů došly nás tyto zprávy:

I. Ořech, Kopanina a Zmrzlík:

K odvodu starostů a radních dne 24.ledna, stavěli se oba radní zdejší: Josef Doležal, rolník a Josef Jiras, rolník. Způsobily uznán Josef Doležal.-

Vojenskou službu nastoupili

- a/ 21.ledna: Fr. Bohuslav, hajný ve dvoře a František Jelínek, skalník ve Zmrzlíku.
- b/ 21.února: Josef Doležal, rolník, Jos. Zach, skalník, Fr. Baloun, hrobník a cestář;
- c/ 1.března: Ant. Samohrdá, nájemce dvora. -

Znovu povolán Fr.Fafejta, dělník na dráze do Debrčina v Uhrách.

Jako ozdravělí nastoupili službu na frontě:

Stanislav Hrdlička, cukrář a František Holeček, tesař.

Přeloženi byli: Jos.Klabík, domkář, ze Škodových závodů v Plzni k vojsku do Krásné Lípy a dělostřelec Ant. Piša z nemocnice na Pohořelci k rekonvalescentnímu oddělení do Král. Hradce reálka a J.Hrdlička, osvobozený ze zajetí v Niši, z nemocnice v Petrovaradině do Albrechtových kasáren /na Smíchově/ a odtud do nem. na Vyšehrad. -

Jako nenahraditelní žádali za sprostění služby vojenské: Jos. Baloun, ob.strážník, Fr. Baloun, hrobník, Tom. Blažek, řezník, Fr. Kalina, mlynář, Jos.Doležal, radní; žádosti zamítnuty. -

Stříbrnou medaili obdržel za udatnost Zdeněk Piša, kanonýr. Dostává na ni měsíčně 7 K. -

O vánocích své manžely-vojíny z Ořechu navštívily:

Al. Píalová, obchoďnice, v Komárně v Uhrách, a Veronika Holečková, manž. tesaře, v Solnohradu. -

Dovolenu dostali:

- a/ v prosinci: Václav Kubr, syn rolníka ze Zmrzlíka, na rok,
- b/ o vánocích: Ant. Piša z nem. na Pohořelci 4 dny, Karel Hrdlička z nem. v Praze 10 dní, V.Žák, skoták ve dvoře 7 dní, Jindřich Jukl, učitel, Josef Dřížďal, dělník, Al. Kunz, dělník /z nem./, Jos. Čermák, obuvník, po 3 dnech;
- c/ v lednu: Ant. Mašek, mlynář, 10 dní, Jar.Baloun, dragoun a sedlář, Jan Hřebík, dragoun a kočí, po 14 dnech;

-R.1916.-

d/ v únoru: Karel Cyner, domkář, 3 dny, Josef Baloun, strážník, 4 dny, Ant. Mašek, mlynář, 3 týdny, Zď. Piša, dělník, 14 dní, Ton. Blažek, jedá ze Solnohradu do Berouna pro rekruty, zastavil se doma 1 den;

e/ v březnu: Fr. Havláj, syn rolníka ze Zarzlika, 3 měsíce, Fr. Pafejta, dělník na dráze, 5 dní, Fr. Píala, pekař, 7 dní, Ant. Mašek, mlynář, 10 dní, Václ. Kohlík, rolník, 14 dní, Prokop Dřížďal, obuvník, 5 dní, Ant. Samohrd, nájemce dvora, 2 měs. -

Rentu 96 K ročně běže za ochromení prstů levé ruky Fr. Dršata, dělník.

II. Ze Řeporyjí a Ohrady Velké.-

Nastoupili službu vojenskou: Václav Nosek, skalník č. 161., 28. pluk, Frant. Podzemský, rolník č. 38., Václav Košnář, dělník č. 42., 35. pluk, Václav Tůma, topič č. 109., Josef Vanáč, domkář č. 182., Josef Nežerný, horník č. 16., Emil Svoboda, dělník č. 143., Václav Rajšner, dělník č. 24., Václ. Majer, zedník č. 154., Václav Skočdopole, dělník č. 157., Jan Blažek, správce cihelny č. 100., Fr. Brána, sedlář č. 180., Josef Stříbrný, zemědělský dělník, Adolf Pandáček, dělník č. 99., Václav Rajšner, skalník č. 97., Emil Svoboda, vápeník č. 143., Václav Tůma, topič č. 109. -

Na dovolenou z pole přijeli: Jan Holeček č. 16. z Ruska, Jan Němec č. 98. z italského bojiště, Josef Rychtařík čís. 60 z Ruska, Frant. Císař č. 9. z ital. boj., a Ondřej Hudeček z Ruska.

III. Z Třebonic, Mirešic a Chab:

Narukoval: Václav Čížek, čeledín v Třebonicích č. 16., Josef Kubr, rolník č. 13. -

Onemocněl reumatismem Frant. Poláček z Třebonic č. 32., v nemocnici na Král. Vinohradech.

Přijeli na dovolenou z pole: Alois Růžička z Třebonic č. 27., František Votruba z Třebonic č. 20. -

Zajat byl Václav Havránek, jednoroční dobrovolník z Mirešic č. 1., desátník pěšího pluku č. 15., v bojích na Strypě v Haliči a internován v Ružku ve vsi Kňas Ivanov.

IV. Z Chráštan: Narukoval Josef Srb, hostinský č. 2. -

Onemocněl Jaroslav Hrázek z Chráštan č. 9. rozrušením nervů, v nemocnici v Gorici.

Přijeli na dovolenou z pole: Antonín Hrdlička, krejčí č. 19., Václav Tremel č. 8., Josef Kurmusil č. 9.

V. Z Jinočan: K domobranecké povinnosti ve zbraní nově nastoupil Jan Galert, zemědělský dělník z č. 45.; k válečným úkonům povolán byl František Satránský, učeďník kovářský z č. 11. - Onemocněli: Bohumil Mejstřík, voják 35. pěšího pluku, omrzl na obě nohy a léčen na Smíchově a v Kladně; Karel Hráček, voják 8. sapérského praporu, onemocněl střevním katarrem na Italském bojišti a jest léčen v polní nemocnici v Lublani.

-R.1916.-

VI. Ze Zbuzení: Vojenskou službu nově nastoupili tito domobranci: Antonín Souček, rolník z č.20., František Vyšín, dělník z č.1., Frant. Sobotka, dělník z č.36. -

Čtrnáctidenní dovolenou obdrželi: Jan Mařánek, syn zemř. strážníka na dráze, který přijel přímo z Černoohorského bojiště s celou svojí válečnou výzbrojí; Josef Novotný, syn šafáře z č.14. - Na Ruském bojišti byl raněn Václav Hoch, dělník z č.25., do levé ruky a levého boku, léčen jest v Praze. - Na Srbském bojišti onemocněl Antonín Jirát, hostinský z č.24. a léčen jest v nemocnici na Smíchově.

Končíme tuto zprávu vroucím přáním, abychom ji už v příštím čísle psátí nemusili ...

30.dubna-neděle. Letní čas.-

Po vzoru německém zaveden jest i v celé naší říši letos poprvé tak zvaný "letní čas". - To jest v noci z dneška na zítřek postrčí se všechny hodiny s jedenácté hned na dvanáctou. Odůvodňuje se to úsporou zdrojů světelných: petroleje, oleje elektřiny atd. - Jeho Eminence nařídil, aby se dle tohoto "nařízeného" času konaly také všechny služby Boží. Dle tohoto času musejí se také řídit všechny školy, úřady, dráhy, pošty atd. v celém Rakousku. -

3.května-středa. Kanonická visitace.-

Ve dnech 2. a 3.května konal vys.důst. pen vikář Dr. Rudolf Horský, farář na Šárce, kanonickou visitaci na zdejší farní osadě. V Řeporyjích konána zkouška pro tamní školu zvláště, ale ostatní školy: Ořešská, Jinočanská a Chrástanská zkoušeny byly společně ve škole Ořešské, ježto je nouze o potahy. -

1.- 7.května: Týden červeného kříže.-

Ve dnech 1. - 7.května bylo prázdko na všech obecních školách naší říše a dívky školní dům od domu konaly sbírky ve prospěch spolku "Červeného kříže", který pečuje o nemocné a raněné vojíny. -

27.května-sobota. Bouře.-

Dne 27.května večer po 7.hodině rozpoutala se nad zdejší krajinou strašná bouře, při které blesk udeřil do stáje rolníka Matěje Kubra na Vel. Ohradě, které zapálil, a asi po hodině do domu Václava Císaře, rolníka v Řeporyjích, kde jen střechu poškodil a nezapálil. -

9.června-pátek. Bouře.

Rovněž v pátek dne 9.června snesla se bouře provázená průtrží mračen nad Ořechem a okolím. Ornice s polí byla splavena a brázdy na svazích protřhány. O 13.hod. večer uhořel hrom do stodoly Josefa Kubra, rolníka v Třebonicích č.25., ale na štěstí nezapálil. -

-R.1916.-

13. - 17.června. Opětné sbírky dětí.-

Vednech od 13. do 17.června měly děti opět ve škole prázdnou a sbíraly po domech pro válečné účely kaučuk, kůže, látky vlněné, lněné i bavlněné. -

1.července-sobota. Odvozy.-

Dne 1.července konány na Smíchově nové vojenské odvozy všech 20 - 50^{ti} letých mužů, ku kterým dostaviti se musili i zdejší duchovní, ale při odvodu přiznána jim výhoda § 29.bran-
ného zákona, takže vojenskou službu nastoupiti nemusejí. -

16.července-neděle. Parní věštník č.3.- Výňatky:

Udeřilo. Ku správám z 27/5 a 9/6 se ještě sděluje:

Ve Vel. Ohradě se stájemi Mat. Kubra shořela též zásoba 300 metr. centů slámy nad nimi uložených. Škoda činí asi 10.000 K, jest však kryta pojištěním. -

V Řeporyjích blesk na domě rolníka Václava Císaře poško-
dil střechu, komín a roztříštil množství tašek. Také v tomto případě vznikl na půdě domu požár, byl však domácími lidmi hned v zárodku uhašen. Vzniklá škoda - asi 800 K - rovněž kry-
ta jest pojištěním. -

V Třebonicích č.13., kde blesk udeřil do stodoly a stáji Josefa Kubra sice nezapálil, ale omráčil služku, kterou poda-
řilo se záhy vzkřísiti.

IV. Rakouská válečná půjčka:

Vypsána byla v uplynulém čtvrtletí a bylo na ni upsáno:

V Chrástanech K 27.200.-, v Třebonicích K 18.500.-,
V Řeporyjích-Ohradě K 17.000.-, v Ořechu-Zmrzlíku-Kopanině
K 7.400.-, a ve Zbuzanech K 4.000.- ; úhrnem K 74.100.-

Rozumí se, že i na předchozí tři půjčky válečné hojně
bylo upisováno; tak že na př. Řeporyje samy /krj. až dosud od
počátku války celkem na půjčku válečnou složily K 57.500.-

Počasi - polní práce. Počasí nebylo příznivo jarním pol. pra-
cím. Nejprve dlouho trvající sucha a později zase přílišné
deště zdržovaly jarní setbu. Ale s pomocí Boží přes všechny
nedostatek zádatných pracovníků i potahů podařilo se vytrvalé
snaze docílití toho, že žádný pozemek nezůstal na zdejší osa-
dě neobdělán. Na tyto jarní práce uděleny rozsáhlé dovolené
vojínům-hospodářům a mimo to vysláni i váleční zajatci a to
do Chrástán 15 zajatců srbských a do Mirešic 10 zajatců rus-
kých, kteří pod vojenským dozorem práce při polním hospodář-
ství konají.

Vláda pak nařídila, aby v každé obci sepsán byl věrný se-
znam všeho, co bylo kde naseto, anebo nasázeno. Tyto seznamy
pak podáváme zde v následující přehledné tabulce:

Výměra udána je v míře metrické /hektarech/:

Chrástany:

Pšenice: ozim 47,67,81	- jar. 44,23,35	žito 18,04,64	ječmen 46,55,40
oves 13,31,11	Vikev na semena -,55,27	směska 6,33,64	Jetel-vojtěška 50,16,39
Ligras-kukuřice 3,21,40	Řepka 3,69,00	Mák --	Brambory 11,40,67
zelí 1,24,90	Čekanka 3,42,00	Cukrovka 114,36,07	Krmná řepa 7,58,52
Semenka -,90,00	Zelenina 1,20,34	louky 1,81,00	

Jinočany:

Pšenice: ozim	33,28,71	jar.	24, 42,65	Zito	9,29,72
Ječmen	52,78,15	oves	15,06,96	Vikev na semena	---
Směska	7,73,14	Jetel-vojtěška	47,61,78		
Ligr.-Kukuřice	6,87,01	Řepka	--	Mák	-- brambory
18,52,21	Zelí	--	Čekanka	--	Cukrovka 40,85,85
Krmná řepa	--,25,74	Semenka	5,19,27	Zelenina	--,77,20
Louky	4,69,34				

Ořech:

Pšen. ozim	24,24,00	Pšen. jař	38,24,00	Žito	22,22,00
ječmen	86,66,00	Oves	24,77,00	vik.sem.-,	28,00
Směska	13,73,00	Jetel-vojt.	31,32,00	Ligr.-kukuř. - -	
Řepka	--	mák	--,18,00	bramb.	12,09,00
Zelí	--	Čekanka	--	Cukrov.	69,43,00
Krm. řepa	--,99,00	Semenka	--	Zelenina	30,47,00
Louky	3,84,00				

Reportyie a Ohrada V.

Pšen.ozim.	118,94,00	Pšen.jař.	9,98,00	Žito	66,61,00
ječmen	109,97,00	oves	59,86,00	vik.sem.	12,61,00
směska	11,85,00	Jetel-vojt	36,60,00	ligr.kukuř.	---
řepka	---	mák	---	brambory	39,92,00
zelí	-,43,00	čekanĳa	---	cukrovĳa	73,17,00
Krm.řepa	2,27,00	Semenĳa	---	zelenina	---
Louĳy	18,40,00				

Třebonice-Mirešice-Chabý.

Pšen.ozim.	61,25,07	Pšen.jař.	19,12,45	Žito	49,44,82
ječmen	77,04,51	oves	33,17,76	vik.sem.	7,31,27
směska	16,48,01	Jet.-vojt.	78,49,91	ligr.kukuř.	---
řepka	---	mák	2,52,02	brambory	14,50,78
Zelí	---	čekanke	---	cukrovka	81,81,50
Krm.řepa	1,03,46	Semenka	5,00,00	zelenina	---
Louky	17,22,28				

Zbuzany.

Pšen.ozim.	43,70,00	Pšenjař.	41,36,00	Žito	43,85,00
ječmen	91,53,00	oves	43,68,00	vik.sem.	5,46,00
směska	1,15,00	Jet.vojt.	68,24,00	ligr.kukuř.	5,65,00
Řepka	---	mák	-,33,00	brambory	22,92,00
Zelí	---	Čekanka	---	cukrovka	47,16,00
Krn.řepa	1,34,00	semenka	---	zelenina	24,73,00
Louky	9,72,00				

Kopanina Z. a Zmrzlík.

Pšen.ozim.	31,30,00	Pšen.jař.	9,71,00	Žito	30,25,00
ječmen	39,92,00	oves	18,10,00	Vik.sem.	-,87,00
sněška	2,63,00	Jet.vojt.	43,47,00	ligr.kukuř.	--
řepka	--	mák	-,46,00	brambory	8,64,00
zelí	--	čekanka	--	cukrovka	18,36,00
Krn.řepa	-,07,00	semenka	--	zelenina	8,07,00
Louky	-,85,00				

Na památku.

Požár světové války nejen že neuhasíná, ale v poslední době šlehá plameny vždy mocnějšími a vyžaduje si také nových obětí, zejména na životech lidských. K dosud jmenovaným padlým našim vojákům-osaďníkům přibyli - pokud známo - tito noví druhové:

František Vais, zeďník a domkář ze Zbuzan č.31., voják domobraneckého pluku č.2., setniny 18., stár 44 roky, zemřel dne 18.dubna 1916 ve vojenské nemocnici v Tuzle v Bosně na zánět pohrudnice, a byl tamtéž na vojenském hřbitově dne 20.dubna odpo. ve 3 hod. za velké účasti důstojnického sboru a spoluvojínů pochován.

Václav Hartman, dělník ze Řeporyj č.58., voják c.ak. pěšího pluku č.28., stár 35 roků, zemřel ve vojenské nemocnici v Innsbruku a tamtéž pochován.

Václav Kubr, mistr kovářský z Třebonic č.22., domobranec 53.pěší divise, stár 38 roků, zemřel reumatismem dne 27.května 1916 ve vojenské nemocnici v Sarajevě č.25 a tamtéž pochován.

František Landa, rolník v Ořechu č.25., voják c.a.k. 75.pěšího pluku, stár 35 roků, zemřel dne 19.června 1916 v c.a.k. garnisoní nemocnici č.11. na Karlově náměstí v Praze, byl dne 22.června do Ořechu převezen a tamtéž za velké účasti obecnstva pochován.

- Odpočínáte v pokoji - po boji! -

Tím počet našich padlých vojáků-osaďníků dostoupil čísla 36. -

O jiných našich vojácích pak došly nás tyto zprávy:

I. Z Ořechu, Kopaniny Zeďní a Zmrzlíku:

K odvodu 18letých stavěli se: Josef Žížala, zeďník z č.3., Antonín Hrdlička, kožešník z č.5., Jar. Zach, truhlář, Václav Zemlička a Antonín Pavlát, dělníci. - Z těchto narukovali 11.května Antonín Hrdlička a Jar. Zach, kdežto ostatní, pracující pod voj. dohledem v dolech Nučických, jsou do zavolání osvobození od služby vojenské. -

V ruském zajetí v Černakově-Vysoké u Žitomíře ve Volynské gub. již přes rok se nachází Václav Hrdlička, zeďník z č.5. - Superarbitrován byl Josef Havlaj, syn rolníka ze Zmrzlí-

ka. Povolena mu pouze na 1 rok řenta invalidní v obnosu 72 K.

Z fronty přišli na 14 dní domů: Bořivoj Baloun, domkář č.60., v dubnu, František Šíla, domkář, v květnu, Josef Kočka, rolník v Kopanině, Boh. Kratochvíl, rolník a hostinský /podruhé/ a hulán Matěj Martínek, rolník, vesměs v květnu. -

Dovolenou na seti obdrželi: Václav Žezulka, syn rolníka z Kopaniny 2., Václav Žezulka, obuvník, Prant. Píala, pekař, po 5 týdnech; Josef Hrdlička, kožešník, Tomáš Blažek, řezník, Prantišek Landá, rolník, Josef Doležal, rolník po 3 týdnech, Josef Borovan, obchodník, Karel Kahoun, dělník /z fronty/, Josef Žížela, mlékař /z fronty/, Rudolf Koutný, obuvník ze Zárzlika č.3. po 2 týdnech. -

Na Velikonocce navštívili své domoviny: Josef Hrdlička, kožešník a jeho bratr Karel, domkář, na 8 dní, Jindřich Jukl, učitel, 5 dní, Karel Cyrtner, domkář, 3 dny. - V květnu obdrželi dovolenou: František Baloun, hrobník z č.51. z Gottweigu u Parthu v Dol. Rakousích 3 týdny, František Bohuslav panský hajný z č.12., z Vídně 14 dní, Jar. Kubr, kovář ze Zárzlika, z Celovce 14 dní, Jindřich Jukl, učitel, z Motola 5 dní, František Dříždál, kočí, 8 dní, Josef Doležal, rolník, opatrovník v zálož. nemocnici v Bercuně, 10 dní, a Tomáš Blažek, řezník, jedá ze Solnohradu na Pohořelec v Praze pro rekruty, zastavil se u své rodiny 1 den. - Koncem května dostal týž Tomáš Blažek dovolenou na týden, aby mohl upsatí IV.vál. půjčku. - V červnu dostali dovolenou: Antonín Píša, jenž z Král.Hradce byl v dubnu poslán na léčení do Trenčanských Teplic v Uhrách a odtud koncem května propuštěn domů na 7 dní, odtud nastoupil zase cestu do Král.Hradce. Karel Žezulka, kameník z Kopaniny a Václav Žezulka, bratr jeho po 2 týdnech, Prantišek Kalina, mlynář, 8 dní, Jan Hrabě, dělník z Kop.Zaš. 14 dní, Josef Hrdlička, kožešník, 14 dní, Antonín Hrdlička, sloužící v Brucku nad Murou, 10 dní. - V květnu obdržel dovolenou na neurčitou dobu učitel Jindřich Jukl, aby mohl vyučovatí dítky. Antonín Mašek, mlynář v Kopanině 2, dostal dovolenou: na jarní seti 3 týdny, v květnu 3 týdny a v červnu 4 dny. - Jaroslav Zach, truhlář z Ořechu onemocněl zánětem a leží v nemocnici v Linci.

II. Ze Řeporyj a Ohrady Velké.

Na bojišti onemocněli: Antonín Košnář ze Řeporyj č.42, léčen v nemocnici v Klosterneuburgu. Václav Šarboch ze Řeporyj č.185, léčen v polní nemocnici v Lublani.

Na dovolenou přijeli: Jan Pafejta ze Řeporyj, Josef Nežerný ze Řeporyj č.16, Prantišek Pavelka ze Řeporyj č.40, Josef Zach ze Řeporyj č.61, Josef Procházka z Ohrady č.68, Josef Šbr ze Řeporyj č.48 a Václav Škočdopole ze Řeporyj č.157. -

Službu vojenskou nově nastoupili ze Řeporyj: Antonín Fornánek z č.112, Václav Majer z č.154, Karel Zindera z č.55, Karel Rožníček z č.111, Karel Holovský Ladislav z č.74, Jan Pánek z č.117, Prantišek Špánek z č.160, Josef Blažek z č.45, Josef Antušek z č.24, Antonín Zdeněk z č.47 a Antonín Márinka /čís.neudáno/. -

III. Z Třebonic, Mirešic a Chabů.

Dne 24.dubna t.r. šli k odvodu 18^{tí} letí domobrancí /narození r.1898/ z Třebonic: Bedřich Klas, Václav Kříž, Václav Minařík, Jan Poláček a Josef Holeček, a všichni byli uznáni za způsobilé ke službě vojenské. Službu vojenskou pak dne 11.května nastoupili: Václav Kříž a Jan Poláček do Solnohradu, Bedřich Klas, Václav Minařík a Josef Holeček do Prahy a Josef Štěpnička do Békés-Czaby v Uhrách.

IV. Z Chrásťan.

Od sborového velitelství č.VIII. za udatnost před nepřítelem pochvalné uznání obdržel Josef Karmazín, voják pěšího pluku č.88. - Dne 28.dubna u prohlídky domobranecké odvedeni byli tito 18^{tí} letí jinoši: Jan Hrudka, Josef Votásek a Fr. Matějka, kteří dne 11.května také službu vojenskou nastoupili. Dne 19.května narukoval železniční zřízenec František Hrdlička a slouží jako vojenský dohlížitel železniční trati na Semerinku u Vídně. - Na dovolenou přijeli: Petr Šmíd z č.46., Josef Adam z č.24. a Josef Votásek. -

V. Ze Zbuzan.

Josef Mařánek, syn zemř. železničního strážníka oznámil, že nalézá se v zajetí v Kyjevě v Rusku. - Alois Jonák, dělník z č.26. byl na bojišti Ruském raněn do levé ruky, a obdržel dovolenou 4 týdny; Josef Sojka, syn rolníka z č.18. obdržel dovolenou na 5 týdnů a Antonín Vaněk, rolník z č.22. na 4 týdny.

VI. Jinočany.

Domobraneckou službu ve zbrani nastoupili: Václav Havluj, syn rolníka č.15, Václav Páčka, dělník v č.69., 2 mladíci jako nenahraditelní osvobození. Z dříve osvobozených povolán: Josef Jakoubek, horník v č.29. - Nemocný: František Arnold, domobranec 8.zeměbranec. pluku v Haliči onemocněl reumatismem a katarhem žaludečním; léčen ve Vodňanech. - Zajatý: Josef Vorel, domobranec 8.zeměbr.pluku, zajat ve Volyni, internován ve Fastově a Kijevu. - Dovolens: František Arnold, domobranec 8.zeměbr.pluku v Salzburgu, 28 dní. Václav Duchon, domobranec 88.pěšího pluku v Rusku, 21 dní, Jan Galert, domobranec 73.pěšího pluku ve Vršovicích, 26 dní. Stanislav Hrubý, nadporučík, přidělený c. a k. oddílu stavby dráhy Lajkovce-Cacák, 14 dní, Josef Habětín, domobranec jízdní střelecké divise 11/7 v Rusku, 14 dní. Antonín Fiala, domobranec oddělení nosičů břemen 2/8, Přímoří, 14 dní. Josef Kačírek, domobranec 4.strážní setniny v Plzni, 3 dny. Josef Kopal, domobranec 8.vozataj. divise ve Vršovicích, na neurčito. Jan Kotouč, domobranec 6.domobran. pěš. pluku v Chebu, dvakrát 8 dní. Vojtěch Lěbl, záložník 1.halánského pluku v Olomouci, 8 dní. Karel Mejstřík, desátník 8.zeměbran. pluku v Salzburgu, 8 dní. Josef Mráček, domobranec 8.vozataj. divise ve Vršovicích, 105 dní. Jan Procházka, domobranec II. 8.střelecké divise v Bukovině, 20 dní. Václav Světlík, domobranec 28.pěšího pluku v Mostě n.Morou, 8 dní. Josef Rousek,

-R.1916.-

domobranec horského vozařství v Albánii, 14 dní. Jaroslav Svoboda, záložník 8. praporu sapérů v Karlíně, 21 dní, Josef Šantora, domobranec 14. dragoun. pluku v Plzni, 14 dní, pak 18 dní, posléze 26 dní. František Trýb, domobranec 14. vozař. divise v Linci, 7 dní. Antonín Vinš, domobranec koněského depotu v Sansku, 14 dní.

Víme, že tyto zprávy o našich vojínech nejsou úplně a také nároků na úplnost nečiníme. Uvádíme zde jen ty změny, kterých jsme se sami dopátrati mohli, anebo které nám a příbuzným byly oznámeny. Prosíme i nadále jménem dobré věci, aby nám jména všech vojáků padlých, raněných, nemocných, významovaných, dlcích na dovolené, odvedených i nově narukovaných byla oznamována, tak aby jednou zprávy našeho "Věstníku" alespoň v hlavních rysech podávaly obraz o tom, jak zdejší farní osada ve světové válce účastnou byla.

18. července-úterý. Italští zajatci.-

V úterý dne 18. července vysláno bylo vojenským úřadem na žnové práce do Ořechu 18 Italských zajatých vojáků. Devět zaměstnáno jich ve zdejší panské dvoře, ostatní pak přiděleni jednotlivým rolníkům zdejší. Zajatci ti jsou vesměs mladí statní muži, vládni, ochotní a pracovití, rodili jsou z ostrova Elby, Turina, Milána, Pacotta a jiných míst severní Italie.

Do pamět. knihy opět je vložena "Domobranecká legitimace" ze dne 24/5 1916, svědčící farář Jindřich Baarov, narozen 7. února 1869 a vydané obecním úřadem v Ořechu, podepsán starosta Jan Jeníček. - Na této listině jest poznamenáno: "Výhoda branného zákona podle § 29 uznána. - Na Smíchově, 1/7. 1916. Podp.: Dr Kapp. -

26. července-středa. III. rok války.-

Dnešním dnem octli jsme se na prahu třetího válečného roku. Drahota všeho dostupuje netušené výše. Lichva slaví pravé triumfy. Za všecko požadují se přemrštěné ceny. Vláda sice stanovila tak zvané maximální ceny, ale těmi se prodáváci vůbec neřídí. Kdo chce něco koupit, musí zaplatit cenu požadovanou, třeba trojnásobnou. - Pár tažných volů na př. stojí 12.000 K, sele pět neděl staré 100 K, husa nekrmená-hladová 30 K. - Rýži vůbec koupiti nřlze. Vydávají se lístky na potraviny, tak zvané chleбенky, moučenky, kávenky, cukřenky - lístků těch je hojnost, ale mouky, chleba, cukru a kávy není. Mouka dodává se jen kukuřičná. Chléb je skoro nepoživatelný. Mléka a másla i jiných tuků je velký nedostatek. Bramborů velice málo a velice drahé! Kdo má peníze, dosazuje z hotového, kdo nemá, trpí nedostatek, ba i hlad. Nejlépe vede se obchodníkům a rolníkům, vůbec těm, kteří prodávají a kupovati nemusejí. Lichva zdá se, jakoby víc hříchem nebyla. Přitom stále stupňuje se i politický tlak. Poslanec Dr Karel Kramář a tajemník mladočeské strany Vincenc Červinka odsouzení vojenským soudem

-R.1916.-

ve Vídni k smrti provazem pro vlezrađu. Ve školách skonfis-
kovány všechny čítanky vydané c.k. knihoskladem pro jejich
slovanský směr, a tak není to planá fráze, přišli-li: "Čím dál
- vede se nám hůř" v každém ohledu. Dnes počato se sekáním
žit. Žeň neslibuje valnou úrodu, protože po jaru trpělo obilí
velkým suchem, nyní zase trpí deštěm. Hospodine, ulituj nás!

3.srpna-čtvrtek. Železná dvacetihaléře.-

Nedostatek niklu ve zbrojovkách je tak citelný, že z obě-
hu staženy budou všechny mince niklové a nahrazeny železnými,
poniklovanými. Dnes - dne 3.srpna - dány do oběhu železná
dvacetihaléře.

4.srpna-pátek. Requisice kovů.-

Dnes konala se v Ořechu nucená requisice kovů po domác-
nostech. Finanční komisař ze Smíchova v průvodu c.a.k. nad-
poručíka prohlédli faru a requirovali v mé domácnosti všechny
předměty vyrobené z mědi, mosazi a cínu pro účely válečné za
náhradu 4 K za 1 kg.- Requirované předměty odváděny na obec-
ní úřad a odtud hromadně odvezeny do školy v Řeporyjích, kde
byla hlavní sběrna pro zdejší okolí.

15.srpna, Nanebevzetí P.Marie-úterý. Requisice obilí a dobyt- ka.

Žně jsou v plném proudu a hned také nařizeno mlátit a u-
loženo obcím, mnoho-li obilí mají odvést. Tak dnes-15.srpna
odvezeny z Ořechu 2 vagony obilí. Zároveň proveden soupis ho-
vězího dobytka a 7 kusů ihned zakoupeno pro potřeby vojenské.

4.září-pondělí. Nedostatek piva. Pouť v Ořechu.-

Dnešním dnem přikvačila pohroma na pijáky piva. Počínaje
dnem 4.září dovoleno prodávati pivo v hostincích i přes ulici
pouze večer mezi 7. a 10.hodinou a nikomu nesmí se prodati v
té době více piva než 1 sklenice t.j. 1 litru. Také cena piva
za 1. stoupla na 50 haléřů. - To se stalo následkem špatné
žně a malé úrody, která ještě stálými dešti je ničena, takže
žádný ječmen nesmí se sesladovat, ale všecken musí být senlet
na mouku. Pivo pak vařiti se má z cukru a brambor - budou-
li, neboť i brambory podléhají silně hnilobě. Toto nařízení
přišlo právě o zdejší pouť a pěkné hodince, která však neby-
la nikterak "pěknou". Mnozí osadníci neměli ani mouky, aby si
mohli napéci koláčů.

17.září-neděle. Úroda ovoce.-

Velkým dobrodiním jest, že letos nadělil nám Bůh velikou
úrodu ovoce, zvláště švestek a jablek. I za toto ovoce sice
požadují se neslýchané ceny /1 kg švestek 48 haléřů!/- ale
na to už se nikdo neohlíží, jen když lze je koupit. Každou
neděli pořádají se celé výpravy z Prahy na venek a večer vla-
ky nemohou ani pojmouti obecenstvo, které se vrací domů s ko-
ši a rancí plnými ovoce. Díky Bohu! To mnoho pomáhá ku zmír-
nění bídy zvláště - dětí.

-R.1916.-

28.září, Sv.Václava-čtvrtek. Konec žní.-

Stálými dešti protáhly se žně tak dlouho, že teprve dnes ve zdejší panském dvoře svezeno bylo poslední obilí a ihned počato s dobýváním bramborů, kterých je velice málo a ještě hníjí.

28.října-sobota. Farní věstník čís.4. - Výňatky:

Válečná kronika.- Ve století XVII. postavil řád Jesuitů, kterému Řeporyje patřily, u silnice vedoucí ze Řeporyj do Ořechu vkusný sloup, korunovaný křížkem a ozdobený obrázkem, tak zvaná Boží Muka, u kterých dosud o Křížových dnech koná se 3.zastavení.

Tento čtyřhranný sloup časem sešel, obrázek na něm ničemná ruka rozbila, omítka opadala, Boží Muka volala po opravě a nevolala marně. Z usnesení obecního zastupitelstva upraven sloup jako památka na padlé občany Řeporyjské ve světové válce. Sloup sám přikryt prejzy, do jeho výklenků upevňena bronzová poprsí Pána Ježíše a Panny Marie, omítnut cementovou maltou, dole opatřen klekátkem a pozemek kolem upraven jako zahrádka. Na kamenné podezdívce vkusný plot drátěný ohraničuje trojhran, v jehož vrcholu stojí sloup, a před ním vysazeny jsou dvě lípy a čtyři smuteční jasany. Se silnice pak pohodlně lze přečísti nápis: "Léta Páně 1916 obnovila obec Řeporyjská na paměť svých padlých občanů ve světové válce". Pod stříškou - nahoře jsou napsána krvavá léta válečná. Na jedné rok 1914, na druhé rok 1915, na třetí r.1916, a čtvrtá strana je dosud prázdná.

/Dalších 4-5 řádků tphoto článku censura zabavila, načež se dále pokračuje:/

Myslím, že není člověka, který by - kráčeje kolem těchto Božích Muk - nevzpoměl na muka a utrpení našich vojínů, rozptýlených po bojištích celé Evropy ... Pokročilé obci Řeporyjské pak patří vroucí dík za tento skutek zbožnosti i pozorné lásky k jejím rodákům-vojínům. -

- Na památku. -

Pokud nám známo, vyžádala si válka tyto další oběti ze zdejší farní osady:

Josef Klabík, strojní zámečník a domkář v Ořechu č.62, voják c.a k. domobraneckého pluku /zabaveno/ 13.setniny - dne 30.června t.r. padl na italském bojišti u vesnice Doberdo zasažen nepřátelskou minou a byl téhož dne na hřbitově Dolina pochován. Narodil se 1.listop.1877, byl tudíž star 38 roků. Zádušní mše za něho sloužena byla dne 23.srpna t.r. ve farním chrámu Páně v Ořechu, za účasti jeho rodičů, manželky, 5 dětí a příbuzných.

František Písla, obchodník a mistr pekařský v Ořechu č. 28., četař c.a k. domobraneckého bataillonu /zabaveno/ 5.

-R.1916.-

setniny. Nastoupil službu vojenskou dne 12.září 1914, sloužil nejprve v Komárnu v Uhrách, později v Chebu, odkud dne 12.července t.r. odjel na ruské bojiště, kde už dne 29.července t.r. v bitvě na řece Stochodu u Smolar padl a tantěž pochován jest. Narodil se dne 8.prosince r.1873 a dožil se tudíž 42.roku věku svého. Zpíváné requiem za něho za hojné účasti příbuzných a přátel slouženo bylo ve farním kostele v Ořechu, v pondělí dne 11.září t.r. - Odpočítejte v pokoji - po boji! -

Následující zprávy pak došly nás o našich vojínech osadnících:

Z Ořechu, Zad.Kopaniny a Zmrzlíku:

Dne 1.července konán byl odvod 19 - 50^{ti} letých

/asi 6 dalších řádek censura zabavila/, pak:

Zajat na ruské frontě byl Josef Procházka, dělník z č. 59., jenž zraněn v boji do obličeje. - Josef Jelínek, kovář v Kopanině Zadní č.13., voják 20.praporu polních myslivců byl zajat 13.června r.1915 na ruském bojišti a psal z Kyjevské gubernie z Čerkaského újezdu.

Dovolenou obdrželi a/ v druhé polovici června:

Josef Doležal, rolník, 14 dní, Frant.Jelínek, skalník ze Zmrzlíku, 14 dní. Antonín Piša, dělník, 10 dní, František Fiala, pekař, 10 dní, Frant.Bohuslav, hajný ve dvoře, 14 dní, Tomáš Blažek, řezník, 3 týdny.

b/ v červenci:

Vincenc Dvořák, skalník, 8 dní, Frant.Kalina, mlynář a rolník, 3 týdny, Václav Hasák, dělník, 14 dní, Antonín Piša, dělník, 3 týdny, Antonín Petřík, domkář z Kopaniny, 14 dní, Tomáš Blažek, sloužící v Solnohradě, 6 týdnů /prodloužení/, Alois Kunz, dělník, 4 týdny, Frant.Dřížďal, dělník, pro nehluchlost - 1 rok, František Chalupa, kolář a stroj. topič, měsíc, Frant. Tater, dělník, 14 dní.

c/ v srpnu:

Josef Podzemský, domkář, 14 dní, Matěj Síla, pekař, 14 dní, Frant. Kalina 3 týdny, Frant. Baloun, domkář a hrobník, 14 dní, Frant. Procházka, domkář z č.59. - 8 dní, Václav Žeňka, obuvník, 3 týdny, Karel Kahoun, dělník, 14 dní

d/ v září:

Matěj Martínek, rolník, 3 týdny, Frant. Fafejta, dělník na dráze, 14 dní, Prokop Dřížďal, obuvník, 14 dní, Frant. Bohuslav, hajný, 14 dní, Antonín Bojlek, skalník z Kopaniny Z. 14 dní, Josef Čermák, obuvník, 24 dní, Frant. Kalina, mlynář, 19 dní, Boh. Kratochvíl, hostinský a rolník, do konce listopadu.

Ranění: Stanislav Hrdlička, cukrář, lehce do levého ramena. Ležel v nemoc. v Lublaní; pak v Košici, v Brucku nad Litavou, odkud převezen do nemocnice v Praze.

-R.1916.-

Josef Baloun, obec. strážník, raněn na frontě italské kmenem do nohy a ruky lehce. Léčen v Záhřebu, odkudž převezen do Albrechtových kasáren na Smíchově.

Josef Zach, dělník, raněn lehce na dlani; ležel v mobil. polní nemocnici. - Frant. Procházka, raněn na frontě italské. Pobył delší dobu v různých nemocnicích, konečně převezen do nemoc. v Praze. - Revmatismem onemocněl Josef Hroník, dělník, jenž léčen jest v nemocnici v Českých Budějovicích.

Ze Řeporyj a Ohrady Velké.

Na bojišti italském poraněn byl do ruky dělostřelec Fr. Pavelka, úlomkem skály - a Václav Červený, kočí z Řeporyj č. 41 do kolena.

Na dovolenou přijeli: Josef Lande na 8 dní z ruské fronty, Václav Košnář na 14 dní z Dalmacie, František Holovský z č.74. na 20 dní z Itálie, Josef Pavelka ze Salcburku na 8 dní, Josef Pánek jednou na 14 dní, jednou na 3 neděle, Josef Beneš na 14 dní, František Řechtáček na 3 neděle z Itálie, Josef Kosi na 14 dní z it. fronty, Antonín Kubr, obchodník na 14 dní, Karel Košnář na 20 dní z ital. fronty, Bohuslav Rajšner na 20 dní z Dalmacie, Josef Maršálek na 17 dní. - Na žně dovolenou obdrželi: Ladislav Holovský na 7 neděl, Václav Mejer na 5 neděl, Václav Skočdopole na 40 dní. Václav Šimáček na 4 měsíce, Václav Truneček z Vel. Ohrady na podzimní setí na 14 dní, Rudolf Šalamoun na 14 dní jako strojník k obsluze parní mlátičky.

Službu vojenskou nově nastoupili:

Rudolf Macela, elektrotechnik z č.123., Bedřich Procházka, knihař z č.189., Karel Zindera, natěrač z č.55., Karel Korbel, zedník z Vel. Ohrady, Josef Pišl, zahradník z Řeporyj, Václav Ebr, Václav Jirát z čís.77. pracuje pod voj. dozorem a Ringhofrů /na Smíchově/.

Z Třebonic, Mirešic a Chabá službu vojenskou nově nastoupili:

František Růžička, Václav Kubr do Brucku, Ladislav Soukup do Budějovic; na dovolené byli: Antonín Karlíček na 14 dní z it. fronty, Josef Karlíček na 14 dní z Krakova. Josef Minařík na 14 dní z it. fronty, Frant. Poláček na 14 dní z ital. fronty, Jan Pořáček na 14 dní z Brucku, Josef Fulín z Chabá na 14 dní. - Na žně obdrželi dovolenou: Jos. Holeček, Josef Kubr, Václav Čížek.

Z Chrástan. Službu vojenskou nově nastoupili: Jan Dvořák z č.24., Antonín Holovský z č.13., jako jednorocní dobrovolník do Budapešti. Josef Švandrlík z č.22. - Na dovolené byli: Jan Buzek na 14 dní z Krakova, Václav Tremel na 5 neděl. Antonín Souček na 3 neděle, Antonín Svoboda na 4 neděle, Jan Hrudka na 14 dní zkrát, František Jiša na 20 dní z it. fronty, Václav Verbíř na měsíc, Josef Srb na 20 dní z rusk. bojiště, František David na 8 ned. ze St.Boleslavě.

Jaroslav Zítek, hosp. adjunkt a Petr Schmidt, dělník

-R.1916.-

osvobození na 5 měsíců do 2. listopadu.

Poraněn byl do boku Antonín Švanarčík, který dle na léčení ve voj. nemocnici v Praze.

Ze Zbuzan

/zabaveny asi 4 řádky/. Pak:

Onemocněli: Josef Zderadička z č.26., ochuravěl v Elbasanu v Albanii a léčen jest v nemocnici v Tuzle v Bosně. Miloslav Sojka, rolnický syn z č.18. přijel na dovolenou, nemocen z Elbasanu v Albanii a léčen jest ve vojenské nemocnici na Smíchovské, Vltavská ul. - Jan Mařánek, syn zemř. strážníka na dráze oznámil, že nalézá se v zajetí italském. - Josef Kočotný, syn šafáře z č.14., raněn na ruském bojišti do levé nohy, obdržel dovolenou na 4 týdny. - Na žňové práce obdrželi dále dovolenou: Václav Jiráček, rolnický syn z č.3., Frant. Soldát, dělník z č.10., Josef Sojka, rolnický syn z č.18. a Antonín Vaněk z č.22. - Alois Jonák, dělník z č.26. byl znovu povolán na válečné pole.

Z Jinočan

/též zabaveny asi 3 řádky/. Pak:

Nastoupili 1.srpna: Jan Štrébl, čeledín čis.82., Antonín Volf, čeledín z č.80., - 28.srpna Josef Kopřiva, krejčí čis.13. /pro krční chorobu superarbitrován/, Karel Rohlíček, čeledín čis.2., Josef Zajíček, zeďník čis.74.

Nemocní: Karel Cvekl, domobranec 8.domobr.pluku, utrpěl otřes nervů v Haliči, léčen v Mezštur; Antonín Fiala, domobranec 91.pěš. pluku, stížen oční chorobou v Mostě nad Litavou, tamtéž léčen; Vojtěch Lébl, záložník 1.hulán.pluku, pádem z vozu utrpěl zlomení kosti lebeční a otřesení mozku v Olomouci, léčen tamtéž; Antonín Michálek, domobranec 75.pěš. pluku onemocněl skvrnitým týfem v Albanii, léčen v polní nemocnici 9/11; Josef Pánka, domobranec 8.zeměbr. pluku, onemocněl úplavicí v Salzburku, tamtéž léčen; Jan Tesar, domobranec 52.domobr. praporu, seknut srpem v Haliči, léčen v Debrecíně, Linci a Štýru.

Ranění: František Volf, četař 8.zeměbr. pluku, střelen do levého stehna v Haliči, léčen ve Stanislavi a Feldbachu.

Dovolení: Karel Cvekl, domobranec 8.dom. pluku, z Haliče 20 dní. Antonín Fiala, domobranec 91.pěš. pluku z Mostu nad Litavou 8 dní, František Galert, domobranec 47.pěší divise /zabav./ 14 dní, Jan Galert, domobranec 73.pěš.pluku, z Vršovíc 21 den, pak dvakrát 14 dní, Jiří Geltner, desátník 8.zeměbr. pluku, z Haliče 20 dní, František Havluj, domobranec telegraf.oddílu, na neurčito. Václav Havluj, domobranec 28.pěš.pluku, z Mostu nad Murou 42 dní, Jaroslav Hrdlička, svobodník 28.pěš.pl. /zabav./ 14 dní, Stanislav Hrubý, nadporučík v z. přidělený stavbě dráhy v Srbsku 28 dní, Josef Jakoubek, domobranec 8.zeměbr.pl., ze Salzburku dvakrát 28 dní, Josef Kačírek, domobranec 495 domobr.praporu, z Ruského Polska 14 dní. Vojtěch Lébl, záložník 1.hulán.pluku, z Olomouce 10 dní, Antonín Papež, domobranec přidělený

do továrny v Budapešti 4 dní, Jan Sedláček, šikovatel 102. pěš. pluku /zabav./ 20 dní, Josef Sedláček, domobranec přidělený do továrny v Lublani, 14 dní, Jan Stehlík, náhradní záložník 24. zeměbr. pluku, z Vídně 28 dní, Václav Stuchlík, domobranec 8. zeměbr. pluku ze Salzburgu 8 dní, Václav Světlík, domobranec 28. pěš. pluku, z Mostu nad Murou 35 dní, Jaroslav Svoboda, záložník 8. sapér. praporu z Karlína 14 dní, Josef Šantora, domobranec 14. dragoun. pluku, z Plzně 30 dní, pak 3 dní; Jan Tesař, domobranec 8. dom. pluku, z Chebu 21 den, pak 8 dní, Karel Tremel, domobranec /zabav./ 20 dní; Frant. Trýb, domobranec 14. vozataj. divise z Lince 6 dní, pak dvakrát 14 dní, František Vinš, domobranec 28. pěš. pluku v Mostě nad Murou 14 dní, pak jako domobranec 12. pluku myslivců v Keregu 8 dní, František Volf, četař 8. zeměbr. pl. v Salzburgu 14 dní.

Víme, že tyto zprávy opět jsou neúplné - ovšem ne naší vinou. Ale to doufáme, že zajímají už teď všechny naše vojínky-osaďníky, jak svědčí hojně jejich polní listky, a ještě více že zajímají budou, až mír opět vrátí se do našich dědin a pod naše krovy. Aby se tak brzy stalo, za to modlíti se nepřestáváme.

2. listopadu-čtvrtek. Světlo a uhlí.-

Nemine tatřka dne, aby se nedostavil nějaký nedostatek potřebných věcí. S blížící se zimou hlásí se citelná nouze o topivo a světlo. Uhlí vůbec se po dráze nedováží, a jen na přímé zakročení u hejtmanství dostane se ho 1 vagon pro školu anebo pro velkostatek na mlácení parní mlátičkou. Čtvereční metr palivového dříví pak prodává se v lese za 36 K, za dovoz pak nutno platit od 1 páru koní na celý den 50 K.- Stejná bída je o světlo, svíčky, mýdlo, lůj, margarín, máslo a sádlo. V kostele je dovoleno při naší sv. rozsvěcovat pouze 2 svíčky. Dnes "o dušičkách" nesmělo na hřbitově na hrobech svítit ani jedno světýlko. Zásoby petroleje všude jsou vyčerpány, v domácnostech večer vládne tma anebo se svítí po starodávnu - loučemi. Rovněž o olej, lín a sirky je hrozná bída a kdo to má, tají se s tím a prodává to jen za ceny úžasně přemrštěné.

7. listopadu-úterý. Mše sv. za zemřelé vojíny.- /2 nař.konsist./

Dne 7. listopadu slouženo bylo ve farním chrámu zpívané requiem za všechny během války zemřelé a padlé vojíny zdejší farní osady. Pokud je bezpečně známo činí počet mrtvých našich vojáků 40. Mnohem více je ovšem "nezvěstných", kteří už přes rok domů nepíší a známkou života o sobě nezlávají. Všechna našich jinochů a mužů stojí ve válečných službách kolem 1200.

10. listopadu-pátek. Tučenky.-

K "chleběnkám" - "cukřenkám" - "kávenkám" a "mačenkám" /odvozeno od mouka! / přistupují dnes "tučenky", t.j. poukázky na tuky. Na 1 osobu vyměřeno jest na 1 den 120 gramů tuku. - "Tučenky" tedy máme - ale tuky nikoli. -

16.listopadu-čtvrtek. Cín.-

Po zvonech přišly na řadu jiné kovové předměty chránové-
ho zařízení - hlavně cínové. Na nařízení nejá.konsistoře po-
slal jsem dnes vikariátnímu úřadu na Šárce úplný soupis křti-
telnic, lamp, svíců, kadidelnic, kropenek, talířů a konvíček
v kostele Ořešském, jakož i Řeporyjském a Krteňském. -

Dolejší zahrada.- Panská zahrada mezi kostelem a statkem Mar-
tínkovic byla až dosud jen pastvištěm slepic a drůbeže. Rost-
lo v ní plno černého bezu, pámelníku a pak hustě vysazených,
vyčouhlých, starých švestek. V těchto trudných dobách rozhodl
jsem se i tuto zahradu upravit pro zeleninu, brambory atd.
Pro naprostý nedostatek dělníků konal jsem tuto namáhavou,
svízelnou práci sám. Vydatně mi pomáhal zdejší kaplan Josef
Hach, kterému bych za to přál, aby se tu stal jednou farářem
a klidil ovoce námahy naší společné. -

19.listopadu-neďše. Sjednání politických stran.-

Dlouho volalo se v Čechách po sjednání všech politic-
kých stran - marně. Až v době světové války, v době, která ne-
má v historii všech věků a národů žádného příkladu podobného,
v době, která hrozí celým národům pohromou a zánikem, sou-
středil se konečně i náš národ v jediné politické organizaci,
jaksvědčí o tom připojení sem proklamáce, kterou dnes přine-
sly všechny listy naše. /Příslušný výstřížek z novin je do pa-
mět. knihy vlepen./

8.prosince-pátek. V.rak.váleč.půjčka.-

Na rozkaz c.k.místodržitelství musilo zdejší farní bene-
fícium ze svého kmenového jmění upsati na V.rakouskou váleč.
půjčku obnos 5000 K /pět tisíc korun/. Ku krytí této upsané
summy dána do zástavy papírová renta korunová znějící na 6500
zl. /13.000 K./ jejíž úrok berou zdejší faráři jako náhradu
za vykoupené desátky.

Zároveň nařizují všechny úřady školám, obchodům, soukro-
mníkům i podřízeným úřadům pokud možná největší šetření papí-
rem. Ježto tato kniha /roz.pamětní-farní/ už se blíží svému
konci a těžko by se dala nyní poříditi nová, musím i já v těch-
to zápisech býti stručnější a šetřiti místem. -

25.prosince-Boží hod vánoční. Hromosvody.-

I o tak svatém dni, jako je Boží Hod vánoční, bylo letos
nutno zhotoviti úplný popis hromosvodů na kostele a fáře. Mu-
sí býti udána délka a síla měděného drátu, hrotu a rozměry
desky v zemi.- K výrobě dělových nábojů je totiž nutně potře-
bná měď, který je ohromný nedostatek a shání se po celé říši
každý její kousek. -

Léta Páně 1917. /fol.278 až 281/.

1.ledna-pondělí. Nový rok. Pohyb obyvatelstva.-

Stojíme na prahu nového roku a s tlukoucím srdcem ptáme

se, přinese-li nám nastávající rok kýžený mír. Ta jediná naděje povzbuzuje nás k dalšímu snášení nejhrůznějších křížů a béd. Není mouky, másla, mléka, mýdla, masa, schází uhlí a petrolej, jen za tak zvané "hladové" ceny lze koupiti boty, látky na šaty a všecko, čeho člověk nutně k živobytí potřebuje; hloupé koště proutěné na př., které stávalo před válkou 8 haléřů, koupil jsem /Baar/ dnes za 1 korunu 20 haléřů! V tom poměru zdražilo se všecko.

Minulý rok poskytl nám úrodu méně než prostřední, obilí na polích stálými dešti vzrostlo, brambory hnilí ve sklepích a do obcí k výživě lidí dováží se - tuřín. -

V roce tom bylo na zdejší farní osadě uzavřeno 12 sňatků manželských, narodilo se 49 dětí, z nichž 2 v loži nemanželském, hochů narodilo se 24 a dívek 25; zemřely 54 osoby - 28 pohlaví ženského a 26 pohlaví mužského. - Na poli válečném, pokud bezpečně známo, padlo dosud 43 našich osadníků. -

20.-24. ledna. Kruté mrazy.-

Kruté mrazy uhořely po mírném počasí v sobotu dne 20. ledna a trvaly i ve dnech následujících. Teploměr klesl až na 17° C pod 0, promrzly na mnohých místech i sklepy a zásoby bramborů, o které je velká nouze, byly zničeny. - Nedostatek uhlí je veliký, prodává se za přehnané ceny, po dráze vůbec nepřichází a nutno jezdit pro ně až do Hořelice, kde prodává uhlí přednosta stanice Pražsko-železnižské společnosti z dolů Kladeňských. Metrický cent stojí na místě - bez dovozu - 4 K a prodá se pouze tomu, kdo panu přednostovi přiveze dárek nějaký jako: maslo, zajiice, vejce, mouku, sádlo, uzené maso atd.

8. února-čtvrtek. Všeobecná bída.- Na dnešek za jasné, tiché, měsíční noci klesl teploměr na 23° C mrazu, což se během 100 let nestalo. Následkem naprostého nedostatku uhlí zastaveno ve škole zdejší vyučování, v Praze přestaly jezdit pouliční dráhy elektrické, v divadlech a biografech se nehraje, večer v domácnostech svítí se svíčkami, petroleje není, bramborů není, mouky není, z vojenských baráků v Motole přicházejí houfy vojáků Maďarských a Charvatských prosit za dveře o kousek chleba nebo o chleбенku, kuřiva není, kuřák dostane ztěží na týden 1 balíček tabáku vážící 25 gramů nebo 2 cigarety nebo 1 doutník, do obcí k výživě obyvatelstva vozí se jedině namrzlý tuřín, neboť bramborů - kterými lidé před válkou tak opovrhovali - nelze koupit ani za drahé peníze. Všeobecné zhroucení - zkáza - konec se blíží ...

25. února-nejdele. Requisice klik.-

Nový ministerský výnos nařizuje, aby na válečné účely odevzdány byly veškeré kliky a dveřní kování z mosazi, tombaku, bronzu a mědi. Současně se nařizuje, aby náhradou zato legitimovanými zřizenci připevněno bylo náhradní kování ze železné litiny. Kdo by neuposlechl, propadá trestu vězení 6 měsíců a nebo pokutě 5000 K ...

-R.1917.-

23.dubna-pondělí. Smělá krádež.-

S neděle na pondělí t.j. v noci se dne 22. na 23.dubna spáchána byla v sousedství fary neobyčejně smělá krádež. Lupiči vnikli na farní dvůr, kde ukradli mně /Baar/ 6 slepic, odtud dostali se do dolejší zahrady farské, kam vedlo ze sousedního statku č.p.9. malé zamřížované okénko. Tímto okénkem - vylomivše mříž - vnikli do komory a odtud pak do ostatních místností. Majitelce statku, Marii Martínkové, jejíž muž jako voják už třetí rok nalézá se v Ruském zajetí, ukradli 3.200 K hotových peněz, dále 2 prsteny, 3 hodinky kapesní, šaty, boty, potraviny, tak že celkem spáchali jí škodu za 6000 K.- Ačkoli povolán byl z Prahy detektiv s policejním psem a ačkoliv dává si četnictvo všemožnou práci, přece pachatelé dosud vypátrání nebyli, neboť dovedli po sobě veškeré stopy zahradit. Aby na ničem nenechali otisků prstů, užívali rukavic a nohy měli obalené hadry. -

28.ledna - č.1. ročník X. - Parní věštník.- Výňatky.
 28.dubna - č.2.

Na památku.

Už potřetí během války ozývá se světem andělská hymna: "Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj lidem dobré vůle," ale na bojištích neustává třesk zbraní, hřmění děl a rachot pušek, a neustávají docházení přesmutné zprávy o nových obětech, kterých si krvavá válka vyžádala.

S holestným srdcem pro věčnou paměť píšeme sem jejich jména:

Antonín Hlaváček, rolnický syn ze Řeporyj č.5, narozený dne 1.prosince roku 1896 v Řeporyjích č.5, voják c.a.k.pěš. pluku /zabav./ 9.setniny, nastoupil službu vojenskou dne 15.prosince 1915, prodělal výcvik v Uhrách v Kiseku, Segedině a v Bosně v Sarajevě, dostal se pak na italskou frontu, kde dne 4.listopadu 1916 zemřel v Puartní a byl dne 5.listopadu v Stranigerpalpe u Stranigu v Korutanech pochován. Zpráva o tom podali zarmoucené rodině jeho polní kuráti ap.Josef Adolf Mitiska a Josef Bělina. - Zádušní mše sv. za něho sloužena byla ve filiál.kostele v Řeporyjích dne 14.prosince 1916.

Josef Nežerný, kupec ze Řeporyj č.16, narozený dne 22.června 1897 v Řeporyjích č.16, voják c.a.k. polního dělostřeleckého pluku /zabav./ 4.batterie, nastoupil službu vojenskou dne 15.září 1915, cvičení prodělával v Českých Budějovicích a ve Vídni, načež poslán do pole na bojiště Ruské. Dne 1.prosince 1916 při obcházení telefonické linie poblíž zákopů 4.setniny pěšího pluku /zabav./ u Koňuchů v Haliči byl zasažen kulí z pušky do levého boku a skonal dřív, než ho kamarádi donesli na obvažiště. Pohřben jest rovněž v Koňuchách, Zádušní mše sv. za něho sloužena byla ve filiál.kostele v Řeporyjích dne 12.prosince 1916. -

Josef Adam, kočí v Chrástanech č.24, sloužil nejedn

-R.1917.-

jako voják u vozatajstva, později přeložen byl k c. a k. pěšímu pl. /zabav./ 11. polní setnině, 2. četě, padl dne 26. listopadu 1916 na ruské frontě jsa zaskočen a střelen nepřítelem při návratu s přední stráže. Pohřben jest v Cecovce u Zborova v Haliči.

Josef Vacek, horník z Třebonic č. 3, zprvu sloužil jako dragoun, pak přidělen byl k pěš. pluku /zabav./ k 12. polní setnině. Padl na Ruské frontě dne 5. prosince 1916 v noci, když stál na přední stráži, jak oznámil jeho desátník truchlícím příbuzným. Byl mrtev ihned, dříve než k němu soudruzi doběhli. Pochován byl od svých kamarádů.

Václav Horák, kočář v Chrášťanech, syn dělníka na dráze v Chrášťanech, sloužil jako voják u c. a k. domobraneckého bataillonu /zabav./ u 1. setniny. Trpěl už doma často žaludeční chorobou, prodělal v Albanii uplavití a tam též v polní nemocnici na cholera zemřel, neznámo, kterého dne.

Josef Houdek, narozen 23. listopadu 1890 v Řeporyjích č. 25, oddán dne 10. listopadu 1913 s Marií Kejhovou ze Řeporyj č. 147, narukoval hned na počátku války k zeměbr. pluku pěš. č. 8., kde se stal u 10. setniny trubačem. V bitvě u Parašnice na Srbské hranici mezi Drinou a Sávou dne 17. září r. 1914 padl. Zpráva o jeho hrdinné smrti došla teprve 20. ledna t. r. - V pondělí dne 29. ledna byla za něho sloužena mše sv. ve filiálním kostele v Řeporyjích za hojné účasti jeho přátel a příbuzných.

Václav Humpl, obuvník v Jinočanech č. 38., narozený 16. července 1895 v Jinočanech; přihlásiv se k válečným úkonům, onemocněl na ruském bojišti, později uznán způsobilým k činné službě a zařazen k pěšímu pluku /zabav./ dne 28. února 1917 ráno o 5. hod. stál na stráži a byv zasažen střelou strojní pušky do hlavy, za čtvrt hodiny zemřel. Pohřben byl dne 1. března na hřbitově svého pluku v Přímoří.

- Odpočínáte v pokoji - po boji. -

O ostatních vojácích z naší osady došly nás nově tyto zprávy:

Z Jinočan:

Z domobranců dle svolávací vyhlášky o dále nastoupili:

Václav Humpl, zedník v č. 47, Josef Jiras, výrobce cementového zboží č. 24, Josef Kopřiva, zedník v č. 13, Frant. Koutný, zedník č. 27.

Z dosud osvobozených povolání: Josef Poláček, zřízenec železniční č. 10, Jaroslav Tuma, dělník na dráze č. 92.

Ze superarbitrovaných povolání Josef Kopřiva, krejčí č. 10.

Renění: Václav Duchon, domobranec 88. pěš. pluku, střelen v Rusku do stehna, léčen v Debrecíně. Karel Mráček, pěšák 8. sapér. praporu, ustřeleny dva prsty na pravé ruce, léčen v Linci. Bohumil Mejstřík, záložník 35. pěš. pluku, střelen do

-R.1917.-

levé slabiny a levého zápěstí v Haliči, léčen v Krakově a Praze. Jaroslav Podhorecký, domobranec saper. praporu č.11, raněn do ramene v Haliči, léčen v Mezsküvesdē. Jan Stehlík, náhrad. záložník 24.zeměbr. pluku, raněn v Haliči šrapnelem do rukou, léčen v mobil. záložní nemocnici 2/14, pak zasažen šrapnelem do levého lýtka v Haliči, léčen v Rzešově a Opavě, Josef Vlček, desátník 28.pěš.pluku, střelen do levého zápěstí v Přímoří, léčen v Mariboru a Feldbachu.

Nemocní: Josef Rousek, domobranec poštov. úřadu Elbasan, takéž léčen se zaníceným kolenem a malarii. Václav Šabat, záložník 102.pěšího pluku, onemocněv tyfem v Přímoří, léčen v Sternthale a Feldbachu. František Koutný, domobranec 8. zeměbr. pluku v Salzburgu, stížen srdeč. vadou, takéž léčen. Josef Kačírek, domobranec 6.pluku domobr., oteklá kolena v Rumunsku, léčen v Aradě.

Zajatí: Prokol Kiliánek, záložník 8.zeměbr.pluku, zajat v Haliči a internován v Kijevě.

Bronzovou medaili za udatnost obdržel Josef Čermák, záložník 6.zeměbr. halánského pluku na bojišti ruském.

Dovolenu měli: Stanislav Hrubý, nadporučík 8.vozataj. divise na stavbě dráhy v Srbsku, 4 dny. Antonín Michálek, domobranec 1.inžin. skupiny v Tiraně, 34 dny i s cestou. Frant.Čermák, záložník 2.houfnicového pluku, Halič, 17 dní. Václav Havlaj, domobranec 28.pěš.pluku, Bruck nad Murou, 42 dny. František Kabát, domobranec 18.pěš.pluku, Přímoří, 14 dní. František Lefler, domobranec 28.pěš.pluku, Bruck n/M., 8 dní. Bohumil Mejstřík, záložník 35.pěš.pluku, Praha, 21 dní. Václav Pánka, domobranec 31.dělostř. pluku v Kostelci n.L., 4 dny. Antonín Plecháček, domobranec stavební setniny 1/35, Dalmácie, 14 dní. Josef Sedláček, domobranec vozataj. dílen 5.armády v Lublani, 20 dní. Václav Světlík, domobranec 28.pěš.pluku v Brucku n.Murou, 7 dní. Antonín Svoboda, pěšák 8.zeměbr. pluku v Salzburgu, 17 dní. Václav Šabat, záložník 102.pěš.pl.Bekescaba, 8 dní. Frant. Sýkora, domobr. odd. přdm. 5.armády Pettan, 16 dní. František Tuma, domobranec pol. nemocnice polských legií, Polsko, 16 dní. Václav Tuma, domobranec horských pekáren č.114 v Haliči, 14 dní. František Trýb, domobranec 14.divise vozatajské, Linec, 12 dní.

Za rok 1916 vyplaceno v zdejší obci rodinám povoláných 43.813 korun 49 h vyživovacích příspěvků.

Z domobranců ale svolávací vyhlášky o nastoupil Adolf Kapr, skladník z č.58. dne 10.ledna t.r.

/6 řádek zabaveno/

Ze superarbitrovaných povolán po roční dovolené Karel Humpl, zeďník z č.26., 10.března t.r.-

Nemocní: Jaroslav Hrdlička, svobodník 28.pěš.pluku, onemocněv malarii v Albánii, léčen v Elbasanu. Jan Kotouč, domobranec 6.domobr.pluku onemocněv rheumatismem v Haliči, léčen ve Vídni. Josef Jakoubek, domobranec 8.zeměbr. pluku,

-R.1917.-

poraněn si cestou na bojiště koleno, léčen v Munkaczi. -

Dovolené: Karel Černák, domobranec 28.pěš.pl. v Přímoří, 20 dní. Václav Duchon, domobranec 28.pěš.pluku Szolnok, 42 dny. Jan Galert, domobranec pracov. oddělení na Kladně, 8 dní. Václav Havluj, domobranec 28.pěš. pluku v Brucku n/M. 8 dní. Josef Jiras, domobranec 28.zeměbr.pluku v Písku, 5 dní. Václav Humpl, domobranec 8.zeměbr. pluku v Salzburgu, 3 dní, pak 21 den, posléze 8 dní. Josef Kopřiva, domobranec 8.zeměbr. pluku, pracov. oddělení v Plzni, 12 dní. František Koutný, domobranec 8.zeměbr. pluku v Salzburgu, 3 dní, pak 35 dní. František Lefler, domobranec 28.pěš. pluku v Brucku n/M. 3 dní. Josef Kotouč, domobranec 28.pěš.pluku v Korutanech, 8 dní. Vojtěch Lébl, záložník 1.hulán. pluku v Praze, 3 dní. Antonín Papež, domobranec 28.pěš. pluku, pracov. oddělení v Budapešti, 8 dní. Karel Bohlíček, domobranec 8.vozat. divise ve Vršovicích, 21 den. Jaroslav Podhorecký, domobranec 11.sapér. praporu v Polsku, 3 dní. Václav Světlík, domobranec 28.pěš.pluku v Brucku n.M. 3 dní. Antonín Svoboda, záložník 8.sapér. praporu, prac. oddělení v Karlíně, 4 dny. Jan Štrébl, domobranec 28.pěš. pluku v Brucku nad Morou, 3 dní, pak 36 dní. František Trýb, domobranec 14.vozat. divise v Linci, 5 dní, pak 42 dny. Josef Trýb, záložník 91.pěš.pluku v Praze, 3 dny. Josef Vlček, desátník 28.pěš. pluku v Brucku n/Morou, 5 dní, pak 30 dní. Václav Vondráček, záložník 28.pěš. pl. pracovní odd. ve Štýr. Hradci, 4 dny. Antonín Volf, domobr. 8.zeměbr. pluku v Salzburgu, 3 dní. Josef Zajíček, domobranec 28.pěš. pluku v Brucku n.M., 30 dní. Josef Závěský, domobr. 9.sapér. praporu v Polsku, 20 dní. Fr. Sýkora, domobranec pracov. oddělení ve Ptuj, 16 dní. - Jiří Geltner, kand. učitelství, povýšen na kadeta a obdržel bronzovou medaili. -

Ze Zbuzan:

Dovolenou 14ti denní od vojenských úřadů obdrželi:

Josef Slášek z Italského bojiště z polního lazaretu. - Antonín Souček, rolník z čp.20. z Ruského bojiště od Kovelu. František Petrák z Italského bojiště telegraf. oddělení. Byl též vyznamenán stříbrnou medailí. Antonína Vaňkovi, rolníku č.22. byla prodloužená dovolená jako samostatnému hospodáři dle c.k. minister. výnosu do 31.března 1917. - Josef Novotný, syn šafáře čp.14. po projetí dovolené nastoupil opět službu u svého pluku. - Dle zprávy c.k.okres. hejtmanství na Smíchově zemřel 30.dubna 1915 ve Skoplji zdejší příslušník Karel Jirát, vojín c.k. /sabav./ domobranec. pluku. Jmenovaný byl synem Josefa Jiráta pocházejícího z čísla pol.22.zde, nyní bytem v Litoměřicích. Při uzavírce tohoto listu přijel na dovolenou Fr. Sobotka, maj.domku čp.36 zde.

V čís.2. konfisk. ve zbuzanských zprávách prvních 6 - 7 řádek; dále následuje:

Dovolenou obdrželi: Josef Zderadička, dělník z č.26., Josef Novotný, syn šafáře z č.14. - Dle dopisu J.Šantory z Jinočan byl zajat na ruském bojišti Alois Jonák, dělník z č.26. -

-R.1917.-

Z Ořechu, Kopaniny Zadní a Zmrzlíku:

Theodor Bambas, učitel v Ořechu, povýšen byl na poručíka.

Službu vojenskou nově nastoupili:

Josef Bém, kočí a Václav Vršovický, kočí. - Nezvěstným jest Antonín Hrdlička, kožešník. -

Na dovolenou přijeli:

V říjnu: Tomáš Blažek, mistr řeznický, na 5 týdnů, Frant. Kalina, mlynář, do konce roku, Josef Hroník, dělník z nemocnice v Čes. Budějovicích, na 5 týdnů, Frant. Bohuslav, hajný, na 10 dní, Frant. Sílka, domkář, na 3 týdny, Matěj Martínek, rolník, do konce roku, Stanislav Hrdlička, cukrář, na 3 týdny, Josef Balouš, kandidát stavitelství, na 14 dní.

V listopadu: Antonín Zloch, kočí, na 14 dní, Prokop Dřížďal, dělník, na 14 dní, Josef Žížala, domkář, na 14 dní, Jan Jelínek, kameník, na 5 dní, Karel Kahoun, dělník, na 14 dní, Frant. Holeček, tesař, na 14 dní,

v prosinci: své rodiče přišel navštívit Antonín Žezulka, který několik měsíců léčil se ve vojenské nemocnici v Kosi v Uhrách a pak převozen byl do Plzně, František Baloun cestář měl dovolenou na 10 dní a Antonín Mašek, mlynář na 4 týdny.

V č.2. Věstníku jest v Ořešských-Zadnikopanských a Zmrzlických zprávách nejprve konfiskováno asi 10 řádek, načež následuje:

Dovolenou na vánoce od vojenských představených obdrželi: Josef Hroník, dělník, 8 dní; Antonín Zloch, Vincenc Dvořák z Kopaniny a Karel Kahoun, dělníci, po 14 dnech; Antonín Žezulka, zedník a Václav Žezulka, obuvník, po 4 dnech; Antonín Martínek, rolník a Josef Borovan, obchodník, po 14 dnech. Alois Mejstský, krmič dobytka ve dvoře, 3 dny. -

V lednu přišli na dovolenou: Josef Balouš, kandidát stavitelství, 3 dny; Tomáš Blažek, řezník, měl dovolenou do 15. března, kdy k vojsku byl telegraficky povolán; Antonín Žezulka, zedník, na 3 týdny, ale předčasně povolán telegraficky do Chebu, odkud odjel již na bojiště. Josef Hroník, dělník, na 1 týden; Karel Pér, dělník, do února. Bořivoj Baloun, domkář, na 14 dní. Po vypršení dovolené, byv odvezen, odešel ke kádru do Brucku n.H., odkudž odejel do Trebinje v Hercegovině; Václav Petříček, kameník a domkář na Kopanině, 14 dní; Zdeněk Piša, dělník, 14 dní; Karel Piša, obuvník, přijel z Elbasanu na dovolenou do 1. března, která mu prodloužena do 15. března, kdy telegraficky povolán; Václav Husák, obdržev bronzovou medaili za udatnost na italské frontě, přijel na 14 dní domů. -

V únoru dostali dovolenou: Josef Baloun, strážník, 5 dní, pak odjel ke kádru do Chebu; Josef Zach, skalsník, 3 týdny, načež jsa nemocen, odvezen do nemocnice v Praze, a odtud do Krakova. -

V březnu přišel na dovolenou Václav Petříček z Kopaniny, a sice na 14 dní. - Matěji Martínkovi, rolníku a Frant. Kali-

novi, mlynáři, prodloužena dovolená do 1.dubna.- Vojskou službu nastoupil v březnu Josef Hasák, 17^{ti} letý kočí. - Zaját Rusy byl Jaroslav Zach, truhlářský pomocník. -

Onemocněli: Stanislav Hrdlička nastoupením, ležel v nemocnici v Lipníku na Moravě, odkud přes Ořech odejel ke kádru do Chebu. Dále František Mareška, truhlář, jenž byl léčen v nemocnici na Dobříši, odkud přeložen do nemocnice v Praze. - Raněn šrapnelem do levé ruky byl Antonín Piša, dělník, jenž leží nyní v nemocnici ve Varaždíně v Chorvatsku.

Ze Řeporyj a Ohrady Velké:

Vyznamenáni byli bronzovou medailí za statečnost před nepřitelem: Josef Fajt, dělník z Řeporyj na ruském bojišti a Karel Košnář, dělník z Řeporyj na italském bojišti.

Službu vojenskou nově nastoupili: Josef Stibárek, skalník z Řeporyj č.168, Karel Hartman, obchodník v Ř. č.163., oba do Salzburku, Antonín Zdeněk, zedník a Josef Šmejkal, dělník do Mostu nad Murou.

Dovolenou na 14 až 20 dní obdrželi:

Josef Fajt, dělník z č.74, Antonín Jindřich, materialista, Antonín Košnář z č.42, Josef Stibárek z č.168, Dvořáček Albín, učitel, Josef Kakos, kovář, Josef Kubr, uzenář, dříve na léčení v nemocnici v Praze. Antonín Ebr, skalník, Václav Pettig, zedník, Josef Hroník z č.40, Josef Nežerný, obchodník, Antonín Špán, zedník, František Reichtáček, skalník, Václav Nosek, dělník, Otakar Hartman, zedník, Antonín Procházka, František Dvořák, cestář, Josef Oberleitner z č.93, František Kotlaba z č.93, Antonín Hájek, čalouník, Josef Stříbrný, Vincenc Dvořák, cestář, Josef Dvořák, hostinský, dříve po operaci nohy na léčení v Praze. Karel Čampelík, strojní zámečník obdržel dovolenou na 2 měsíce a pracuje v továrně pod vojen. dozorem. František Adamec, skalník z č.117 obdržel dovolenou na 5 neděl jako rekonvalescent.

V č.2. Věštníku ve zprávách z těchto obcí zase jest nejprve konfiskováno asi 10 řádek, dále pak následuje:

Na dovolenou přijeli: Karel Hartman, obchodník z Řeporyj na 5 neděl ze Salzburku, Josef Pavelka, zedník, na 8 neděl ze Salzburku, Josef Kasl, strojník na 3 neděle, Václav Novák, řezník, na 14 dní ze Salzburku, Jan Vondruška, dělník, z Italské fronty na 14 dní, Antonín Šimáček, řezník, na 3 neděle, Václav Šarboch, stavitel, na 3 neděle, Václav Novák řezník na 14 dní ze Salzburku, Jindřich Ketner, holič, na 14 dní z Ruského bojiště, Josef Vaňáč, skalník, na 8 neděl, Václav Truneček, rolník z Vel.Ohrady.

Praporčík Václav Suchý povýšen byl na poručíka.

Z Třebonic, Mirešic a Chab:

Na dovolenou přijeli: Josef Čížek z Třebonic č.16 na 14 dní, František Růžička, čeledín z Třebonic č.3 na 6 dní z Mostu nad Murou, František Holeček, syn rolníka z Třebonic č.2 na 3 neděle z Vídně, Josef Kubr, syn rolníka z Třebonic na

-R.1917.-

3 neděle, Josefovi Holečkovi, synu rolníka z Třebonic byla dovolená prodloužena. Vladimír Soukup z Třebonic č.18 psal a poslal svoji fotografii z nemocnice v Munkáči v Uhrách, daří se mu lépe a pozdravuje všechny známé.

V č.2. Věstníku v údajích z těchto obcí opět z prvu jest konfiskováno 5 řádek, načez:

Na dovolenou přijeli: Václav Holeček, zedník z Třebonic č.20 na 3 neděle z Ital. fronty. Tjž byl vyznamenán stříbrnou ~~stříbrnou~~ medailí za statečnost před nepřítelem.

/Pozn.: Jistě že farář Baar takovéto zprávy o vyznamenání přejímal z úředních zpráv jen proto, aby censors obměkčil k mírnějšímu posudku některých zpráv ve Věstníku na tehdejší dobu závažných./

Z Chrásťan.

František Švanárlík, obuvník z Chrásťan č.22, který byl 15 měsíců nezvěstným, psal, že upadl do ruského zajetí a že pracuje jako zajatec v uhelných dolech.

Dovolenou 14 - 20 dní obdrželi: František Štětka z č. 45, Jan Rása, obuvník z č.16, Václav Srb, rolník, Antonín Souček, řezník z č.15, Antonín Švanárlík z č.48, František Matějů z č.42, Jaroslav Bareš, horník z č.36, Karel Svoboda, kovář z č.34, Matěj Hymel, čeledín z č.46, Josef Karmazín, horník z č.17, Jan Buzek, čeledín, Antonín Hladovec, krejčí z č.43.

V č.2. Věstníku ve zprávách z Chrásťan též konfiskováno asi 8 prvních řádek, a pak:

Na dovolenou přijeli: Antonín Hrdlička, krejčí z č.19. z Ital. fronty, František Srb, syn rolníka z č.1., z Vídně, Jan Bareš, čeledín, na 14 dní, Václav Srb, syn rolníka, Josef Srb, hostinský z č.2., František Skála, čeledín z č.27, Jaroslav Mrázek, krejčí z č.9. na 14 dní ze Salzburgu, Karel Černák, zedník z č.9. na 14 dní z Ital. fronty, Antonín Holovský, syn rolníka z č.13. osvobozen do konce dubna.

29.května-úterý. Requisice zvonů.-

Dne 29 května 1917 o svatodušním úterý přišlo sem vojenské oddělení, aby sňalo zvony v Ořechu a Řeporyjích k váleč. účelům. Oddělení tomu velel p.t.pan Prokop Husák, stavitel z Kladsna.- V Ořechu vzst byl pouze umíráček; v Řeporyjích requirovány zvony dva: Velký a prostřední. Na Krtní zůstaly oba zvony. Počrobné vyličení této requisice nalézá se ve "Parním Věstníku" ze dne 1.července 1917, kde jsou i fotografie odebraných zvonů.

Dne 16.května v denních listech byl uveřejněn projev Stopadesáti českých spisovatelů k Českému svazu poslaneckému na říšské radě, a dne 30.května znění Státoprávního prohlášení Českého svazu ve sněmovně poslanecké. Farář Baar vlepil do pamět. knihy výstřižky z novin těchto projevů a připojuje k nim:

-R.1917.-

Tyto dva dokumenty jsou jítřenkou počátku nové samostatnosti České Koruny. Projev spisovatelů podepsal jsem i já - pisatel této kroniky - a ježto spisovatelé seřadění byli abecedně, byl jsem uveden na prvním místě v čele ostatních. Kdybychom se byli opovážili tak hlasitě promluvit ještě před půl-rokem, žalář by nás byl neminul. Časy se mění ... Bůh i největší zlo obrátiti může v dobro. -

Parní věštník zdejší osady tiskl se až dosud společně s ostatními v tiskárně družstva "Vlast", kde část společnou všem věštníkům redigoval Vlastimil Hálek, farář v Liboci a předseda "Vlasti". Hyperloyální stanovisko "Vlasti" donutilo mě, že jsem se od společné redakce odtrhl a počínaje dnem 15. června 1917 vydávám zdejší věštník v nové tiskárně a celý sám také rediguji. -

29. června-pátek. Svěcení pomníku padlým v Řeporyjích.-

O poutní slavnosti Řeporyjské dne 29. června po velkých službách Božích posvětil jsem /Baar/ Boží muka stojící u silnice mezi Ořechem a Řeporyjemi, jež obec Řeporyjská dala obnoviti nákladem 1900 K na památku svých padlých občanů ve světové válce. -

1. července-neděle. Parní Věštník č. 3. Výňatky:

Válečná kronika: V měsíci červnu udeřila vedra, jakých není pamětníka. Teploměr ve stínu ukazoval 31°C, slunce nemilosrdně pražilo a tropickým horkem trpěl kde kdo, pouze italští zajatci, zaměstnaní v panském dvoře Ořešském spokojeně se usmívali a libovali si, že je to "come in casa, in Italia", jako doma, v Itálii! - Jarní setba byla nepříznivým počasím letos velice spožděna, suchem trpí zvláště jaře, brambory a řepy, a nepříjde-li brzy nový a hojný déšť, pak nás čekají přeusnutné žně a ještě horší nedostatek, než je ten, který právě snášíme.

Už od května omezeny jsou přiděly mouky, chleba, cukru a všech životních potřeb na míru nejmenší ...

Rekvisice zvonů v Ořechu a Řeporyjích.

Staré přísloví české praví: "Co se vleče - neuteče". Po dva roky už mluvilo se o rekvisici zvonů k účelům válečným, pořizeny jejich soupisy, zvony změřeny a popsány, pak docházely zprávy, že už se stěhují z věží do arsenálů, už i Pražské zvony byly odevzdány a nám pořád zbývala jiskřička naděje, že skončí světová válka dřív, než dojde na zvony naše. Jednání o ně protahovalo se a vleкло, ale zvony naše své zkáze přece neušly. Došlo na ně sice až naposled - ale došlo přece.

Na svatodušní úterý t. j. dne 29. května 1917 ráno po 8. hod. přišla do Ořechu parta vojáků s potřebnými nástroji ze stavebního oddělení c. k. vojenského velitelství v Praze, její vůdce četař p. Prokop Husák, před válkou stavitel na Kladně, předložil rozkaz rekvírovati jeden ze tří zvonů kostela Ořešského a to zvonek nejmenší sice, ale všem nám velice milý, protože

-R.1917.-

hláskem svým po celá staletí vyprovázel duše Ořešských osadníků na poslední cestě na věčnost. Ano, "umíráček" musil z našich zvonů rukovati první na vojnu. Visel v sanktusové věžičce se svým bratrem, zvonkem zvaným "poledníček", nejméně od r.1783, zvykli jsme si na jeho hlásek nejen když vyzváněl "hodinku", ale i při sezvánění do chrámu všedního dne, i v neděli, kdy k oběma malým zvonkům přidal se z hlavní věže velblbný náš zvon "Jan". I teď všechny tři zvony naposledy krátce se ozvaly, voják vylezl na věžičku a jako ptáčka z hnízda vyzdvihl lehce zvonek a snesl jej dolů - na zem. A tu se ukázalo, že veškeré zápisy o něm ve zdejší farní knize pamětní jsou nesprávné, že nesprávné údaje ty přecházely následkem toho i do článků a soupisů o našich zvonech jednajících. Ve věžičce visel "umíráček" tak, že k němu byl těžký přístup a teprve teď, když jej snesli dolů, poznali jsme, že v nejširším průměru má pouze 26 cm, že váží pouze 19 kg, na svém plášti že nemá nic, žádného nápisu ani letopočtu, pouze reliéfní obrázek sv.Václava a slovo: "S.Wenzel" pod ním že jest jeho jedinou ozdobou. Vojáci odnesli zvonek na rameni do Řeporyj, kde ráno v 10 h. téhož dne v práci pokračováno. Vojenské velitelství rozhodlo, že temnému chrámu ponechá se nejmenší ale nejstarší zvonek, visící ve vížce sanktusové, a oba zvony z velké věže že mají být snaty a arsenálu zaslány.

I zde především krátce zazvoněno všemi zvony - na rozloučenou a pak hned ze stolice vyvěšen a vnitřkem věže po lanu spuštěn byl dolů nejprve zvon "prostřední", kterým v Řeporyjích zvoníváno se denně poledne, ranní a večerní klekání a jeho hlas byl proto temným osadníkům nejznámějším. Přesně měřen měl v nejširším průměru 50 cm, vnitřní výška jeho činila 35 cm a vážil 70 kg.- Na obrubách svého pláště - nahoře i dole - nesl 2 ornamentální pásy a mezi nimi na jedné straně reliéfní obrázky 10 cm. vysoké sv.Petra a Pavla s nápisem "S.Petrus" - "S.Paulus a legendu: Haec campana fusa est ad M.D.G.B.M.V. SS. Apost. Petri et Pauli honorem pro eccl. in Řepore. RR:PP:Societ. Jesu 1690. Přelit v slevárně dcery Karla Bellmanna Anny v Praze 1868. Na protější straně nesl zvon pouze 10 cm vysoký reliéf sv.Anny bez nápisu. Zvon byl laděn do tonu G.

Mnohem větší práci dal vojákům "velký" zvon Řeporyjský. Pro své rozměry nemohl býti spuštěn ani vnitřkem věže, ani vyhozen oknem, neměla-li věž anebo schodiště býti porušeno a proto velitel vojenského oddílu nařídil, aby zvon byl uvnitř věže rozbit a po kusech spuštěn dolů. Voják od Řeporyjského mistra kovářského p.Sochora vydlužil si perlik a po třetím úderu už zvon zachraptěl a v koruně praskl. V tu chvíli právě ozval se tklivý hlásek "umíráčku", který zvonil v Pánu zesnulé Marii Hlaváčkové "hodinku", a mimovolně odzváněl i rozbitému zvonu. Po delší námaze byl zvon odpoledne ve 2 hod. rozbit na 5 kusů, po částech spuštěn dolů a zde znovu v původní tvar sestaven. V nejširším průměru měřil 79 cm, vnitřní výška jeho měla 65 cm, vážil 300 kg /o 100 kg víc než v soupisu byl odhadnut/ a laděn byl do tonu "c". Na jeho plášti

-R.1917.-

shledán nejprve úzký pásek ornamentální, pod korunou pak nápis: "Francescus Antonius Frank ne fudit 1775" a opět ozdobný pás pod ním. Nižle pak na plášti byl relief. obrázek 10 cm vysoký sv. Ignáce z Loyoly a pod ním nápis: "Haec campana honoris Sancti Ignatii de Loyola fusa est." Na protější straně byl 10 cm vysoký krucifix s obrazy P. Marie a sv. Jana. Na třetí straně spatřoval se rakouský znak /císařský orel dvouhlavý/ a na čtvrté konečně obraz Neposkvr. početí P. Marie. Žádný jiný nápis ani obraz na zvonu nebyl.

Za valné účasti občanstva Řeporyjského oba sejmuté zvony i s Ořešským umíráčkem naloženy na ruční vozík a školní děti samy je odvezly na neďaleké nádraží Řeporyjské. Tam byly zvony nejdříve fotografovány, pak zváženy, druhého dne přivezli k nim i zvon ze Stodůlek a společně pak drahou dopraveny do arsenálu Vídeňského, aby přelity byly v náboje a děla.

Pro své účtyhodné stáří zůstaly nám až dosud zachráněny oba zvony Krteňské, oba Ořešské a malý zvonek Řeporyjský. Na jak dlouho? - Právě dočítám se v novinách, že vyšlo nařízení rekvírovat zvony - všechny, i malé zvonky z vesnických zvoníček. Smutné ticho rozloží se po českých městech i dědinách... Z odebraných zvonů zůstaly zde jen řemeny a železná srdce jejich. Doufejme, že brzy bude nám možno poříditi si zvony nové, zavěsiti do nich stará srdce zvonů rekvírovaných a odzvóniti pak s jásotem všemu, co nás v přítomné době všecko dusí, souží a trápí. Dej to Bůh! -

Na památku.

Seznán našich padlých hrdinů, vojínů-osadníků rozmnožen opět o novou oběť! :

František Růžička, dělník v Třebonicích, narozený dne 30. října r. 1896 v Třebonicích, sloužil jako pěší voják při oddělení strojních pušek na italské frontě. Prošel tam největšími krutými boji, vyvázl ze všech šťastně, až dne 15. května t. r. o 9. hod. večerní zasažen byl do hlavy střepem granátu v bitvě na Soči a zůstal na místě mrtev. V noci, dne 18. května, pochován byl od spoluvojínů svých na hřbitově v Ráždole. Žádoucí mše sv. sloužena byla za něho na Krtni dne 1. června za hojné účasti jeho příbuzných a přátel.

- Odpočívaj v pokoji - po boji! -

O ostatních vojínech z naší osady došly nás tyto zprávy:
Ořech, Kopanina Zad., Zmrzlik.

Vyznamenán byl za udatnost zásl. železným křížem s korunou Jaroslav Baloun, řemenář a sedlák v Ořechu č. 35.

Ranění: Josef Duha, obuvník, raněn lehce do ruky na Soči. Léčen v pol. nemocnici č. 192, načež nastoupil opět službu na frontě. - Josef Zach, dělník, raněn na ital. frontě do pravé nohy. - Antonín Žezulka, sedník z č. 39, raněn na jihu do levého oka lehce; léčen byl v Lublani, nyní v Praze.

-R.1917.-

V nemocnici leží: Antonín Piša, dělník, v Albrechtových kasárnách v Smíchově; Václav Havluj, rolnický syn ze Zmrzlíku, léčen je v Solnohradě; Karel Piša, obuvník, stížený recidivní malaríí, ležel ve Vídni, odkudž přeložen do nemocnice ve Znojme na Moravě.

Přeložení: Josef Doležal, rolník, z Berouna k výp.kompanii do Jindř. Hradce. - Bořivoj Baloun, domkář, z Trebinje do Skadaru, odtud do Elbasánu, odtud pak na frontu.

Dne 11.června měli nastoupiti voj. službu Emil Smrčka, místní starosta a rolník na Zmrzlíku a Josef Suchý, mlynář v Ořechu, ale byli sprostěni až do 20.srpna t.r. -

Dovolenou obdrželi:

a/ v dubnu: Tomáš Blažek, řezník, 2 týdny.- Frant.Čermák, dělník, 2 týdny.- Matěj Sílka, pekař, 2 týdny.- Stan. Hrdlička, cukrář, 2 týdny.- Václav Kubr, rolník a Frant. Kubr, řezník, oba ze Zmrzlíka, první 2 měsíce, druhý 1 měsíc.- Karel Pér, dělník, 4 týdny.- Václav Povolný, poklasný, 3 týdny. Antonín Mašek, mlynář, 1 týden.- Václav Baloun, obuvník, 2 týdny.- Frant.Sílka, domkář a zedník, 2 týdny.- Josef Borovan, kupec a domkář, 2 týdny.- Frant.Chalupa, kolář, 2 týdny.- Frant. Bohuslav, hajný ve dvoře, 3 týdny.- Antonín Kočka, rolník, 3 týdny.- Josef Doležal, rolník, 1 měsíc.- Antonín Hrdlička, obuvník z Kopaniny, až do konce června.

b/ v květnu: Václav Kofroň, 2 týdny.- Josef Voříšek, dělník, 2 týdny.- Josef Zach /otec/, dělník, 6 týdnů.- Josef Zech /syn/, dělník, 2 týdny.- Boh. Kratochvíl, rolník a hostinský, 10 dní.- Frant. Pafejta, želez. dělník, 2 týdny.- Josef Šimáček, skelník, 2 týdny.- Václav Piša, strojní zámečnický, 2 týdny.- Karel Piša, obuvník, 2 týdny.- Frant. Procházka, domkář a dělník, 2 týdny.- Frant. Havluj, rol. syn ze Zmrzlíku, 2 týdny.- Josef Tater, dělník, 3 týdny.- Antonín Bejlek, dělník, 3 týdny. -

c/ v červnu: Frant. Baloun, cestář a domkář, 2 týdny.- Jaroslav Baloun, sedlák, 14 dní.- Boh. Spina, dělník, 3 dny, Karel Cyner, rolník, 2 týdny.- Antonín Mašek, mlynář, 1 týd.- Rudolf Zima, syn rolníka ze Zmrzlíka, 8 dní. -

Zbuzany.

Domobraneckou službu nově nastoupil Karel Jirát, zedník z č.5. -

Dovolenou obdrželi od fronty Ruské: Antonín Souček, rolník z č.20 a Josef Liška, kovář z č.8. -

Z Italské fronty na dovolenou přišli: Josef Slášek, zedník z č.4 a Tomáš Homola, dělník z č.39.-

Od svých pluků krátkou dovolenou obdrželi mladí domobranci: Jaroslav Sojka z Mostu nad Murou, Frant. Panoš a Bedřich Kokrda z Budějovic Čes., a Václav Píala z Debrecína v Uhrách. Miloslav Sojka, syn rolníka z č.18. byl pro chorobu služby vojenské trvale sprostěn. -

Jinočany.

Dle svolávací vyhlášky "T" ze 16 domobranců byli za způsobilé uznáni: Jiří Hrubý, krejčí č.85, Frant. Janča, čeledín čis.30; oba byli povoláni 14.června t.r. -

Ranění: Václav Havlaj, domobranec 28.pěš.pluku, střelen u Gorice do levého zápěstí, léčen v Mariboru, Štýr.Hradci a v Praze. Frant. Arnold, domobranec 8.pluku střelců, zasažen střepinou granátu nad levým kotníkem v Haliči, léčen v pol. nemocnici čis.1507. Jan Procházka, domobranec drag. pluku, střelen v Sedmihrafsku dvakrát do pravé ruky, léčen v polní nemocnici ruské. Josef Jakoubek, domobranec 8.pluku střelců, zasažen ručním granátem do rukou, léčen v Čáslavi.

Nemocní: Antonín Roubal, domobranec 11.pluku střelců, onemocněv v Polsku zánětem ledvin a žaludečním katarhem, léčen v Cholmu, Hranicích a Kr.Vinohradech. Karel Procházka, domobranec 8.vozatajské divise, pracovní oddělení, Žižkov, onemocněv žaludečním katarhem, léčen na Kr.Vinohradech.

Zajatí: František Vinš, domobranec 12.praporu polních myslivců, zajat v Sedmihrafsku a internován v Chersonu. Jan Procházka a Josef Santora, domobranci 14.dragoun. pluku, střelecká švadrona, zajati v Sedmihrafsku a internováni v Rusku.

Dovolení: Josef Čermák, domobranec prac. oddělení v Plzni, 8 neděl. Karel Cvekl, domobranec pracov. zajatec. oddělení č.443 v Haliči, 21 dní. František Čermák, záložník mušiční kolony 9.houfnic. pluku v Přímoří, 14 dní. Jan Galert, domobranec pracov. oddělení v Kladně, na neurčito. Vojtěch Horník, záložník zářavotního útava v Haliči, 14 dní. Stanislav Hrubý, nadporučík 8.vozataj. divise, Srbsko, 30 dní. Karel Humpl, pěšák pracov. oddělení v Pulji, 12 dní. Josef Jiras, domobranec 28.pol. střelců v Přímoří, 14 dní. František Kabát, domobranec 73.pěš. pluku v Korutanech, jako horník na neurčito. Josef Kačírek, domobranec 6.domobr. pluku v Chebu, 14 dní. Jan Kotouč, domobranec 6.pluku domobranec. v Chebu, 14 dní. Josef Kotouč, domobranec 28.pěš.pluku v Korutanech, 14 dní. Josef Kuchař, šofér automobil. kolony č.191 v Haliči, 20 dní. Karel Mráček, domobranec železničního pluku v Sedmihrafsku, 14 dní. Ferdinand Mareš, záložník sběrny zajatecké v Tyrolsku, 14 dní. Josef Pánka, domobranec 11.domobr. pluku, Přímoří, 10 dní. Josef Poláček a Jaroslav Tuma, pionýři přidělení vojenské dráze, severní údržov. sekce, Polsko, na neurčito. Antonín Roubal, domobranec 11.pluku střelců, Praha, 8 dní. Šoproň, 14 dní. Václav Světlík, domobranec 28.pěš. pluku v Brucku n. Murou, 14 dní. Svoboda Jaroslav, záložník 8.praporu sapérů v Karlíně, 8 dní. Frant. Sýkora, domobranec pracov. oddělení ve Ptuj, jako horník na neurčito. Václav Šabat, záložník 102.pěš. pluku v Přímoří, 8 dní, pak 21 dní, potom jako horník na neurčito. Frant. Trýb, domobranec 14.vozataj. divise v Linci, 14 dní, pak 21 den. Josef Trýb, záložník 91.pěš. pluku, Praha, 3 dny, pak 21 den. Josef Vlček, desátník, pěš. pluku v Brucku n/Murou, 8 dní, pak 21

-R.1917.-

den, potom 14 dní. Antonín Volf, domobranec 8. pluku střelců v Salzburgu, 14 dní.

Řeporyje a Ohrada Velká.

Při posledních domobraneckých prohlídkách byli odvedeni: Antonín Horešovský, zedník z č. 75.- J. Trávníček, zedník. František Šebek, železniční zřízenec z č. 58, a Frant. Čížek.

Službu vojenskou nově nastoupili: Antonín Horešovský z č. 75, Ladislav Procházka, tesař, Frant. Šebek, železn. zříz. je v léčení ve vojenn. nemocnici.

Do italského zajetí upadl Frant. Holovský, zedník z č. 74.

Za posledních bojů na Soči byli poraněni: Antonín Los, zedník, do levé ruky. Rudolf Maršík, skalník. Václav Truneček z Ohrady Vel. Antonín Jindřich, materialista v Řeporyjích raněn do ruky a vyznamenán bronzovou záslužnou medailí.

Dovolenou obdrželi: Frant. Adamec, skalník z č. 117 na 4 neděle jako rekonvalescent. Václav Rajšner, skalník na 10 dní. Václav Richter, syn rolníka na 14 dní. Václav Klán, syn rolníka na 5 neděl. Petr Los, zedník z č. 58 na 20 dní.- Josef Brůna, zedník, na 8 dní. Jan Mazaný, horník na 4 týdny. Antuška Alois, kočí superarbitrován na jeden rok. Fr. Podzemský, syn rolníka, na 14 dní. Josef Kubr, uzenář, na 5 neděl. Josef Vanáč, rolník, osvobozen na 3 měsíce. -

Chrástany.

Službu vojenskou opět nastoupil Josef Hrálička, krejčí z č. 47 po vyléčení poraněné ruky.

Při posledních prohlídkách domobraneckých odveden nebyl nikdo.

Dovolenou obdrželi: Antonín Svoboda, desátník z č. 33 na 4 neděle z Berouna. Frant. Hymel, horník z č. 51 na 3 neděle z ital. fronty. Frant. Srb, syn rolníka z č. 19 na 5 dní k upsání váleč. půjčky. Josef Srb, hostinský, na 3 neděle a později dovolená mu prodloužena ještě o 4 neděle. Antonín Souček, řezník z č. 15. osvobozen do odvolání. Antonín Holovský, syn rolníka z č. 13. osvobozen do odvolání. Václav Tremel, obuvník z č. 8 dovolen na 20 dní z Terezína. Bohuslav Hekš, obchodník z č. 52, na 3 neděle. Frant. Řesa, čeledín z č. 1 na 3 neděle. Václav Srb, syn rolníka z č. 20 na 3 dní.

Třebonice, Mirešice, Chabý.

Při posledních domobranec. prohlídkách nebyl odveden nikdo.

Dovolenou obdrželi: Vladimír Soukup, kočí, na 19 dní z Budějovic, Antonín Štětka, kamnář z č. 39, na 3 neděle z ital. fronty. Alois Růžička, horník, na 3 neděle z Terstu. Josef Kubr, syn rolníka z č. 13, na 14 dní.

Prosíme opět osadníky, aby nám zprávy o svých milých pilně podávali pro příští číslo "Věstníku", které vyjde - dále Böh - 15. října 1917. -

2.července-pondělí. Amnestie.-

Celá tři léta skoro upěli nejlepší čeští lidé v žaláři, byli odsouzeni na šibenici, jmění jejich konfiskováno, až dnešek teprve přinesl nám všem ulehčení. J.V. císař a král udělil dnes amnestii. Brány žalářů otevřely se dokořán všem našim politickým vězňům - Dru Kramářovi, Dru Rašínovi, Dru Preisovi, Červinkovi a všem-všem ostatním mučedníkům lásky k vlasti. Svítá ... den se blíží ... sluníčko svobody vychází..

11.července-středa. Počátek žní.-

Dnes "na Zbuzsku" pod Ořechem počalo se sekati žito. Jsou to tak ranné žně, jak je zde nikdo nepamatuje. Obilí zrátí pomáhá i hlad a nutí ke spěchu, abychom se opět najísti mohli obilného chleba, neboť to co místo chleba pojídáme musíme, nechce jísti ani dobytek. Žně budou - následkem velikého sucha - chudé, úroda bramborů je ohrožena nejvíce.

24.července-úterý. Oltářní obraz.-

Obraz sv.Jana Křtitele na hlavním oltáři v Ořechu, malovaný od Jos. Hellicha r.1875. byl už velice vetšý a na několika místech protržený. Akad. malíř a restaurátor obrazů Gustav Mikeš opravil obraz tak, že se stkví opět v původní kráse. Oprava trvala plných 10 měsíců a teprve dnes byl obraz opět do oltáře zasazen.

26.července-čtvrtek. Počátek 4.roku válečného.-

Vstupujeme dnes do čtvrtého roku války za těchto okolností: Platební síla našich peněz není takřka žádná, za peníze nechce nikdo nic prodat, životní potřeby po způsobu divochů se vyměňují. Kao směnný obchod prováděti nemůže, musí zaplatit na př. za 1 špalku nití, jež stávala před 3 roky 10 haléřů, dnes 40 Korun - piší čtyřicet korun. V tom poměru zdražily se boty, šaty, prádlo, mýdlo, sůl, káva atd. - Veškerý průmysl a obchod stojí, pouze předměty nutné k vedení války vyrábějí se za dozoru státu. - Stát pečuje o výživu lidu vydáváním papírových poukázek na chléb, mouku, kávu a všecky ostatní potřeby, které přiděluje v míře naprosto nedostatečné aneb vůbec je nepřiděluje, takže celé fronty lidí čekají u obchodů v ruce s penězi a lístky chlebovými - ale chleba není. Doprava na železničních tratích a poštách vázne, zasílané zboží hromadně se ztrácí, krádeže se množí, mravnost ubývá a neřest všeho druhu se šíří. - Všecko chátřá a hyne; lidé podvýživou, dobytek requisicí, inventář technickým opotřebováním. Opravy staveb, tratí, cest, jsou nemožnými nejen nedostatkem pracovních sil ale i stavebních látek. I ve zdejším kraji není cihel, cementu, vápna a tašek, ač výroba toho všeho je v Řeporyjích domácí průmyslem. Všecku bídu hmotnou i mravní nutno přičísti válce k tíži. - Spravedlnost velí připsati jí k dobru, že sjednotila Čechoslovany, probudila nás politicky a dala nám odvahu dožadovati se nejvyššího cíle: práva svého sebeurčení a své samostatnosti.

-R.1917.-

2.září-neděle. Pout v Ořechu.-

O letošní pouti měl kázání a zpívanou mši sv. dp. František Jan Kroiher, děkan v Ledenicích u Českých Budějovic.- V hostinci se tančilo i pivo se čepovalo a sice 1 litru piva stojí dnes 80 h. - je mnohem horší jakosti než-li to, které ještě r.1914. stálo 12 h. - Návštěva chrámu čím dále, tím více ochabuje, řeči rouhavé se množí, náboženství, sv.víra a církev trpí válkou víc, než všechny ostatní kulturní směry a hodnoty.

15.září-sobota. Nový školní rok.-

Dnes počalo se opět vyučovati na všech příslušných školách. Řídící učitel v Jinočanech p.Alois Geltner odstěhoval se do Hostivice, kde byl jmenován řídícím učitelem tamní 5ti třídní školy se 3mi pobočkami. Vyučování lze také ve válce nazvat "válečným". Je více prázdná než dříve vyučování. Učitelům ukládají se různé soupisy, komise, jsou předsedové různých sběrů, pečují o válečnou půjčku, pořádají "dětské dny", loyální slavnosti, děti pak sbírají listí ostružinové, jahodové, papír, látky, vlnu, každou chvíli něco jiného a pomalu už zapomínají číst a psát ...

1.října-pondělí. Farní věštník - výňatky.-

Co se děje s našimi zvony. "Linzer Volksblatt" uveřejnil na počátku září zprávu o rekvisici zvonů v alpských zemích. Trpce stěžoval si na to, že v alpských zemích a zejména v Horních Rakousích odnímá se kde jaký zvon, a že i ve velkých lidnatých obcích po poslední rekvisici nezbyl než umíráček. Táže se, čím to jest, že zvony v Horních Rakousích rekvirované neodvádějí se do arsenálu, nýbrž posílány jsou firmě Mansfeld Weis v Pešti, která je rozlívá a používá mědi k účelům municiím, kdežto cín, jehož ve zvonovině bývá na 20%, si ponechává. List táže se, zda také za tento cín firma něco platí, či je-li jí darován jako honorář ... "Banovac", chorvatský list v Petrinji, sděluje občanům tamním dne 8.září, že už se všech kostelů byly zvony snaty, a že zbývá na každém už jen umíráček. List oznamuje zároveň občanům, že zvony odváží se do Pešti firmě Manfred Weis, a ta že používá jich částečně k výrobě munice, ale hlavně na výrobu moaré skalice na postřikování vinohradů maďarských magnátů. A třetí zpráva je o bilanci této firmy: Při akciovém kapitálu 35 milionů K má tato firma čistý zisk plných 31,500.000 K, a aby tento obrovský, veškeren pomysl převyšující čistý zisk tolik nekřičel, rozděljuje ho firma takto: Odpisy 20,000.000 K, čistý zisk jest 11,500.000 K.- Na to jsme odváděli svoje zvony? Nutno, aby se nám vysvětlilo, co je na těchto zprávách pravdy. Není také žádným tajemstvím, že jedním z hlavních činitelů při odebírání zvonů u vojenského stavebního oddělení v Krakově je Žid Wexner. V mnohých chrámech opatřují si už zvony z ocelové litiny. Ale c.k. konservátorský úřad zemský toho nedoporučí a radí vyčkati se zakoupením nových zvonů po válce, kdy opatření bronzoviny bude zas možné.

Soupis varhan. Dle nařízení v Ordinariátním listu mají co nejrychleji všechny farní úřady pořídit soupis varhan a zaslati prostřednictvím vikariátních úřadů c.k. zemskému konservatorátu v Praze III. - Má se použítí kovových píšťal k účelům válečným. Zdá se, že v kostelích katolických celý inventář bude rekvírován. Zvony, svícní, tácky, konvičky, varhanové píšťaly, vše stále spisováno. Tolik již předmětů posvěcených odevzdáno od bohoslužebného svého účelu - válečným sběrným kovů. Zmizí tím všechna pieta, ubije se zbožná obětavost, zakope navždy ochota, podlomí i zbožnost a mravnost. Bude-li stále pokračováno, neustane-li válka, zstanou kostely naše holé zdi, jednoduché oltáře. Kdož pak vzpomene na zbožné dobrodince, fundátory a dárce, když předměty za našetřené a věnované peníze zmizí navždy a nevrátí se více!

Sbírka ovčí vlny. V září konána na osadě sbírka ovčí vlny pro vojenskou správu, sběrním místem byly Řeporyje, kam odvádí se též hojně rekvírovaný dobytek. Následkem této rekvisice a nedostatkem píce ubývá stále mléka a tuku, mezi drůbeží řádí mor a úplavice, která vyhubila celá hnízda slepic i husí. Rovněž nedostatek uhlí a petroleje pocituje se tím více, čím více blíží se zima, krátí se dny a dlouží večery ...

Na památku.

Od vydání posledního čísla "Parního věštníku" došly nás opět nové zprávy o osudech našich vojínů-osadníků. Na prvním místě zaznamenáváme s bolestí jméno nového hrdiny, který stal se obětí litých bojů na Soči:

Josef Landa, skalník v Řeporyjích, narozený dne 23. března 1882 v Tejně č. 57 v soudním i politickém okresu Smíchovském, voják c. a k. zeměbranceckého pluku č. 6. podlehl poranění svému dne 13. září 1917 v polní nemocnici č. 1608 a pochován byl na hřbitově v Unterloitsch v Krajině.

- Odpočívej v pokoji - po boji! -

Z Chrásťan.

Všem těm, kteří jakýchkoli zpráv o svých milých postrádají, podávámé potěšující zprávu, z níž mohou čerpat naději do budoucna, že František Horák, rolnický syn z Chrásťan, který upadl na počátku války do ruského zajetí a jen jednou o sobě zprávu dal, opět nyní po tak dlouhé době oznámil, že je zdrav, a že se nalézá v Sibiři, v gubernii Tomské v obci Zuvavka. - Do italského zajetí upadl Josef Verbíř, kočí z Chrásťan č. 44. Antonín Švandrlík, kočí, onemocněl v Albanii malarií. Frant. Chaloupka, syn hlídače, byl na ital. bojišti poraněn do ruky. - Odveden byl při posledním třídění 18ti letých Oldřich Lešner, krejčí z č. 54.

Dovolenou obdrželi: Bohumil Jukl, učitel, na 14 dní, Josef Srb, hostinský, na 3 neděle, Josef Švandrlík, krejčí, na 14 dní, Antonín Hladovec, krejčí, na 1 měsíc, Josef Hrudka,

sedlář, na 3 neděle, Karel Svoboda, kovář, na 3 neděle, Jan Hrudka, kočí, osvobozen do Nového roku.

Na práci v dolech byli vyreklamováni tito horníci: Jan Bareš z č.44, Frant. Skála z č.27, Jaroslav Bareš z č.36, Frant. Hymel z č.51, Josef Karmazin z č.17, Frant. David z č.36, Frant. Štětka z č.45, Josef Svoboda z č.53, Václav Čermák z č.3. -

Z Jinočana.

Ranění: Antonín Fiala, domobranec 91.pěš.pluku v Přímoří zasažen střepinou šrapnele do pravé ruky, léčen v Lublani a Kremsieru, Jan Sedláček, štábní šikovatel 102.pěš. pluku v Přímoří zasažen částí granátu do prsou, léčen v Lublani a Praze. Jan Štrébl, domobranec 28.pěš.pluku, v Přímoří střelen do pravé ruky, léčen v polní nemocnici. Karel Tremel, domobranec 409. domobr. pluku, v Rumunsku střelen do pravého lýtky, léčen v Brucku nad Litavou.

Nemocní: Josef Jiras, domobranec 28.pěš. pluku, operován na kýlu, léčen v Lublani, Olomouci a v Praze. Karel Mejstřík, záložník přidělený c.a k. vojenské dráze v Rumunsku, onemocněl zimnicí. Josef Zajíček, domobranec 28.pěš.pluku v Přímoří, onemocněv sešední chorobou, léčen v Ogulině a v Praze.

Dovolení: František Čermák, záložník 9.houfnicového pluku, Přímoří, jako horník na neurčito. Josef Čermák, záložník 6.hulán. zeměbran. pluku, Přímoří, jako horník na neurčito. Antonín Fiala, záložník 91.pěš. pluku, Kremsier, 20 dní. Jiří Hrubý, domobranec. 10.drag. pluku, Jindřichův Hradec, 21 dní. Stanislav Hrubý, nadporučík 8.vozataj. divise, Srbsko, 120 dní. Karel Huml, pěšák pracov. oddělení v Plzni, 7 dní. Josef Kačírek, domobranec 6. pluku domobr., Albanie, jako horník na neurčito. Josef Kopřiva, domobranec pracov. oddělení, Přímoří, 21 den. Vojtěch Lábl, záložník 1.hulán. pluku, Praha, 28 dní, pak 21 den. Ferdinand Mareš, záložník zajatecké sběrný, Tyroly, 18 dní. Karel Mejstřík, záložník udržovacího oddělu vojen. dráhy v Rumunsku, 14 dní. Antonín Plecháček, domobranec stavební setniny 1/35, Albanie, jako horník na neurčito. Karel Procházka, domobranec pracov. oddělení na Žižkově, 10 dní. Josef Rousek, domobranec 8.vozat. divise, Bavorov, 28 dní. Antonín Roubal, domobr. 11 pluku střelců, Sopron 8 dní. Jan Sedláček, štábní šikovatel 102.pěš. pluku, Békescaba, 14 dní. Josef Sedláček, domobranec pracov. oddělení, Lublaň, 14 dní. Karel Tremel, domobranec 409. domobr. pluku, Bruck nad Litavou, 35 dní. Frant. Trýb, domobranec 14. vozat. divise v Linci, jako důlní tesař na neurčito. Josef Trýb, záložník 91.pěš.pl., Praha, 21 den. Václav Tuma, domobranec 8. pluku střelců, Salzburg, dvakrát 14 dní. Josef Vlček, desátník 28.pěš. pluku, Bruck nad Morou, 28 dní, pak 20 dní. Josef Zajíček, domobranec 28.pěš. pluku, Ogulin, 10 dní.

Z Ořechu, Kopaniny Z. a Zmrzlíku.

K odvozu, konanému dne 10.září dostavilo se pět branců,

z nichž neuznán schopným služby vojenské nikdo.

Na frontu odešli: Antonín Balouš, dosud stroj. zámeč-
ník v Ringhofferových závodech na Smíchově. Frant. Síl, a
domkář, jenž sloužil dříve u trainu a byv znovu podroben pro-
hlídce lékařské, uznán byl schopným ke službě se zbraní.

V nemocnici se nalézají: Frant. Mareška, mistr truhlář-
ský, v Neubergu ve Štýrsku a Karel Piša, obuvník, v Pracha-
ticích, kam byl přeložen ze Znojma.

Ze zajetí jako invalida byl propuštěn a do vlasti se na-
vrátil Josef Zežulka, dělník v Ořechu. Službu vojenskou na-
stoupil na počátku mobilisace, byl zařazen do 28.pěš. pluku,
zúčastnil se úporných bojů v Srbsku, kde se konečně dostal
do zajetí. Když Srbové, tísňeni armádou rakouskou a bulhar-
skou ustupovali k jihu, byl Josef Zežulka s jinými zajat, do-
praven do Albanie, odtud lodí přepraven do Italie, z níž ode-
slán do Francie. Maje u pravé nohy všechny prsty umrzlé, byl
výměnou propuštěn do Rakouska. Prodléval 14ti denní karanténu
v Linci a potom poslán ke kádru do Prahy, z níž na den zaví-
tel ke své rodině, která ho shledala svěžejším a zdravějším,
než očekávala.

Dovolenou obdrželi:

a/ v červnu: Antonín Martínek, rolnický syn, 14 dní, Fr.
Pafejta, dělník na dráze, 10 dní, Josef Zach, starší, skal-
ník, 4 týdny, Fr. Čermák, dělník, 3 dny, Frant. Procházka,
domkář, 8 dní, Antonín Hrdlička, obuvník z Kopaniny, ať na
další.

b/ v červenci: Josef Zach ml., dělník, 14 dní; též přijel
z brněnské nemocnice, kde leží, raněn jsa do nohy. Prantišek
Blabolil, klempíř, 14 dní, Josef Doležal, rolník, 6 týdnů.
Josef Čermák, obuvník, 14 dní. Tomáš Blažek, domkář a řezník
6 týdnů, Josef Baloun, obecní strážník, 10 dní. Frant. Ko-
hlík, rolník, 14 dní. Frant. Vorlíček, dělník, 14 dní. Bo-
humil Kratochvíl, hostinský a rolník, 3 měsíce. Frant. Žiža-
la, dělník, 14 dní. Rudolf Zima, rolník ze Zarzlíku, 14 dní.

c/ v srpnu: Antonín Kočka, rolník z Kopaniny, 14 dní. Fr.
Síl při jízdě z rumunské fronty ke kádru v Solnohradu jel
přes Prahu a zastavil se doma 1 den. Antonín Zloch, dělník,
4 týdny. Josef Zach ml., dělník, 14 dní. Frant. Chalupa, ko-
lář a topič, na dovolenou od 15.srpna do konce roku. Frant.
Mareška, mistr truhlářský, 3 týdny. Josef Baloun, strážník,
14 dní. Josef Dřížďal, dělník, 14 dní. Karel Zežulka, kame-
ník z Kopaniny, 14 dní.

d/ v září: Frant. Holeček, tesař, 10 dní. Václav Piša,
stroj.zámečník a topič, do 31.října. Boh. Spina, dělník, 14
dní, Frant. Baloun, domkář a cestář, 10 dní. Jaroslav Zežul-
ka, mistr kamenický v Bulharsku, přišel na návštěvu svých ro-
dičů na Kopaninu na 10 dní, Antonín Piša, dělník, na neurči-
to, Frant. Hrdlička, kameník, 20 dní.

Prodloužení dovolené obdržel: Emil Šarčka, místní staro-
sta a rolník na Zarzlíku, do 1.října. Josef Doležal, rolník

do 30. listopadu, Matěj Martínek, rolník, až na další. Fr. Kalina a Josef Suchý, mlynáři ořeští, až na další, Josef Podzemský, rolník a stavitel, až na další.

Službu vojenskou nastoupil: Frant. Havluj, rolnický syn na Zmrzlíku, jenž dosud byl nemocen a požíval invalidní renty.

Ze Řeporyj a Ohrady Velké.

Dne 20. září konána byla přehlídka domobranců 18ti letých, při níž za schopné uznáni: Václav Čermák, čeledín z č. 58, Josef Dvořák, čeledín z č. 85, Josef Vrtiška, truhlář, Jaroslav Musil, čeledín, František Beneš, tesař, z č. 87.

Dne 29. září nastoupil službu vojenskou Karel Bauer, holič, jako německý státní příslušník do Berlína.

Průběhem velkých ofensiv na italském bojišti koncem července a počátkem září bylo několik řeporyjských příslušníků poraněno: Josef Stibárek, pokrývač, raněn do hlavy a dle nyní na dovolené doma. Karel Zindera, natěrač, raněn do levé ruky a jest jako rekonvalescent na dovolené doma. Jan Vondruška, skalník, raněn do pravé ruky a je léčen v nemocnici v Zurichu. Václav Ebr, kočí, raněn do pravé ruky a je léčen v nemocnici v Praze. Josef Pavelka, zedník, raněn do hlavy.

Do zajetí italského upadl za srpnové ofensivy František Holovský, zedník.

Výměnou do vlasti opět se navrátil Bohumil Beránek, obuvník. Zaját byl na počátku války v Srbsku. Odtud při postupu našich vojsk do vnitrozemí byl odvezen do Francie, odkudž nemocen byl poslán výměnou zpět.

Povýšen byl na poručíka Albín Dvořáček, učitel v Řeporyjích.

Z Třebonic, Mirešic a Chabů.

Při posledním třídění jinochů 18ti letých odveden byl Antonín Svoboda, dělník z Třebonic.

Těžce poraněn do nohy byl na ruském bojišti Václav Kotva, kočí v Třebonicích č. 38. takže mu musila být noha amputována.

Na dovolené byli: Alois Růžička, horník, na 21 dní z ital. fronty, Václav Čížek, obuvník, na 21 dní.

Od služby vojenské byli vyreklamováni: Antonín Karlíček, horník z Třebonic č. 16 a pracuje v uhelných dolech a Josef Minařík z Třebonic č. 9 a pracuje u Ringhofferů na Smíchově. -

Všem vojínům-osadníkům posíláme opět pozdrav z rodného kraje a drahé vlasti!

DVĚ POVĚSTI O KRTNĚ.

Vypravuje Tomáš Beneš.

I. Kterak kněžna Libuše založila kostelík na Krtně.

Kdysi vydala se mužná kněžna Libuše s menší svojí družinou na lov zvěře. Vášeň lovecká zanesla ji daleko na jihozá-

paď od vyšehradského sídla, a teprve když den se chýlil ku konci, pomyslela kněžna na návrat. S bohatou kořistí zvěře vraceli se lovci domů a jedině zapadající slunko, které stávalo na levo za nimi bylo ukazovatelem směru. Nikdo z celé družiny nebyl si ani plně vědom, jak daleko vzdálení jsou Vyšehradu. Všichni byli již velmi znaveni, ale přece postupovali rychle k domovu.

Tichou krajinou rozkládalo se šero a neprostupná tma zavládla, když družina ubírala se hustým hvozdem. Libuše rozhodla se přenocovat v lese a kázala na menším návrší /blíže nynějších Chabů v okrese Smíchovském/ rozložit stan. Brzy zaplápolal ohen a nějaká zvěř upravovala se na ohništi k jídlu. Když Libuše pojedla a ulehla na připravené lůžko, usnula záhy celá družina.

Pojednou kněžna se probudí a ucítí pod hlavou kopeček hlíny, kterou krtek právě vyryl. A v tom spatří opodál velkého medvěda, který přímo dře se k jejich stanu. Uchopí rychle luk, namíří a medvěd skáčí se k zemi.

Ráno, dříve než družina opustila toto místo, nařídila Libuše dobře je poznamenati. Ve svém sídle Vyšehradě kázala pak, aby vystaven byl na onom místě chrámek a obdržel jméno "Krtěň" na památku toho, že krtek zachránil jí život.

Tak byla založena pohanská svatyně Krtěň, která v prvních dobách křesťanství přestavena byla na sličný kostelík románský.

II. Tajemné zjevení na Krtěni.

Je tomu málem sto let, co ořešský kovář přišel v pátek k pantátovi N ... a požádal ho o půjčení povozu, aby si z Kladna přivezl uhlí a železo. Vůz i potah obdržel a večer měl již kovář připraveno všechno na cestu.

Vyjel ještě před půlnocí, jen aby do večera mohl se pohodlně navrátiti. Sedl si ke kočmu na "šejtrok" a hovořili mezi sebou, aby zahnali dřímotu.

Zlatý měsíc vyhoupl se nad klenbu nebeskou a magickým svým světlem ozařoval celou krajinu. Povož dorazil právě ke Krtěni, když koně pojednou sami zastavili. Kočí vzal bič do ruky, ale nebylo to nic platné, koně báli se vykročiti, jako by se před nimi otevřela nějaká propast.

A v tom spatřili oba nahoře na zdi hřbitovní tajemnou postavu v bílém rouše.

"Dál nepojedeš, dokud mi pít nepodáš", uslyšeli mluvit k nim záhadný hlas a hrázou oba nevěděli, co činiti. Hlas volal znovu po vodě a tu kovář dodal si odvahy. Nabral v rybníce vody do klobouku a stoupal ke hřbitovní ohraď.

Dech se mu tajil, když se ke zdi přiblížil. Nepozvedl ani svých zraků k tajemné bytosti, tolik se bál. Srdece se mu svíralo úzkostí, ale přece přemohl se a pozvedl do výše oběma rukama klobouk vody. Ruce se mu třáslly, když neznámá bytost klobouk uchopila. A hned v zápětí dopadl kovářovi do rukou vy-

prázdný klobouk.

Novář dále nečekal a pádil se stráně k povozu. Sedl k vozkovi a bylo mu již volněji. Kočí zvolal na koně a ejhle - beze vší překážky vyjeli. Kámen spadl oběma ze srdce a klusem hnali koně dále od Krtně.

5. a 6. prosince - středa a čtvrtek. Nová requisice zvonů.-

Oba dny - 5. i 6. prosince staly se pro nás nezapomenutelnými novou requisicí zvonů, která přišla bez předchozího ohlášení. Zaslouhou c.k. konservátorského úřadu v Praze - vlastně zaslouhou Dra Luboše Jeřábka podařilo se mi zachrániti pro Otčinu zvony větší a starší, takže ve středu dne 5. prosince směli vojáci snést pouze menší zvon ze sanktusové věžky kostela Ořešského. Zvonek už jest v této knize popsán na str. 76. /pam.kn./, byl fotografován a pořízen sádrový odlitek reliéfu sv. Michaela archanděla. V requisičním seznamu má číslo 1715.

Druhého dne - ve čtvrtek - právě na den sv. Mikuláše - titíž vojáci snali menší zvon na Krtni. Popis tohoto zvonu podán sice už ve Farním věštíku ze dne 28. ledna 1917, který je do této knihy /pamětní farní/ vlepen, ale ježto bylo lze zvon zblízka lépe prohlédnouti, stoj zde popis jeho nový a úplný:

Zvon měřil v nejširším průměru 79 cm, jeho vnitřní výška obnášela 60 cm, laděn byl do tonu "hes" a vážil 280 kg. Hned pod jeho korunou vinul se nejprve pásek ornamentální 3 cm široký a pod ním tři řádky nápisu v krásně řezaných latinských /renesančních/ velkých literách:

1. řádek:

Tento zvon gest nacladem k zadussi k swatimu Genu na Krten za sprawi

2. řádek:

Kristofa Kebrth ze Strebonicz Girzika Kotmele z Chrasstian Ssimona Chabskiho

3. řádek

Wondrzege Kozaka z Ginoczan starssich wosaďnich A.1669.

Pod tímto nápisem byl opět pás 7 cm široký z věnců a květinových motivů. Pod pásem na hladkém plášti zvonu na čtyřech protilehlých stranách byly 4 reliéfy a to: Pod slovem "Wondrzege" obraz neznámé mučednice s palmou v ruce, 20 cm vysoký; pod slovem "Ginoczan" obraz sv. kříže s P. Marií, Marií Magdalskou a sv. Janem E. - 15 cm vysoký; pod slovem "Wosaďnich" obraz P. Marie s Ježíškem stojící na palměsíci a s korunou na hlavě, - 15 cm vysoký; pod letopočtem 1669. obraz stonku květinového s listy, bez květu - 15 cm vysoký. Všecky tyto reliéfy na spodní části ozdobeny byly okřídlenými hlavičkami andělů a rostlinnými listy, jež se zdají býti listy ysofu /hyssopus/ nebo šalvěje. Tyto reliéfy stály na bohaté kolem zvonu po plášti se táhnoucí a ze 6 linek složené římse. Na spodní obrubě pláště nejprve byl stejný pásek ornamentální 3 cm. široký jako pod korunou nahoře a pod tímto páskem 1 řádka němec-

-R.1917.-

kého nápisu ve stejných literách jako nápis český: Durch das Peyuer bin ich gefflossen Fridrich Michael Schenfeld hat mich gegossen in der Altten Stat Prag 1669. - Zvon dal jsem fotografovat a pořídil jsem sádrové otisky figurálních reliéfů; v requisičním seznamu vojenském obdržel číslo 1716. - Vojáci spustili zvon vnitřkem věže aniž by jej poškodili, a podiv budila jeho krásná forma a čisté provedení všech ozdob. Už na samu noc dal odvézt zvon Třebonický starosta Josef Staněk - když žádný z rolníků k tomu propůjčiti své koně nechtěl - svým potahem na nádraží Řeporyjské, při čemž kolo vozů přejelo nohu obecnímu strážníkovi Třebonickému Mynaříkovi, když oba Krtenské zvony, které spolu visely svorně 248 let, posledně zazvonily a zaplakaly. Zaplakali jsme i my, kteří jsme byli svědky toho barbarského činu, a lidé hlasitě reptali řkouce: "To nám svatý Mikuláš něco pěkného letos nadělil". "Jeden císař Karel /IV./ Krteň zvelebil, a jiný císař toho jména ji". Bylo jisto, kdyby zvon byl musil zůstat do rána na hřbitově Krtenském, že by byl určitě zmizel, jak se i na mnohých jiných osadách, kde nejsou tak ochotní osadníci, také stalo.

17.prosince-pondělí. Vypůjčený zvonek ze Zmrzlíku.-

Tak nám zbyl v každém kostele našem jeden zvon, a to: v Řeporyjích zvonek nejmenší a nejstarší, na Krtni zvon největší a rovněž v Ořechu největší zvon. - Ježto v Ořechu ve farním kostele není možno tímto velikým zvonek denně zvoniti ke mši sv., "Anděl Páně", pozdvihování, hodinku a p. - proto jsem vymohl svolení i vojenských úřadů i od manželů Františka a Anežky Zimové na Zmrzlíku, aby zvonek, který visel až dosud ve Zmrzlíku v domě č.3. a byl majetkem p.Zimy a kterým jen zřídka kdy se zvonilo, přenesen byl na dobu války do sanktusové věže farního chrámu v Ořechu. Strojník Josef Bedivý z Ořechu zvonek ze Zmrzlíku přinesl a do vížky sanktusové jej dne 17.prosince 1917. zavěsil, takže se už toho dne zvonilo vypůjčeným zvonek poledne. Tento na dobu války vydlužený zvonek má v nejširším průměru 26 cm, vnitřní výška jeho měří 20 cm, kolem korunky má pásek z hlaviček anděliček, pod ním nápis v latince: Věnován od Jos. a Marije Koutný 1879. - Proti tomuto nápisu na plášti ~~maximálně~~ nesl reliéfní obraz sv. Václava 12 cm vysoký, na dolejší obrubě pak vine se pásek 3 cm široký z listových motivů. Zvonek i se srdéčkem váží 12½ kg, je tedy těžší o 1½ kg než onen, který jsme kovové ústředně musili odevzdat. Každému zatane na mysli otázka: Proč nám tedy nebyl ponechán náš milý, malý a mnohem starší zvonek, proč nebyl requireován tento bezcenný zvoneček Zmrzlický? Inu, Bůh sám ví, proč! Takových "proč" za války už se vynořilo, na které není jiné odpovědi než - pro bezhlavost anebo zlobu lidskou. - O tom bude možno psát a mluvit až po vojně!

29.prosince-sobota. Kázání faráře J. Baara na Krtni.-

K pátému výročí Baarova úmrtí /zemř.24/10 1925/ na 6ti

stránkovém textu jeho kázání, vloženém nyní do ořešské farní pamět. knihy čteme vpředu poznamenání Fr. Teplý-ho:

"Jak J.Š.Baar kázal r.1917 29/12 na rozloučenou s Krteňským zvonem. - Mezi nejmolejší místa Baarova patřila svatyně na Krtni, pod Chrášťany na konci bělohorské pláňe proti Ořechu jako bílý vykřičník kraje vyvýšeně položená. Každého návštěvníka k ní vedl, ukazoval, vysvětloval její památnosti. "Když mi Krteňský zvon vzal, stal jsem se nepřítelem široké vlasti Austrie otevřeným - musil jsem se s ním rozloučit" ... kdysi v Klenci mi vyprávěl. Kázání jsem našel. Jelikož známitě svědčí o hojně nebojácné myslí J.Š.Baara a poněvaď takových "zrádců" Rakouska jsem znal mezi kněžími mnoho - uveřejnuji slova Ořešského faráře jako ukázkou z té doby na pamět budoucím."- :

"Při různých příležitostech mluvil jsem už v tomto starobylém kostelíku sv.Jana a Pavla. Kázal jsem v tomto chrámu v neděli i ve svátky, o pohřbech i o svatbách a všudek ta svoje kázání a exhorty, všecky ty promluvy a řeči přednášel jsem vždycky z paměti a bez poznámek.

Dnes však musím učiniti výminku, dnes jak vidíte musil jsem si svoje kázání napsat a budu vám je přečítat.

A pročpak je nechci přednésti z paměti jako jindy?

Proto moji drazí osadníci, že se bojím, kdybych mluvil z paměti, že bych se dal unést citem, a že bych řekl jinak anebo víc, než-li za dnešních smutných poměrů říci smím.

A o čem to chci mluvit, že nutno dávatí takový pozor na každé veřejně, před svědky pronesené slovo?

Nemohu dnes mluvit o ničem jiném než o tom, o čem mluvíte a nač myslíte vy, drazí osadníci, s vámi celá naše osada, celé okolí, celá vlast - celý svět - musím mluvit opět o válce.

Strašná světová válka více nebo méně už dotkla se nás všech. Dotkla se našich lidí, otců, synů, bratří a přátel, dotkla se našeho stolu, našeho těla, dotkla se naše tváře, skotu a bravu, dotkla se zemské úrody na polích, lukách i zahradách, dotkla se chýší i paláců, kaplí i kostelů - ale dlouho dařilo se nám chrániti před ní tento starobylý kostelík Krteňský. Už jsme se těšili, že Krteň snad šťastně a bez pohromy přežije i válku světovou. -

Skutečnost však poučila nás o jiném; ukázalo se, že i Krteň musí odvésti válečnou daň, že i tato starobylá svatyně pocítiti musí nenasytnou, hrabivou ruku válečného démona.

Ve čtvrtek dne 6.prosince 1917. na den sv. Mikuláše biskupa, přišli 4 vojíní ze stavebního oddělení vojenského v Praze a čeho jsme se dlouhobáli, stalo se skutkem; tyto vojíní snali s Krteňské věže menší zvon a rekvirovali ho pro ústřední válečnou sběrnou kovů.